

SHANNON HALE

Tác giả có sách bán chạy nhất theo bình chọn của NEW YORK TIMES

Ngọn lửa Emma

Phần tiếp theo của
Công Chúa Chấn Ngõng

Cuốn sách về vùng đất Bayern huyền hoặc



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGỌN LỬA ENNA

--- ✱ ❖ ✱ ---

Nguyên Tác: Enna burning.

Tác giả: Shannon Hale

Dịch giả: Kim Nường - Lê San

Nhà xuất bản TRẺ - 2014

----- ★ -----

ebook©vctvegroup

T.O.C

[GIỚI THIỆU](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[PHẦN 1](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[PHẦN 2](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[PHẦN 3](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

GIỚI THIỆU

Eнна được sinh ra không phải để sống một cuộc đời bình thường. Khi anh trai cô, Leifer, mang về nhà một tấm da dê huyền bí dạy cách tạo ra ngọn lửa - không cần tia lửa, không cần đá lửa - Enna không thể quyết định sức mạnh này là thứ cô muốn dành cho chính mình, hay là thứ nên được dập tắt mãi mãi.

Và khi Bayern, đất nước của họ, xảy ra chiến tranh, lựa chọn này gần như không thể khác được. Enna chưa bao giờ hình dung một ngọn lửa do năng lượng âm áp của những sinh vật sống mang lại có thể phá hủy mọi thứ cô yêu quý, nhưng cô phải cứu chính bản thân mình và Bayern trước khi ngọn lửa nuốt luôn toàn bộ con người cô.

Đây là câu chuyện mới, rất độc đáo và cuốn hút của Shannon Hale, nó được xem như phần tiếp theo của Công chúa chặn ngỗng đã từng được bạn đọc chào đón nồng nhiệt.

MỞ ĐẦU

Người phụ nữ mang một vết cháy xém từ cằm kéo đến lông mày. Mắt trái cô vẫn còn nhòe, như thể cô đang nhìn xuyên qua một cửa sổ bị trầy xước. Cô đã đi bộ ra khỏi đám cháy trong mấy tuần nay, vậy nên có lẽ mắt cô sẽ không bao giờ lành, thậm chí nếu cô sống đủ lâu để nó có thời gian lành lại. Nhắm con mắt bị tổn thương, cô nheo nheo để nhìn thấy mình đang đi đâu. Có một mảng màu xanh ở đường chân trời trải dài về phía đông. Một cánh rừng. Có lẽ nó quá xa để đi qua được.

Khi lê bước, cô không nhận thức mình đang rò lửa và gỗ mục trôi sông thỉnh thoảng bốc khói bên cạnh cô hoặc kêu rảng rặc bùng lên thành ngọn lửa. Một hoặc hai lần, để giảm bớt bị bốc cháy, người phụ nữ trùm mình vào dòng sông bên cạnh đường, ho sặc sụa trong nước và òa khóc khi dòng sông lấy đi dòng nhiệt nơi cô. Thật khó để trở lên sau đó, nhưng những ký ức kinh hoàng bỏ lại đằng sau giúp cô bước lên.

Da cô co rúm lại khi nhớ đến tro nóng rót xuống; mắt cô đảo khắp nơi như thể đang nhìn thấy hết lần này đến lần khác ngôi làng trong biển lửa. Cô áp chặt cái gói chứa tấm da vào ngực, nhớ đến mục đích của mình, và bước nhanh hơn. Cô bước đi cho đến khi không khí ẩm ướt của cánh rừng vây quanh, tẩy đi mùi khét từ tóc cô. Cô đi mãi cho đến khi ngã xuống. Sau đó cô đào bới nơi mình ngã xuống, cào lên những năm đất dưới một cây thông nhỏ.

“Đây,” cô thủ thỉ với cây thông, “Hãy giữ lấy cái này.” Người phụ nữ trải tấm vải dẫu và lấy tấm da ra, nhìn lại lần nữa văn bản đã đánh dấu chấm hết cho mọi thứ của cô. Nó vẫn nguyên vẹn, mặc dù được làm bằng da dê từ thời

mẹ cô. Những dòng ghi chú mảnh, dày đặc trên tấm da, mỗi nhánh tỏa ra nhiều đường nhỏ giống như mạng nhện, từ ngữ đan với nhau thành hoa văn. Liếc qua lần nữa, cô lại nức nở trước vẻ đẹp của trí thức mà nó nắm giữ. Mắt cô cay xè, và cơn sốt làm bốc hơi bất cứ giọt nước mắt nào.

Cô yêu ngọn lửa, yêu nó còn nhiều hơn chính da thịt mình lúc này. Phá hủy tấm da và sự thật nó nắm giữ dường như là một hành động vô vọng. Sâu bên trong, đằng sau đôi mắt cháy xém của mình, cô biết mình nên làm điều đó. Nhưng không, cô sẽ giấu nó để ngăn cản sự tàn phá giống như cô đã gây ra. Cô sẽ giấu nó để đến một ngày nào đó, ai đấy có khả năng đọc và biết được điểm tốt đẹp của nó. Cô cầu nguyện người đó sẽ mạnh mẽ hơn cô.

Cô cuộn tấm da trở lại vào trong gói vải, sau đó nhét cả hai vào cái lọ bằng đất sét mỏng mà cô đã dùng để lấy nước, chôn dưới cây thông. Rồi cô nằm xuống, cho phép mình thả lỏng tới tận sâu bên trong, nơi rất lâu rồi cô đã gắng gượng giữ ngọn lửa tránh xa. Khả năng kiểm soát của cô đã tới cực hạn giống như một cành cây chịu quá nhiều sức nặng, và tiếng tách tách làm cô khóc òa. Hơi nóng tràn ra từ ngực cô và ép qua da, đốt cháy cô như cô đã đốt cháy những thứ khác. Con mắt cháy xém tối sầm, con mắt khỏe còn lại nhìn thấy màu vàng và khu rừng xao động, sau đó tiếp tục rung rinh dưới một cơn gió nhẹ thổi tới. Cô ngả đầu trên mặt đất. Những lá thông cạ vào má cô bắt đầu kêu sà sạt. Khói bốc lên thành từng cuộn mỏng manh, cô ngấm chúng bốc lên cho đến lúc cuối cùng cô chịu thua hoàn toàn và chết.

PHẦN 1

CHƯƠNG 1

Enna để cho ngọn lửa lụi đi. Cô không quen với việc này. Trong ba năm cô sống và làm việc ở thành phố, nhóm lò sưởi là trách nhiệm của bà chủ nhà. Khi Enna quay trở về Forest một năm trước khi mẹ cô phát bệnh, mẹ là người nhóm lửa. Sau khi mẹ cô qua đời vào mùa xuân, Enna trở thành người quán xuyến ngôi nhà nhỏ, nhưng với một khu vườn phải chăm sóc, củi phải bổ, một ông anh trai, một con dê và những con gà cần cho ăn, cô thường quên mất việc nhóm lửa.

Không khó để làm việc đó. Ngọn lửa trong lò sưởi nhà bếp là một con quái vật khá yên tĩnh.

Dĩ nhiên, Enna nghĩ, cô sẽ trông coi đồng than trong một đêm khi anh trai cô (và thứ quan trọng hơn - là viên đá lửa trong cái hộp đánh lửa) đang lang thang trong rừng sâu trở về. Cô đi đến nhà Doda, hàng xóm gần nhất, xin một xẻng than hồng cho vào trong cái xô đựng sữa của mình. Cô vất vả đi về nhà, nắm lấy cái tay cầm nóng rẫy bằng một miếng giẻ và phần chân váy. Những viên than hồng hút lấy ánh mắt cô. Màu đỏ tuyệt đẹp, lập lòe dưới đáy xô tối giống như trái tim của một vật sống nào đó. Cô ngoảnh đi, những viên than màu cam vẫn hiện ra trước mắt cô, đốt cháy chính nó trong đêm tối. Cô vấp phải một cái rễ cây.

“A, a,” cô cố gắng lấy lại thăng bằng và giữ cái xô nóng không chạm vào người hay rớt xuống đất. Cô nguyên rủa bản thân mình lần thứ một trăm trong đêm vì đã không cẩn thận, loay hoay tìm kiếm bóng dáng căn nhà và tiến về phía đó.

“Lạ thật,” Enna nháy mắt liên tục để nhìn cho rõ hơn. Một tia sáng xuất hiện ở cửa sổ nhà cô, và nó đang ngày càng sáng hơn. Enna chạy qua sân nhìn vào cánh cửa sổ mở. Điều đầu tiên cô nhận thấy là lửa ở lò sưởi đang bùng lên. Cô định kêu lên thì thấy anh trai mình, Leifer, đang ngồi cạnh lò sưởi, cái túi để trong lòng, anh đang tập trung vào thứ gì đó trong lòng bàn tay. Enna nghĩ anh thật đẹp trai trong tư thế này, mặt anh bất động, trầm tư. Anh chia sẻ với Enna mái tóc đen và đôi mắt đen của mẹ. Ở tuổi mười tám, anh lớn hơn Enna hai tuổi, mặc dù vậy không giống cô, anh chưa từng rời khỏi Forest, thậm chí chưa từng ghé thăm thủ đô của Bayern, nơi chỉ mất hai ngày đi đường từ nhà của họ.

Leifer trải thứ gì đó trong bàn tay, và ngọn lửa chiếu sáng từ phía sau làm nó sáng rực lên như một ngọn đèn. Enna có thể nhìn thấy đó là một mảnh da với chữ viết ở một mặt. Leifer biết đọc chút ít, cô cũng vậy - không giống như những người sinh ra ở Forest, mẹ cô đến từ thành phố và bà đã dạy họ. Bản viết trên da rất hiếm ở Forest, và Enna không hình dung được anh tìm thấy một thứ như vậy ở đâu.

Cơn đau rất từ từ thiêu đốt bàn tay nhắc Enna nhớ tới xô than đang cầm, cô đi qua hiên, bước vào nhà, bắt gặp Leifer vội vàng cuộn mảnh da lại và nhét nó vào trong túi.

“Nóng quá,” Enna chạy lại gần. Cô đặt cái xô bên lò sưởi và xoa tay. “Ôi, miếng giẻ đó trở nên mỏng hơn cùng quãng đường xa mà em đã đi. Tuyệt thật, Leifer, em đã nghĩ căn nhà rực cháy lên từ đằng xa.”

Leifer đóng túi lại và nhét nó vào góc tối dưới gầm giường.

“Chà, em đã giữ lửa ở nhà vậy đó...”

“Đúng vậy, đúng vậy,” Enna nói, xua đi sự “cảm râm” của anh bằng một cái vẫy tay. “Không cần nhắc em nhớ em giỏi như một con cá khi nằm trên bếp lửa đâu. Thực sự là anh rất giỏi khi nhóm được ngọn lửa sáng rực trong cái lò sưởi đã lụi chỉ bằng thời gian em đi lấy một xô than từ nhà Doda. Mặc dù vậy, anh làm em sợ chết khiếp khi thành linh xuất hiện như vậy. Sao anh

lại về sớm hơn một ngày?”

Leifer nhún vai. “Bọn anh đã xong việc”. Anh nhìn ra cửa sổ, trời quá tối nên chỉ thấy một màu đen. Dường như anh đang trầm tư, nhưng Enna sẽ không im lặng. Anh đã đi sáu ngày trời, và bằng ấy quãng thời gian, có lúc cô đã làm cho bầu gà kêu quang quác không ngớt chỉ để tìm kiếm một cuộc chuyện trò.

“VẬY,” Enna lên tiếng, giọng cô lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, “Anh tìm thấy cái gì?”

“Ồ, em biết đó. Gebi tìm thấy một nơi trú chân với suối nước ngọt cách đây một giờ đi bộ. Bọn anh tìm thấy nơi chăn thả gia súc khác, mang về ít bụi cây quả mọng và hành để trồng, và...” Anh ngừng lại, sau đó đứng lên để đóng cửa chớp. Anh đứng đó một lúc, bàn tay trượt lên mặt gỗ. “Và anh tìm thấy một cây thông bị sét đánh chết ở sâu trong Forest. Bọn anh, bọn anh lôi cả rễ nó lên, kéo nó vào con suối cho người định cư ở đó sử dụng.”

Giọng anh như muốn ám chỉ điều gì đó.

Cô chẳng hăng giọng. “Và?”

“Thứ gì đó kỳ lạ...”. Anh quay lại nhìn cô, giọng anh hơn cả sự phẫn khích. “Có một số mảnh gốm bọc ngay trên rễ của nó, thứ gì đó, có thể là một cái chén hoặc một cái bình, đã bị chôn ở đó trước khi cây thông mọc rễ sâu xuống đất. Anh đã đếm số vòng, và anh nghĩ cái cây đó gần một trăm tuổi rồi.”

“Ừm. Anh có tìm thấy thứ gì khác không?” Tầm da, cô nghĩ. Cô biết nếu Leifer không tự nói ra, tất cả các cách dỗ dành trên thế giới cũng không thể moi được bí mật từ anh. Anh không nói gì nên cô cầm lấy một chiếc giày và ném vào lưng anh.

“Ồi,” anh cười lớn, phúi người.

“Tại sao anh lại trầm ngâm như vậy?” Enna hỏi.

Leifer khịt mũi. “Em biết đó, Enna, em giống như một em bé cần được ôm ấp và thủ thỉ liên tục vậy.”

Vừa quắc mắt, cô vừa xúc phần còn lại của món thịt hầm táo yến mạch vào trong chén rồi đẩy vào tay anh. “Một em bé sẽ phục vụ anh bữa tối sao?”

Leifer mỉm cười nhìn cái chén. “Cảm ơn,” anh nói.

Ánh mắt anh liếc sang xem liệu cô em gái có thực sự tức giận không, vì thế cô lườm anh một lần nữa và tảng lờ anh, chăm chú đan len.

“Ý anh là,” Leifer đáp. “Cảm ơn em vì...”

“Nuốt đi rồi hãy nói.”

Leifer nuốt một cách vội vã. “Cảm ơn vì em đã quanh quẩn ở đây suốt cả năm, sau khi mẹ qua đời... và tất cả mọi việc. Ý anh là thế. Em biết đó... Anh có thể nói rằng... Anh biết em trông như thế nào. Không phải lúc nào em cũng hạnh phúc khi ở đây.”

Enna nhún vai.

“Forest không hề thú vị với em, sau khi đã sống ở thành phố, anh đoán thế.” Khóe miệng Leifer co rúm lại. “Hãy ở lại lâu hơn chút nữa. Anh nghĩ nó sẽ sớm trở nên sống động thôi.”

“Vào mùa hạt thông sao?” Enna nhếch miệng. “Bọn con trai Forest các anh trong đầu lúc nào cũng chỉ có cây thông. Còn có nhiều thứ khác trên thế giới này bên cạnh những cái cây.”

“Anh biết.” Leifer ăn hết thức ăn trong chén, sau đó nhìn chăm chăm vào đáy. Nhíu mày.

“Ánh mắt như vậy là sao?” Enna hỏi.

“Anh chỉ đang nhớ đến điều gì đó mà Gebi đã bảo anh. Khi cậu ta đến thành phố vào phiên chợ, một người bán thịt ở thành phố gọi cậu ta là một thằng chiếm đất. Càng nghĩ về nó, anh càng điên tiết.”

“Ừm,” Enna đáp, càn đan một cách dứt khoát, “Anh chưa bao giờ bước ra khỏi bóng râm của tán cây, anh quan tâm làm gì đến những điều vài người bán thịt ở thành phố nghĩ?”

“Anh không biết.” Anh chà chà nếp nhăn trên trán. “Anh không biết,

nhưng giờ nó làm phiền anh. Người dân chúng ta đã sống hơn một trăm năm trên mảnh đất mà dân thành thị nghĩ là quá khó khăn để sống. Vậy mà họ còn gọi chúng ta là lũ chiếm đất.”

“Có một số kẻ dốt nát trong thành phố, em không tranh cãi về điều đó, nhưng anh biết mọi thứ đang thay đổi đối với chúng ta mà.”

“Đúng thế, anh đã nghe em nói trước đó, giờ anh không muốn nghe về nó nữa.”

“Ừm, anh sẽ phải chấp nhận thôi,” Enna đáp, trái tim cô đập nặng nhọc hơn trước viễn cảnh về một cuộc tranh luận tốt đẹp. “Trong thành phố, lúc em trông nom đàn gà cho đức vua, tất cả những người chăm sóc gia súc đến từ Forest như em sống ở đó bởi vì bố mẹ họ không đủ khả năng nuôi họ ở đây. Hàng chục người dồn lại trong khu nhà ở dành cho người chăn nuôi, không được phép trộn lẫn với dân thành thị.”

“Anh biết, Enna, nhưng...”

“Không, anh nghe này. Anh không ở đó. Rất khó khăn. Bọn con trai không thể mua đồ uống ở quán rượu hoặc tán tỉnh một cô gái thành phố hoặc kiếm một đồng xu nào khác ngoài việc chăm gia súc. Giờ chúng ta đã có quyền. Chính mắt em nhìn thấy đức vua ban cho những chàng trai ở Forest những ngọn lao và tấm khiên, giống như những chàng trai thành phố và những chàng trai trong các ngôi làng nhận được khi họ đủ tuổi. Chúng ta là những công dân. Hãy nhìn cách chúng ta dọn dẹp trung tâm mua bán của chính mình và hành động giống như những người dân mẫu mực.”

“Nhưng em không quan tâm sao? Họ gọi chúng ta là lũ chiếm đất và anh không định chấp nhận điều đó.”

“Dĩ nhiên là anh sẽ chấp nhận, bởi vì...”

“Anh sẽ không.” Leifer lao ra khỏi ghế và ném cái chén bằng đất sét vào tường, khiến nó vỡ thành từng mảnh. Enna đứng lên, đánh rơi cuộn len. Nó lăn tròn cho đến khi chạm vào đôi bốt của anh trai.

“Leifer, sao thế...?”

Leifer đá cuộn len, quắc mắt, và lúc Enna nghĩ anh có thể phá hỏng thứ gì đó khác thì anh thở hỗn hển, nét mặt dịu lại.

“Anh xin lỗi, anh...” anh lắc đầu, túm lấy cái túi từ dưới gầm giường, lao ra ngoài.

Enna đuổi theo anh ra ngoài sân và nhìn anh biến mất vào bóng tối khu rừng. “Có chuyện gì vậy?” Cô hét lên phía sau anh. “Anh ốm hay bị làm sao vậy?”

Cô đứng một lúc trong sân, hi vọng anh buồn bã quay lại và xin lỗi, nhưng anh không trở lại.

“Leifer?” Cô gọi lần nữa. Anh đã đi. Enna lắc đầu. “Thật kỳ lạ.”

Đó là cuối mùa hè. Cảm giác như không khí dày hơn vào ban đêm, bóng tối phủ lên cả mọi cử động chưa diễn ra. Căn nhà nằm trong một khoảng rừng thưa chỉ đủ lớn để có chỗ cho khu nuôi động vật và vườn nhà bếp, cái sân bị ngăn bởi những cây thường xanh cao chót vót - thân to, nhánh đầy gai, ngọn của chúng che mất tầm nhìn tới những ngôi sao. Thỉnh thoảng, đặc biệt vào ban đêm, có cảm giác những cái cây này giống như một bức tường.

Cô bước đến cạnh sân, dựa người vào một cây thông tối đen như mực, cảm thấy lồng ngực dội lên cảm giác thân quen, có chút đau đớn. Có cảm giác như thể thứ gì đó đang mất đi, nhưng cô không biết cô đang đau buồn vì điều gì. Có lẽ Leifer cũng cảm thấy như vậy, Forest không còn đủ nữa, anh phải tìm thứ gì đó lớn hơn để lấp đầy cuộc đời mình. Nhưng đến thành phố để trông nom đàn gia súc cho đức vua giờ không phải là câu trả lời, không phải đối với cả hai người bọn họ.

Em luôn không hạnh phúc ở đây, anh đã nói thế. Anh có thể nhìn thấy điều đó. Enna tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô gái chỉ cần đi trên những con đường, lần theo dấu chân của những con hươu với những cây thông bên cạnh, bàn chân dính đầy nhựa và túi đầy những hạt thông là đã cảm thấy hài lòng. Cô ép mình lên thân cây thô ráp, một lần nữa cảm thấy cô yêu Forest nhiều dường nào và nhớ đến khoảng thời gian cô không bao giờ muốn rời khỏi đây.

Sau đó cô nhớ đến thành phố, nhớ người bạn thân nhất của cô, Isi, một người chăn gia súc giống như cô. Enna thở dài trước nỗi nhớ nhà, nhớ người bạn mà cô không thể ghé thăm kể từ lúc mẹ cô ốm. Isi thật tuyệt vời. Cô ấy đã ngăn chặn một cuộc chiến tranh, tôn vinh những người bạn của mình, cười người cô ấy yêu, phát hiện ra một sức mạnh to lớn. Lúc này, Enna không hài lòng có lẽ vì cô đã nhìn thấy tất cả những gì Isi đã làm. Phải có điều gì đó giống như thế dành cho mình, Enna nghĩ tới điều đó lần nữa, nếu mình biết phải tìm nó ở đâu.

Một con cú đang săn mồi bay qua gần đến nỗi cô cảm thấy không khí từ đôi cánh của nó phả lên mặt mình. Sau đó nó bay mất, như lúc nó đến trong im lặng.

Leifer quay trở lại vào buổi sáng hôm sau, mặc dù không đủ vẻ ăn năn để làm hài lòng Enna. Cô phát hiện mình nhìn trừng trừng vào anh thường xuyên. Ánh mắt trừng trừng đã không có tác dụng. Nụ cười vốn rất dễ nở trên môi của Leifer dường như khó trở về. Anh hét lên với cô vì muội tro chưa quét.

“Có chuyện gì với anh vậy?” Cô hét trả lại. “Tại sao anh hành động giống như con lợn lòi bị thương vậy? Có liên quan đến tấm da đó phải không?”

Leifer ném cho cô ánh mắt thù hận. Sau đó cô cầm lấy một cái chổi và quét anh ra khỏi nhà.

“Anh có thể trở về khi anh cư xử tử tế hơn,” cô hét lên sau lưng anh.

Enna trải qua buổi sáng vui vẻ khi đã đuổi được anh đi, sau đó buồn chán, cô đơn đến nỗi cô ước gì anh quay trở lại và nhìn trừng trừng vào cô để cô có thể có một cuộc tranh cãi thú vị, hoặc ít nhất là một cố gắng khác để moi được thông tin nào đó từ anh. Cô đang nghĩ về Leifer và nhào bột bánh mì quá tập trung nên không biết ai đó đã đến gần cho đến khi nhìn ra ngoài cửa sổ. Ai đó đang nhìn cô từ trong sân - một anh chàng mười sáu tuổi với mái tóc đen hơi dài, mắt to, và miệng lúc nào cũng cười hài lòng.

“Xuất hiện hay lắm, Finn, cậu đã đứng đó bao lâu rồi?”

Cậu nhún vai.

“Nào, mời vào. Đừng đứng ngoài đó giống như một người lạ thế.” Enna nói. “Tại sao cậu không lên tiếng?”

“Mình chỉ đang nhìn cậu.” Finn đặt túi lên sàn, rửa tay trong chậu nước và nắm lấy một cục bột. “Mình không muốn làm gián đoạn.”

“Đừng cố giúp mình, Finn. Ngồi xuống đi nào. Cậu chắc hẳn đã đi bộ từ lúc bình minh.”

Cô cố chớp lấy cục bột khỏi tay cậu, và cậu tránh cô.

“Cậu đang làm gì vậy, giật nó khỏi mình à?”

Enna cười. “Ừm, cảm ơn và rất vui được gặp cậu, Finn. Mẹ cậu thế nào rồi?”

Finn gật đầu. “Khỏe. Mình - mẹ con mình đã sớm sẵn sàng cho phiên chợ, và bà nói mình có thể dành một vài ngày để đến gặp cậu.”

Bà nói mình có thể. Enna thỉnh thoảng nghĩ sẽ tốt cho Finn nếu cậu ta tránh xa khỏi mẹ một thời gian. Nếu không vì cô, không nghi ngờ gì cậu sẽ đến sống ở thành phố với những người dân Forest khác cũng giống như cô. Thông qua bạn của họ, Isi, cậu đã kết bạn với rất nhiều người chăn gia súc ở đó và thường đến thăm họ lúc ở trong thị trấn ngày họp chợ. Kể từ khi Enna quay về Forest, cậu trở thành một vị khách thường xuyên ở nhà cô.

“Chà, Finn, cậu đến rất đúng lúc để cứu mình khỏi cơn la hét điên cuồng. Leifer trở nên điên loạn, đó là tất cả những gì mình biết.”

Finn có vẻ quan tâm. “Gì cơ, anh ấy không làm cậu bị thương chứ?”

“Ồ, không, anh ấy chỉ thức dậy với vẻ nhăn nhó sẽ xua đuổi bất cứ con dê cái nào. Và mình thề là anh ấy đang giấu một bí mật, thứ gì đó anh ấy tìm thấy trong rừng.”

Enna nhắc cục bột ra khỏi bàn và dúi nó xuống lần nữa. “Nhìn mình này, Finn. Lúc chúng ta gặp nhau ở thành phố hai năm trước, cậu có nhìn thấy mình trong kiểu sống như thế này không? Nhào cục bột này, sống ở đây như mẹ của mình, chăm sóc ngôi nhà và lũ gia súc, và nói chuyện với chính bản

thân mình để bầu bạn? Mẹ mình đã kết hôn ở tuổi mình, nhưng điều đó không phù hợp với mình, đúng không Finn?”

“Không biết tại sao, mình không thể nghĩ ra bất cứ điều gì cậu làm lại khiến cho mình ngạc nhiên,” Finn đáp. Enna dùng vai đẩy cậu một cách tình nghịch. Cậu mất thăng bằng một vài bước, nhưng cô nghi ngờ cậu cố tình làm thế để làm cô cảm thấy cứng cỏi. “Cậu dự định sẽ làm gì?” Finn hỏi.

“Về chuyện Leifer à? Cứ gõ vào đầu anh ấy và lắng nghe âm thanh trống rỗng.”

“Không phải, về chuyện của cậu cơ.”

Enna ngừng lại. “Mình không biết, Finn. Mình cần làm điều gì đó.” Cô gập tay lại và xem những thớ gân căng ra. “Mình cảm thấy mình buồn rầu vì điều gì đó, có lẽ vì Isi và những ngày trước ở thành phố. Khi mình là một người chăn gia súc, đó là công việc nặng nhọc, nhưng mình yêu những tối mùa đông hoặc những ngày mưa khi tất cả chúng ta, những người sinh ra ở Forest tụ tập trong hội trường dành cho người làm công. Isi, Razo và những người còn lại, chơi những trò chơi, nghe những câu chuyện và ngắm ngọn lửa.” Cô mỉm cười. “Và sau đó, khi mọi chuyện xảy ra, chúng ta đã giúp Isi thoát khỏi những kẻ thô lỗ cố gắng giết cô ấy, sau đó cô ấy đã cưới hoàng tử. Một đám cưới tuyệt diệu, đúng không? Cậu mặc quần áo đẹp và cầm một cái lao. Đèn sáng lên trong cung điện khi cậu đến thăm, Isi tổ chức một bữa ăn trong phòng đức vua và mời tất cả những người làm công chăn gia súc.”

Finn gật đầu. “Nhiều lần mình nghĩ mình có thể ở đó mãi mãi, và cậu sẽ không bao giờ rời đi.”

“Mình cũng thế, một lần.” Enna ngừng nhào bột và xem nó nở to ra. “Nhưng sau đó, mình không biết, mình cảm thấy lạc lõng, giống như mình chỉ là một vị khách, cậu biết cảm giác đó đúng không? Với tất cả triều thần và quý bà đang chờ đợi, những vệ sĩ và mọi thứ, sau một thời gian, có vẻ như Isi không cần mình nữa.”

“Nhưng cậu phải rời đi, vì mẹ cậu,” Finn nói.

Enna gật đầu. “Mình biết, mình ở đây bởi vì mình nghĩ Leifer cần mình. Nhưng gần đây... dường như tất cả những gì anh ấy thực sự cần là một cú gõ vào đầu.”

“Mình sẽ nhớ cậu, Enna, nếu cậu rời khỏi Forest... nếu mình không thể nhìn thấy cậu thường xuyên.”

“Ừm, cảm ơn cậu vì điều đó.”

Khoảnh khắc dễ chịu này làm Enna nhận ra đã bao nhiêu lần họ đứng cùng nhau trao đổi như vậy, Enna nói về bất cứ điều gì xuất hiện trong tâm trí cô, Finn lắng nghe. Cô đã nghĩ rằng có lẽ cậu lắng nghe những suy nghĩ của cô nhiều hơn bất cứ người nào khác. Cô quay ra nhìn cậu. Cậu nhận ra và quay đi.

“Ôi chào, cậu thật là một người kiên nhẫn, Finn,” cô nói. “Mình phải trở nên giống cậu.”

Finn lắc đầu. “Đừng. Nếu mình đã kiên nhẫn thì cậu không cần phải thế nữa, bởi vì chỉ cần một trong hai chúng ta là đủ rồi.”

Enna không tranh cãi. Với Finn, mọi thời điểm dường như đều tạo nên cảm giác hoàn hảo.

Họ làm việc cùng với nhau cho đến khi căn nhà sạch bóng và bánh mì đủ nóng để ăn được, sau đó cả hai ngồi bên ngoài ngắm đêm xuống. Những bóng cây nhập thành một bóng tối chung, chỉ thấy loáng thoáng bởi ánh trăng. Tiếng lắc rắc của một quả thông bị giẫm dưới chân làm Enna giật mình đứng bật dậy khỏi ghế. Leifer xuất hiện từ bóng tối của Forest.

“Ồ,” cô nói, hơi ngả người ra sau. “Là anh.”

Anh đến đằng sau Enna và áp trán lên đỉnh đầu cô.

“Anh xin lỗi,” anh nói.

“Đó là một chút lương tri đầu tiên em nghe được từ anh trong mấy ngày nay.” Cô hi vọng Leifer có thể ổn sau tất cả mọi chuyện và giật nhẹ đằng sau tóc anh. “Chào Finn đi.”

“Chào Finn. Tôi khó mà nhìn thấy mặt cậu. Tối quá, đúng không?”

Leifer đi ngang qua hố đốt lửa trong sân, lưng quay về phía họ. Enna nhìn thấy một ngọn lửa màu cam, sau đó cái hố rực sáng. Anh quay qua cô, nụ cười được thắp sáng bởi ánh sáng màu da cam.

“Làm thế nào... Một đám cháy thật nhanh chóng.” Enna nói. “Anh đã cho gì vào đó ngoài củi thế?”

Leifer tảng lờ thắc mắc của cô. “Finn, tôi rất mừng cậu ở đây. Tôi chỉ đang nghĩ tôi cần nói chuyện với ai đó giống tôi, người luôn là người Forest từ máu tới tận xương, người chưa bao giờ bỏ chạy để đến sống ở thành phố.”

“Em đã ở thành phố rất nhiều lần,” Finn đáp.

Leifer xua đi lời bình luận của cậu. “Đúng vậy, đến hội chợ, và thăm người bạn cũ công chúa của cậu”. Anh nhấn mạnh từ đó với vẻ nhạo báng, ngay lập tức đặt Enna vào thế phòng thủ. “Nhưng nó cho thấy lòng trung thành của cậu.”

Finn liếc nhìn Enna tìm một gợi ý trả lời như thế nào, nhưng Leifer không cho cậu thời gian.

“Chỉ cần lắng nghe - đừng cắt ngang, Enna - bởi vì anh đang suy nghĩ. Chúng ta đã có tất cả mọi quyền ở Forest chưa? Giờ biên giới của Bayern đã thắt thòng lọng vòng quanh Forest và tuyên bố đó là một ân huệ. Tôi không tin họ, Finn, dò dẫm theo những viên đá lát đường, ngồi yên trên lưng ngựa và hưởng thụ tất cả các việc khác trong khi biến những đứa con trai và con gái của Forest thành nô lệ.”

“Nô lệ?” Finn nói. “Em không nghĩ...”

“Còn có những người khác nhìn nhận như chúng ta, Finn, những người sẽ tham gia vào một cuộc chiến nếu chúng ta quyết định nổi dậy.”

Enna cảm thấy hàm của mình rớt xuống trong sợ hãi, cô chờ đợi Leifer cười lớn và thừa nhận anh đang đùa. Nhưng trong giọng nói của anh có sự chắc chắn mà cô chưa bao giờ để ý trước đó, anh gập tay lại rồi đuổi ra như thể anh muốn hành động.

“Leifer,” Enna bắt đầu.

“Yên lặng, Enna,” anh nói. “Cậu biết đó, Finn, gần đây tôi không thể ngừng suy nghĩ về Bayern, họ nhòm ngó đất đai, cây cối và lợi dụng người của chúng ta - tất cả bắt đầu từ sự can thiệp của cô công chúa người nước ngoài đó.”

Enna bật ra một tiếng cười khô khốc. “Ồ, anh sẽ không dám coi thường Isi khi em đang ngồi ở ngay đây đâu.”

Leifer xoay lại, quay lưng với ngọn lửa, và cô có thể nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt anh. Giọng anh nhỏ nhẹ. “Anh biết cô ta là bạn em, và anh phải e sợ cô ta vì có rất nhiều tin đồn cô ta có thể triệu tập các loài chim và gió. Anh đã bảo rằng có điều gì đó xấu xa ở cô ta, và khi anh làm cho cuộc chiến nổ ra, cô ta sẽ trở thành người đầu tiên bị thiêu cháy.”

“Leifer,” Enna bật dậy. “Sao anh dám nói như thế?”

“Anh đang nói với Finn, Enna. Anh biết em sẽ không hiểu được.”

“Anh nghĩ em sẽ ngồi yên trong khi anh đe dọa công chúa sao?” Enna nói. “Anh biết em sẽ không ngồi yên mà.”

“Anh đã nói, yên lặng.” Leifer băng qua đồng lửa và ném quả thông vào chính giữa. Chúng rít lên nổ lộp bộp.

“Em không thể tin được những gì anh nói ra trong tuần này. Finn tội nghiệp đã ngồi rất kiên nhẫn suốt cuộc nói chuyện điên rồ của anh, nhưng khi anh bắt đầu la hét về Isi, thì, anh đã ngu ngốc không nghĩ đến một trong hai bạn em sẽ quật anh xuống sàn trước khi bạn em cho phép anh nói ra lời nào khác.”

“Anh đã bảo im đi.” Leifer quay ra. Enna có thể nhìn thấy mặt anh bị hút vào ánh sáng màu cam của ngọn lửa đang nhảy múa. Vai và cánh tay anh run rẩy, vẻ mặt anh quá xa lạ, cô khó có thể tin đây là anh trai của mình.

“Leifer,” cô nói, đột nhiên lo sợ, mặc dù cô không biết mình mong đợi điều gì sẽ xảy ra.

Leifer nhăn nhó như thể đang chiến đấu chống lại cơn đau, sau đó kêu lên. Enna cảm thấy nóng bừng và cảm giác đau nhói đột ngột. Cô nhìn xuống,

thấy váy của mình đang bốc cháy.

Enna hét lên, lăn xuống đất, cố gắng dập tắt đám cháy trên váy. Finn giật lấy áo khoác và dập nó vào ngọn lửa. Cậu dập tắt chúng, Enna vẫn nằm im, thở nặng nhọc.

“Cậu ổn chứ?” Finn hỏi. Cậu quỳ bên cạnh cô, bàn tay lo lắng của cậu lơ lửng trên chân cô, e ngại chạm vào chúng. “Enna, cậu ổn chứ?”

Enna gật đầu, quá choáng váng để thốt nên lời. Cô nhìn lên nơi Leifer đứng, tay anh đang che miệng. Finn xuất hiện, đứng chắn giữa Enna và anh trai.

“Leifer,” Finn nói, giống như một thách thức.

Ngọn lửa dưới chân Leifer lụi dần, nhàn nhã gặm nhấm những thanh củi. Ánh sáng yếu ớt màu vàng soi sáng hình dáng anh từ bên dưới, phóng đại các nếp nhăn trên trán và dưới mắt vì thế trông anh giống như một ông già. Anh nhìn chăm chăm vào Enna, và anh dường như già khọm đi. Anh trai cô, cậu bé đặt con bọ lên giường cô, anh chàng mang đến cho cô một xô nắm cũng tự hào như thể anh tìm thấy một xô vàng. Nỗi buồn lan ra trên mặt anh khi dường như anh nhận ra những gì mình vừa làm.

“Enna, anh xin lỗi. Anh, anh không cố ý.” Anh quay đi và chạy vào khu rừng.

“Leifer!”

Anh không quay trở lại. Enna thở ra từ từ và cảm thấy ngực mình run rẩy. “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Mình không nhìn thấy, nó diễn ra quá nhanh,” Finn đáp. “Cậu có nghĩ anh ấy tạo ra được lửa, cậu biết đó, giống như Isi làm với ngọn gió ấy, và anh ấy có thể điều khiển nó? Nhưng tại sao anh ấy lại làm tổn thương cậu?”

“Mình không biết!”

Finn giúp Enna đi vào trong nhà và nhìn vào mắt cá chân đỏ lên của cô, tự nhặng xị lên để làm cô bớt căng thẳng. Cậu không nỡ bỏ cô lại một mình để đi tìm hàng xóm Doda, do vậy tự tay cậu áp mờ lợn nhẹ nhàng vào chân cô

và quần chúng trong những miếng vải sạch. Sự bình tĩnh tự nhiên của cậu làm cho đêm trở nên kỳ lạ và vết đau dễ dàng chịu đựng hơn.

“Tốt nhất mình nên ở lại với cậu trong một thời gian, đảm bảo rằng anh ấy không thử... bất cứ điều gì anh ấy có thể làm.”

Enna nhìn chăm chăm vào lò sưởi. “Tất cả những câu chuyện được kể trước khi đi ngủ đã chuẩn bị cho mình điều này. Một lần Isi đã nói rằng nghe và kể những câu chuyện không thể tin được khiến nó đáng tin hơn khi có chuyện kỳ lạ xảy ra”

Cô phát hiện ra mình có thể tin những gì Leifer đã làm, nhưng điều làm cho cô sợ là không biết Leifer sẽ làm gì tiếp theo.

Cả hai cùng im lặng, ngắm những viên than lóe lên tia sáng màu cam trong đồng tro tàn. Thậm chí nhìn thấy lửa cũng làm cho mắt cá chân của Enna cảm thấy tệ hơn. Chỉ ngay sau đó, cô đã nghĩ vết bỏng là vết thương thô bạo nhất. Mẹ của Enna thường gọi đau đớn từ những vết cắt và gãy xương là “cảm giác chữa lành”, nhưng vết bỏng vẫn tiếp tục thiêu đốt như thể ngọn lửa vẫn còn ở trên da cô, sử dụng cơ thể cô như là nhiên liệu.

Một khúc gỗ bị đốt cháy đen sụp xuống trong lò, và ngọn lửa màu vàng bùng lên chớp nhoáng trước khi tắt lụi bên trong tàn lửa. Enna nhắm mắt để không nhìn thấy nó, nghe thấy Finn cọt kẹt trên ghế để cầm máu trên vết thương của cô, và biết rằng cô không thể chờ đợi Leifer hành động lần nữa. Cô cần được giúp đỡ, và chỉ có duy nhất một người có thể nhờ vả được.

CHƯƠNG 2

Enna bảo Finn về nhà vào buổi sáng hôm sau, mặc dù cậu quả quyết phản đối.

“Mình sẽ ổn thôi, Finn,” cô nói. “Leifer sẽ không thò mặt ở đây trong một thời gian. Mình sẽ đánh xe ra ngoài với Doda ngày mai cho ngày họp chợ và bọn mình sẽ đón cậu trên đường đi.”

Cô đã trữ một lượng trứng trong hầm lạnh làm từ gốc cây và chúng sẽ bán được giá tốt ở thành phố hơn là ở phiên chợ Forest. Mặc dù sau vài tháng vắng mặt ở thủ đô, cô có nhiều lý do quan trọng để quay trở lại hơn là kiếm thêm vài đồng tiền từ những khách hàng tiềm năng. Nếu ai đó có thể tư vấn cho cô về tình huống của Leifer, đó chính là Isi. Ngày hôm sau, Enna đến nhà Doda. Cô kiểm tra túi để chắc chắn mình đã mang theo đá lửa và củi mồi, khi cô ngẩng lên, Leifer đã đứng trước mặt cô. Cô cố gắng không lộ vẻ ngần ngại. Quần áo của anh mang vết tích của thảm thực vật Forest, vết cứa rỉ máu của cây thông kim vẫn hằn trên má anh.

“Anh ở trong đó một mình hai ngày qua sao?” Enna hỏi.

“Đúng vậy.” Mắt anh ám ảnh, mở to, giống như người nào đó đã ngủ quá nhiều và tỉnh dậy dường như vẫn còn mơ màng.

“Cha thường nói: Trí thông minh ở trong đầu Leifer giống như có lửa trong viên đá lửa,” Enna nói, “nhưng anh phải đánh viên đá lửa để có được ngọn lửa.”

Leifer cúi đầu. Cô nghĩ kỉ niệm có thể làm anh cười, nhưng anh không hào hứng lắm. Anh vẫn chưa được phép cười.

“Em hi vọng anh sẽ để mắt tới mọi thứ trong khi em đi vắng,” cô nói, “và tốt hơn là em không muốn nhìn thấy bất cứ con gà quay nào đang chờ đợi em.”

Anh gật đầu trịnh trọng.

Cô cảm thấy có chút khó chịu vì sự hợp tác của anh, giọng cô đành lại. “Và anh có thể đưa cho em bất cứ đồng xu nào mà anh tiết kiệm được để em có thể mua cho mình một cái váy mới.” Leifer che mặt bằng một tay và bắt đầu khóc. Enna đứng bên cạnh anh, đặt tay lên hông, cảm thấy có chút hài lòng. “Anh xin lỗi, Enna. Anh thề anh sẽ không bao giờ đốt em nữa,” anh nói.

Enna huýt sáo nho nhỏ một lúc lâu. “Một người anh trai sẽ không bao giờ làm điều gì khiến anh ta phải đưa ra lời hứa kiểu đó. ‘Anh sẽ không bao giờ đốt em nữa’. Điều đó thật buồn, Leifer!”

Leifer cười buồn bã.

“Và anh đã ở đâu?” Cô hỏi. “Anh đã làm gì với ngọn lửa - anh có thể thoát khỏi nó không?”

“Anh không thể.” Giọng anh cáu kỉnh do đang khóc hoặc do khát. “Em không hiểu gì nếu em hỏi anh câu hỏi đó. Anh phải sử dụng nó.”

“Tại sao?”

“Anh không thể...”

“Hãy nói cho em biết tại sao, Leifer.”

“Nhìn này,” anh nói dịu dàng, “nó hoàn toàn khác xa so với em tưởng tượng. Nó... đó là một nhu cầu, và... Nó không phải là một thứ xấu xa, Enna. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra đêm đó. Anh mất kiểm soát. Em đang cố để ngăn anh lại, giống như em là kẻ thù của anh và anh phải... Anh xin lỗi. Nhưng anh tin rằng anh đang học được cách để kiểm soát nó.”

“Vậy hãy dạy cho cả em cách kiểm soát nó, để em có thể giúp anh,” cô nói, cảm thấy táo bạo một cách bất ngờ và có chút e ngại, giống như đang giữ thăng bằng trên rìa của một vách núi chỉ để cảm thấy hào hứng. Nhưng cô cũng cảm thấy tự tin, rằng cô có thể kiểm soát nó tốt hơn Leifer. Mặc dù anh

lớn hơn, nhưng Enna đã phải hướng dẫn cho một Leifer trẻ con cách sử dụng cái súng cao su, và Enna là người đầu tiên leo lên một cái cây cao. Enna đã hướng dẫn anh sắp xếp củi mồi và đưa tia lửa vào lớp vỏ thông bào.

“Hãy dạy cho em, và cùng nhau chúng ta có thể giải quyết được việc này,” cô nói.

Môi anh co giật, nhếch lên thành một nụ cười. “Anh nghĩ, điều đó rất tuyệt... Nhưng anh không thể. Anh không nghĩ anh sẽ làm thế.” Anh quay đi. “Anh muốn tự mình giải quyết. Đây là cơ hội của anh để làm mọi thứ trở nên tốt hơn.”

“Mọi thứ là những gì? Từ khi nào anh quan tâm tới những thứ ngoài bốn mùa và muối trong cháo của anh vậy?”

“Từ khi anh... Từ khi anh biết về ngọn lửa.”

Enna nhắc túi lên vai. “Vậy thì tốt hơn là em nên đi. Trong khi em đi vắng, đừng làm điều gì thiếu suy nghĩ nhé, được không?”

Cô lắc đầu bước đi. Đúng là hài hước, bảo một anh chàng đã đốt em mình bằng lửa không được hành động thiếu suy nghĩ.

Thật nhẹ nhõm khi ổn định ở đằng sau cỗ xe nhỏ của Doda, cảm thấy chuyển động do con lửa và con đường mấp mô tạo ra. Những cái cây rung rinh, và cô hình dung chúng, chứ không phải cỗ xe, đang nảy lên và nghiêng ngả giống như những đứa trẻ chóng mặt.

Cỗ xe chật ních những chiếc bát gỗ được chạm khắc của Doda và hai cô gái Forest mà Enna quen biết một cách tình cờ. Enna cố giữ cho chân mình tránh ở một chỗ, nhưng thỉnh thoảng những cú xóc nảy làm những cái sọt va vào mắt cá chân và cô co rúm lại.

“Chân cô bị làm sao vậy?” Một trong những người trên xe hỏi.

“Không có gì,” Enna đáp. Cô từ chối để Leifer trở thành một đề tài để buôn chuyện ở Forest.

Doda đón Finn và cái túi đầy áo len chui đầu tự đan sau khi họ đi được một giờ. Cậu trầm lặng, thỉnh thoảng đưa ánh mắt lo lắng lên chân hoặc mặt

của Enna. Cô muốn nói với cậu về Leifer, nhưng không phải là trước mặt những người khác. Cậu dường như hiểu được, vì thế họ đi trong im lặng.

Họ cắm trại đêm đó, và vào buổi trưa của ngày hôm sau, chiếc xe ngựa của Doda là một trong hàng trăm chiếc xe đang tiến về con đường chính dẫn đến thành phố. Đất đai trải dài ở đó, những cái cây trơ trụi và những nông trại ngang dọc xoay quanh các mô đất nhô lên, lồi xuống. Thành phố được xây dựng trên ngọn đồi cao nhất, hoàn toàn nép mình trong một bức tường cao bằng đá cổ xưa. Những con đường của thành phố dẫn đến những tòa nhà ba hoặc bốn tầng, hàng chục tòa tháp và tháp pháo, những mái ngói đỏ bên trên với mũi giáo bằng sắt. Phía trên những con đường dốc, nơi cao nhất trong thành phố là cung điện rực rỡ, một tòa nhà đá nhạt pha lẫn màu cam sáng chói trong ánh nắng mặt trời.

Lính canh gác ở cổng đã tăng gấp ba lần kể từ lúc Enna đi qua chỗ bọn họ, dòng xe ngựa di chuyển một cách chậm chạp. Khi xe ngựa của Doda cuối cùng cũng qua được cánh cổng, trời đã tối sập. Họ dựng trại trên những tảng đá ở trung tâm chợ, chung lưng với nhiều cư dân Forest và thương nhân từ các thị trấn khác đến đây để kiếm lấy lợi nhuận hàng tháng. Enna thở dài khi cuối cùng cô cũng được ngồi xuống trong khi Finn chuẩn bị một bữa ăn nhanh. Sidi, một trong những cô gái trên xe ngựa của họ, đang kể với những người khác về đám cưới sắp tới của mình.

“Embo có một miếng đất nhỏ từ bố của anh ấy, bọn tôi đã tiết kiệm đủ tiền để mua một con dê vào mùa xuân tới. Và Embo đang chặt, tích trữ gỗ cho ngôi nhà của chúng tôi cả năm...”

Finn liếc nhìn Enna, cô trợn mắt với cậu và mỉm cười. Embo đang tích trữ gỗ, cô nghĩ một cách giấu cợt. Anh ta có vẻ còn tẻ nhạt hơn cả mùa đông.

Sidi vẫn tiếp tục khen ngợi Embo cho tới lúc Doda trở lại sau khi cho con lừa ăn, cô ngồi bên cạnh Enna, lắc vai cô trêu chọc.

“Thôi nào, Enna,” Doda nói, “Cậu không nên để lộ khuôn mặt cho thấy cậu ghen tị với Sidi như thế nào.”

Enna cười.

“Vậy chuyện đó là thế nào, cô bạn? Khi nào thì chúng tôi được nhìn thấy cậu buộc chặt Embo của mình?”

“Cô sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi cùng với một Embo,” Enna đáp. “Vì một điều, tên chúng tôi nghe có vẻ kinh khủng khi kết hợp với nhau.”

“Xin lỗi,” Finn bước vòng qua Doda để rời khỏi trại của họ và đi đến khu chợ. Enna tự hỏi cậu đi tìm gặp bạn bè nào vào lúc muộn như thế này.

Doda chỉ về phía Finn vừa đi. “Còn về...?”

“Finn?” Enna mỉm cười và cúi xuống. “Khi chúng tôi còn nhỏ, bạn bè thường đùa rằng chúng tôi sẽ kết hôn với nhau, nhưng nó chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Có phải thế không?” Doda nhướn mày. “Tôi thắc mắc đấy. Có vẻ như anh chàng thích cậu.”

Enna lắc đầu. “Chúng tôi là bạn trong nhiều năm và cậu ấy không bao giờ nói một điều gì. Cậu ấy là một anh chàng tốt bụng. Một chàng trai thực sự dễ thương nhất mà tôi từng biết. Làm thế nào một người có thể tốt bụng như vậy hả, Doda? Có phải mẹ cậu ấy đã nuôi cậu ấy bằng sữa mật ong không?”

Doda thúc Enna với đôi bốt của cô và phá lên cười. “Dễ thương á? Dường như đối với Finn cậu mới dễ thương.”

Enna duỗi thẳng người và thở dài. “Cậu ấy chỉ là Finn. Chúng tôi là bạn quá lâu và tôi biết rất rõ cậu ấy, cô biết đó! Và cậu ấy vẫn là một cậu bé, Doda. Nếu tôi muốn tìm một người, anh ta phải là một người đàn ông, một người đàn ông thực sự có thể kiểm soát được tôi.”

Doda nhún vai, bò vào trong giường xếp của mình. Enna cẩn thận nằm xuống, sắp xếp những cái chăn quanh mắt cá chân và quay qua một bên. Ở đó, đang đứng tựa vào tường, là Finn.

“Ồ,” cô nói. “Mình không biết cậu đã quay lại.”

Cậu không trả lời. Trong ánh sáng của mặt trăng lưỡi liềm, cô không thể nhìn thấy nơi cậu đang nhìn vào.

“Finn, cậu...”. Cô định hỏi cậu có nghe được những gì cô nói với Doda không, sau đó cô quyết định rằng cô không muốn biết. Dù sao đi nữa, cô đã nói gì nào? Cô không thể nhớ chính xác, chỉ là cô và Finn không phải là một cặp, chắc chắn đó là điều mà cậu đã biết. Mình không làm gì tổn hại, cô nghĩ - cô hi vọng thế. Cô chúc cậu ngủ ngon và vất vả cố dỗ giấc ngủ của mình.

Enna thức dậy trong màu xanh thẫm của rạng đông, tiếng cọt kẹt của những cỗ xe và tiếng sột soạt do kéo những chiếc thùng. Finn đeo bao hàng len của mình lên vai và lang thang ra ngoài để bán hàng, một nụ cười miễn cưỡng nở ra trên môi khi cậu gật đầu tạm biệt Enna. Cô không biết mình có làm tổn thương tình cảm của cậu tối hôm qua không, và cô nhận ra nếu có, Finn cũng sẽ không bao giờ nói một lời.

Enna đặt thùng trứng của mình cạnh những cái bát gỗ của Doda, và ngay sau khi chợ đông dần lên, cô bắt đầu bày bán với giá thấp hơn bình thường. Đó là một cách hay để có được vài đồng lợi nhuận, nhưng ánh mắt cô tiếp tục lang thang trên những con đường, đến những lá cờ màu cam bị gió thổi trên tháp cung điện.

Lướt qua trung tâm chợ, mắt cô dán chặt vào một nhóm nhỏ những người lính canh cung điện, và cô căng thẳng kiễng chân để tìm kiếm bất kì gương mặt quen thuộc nào. Họ biến mất trong đám đông. Một phụ nữ mua một tá trứng, khi Enna bỏ vào trong giỏ của bà, cô chớp mắt trước những thứ còn lại trong thùng trứng của mình. Giữa mớ kem và đồ dự trữ vàng nhạt, một quả trứng gà màu cam lộ ra, màu sắc tươi sáng như một trái mọng có độc. Enna lén nhìn kĩ đám đông. Ở đó, lẫn trong dòng người bước đi đều đặn nhưng nhanh chóng biến mất, cô chắc chắn phát hiện một bóng hình rất quen thuộc. Một cậu bé mười lăm tuổi, gầy gò, không nổi bật ngoài cái đầu với mái tóc bờm xờm gần như dựng đứng lên. Đó là Razo, cậu ta cũng là một người chăn gia súc trong thành phố. Enna nhớ mình thường thắc mắc với Isi và các cô gái khác là mái tóc của cậu ta dựng đứng tự nhiên hay cậu ta buộc nó dựng đứng lên để bù đắp cho tầm vóc lùn tịt của mình.

Enna đưa một tay lên miệng để giấu nụ cười khi ý nghĩ của cô chuyển

sang tinh nghịch. Khi cô trông nom đàn gà của đức vua, Razo đã bị lừa bịp suốt một tuần liền với những quả trứng được sơn màu sáng đặt bên dưới một trong những con gà mái của cô và Enna đã thuyết phục rằng con vật đang mắc phải một số căn bệnh khủng khiếp. Có nhiều trò đùa để liên tưởng tới cậu ta trong quá khứ, và dường như trò đùa lại tái diễn. Enna nhặt quả trứng kỳ lạ lên, đưa qua vai, và hét lớn.

“Trứng màu cam! Tôi có nó, quả trứng màu cam mang điềm báo.”

Một phụ nữ cúi xuống nhìn cô nghi ngờ. “Cô đang khua môi múa mép về cái gì vậy, cô gái?”

“Bà chưa bao giờ nghe về quả trứng màu cam mang lại phú quý và trường thọ cho người tìm thấy nó ư?” Enna quay qua một chút để nhìn Doda và nháy mắt. “Nó là một kho báu. Và để ăn mừng sự may mắn đến với mình, tôi sẽ bán tất cả số trứng của mình với nửa giá.”

Dường như không có ai từng nghe thấy điều gì về một quả trứng màu cam mang đến điềm báo, nhưng sự âm ỉ và giá cả của Enna thu hút một đám đông nhỏ. Enna kín đáo liếc nhìn nơi Razo vừa rời đi. Có thể nhìn thấy cậu ta đang đứng giữa những người anh em của mình và đồng hàng hóa bằng gỗ để bán. Ánh mắt của cậu ta hướng thẳng về phía cô, cậu ta dường như hoàn toàn choáng váng.

Enna không mất nhiều thời gian để bán hết thùng trứng của mình cũng như thu hút sự tò mò của những người xung quanh. Người ta quay đi, lầm bầm về quả trứng đặc biệt với những người đi cùng. Razo đã đứng cách đó vài bước chân, nhìn chằm chằm Enna và trông có vẻ cáu kỉnh.

“Razo,” cô mỉm cười với cậu. “Tôi đã không gặp cậu kể từ chuyến đi cuối cùng của tôi đến thành phố. Cậu sao rồi?”

Razo gật đầu xác nhận và kéo lê chân đến gần hơn. “Sao... sao cô lại tới đây, Enna - cô gái?”

“Cậu không thấy sao?” Cô đáp với sự nhiệt tình thái quá. “Đó là quả trứng màu cam báo điềm.”

Razo gào lên. “Ôi, Enna, làm gì có quả trứng màu cam...”

“Sao cậu có thể nói thế? Nhìn này.” Cô giơ quả trứng lên gần mặt cậu và cố gắng không cười.

“Enna, chết tiệt!”. Cậu nhìn quanh một cách không thoải mái. “Giờ tôi cảm thấy rất tệ. Tôi chỉ nghĩ nó như một trò đùa, thực đấy, một kiểu chào hỏi, ‘Xin chào, tôi cũng ở đây’, cô biết đó? Tôi chắc rằng cô biết đó là tôi. Tôi không nghĩ cô hào hứng như vậy!”

“Cô đây rồi.”

Ba người lính canh cung điện cầm ba ngọn lao bọc sắt ở mũi cắt ngang sự thú nhận của Razo. Enna đứng yên và suýt đánh rơi quả trứng. Cô không nhận ra bất cứ ai trong số họ. Người cao nhất chào cô với ngọn lao của anh ta. “Chúng tôi nghe tin về cô, thưa cô, từ khắp nơi trong trung tâm chợ, người tìm thấy quả trứng màu cam.”

“Ừm...” Enna đáp.

Âm thanh đập cánh nặng nề của những con chim bồ câu đột nhiên vọng vào tai của cô, trong một lúc cô bị bao phủ bởi những con chim, khi chúng đậu lên vai và cánh tay, và một con tự hào đậu trên đầu cô.

“Cô thấy đó, ngay cả những con chim cũng nhận ra quả trứng,” một người lính khác nói.

“Ê...” Enna đáp, nghi ngờ nhìn những con chim nhẹ nhàng bay đi.

“Chúng tôi phải đưa cô đến gặp đức vua. Đây là một ngày tốt lành cho tất cả người dân Bayern.”

Enna liếc nhìn Razo và nghĩ cậu ta thậm chí còn ngạc nhiên hơn cô. “Được thôi, dĩ nhiên, chúng ta đi nào.”

“Cậu có phải là bạn của cô ấy không?” Người lính cao lớn hỏi Razo. “Chàng trai may mắn.” Ông ta đâm vào vai Razo và quay sang hộ tống Enna đi qua đám đông.

Ngay khi họ ra khỏi tầm nhìn của Razo, một phụ nữ trẻ có mái tóc được cuộn lên trong chiếc khăn như người Forest bước đến bên Enna.

“Tôi chỉ muốn chúc mừng cô, thưa cô, về phát hiện đáng chú ý đó.”

Cô quay mặt sang, và Enna ngừng lại giữa chừng để nhoẻn cười, khi hiểu ra Isi đã gửi những người lính đến. Và cả những con bồ câu, cô không ngạc nhiên với món quà của Isi và những con chim, đó là một phần của mưu đồ.

“Ồ, Isi, điều đó thật thông minh!”

“Razo sẽ không bao giờ bình tĩnh lại được, mình nghĩ thế,” Isi nói, cười toét miệng.

“Cả mình cũng vậy, cậu thật ranh mãnh. Cậu phải cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch đây này. Khi những con chim đậu lên người mình, quả thật là hãi hùng. Và rồi mình tưởng tượng chính mình trước mặt đức vua, cố gắng để giải thích... Mình rất mừng đó chính là cậu.”

Họ khoác tay nhau, cười lớn rồi ôm nhau. Enna kéo cánh tay của bạn ra và nhìn cô từ đầu đến chân.

“Nhưng cậu đang làm gì ngoài này, và trong...?”

“Trong bộ dạng một của một cô gái chăn ngỗng già nua? Thỉnh thoảng mình thích ra ngoài mà không cần phô trương, cậu biết đó, chỉ đi vòng quanh và cảm thấy giống như một người bình thường. Nếu mình không giấu đi mái tóc, mình không thể bước hai bước ra khỏi cung điện mà không bị nhận ra là công chúa.”

Enna gật đầu. Tóc của Isi màu vàng, một sự khác lạ trong vùng đất của tóc đen, nâu, và khi để xõa nó dài tới tận thắt lưng cô.

Mặc dù Isi đến từ một vương quốc khác, giọng của cô thực sự giống người Bayern, từ này nối tiếp từ khác, với nguyên âm ngắn và phụ âm chìm. Enna nhận thấy hôm nay công chúa phát âm giống như một phụ nữ thành phố, mặc dù bình thường cô thường sa vào giọng nói chói tai của một người sống ở Forest. Enna mỉm cười, nhớ ra nếu có một điều mà bạn cô làm rất tốt, đó chính là bắt chước âm thanh.

Nhưng có điều gì đó dường như rất khác ở Isi, ở biểu hiện của cô, như thể cô đang đau đớn và cố gắng để giấu. Enna cố gắng đoán xem điều không ổn

đó là gì. “Vậy, có gì mới không? Mình đang hi vọng được nghe thấy cậu đang chờ đợi một..., cậu biết đó...”

Isi thở dài.

“Đúng vậy, cậu và nửa triều đình. Mọi người muốn một người thừa kế ngai vàng. Đã hai năm, một chút tuyệt vọng đã len lỏi vào trong mắt của tế tướng. Nhìn cậu kìa. Bất cứ khi nào gặp lại cậu sau khoảng thời gian xa cách, mình phải nhớ rằng cậu xinh đẹp như thế nào. Còn trông mình thế nào?” Isi quay ngang với một gương mặt trầm trọng, như thể cô chuẩn bị tư thế để vẽ một bức chân dung.

“Đối với mình cậu trông vẫn giống cô gái chăn ngỗng.”

“Tốt.” Isi đáp.

Họ tiếp tục dạo quanh chợ. Enna liếc nhìn những người lính canh để xem họ có bối rối bởi câu chuyện của hai người bọn họ không. Cô không rõ có bao nhiêu người ở cung điện, như cô, Razo và Finn, biết chuyện cô gái ngoại quốc này đến để cưới hoàng tử Geric của họ như thế nào. Cô chắc chắn rằng họ biết một phần của câu chuyện - công chúa của vương quốc láng giềng ở phía đông đính hôn với hoàng tử của họ, nhưng thay vào đó quý cô phản bội đã tiến vào thành phố, giả danh công chúa Anidori - Kiladra Talianna Isilee. Và làm thế nào nàng công chúa thực sự, được trợ giúp bởi một nhóm người chăn gia súc đã đối mặt với cô dâu giả trước mặt đức vua và hoàng tử trước khi đám cưới diễn ra.

Nhưng họ có biết những tháng ngày khi công chúa của họ giấu mái tóc vàng trong khăn trùm đầu của một phụ nữ Forest, nói giọng Forest, tự gọi mình là Isi, và trông nom đàn ngỗng của đức vua? Họ có biết cô chịu trách nhiệm chính cho việc những người dân Forest có được quyền công dân? Và họ có tin vào những lời đồn đại về sức mạnh của cô với cơn gió và những con chim?

“Mình thích nhìn thấy những người bạn ở Forest được tự do mua bán ở phiên chợ, nhưng không quá hi vọng sẽ may mắn gặp cậu.” Isi nói. Cô mua

một túi nhỏ hạt rang, đưa chúng cho những người lính và Enna. “Chuyến đi này là lần duy nhất ra khỏi cung điện của mình. Đường như dạo gần đây mình không ra ngoài nhiều.”

“Tại sao vậy?”

Isi nhún vai, và Enna có thể đọc được theo cách của mình là cô ấy sẽ nói về vấn đề đó khi họ ở riêng với nhau.

“Mình rất mừng vì đã đến đây hôm nay,” Enna nói, “Cả khi chỉ là để dành cho Razo một trò lừa bịp nho nhỏ.”

“Bất cứ khi nào cậu trở lại...”

“Cảm giác giống như là mình chưa bao giờ rời đi,” sau đó Enna nhớ ra. “Leifer,” cô nói nặng nhọc. “Isi, mình cần phải nói chuyện riêng với cậu.”

Isi gật đầu và không hề hỏi lại, ra hiệu cho những người lính đi về phía cung điện.

CHƯƠNG 3

Họ không nói về Leifer khi rời khỏi trung tâm khu chợ và đi trên những con đường rải sỏi, chật hẹp. Enna đã không gặp Isi kể từ khi mẹ cô bị ốm. Cô bị sốc khi nghe tin hoàng tử trẻ, em trai của Geric đã qua đời do một cơn sốt trong mùa hè trước.

“Mình muốn đến gặp cậu.” Isi nói, “nhưng Geric bị suy sụp và mọi việc ở đây...” Cô ngừng lại, nhìn quanh một cách điên cuồng. “Nhìn cái bánh xe đó kia.”

“Gì cơ?” Enna hỏi.

“Ồ, không có gì.” Isi dường như bối rối và không giải thích.

Họ đi càng xa, khoảng cách với Isi càng rộng thêm, thỉnh thoảng cô không trả lời những gì mà Enna nói. Enna quan sát trong im lặng, cảm giác lo lắng len lỏi vào trong cô như một cơn ớn lạnh. Cuối cùng họ cũng đến được đình đồi và đi vào sân trong cung điện, Isi bảo những người lính canh rời đi và dẫn Enna đến một lối vào bên cạnh. Cánh cửa khép hờ một phần, nhưng trước khi Enna có thể đẩy nó mở ra, một cơn gió nhẹ đã làm giúp cô việc đó. Isi nói lỏng khăn trùm đầu ra, sau đó một cơn gió khác tháo nó ra khỏi đầu và đặt vào trong tay cô. Mái tóc vàng dài buông xõa xuống.

“Isi, kỹ năng điều khiển gió của cậu tốt hơn nhiều so với mình nhớ đấy,” Enna nói.

Isi nghiêng đầu, thì thầm vội vàng điều gì đó về một nơi của cung điện.

“Đó là gì,” Enna hỏi.

Isi nhắm mắt lại và chớp không khí trước mặt cô. “Ra khỏi đám đông, nó

ảnh hưởng tới mình nhanh hơn bình thường. Chúng ta hãy đi đâu đó - yên tĩnh hơn.” Isi kéo tay Enna và dẫn cô đi sâu vào trong cung điện, xa hơn và xa hơn nữa. Isi gật đầu với một viên lính gác đứng bên cạnh một cánh cửa bằng đá, và anh ta càu nhàu khi kéo nó mở ra. Ở đó không có cánh cửa sổ nào. Người lính gác thắp một ngọn đuốc cháy nhanh ở trên tường, khói mỏng bò dọc theo trần nhà. Enna có thể nhìn thấy một căn phòng nhỏ, những cái kệ xếp đầy áo giáp, những ngọn lao, rìu, những cái hộp bằng vàng, tượng nhỏ bằng ngà voi.

“Một cái kho chứa các đồ vật quý giá,” Isi nói. Cô ngồi lên một cái chần đặt trên sàn nhà, và Enna làm theo. Người lính canh đóng cánh cửa, nó vang lên tiếng động ầm ầm. Ánh sáng trong phòng yếu ớt và vàng vọt. Những cái bóng loáng thoáng trên mặt Isi.

Isi thở dài. Mặt cô giãn ra thả lỏng. “Geric tìm thấy nơi này cho mình vài tháng trước đây, ngay sau khi nó bắt đầu trở nên tệ hơn. Anh ấy nói rằng anh không thể trò chuyện với mình ở bất cứ nơi nào khác. Anh ấy nói điều đó thật đáng buồn.”

“Nó là cái gì?”

“Cơn gió.”

“Ồ,” Enna nói, bắt đầu hiểu ra.

“Cậu biết đó, lần đầu tiên mình học để hiểu được ngôn ngữ của nó, mình chỉ có thể cảm thấy những cơn gió lớn. Mình ngồi trong đồng cỏ chần ngỗng, và khi một cơn gió thổi qua dòng suối mình có thể nghe thấy, hay đúng hơn là cảm nhận nó, nơi nó xuất phát, những thứ nó chạm vào gần đây - những hòn đá ẩm ướt, một con chim sẻ, một con ngỗng lạc bầy. Và khi mình ở trong nhà, mình hiếm khi cảm thấy bất cứ điều gì, nếu có chỉ là tiếng sột soạt ở hành lang, không khí lọt qua cánh cửa sổ mở. Bây giờ, Enna, nó ở khắp mọi nơi. Mình nhận ra không khí được tạo thành từ rất nhiều bộ phận nhỏ xíu, và gió đưa chúng di chuyển rất nhanh. Ngay lúc này, dù ở trong phòng kín, mình vẫn có thể cảm thấy không khí. Mình nghe thấy nó liên tục. Đó là lý do Geric thích nhất bọn mình ở đây giống như một cặp giun trong lòng đất. Bọn mình

có thể ngăn chặn hầu hết các chuyển động. Và mình có thể có một vài khoảnh khắc... yên tĩnh.” Isi mỉm cười. “Vậy đó, giờ mình có thể nghe chuyện của cậu rồi, hãy kể cho mình nghe về Leifer.”

Enna hít một hơi. “Mình đang tự hỏi liệu có tồn tại ngôn ngữ của ngọn lửa không, giống như cách cậu biết ngôn ngữ của loài chim và cơn gió vậy. Leifer, mình nghĩ anh ấy đang học để kiểm soát ngọn lửa bằng cách nào đó, nhưng anh ấy... dường như không thể kiểm soát nó tốt lắm.”

“Ồ,” Isi nói dịu dàng, giống như chim hót, nhẹ nhàng nâng mép váy của Enna khỏi mặt cá chân cô. “Cậu bị thương. Mình tự hỏi tại sao mình không nghe thấy cơn gió thì thầm về điều này trước đó. Có quá nhiều thứ đang diễn ra ngoài kia, mình đoán thế, và mình đã bỏ sót. Mình có thể xem qua vết thương sau này. Enna, có phải Leifer gây ra điều đó?”

Enna nhún vai tỏ vẻ không quan tâm rồi đi thẳng vào câu chuyện về chuyến đi của Leifer trong rừng sâu, tấm da và cách cư xử của Leifer đêm anh đốt cô với ngọn lửa. “Đó là lý do tại sao mình cần phải biết những gì mình có thể, ngay bây giờ, trước khi anh ấy làm điều gì đó khác, điều gì đó tệ hơn.”

Isi nhìn cô một lúc lâu, bất động và không nháy mắt, như thể cô là một con chim cổ đỏ đang chờ đợi một con thú ăn thịt bỏ đi. Khi cô lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ làm Enna nhớ đến những buổi tối quanh bếp lò khi Isi kể chuyện cho những người chăn gia súc nghe. “Ngọn lửa. Nó cũng có tiếng nói, mặc dù mình chưa bao giờ được nghe. Theo những câu chuyện cổ, hầu hết mọi vật đều có một tiếng nói.”

“Câu chuyện mà mình biết kể rằng Đấng tạo hóa, đầu tiên dùng một ngôn ngữ để tạo ra thế giới, sau đó tất cả mọi vật có thể nói chuyện với nhau, nhưng mỗi vật đều nhân lên, rút tỉa ra tiếng nói của chính mình và quên mất ngôn ngữ của những vật khác. Một khi ốc và đá có tiếng nói, thì gió và cây, ếch và nước cũng có.” Cô nắm lấy tay Enna và nhìn vào những ngón tay như thể để thư giãn. “Một khi, con người có thể nói chuyện với mọi vật, điều đó với mình có nghĩa là chúng ta có khả năng học tất cả những ngôn ngữ đó lần

nữa.”

“Bất cứ ai cũng có thể?” Enna hỏi.

“Một vài người có năng khiếu về ngôn ngữ hơn những người khác, giống như một thợ đóng xe giỏi có thể nướng cháy bánh và một người làm bánh giỏi có thể thiếu một cái đinh. Một lần, trước khi biết ngôn ngữ của gió có thể mang lại cho mình bất cứ rắc rối nào, mình đã thử dạy cho Geric, nhưng anh ấy không thể học được. May mắn thay.”

“Có ba tài năng khác nhau - trò chuyện với con người, trò chuyện với động vật và trò chuyện với thiên nhiên. Một số người được sinh ra với khả năng học được những điều đó. Mình biết những người khác ở vương quốc của mình có khả năng trò chuyện với con người từ khi sinh ra, và suốt cuộc đời, họ biết cách để nói chuyện với mọi người, để thúc đẩy tình yêu và lòng trung thành. Không phải từ lúc sinh ra mình đã hiểu được tiếng nói của gió - lần đầu tiên mình hiểu được ngôn ngữ của nó là lúc mười sáu tuổi, vì thế ai biết được khi nào và làm thế nào một người có thể học được?”

“Thậm chí đối với những người có năng khiếu, mình nghĩ hầu hết ngôn ngữ quá khó để thuần thục như chính tiếng mẹ đẻ của mình. Khi còn nhỏ, dì của mình đã dạy cho mình cách để nghe loài chim nói chuyện với nhau, và mình phải có một kỹ năng để bắt chước lại những âm thanh đó. Thậm chí với khả năng tự nhiên, mình vẫn cần sự giúp đỡ của bà để hiểu được lúc bắt đầu.”

“Nhưng không có ai dạy cậu cách để nghe được lời của những cơn gió,” Enna nói.

“Không phải thế,” Isi đáp, “Điều đó rất khác. Mình đã sẵn sàng để lắng nghe nó, mình đoán thế, và tìm kiếm nó. Với cơn gió, tất cả chỉ mất một từ để cảm nhận được nó. Sau khi cơn gió cho mình từ đầu tiên, mình bắt đầu nghe được nhiều hơn, sau đó mình bắt đầu có thể đề nghị một cơn gió thổi hướng này hoặc hướng kia.”

“Chà, mình không biết ai đã dạy Leifer cách để hiểu được tiếng nói của ngọn lửa, trừ khi tấm da đó mang lại cho anh ấy sức mạnh đó,” Enna nói.

“Mình nghi ngờ điều đó,” Isi nói. Enna mỉm cười và nhớ ra rằng đối với một người có nhiều khả năng kỳ lạ như Isi, cô ấy sẽ không tin khi nó đến từ mê tín hoặc từ phép thuật. “Có thể tấm da chứa văn bản chỉ cách nói chuyện với ngọn lửa, và anh ấy tự học được nó.”

“Tấm da đó đã bị nguyên rủa. Cậu biết đó, nó làm mình khó chịu, Isi, anh trai mình đang lún sâu vào một cái gì đó đau đớn và mình không thể lôi anh ấy ra.”

“Ngọn lửa.” Ánh mắt của Isi xa vắng, như thể cô đang nhìn thứ gì đó rất xa xôi. “Nó chắc hẳn là rất bất thường... và khủng khiếp. Mình không biết phải cảm nhận như thế nào mới có thể hiểu được nó.”

“Vậy, nó bị ràng buộc trở thành thứ gì đó giống như cơn gió, đúng không?”

“Mình cũng đang thắc mắc.” Isi xoa trán và nhìn xuống. “Cơn gió là độc nhất. Nó tồn tại như là một ngôn ngữ, và nó không mang lại gì ngoài hình ảnh những nơi mà nó đã đi qua. Mỗi chuyển động của không khí chạm vào da mình bảo cho mình biết những gì nó đã chạm vào. Nhưng ngọn lửa không chuyển động như cơn gió, và nó dữ dội hơn nhiều. Mình không biết phải làm gì cho anh ấy.”

“Vậy cậu không biết cách nào để xóa bỏ nó đi sao? Hoặc mình có thể học được ngôn ngữ của ngọn lửa, mình có thể tìm ra cách nó hoạt động và giúp anh ấy.”

Isi chớp mắt. “Xóa bỏ nó ư? Mình đã từng đọc đâu đó trong cái thư viện cũ, ghi chép về một vương quốc ở sa mạc được gọi là Yasid, ở phía nam. Những người du hành từng đi tới đó đã kể về một số người có một vài mối liên hệ với ngọn lửa. Có thể họ có câu trả lời về vấn đề đó, nhưng mình không chắc.”

Enna nhìn phần trái tim màu cam của ngọn đuốc bốc khói trên tường và ngạc nhiên vì cảm thấy đầy hi vọng. “Vậy, có lẽ điều tốt nhất sau tất cả là mình...”

“Không,” Isi nói. “Không, đừng, Enna. Làm ơn đừng thử học tiếng nói của ngọn lửa.”

“Tại sao, Isi? Mình nghĩ, cho dù cậu là ai, ít nhất cậu cũng tò mò muốn thử.”

“Có rất nhiều hậu quả khi học nói chuyện với bất cứ yếu tố nào của Đấng sáng tạo. Cuối cùng mình đã học được điều đó.”

Enna mím môi lại. “Hậu quả, giống như sự mất tập trung của cậu, phải không?”

“Đúng vậy, gió liên tục gào thét. Phải mất thời gian để nó ảnh hưởng đến mình, nhưng bản chất của lửa là rất mãnh liệt, có thể những gì đang xảy ra với mình từ cơn gió cũng giống như Leifer với ngọn lửa, nhưng nhanh hơn rất nhiều.”

Isi đứng dậy và đi đến một cái kệ, mân mê vài đồ trang trí nhỏ ở đó. “Và sự mất tập trung không phải là thay đổi duy nhất. Cậu biết con ngựa của mình phải không, Avlado ấy? Mình đã từng có một con trước khi mình gặp cậu - nó là Falada. Dì mình hướng dẫn mình tham gia đỡ đẻ cho một con ngựa, để lúc con ngựa con xuất hiện, mình lắng nghe nó nói từ đầu tiên - đó chính là tên của nó - và lặp lại từ đó. Đó là khởi đầu cho sự giao tiếp giữa hai bên và sự liên kết của bọn mình phát triển đến mức có thể nói chuyện với nhau trong im lặng. Giờ nó đã chết. Bọn mình đã bị chia tách và nó trở nên điên loạn. Mình nhớ nó rất nhiều, mình đã thực hiện kết nối tương tự với Avlado, nhưng giờ mình nghĩ mình đã thiếu thận trọng. Có lẽ Falada sẽ không bao giờ phát điên nếu nó không được mang đến cho mình. Có lẽ ngôn ngữ giữa bọn mình là... không cân bằng. Mình yêu Avlado cũng nhiều như vậy, mình sẽ không bao giờ bất cẩn như thế lần nữa.”

“Isi, cậu không thể trách cứ bản thân mình vì Falada.”

“Mình không thể ư?” Isi nói, “Cậu có chắc không? Hãy nhìn mình với cơn gió. Nó đã từng là một thứ rất hiền hòa. Nhưng giờ nó ép mình với chính tiếng nói của nó, áp đảo mình. Đó có phải là những gì đã xảy ra với Falada?”.

Cầm cô run lên. “Và mình cũng sẽ trở nên điên loạn?”. Enna đứng lên để an ủi cô, nhưng Isi xua tay.

Enna cảm thấy một ngón tay của gió đang vuốt má cô và do dự.

“Lần đầu tiên, mình yêu cầu ngọn gió thay đổi chiều hướng của nó,” Isi nói. “Mình chỉ có thể thực hiện với một cơn gió tồn tại ở đó và đề nghị một hướng mới, và không phải lúc nào nó cũng đáp ứng. Không phải như bây giờ.”

Cơn gió liếm má Enna lần nữa và sau đó bắt đầu quay tròn quanh cô, trở nên lớn hơn, lùa tóc cô mạnh đến nỗi cô phải nhắm mắt lại.

“Mình luôn có thể cảm thấy rung động của không khí xung quanh mình, Enna,” cô nói bằng một giọng bình tĩnh kỳ lạ. “Mình có thể tạo ra một ngọn gió từ hư không và nó luôn tuân theo.”

Gió thổi mạnh quanh đầu của Enna, giật vào tai và kéo quần áo của cô. Cô ôm người chống lại lực của nó. Đây không phải là những gì cô trông chờ từ Isi, một người rất điềm tĩnh và cẩn thận, bây giờ cô ấy đang tạo ra một cơn gió bão điên cuồng trong lòng của cung điện. Vũ khí và áo giáp rung lên ở trên kệ giống như răng đánh vào nhau và ngọn đuốc bùng lên dữ dội. Ở trung tâm của cơn gió, Enna cảm thấy bị đẩy và kéo, hầu như không thể giữ vững được thăng bằng. Sự mất kiểm soát ban đầu gây thất vọng, sau đó là đáng báo động. Isi nắm lấy tay Enna. “Đáng sợ, đúng không?”

“Đủ rồi,” Enna hét lên.

Cơn gió đột ngột biến mất. Căn phòng yên tĩnh trở lại. Enna nghe thấy tiếng cánh cửa đá kéo lê mở ra.

“Mọi thứ ổn cả chứ, thưa Công chúa?” lính canh gác hỏi.

“Ổn cả.” Enna không thể nhìn thấy rõ mặt Isi. Má cô hồng lên, cô cắn môi và trông bối rối.

Anh ta đóng cánh cửa và Isi quay đi. Cô dường như có chút run rẩy, chớp mắt nhiều hơn bình thường, hơi thở gấp gáp. “Mình xin lỗi. Mình chỉ định cho cậu thấy mọi thứ đã thay đổi như thế nào kể từ lúc cậu đi. Và cho cậu

thấy những gì có lẽ đang diễn ra trong tâm trí Leifer. Nhưng giờ cậu đã thấy, đúng không? Cậu thấy dễ dàng mất kiểm soát như thế nào rồi chứ, và tại sao tốt hơn hết cậu nên để cho ngọn lửa yên.”

Enna chớp mắt và phát hiện chân mình thật yếu ớt. Cô ngồi xuống, Isi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Mình thấy rồi,” Enna đáp.

“Mình đã chờ đợi trong hai năm. Nó cố gắng vì mình và làm phiền đến những người khác, nhưng cuối cùng nó chỉ là gió. Nhưng Leifer...”

“Đúng vậy,” Enna đáp, suy nghĩ của cô tối tăm và nhảy múa giống những cái bóng trong phòng, “Lửa là một vấn đề khác hoàn toàn.”

Isi ngẩng lên. “Những câu chuyện cổ kể rằng đã từng có một người có thể nói tất cả mọi ngôn ngữ. Có lẽ chuyện mất kiểm soát xảy ra với mình chỉ bởi vì mình biết quá ít, hiểu được một vài loài chim, gió và kết nối với con ngựa của mình. Nhưng nếu mình có thể nói chuyện với mọi thứ, mình sẽ không bị áp đảo bởi gió. Các hiểu biết sẽ được cân bằng.”

“Nếu như thế, cậu có thể hình dung hậu quả nào dành cho Leifer khi chỉ biết ngôn ngữ của ngọn lửa không? Một thứ không thể tồn tại mà không phá hủy thứ gì đó khác? Leifer phải chìm trong ngôn ngữ của ngọn lửa để anh ấy không thể nhìn thấy ánh sáng của ngọn lửa. Mình nghĩ đó là điều quá sức cho bất cứ ai để cân bằng giữa việc vừa tiếp tục là con người và vừa hiểu được ngọn lửa. Ngọn lửa và xác thịt không thể tồn tại cùng với nhau.”

Cánh cửa đá kêu ken két trên nền, và có thể nhìn thấy một anh chàng đẹp trai, khoáng đạt đang xoa dịu viên lính canh gác. Enna có thể nghe thấy viên lính canh gác thì thầm, “Tiếng ồn... tiếng lạch cạch và tiếng hú... cô ấy nói rằng cô ấy ồn”. Người đàn ông trẻ gật đầu với viên lính gác và sau đó bước vào ánh sáng ảm đạm của ngọn đuốc.

“Những cơn bão gió chết tiệt bên trong này,” anh nói với một nụ cười. “Anh không thể tưởng tượng được cái gì có thể là nguyên nhân.”

Isi mỉm cười và thở phào hạnh phúc. “Ồ, chào anh.”

Geric cúi xuống và hôn lên trán Isi. “Anh nghĩ em có thể ở đây khi anh nghe nói rằng có một vị khách. Mùa hè tốt lành cho cô, Enna. Chắc cô đã phát hiện căn phòng nhỏ này có chút gió lùa, phải không?” Enna cười. “Nếu điều kiện đường xá là những gì giữ cô cách xa chúng tôi quá lâu như thế này, ngay ngày hôm nay tôi sẽ truy vấn cha mình để cải thiện điều đó.”

“Quả thật là một thời gian khá lâu rồi. Tôi rất tiếc, Geric, tôi đã nghe tin về em trai nhỏ của anh.”

Geric cúi đầu và gật khề.

“Anh trai của Enna vừa có một khám phá đáng sợ,” Isi nói, đổi chủ đề.

Enna giải thích việc hiểu được ngôn ngữ ngọn lửa của Leifer, cuộc tấn công của anh và sự đối kháng bất ngờ của anh chống lại Bayern.

“Chúng ta không cần sử mệnh đó ngay lúc này.” Geric nói. “Những người khác ở Forest có cảm thấy giống như Leifer, rằng họ thực sự không thuộc về Bayern không?”

“Tôi không nghĩ nó nghiêm trọng như vậy,” Enna đáp. “Việc anh ấy đột nhiên trở nên quá bức bối như vậy rất kỳ lạ.”

“Có phải vậy không?” Isi trông trầm tư và gần như lo lắng.

“Nhưng tôi muốn người Forest ủng hộ chúng ta ngay lúc này,” Geric nói. “Chiến tranh có thể xảy ra, Enna.”

“Chiến tranh? Tôi thậm chí sẽ không đề cập đến những gì Leifer nói nếu tôi nghĩ nó sẽ làm anh lo lắng. Thật lòng, vài người không trung thành không phải là mối đe dọa.”

“Không phải từ Forest. Đó là Tira, vương quốc ở phía đông nam. Cô có thể nhận ra có rất nhiều binh lính ở trong thành phố. Đã có tin đồn suốt mùa xuân, và Tira bắt đầu quấy rối biên giới của chúng ta. Người Forest giờ đã là những công dân của Bayern, tôi hi vọng họ sẽ tham gia và bảo vệ Bayern. Họ sẽ đáp ứng lời kêu gọi chứ, cô nghĩ sao?”

Enna vẫy tay quả quyết. “Ồ, có chứ. Đối với những cậu bé thích nói chuyện người lớn, có khoảng năm mươi chàng trai Forest đang khao khát

được thuộc về Bayern. Tôi nghĩ nó sẽ tạo ra một sự khác biệt, nếu ai đó có địa vị cao chiếm được lòng trung thành của chúng tôi. Chúng tôi thích được tin rằng chúng tôi thực sự quan trọng đối với anh.”

Geric gật đầu, mắt anh xa xăm như thể đang lên kế hoạch. Enna bắt gặp ánh mắt của Isi.

“Chiến tranh” Enna nói. “Có gần lắm không?”

“Sớm thôi.” Isi đáp, nghiêng đầu như thể cô nghe được những tin tức từ cơn gió.

CHƯƠNG 4

Geric cử những sứ giả đi kêu gọi tất cả người dân Forest cầm lao gặp nhau ở Sprucegrove trong ba ngày. Enna rời thủ đô trước Geric và Isi để tìm Leifer. Khi trở về nhà, cô nhìn thấy những con gà đã được cho ăn và uống nước, nhưng căn nhà trống không, lò sưởi lạnh tanh. Đêm đó cô ngủ chập chờn, giật mình thức giấc mỗi lần cô nghĩ mình ngửi thấy mùi khói. Thất vọng, vào buổi sáng cô đóng gói hành lý và rời đi một mình.

Căn nhà trống là một thứ rất cô đơn, nhưng tĩnh mịch ở Forest không phải là điều gì mới mẻ. Có quá nhiều sự sống bùng lên dưới chân cô và trong vòm trời trên đầu cô để cần sự đồng hành của con người. Khi Enna đến gần khu cắm trại giữa đường dẫn đến Sprucegrove, những người khác bắt đầu xuất hiện bên cạnh cô. Giống như cô, họ dường như im lặng do đã đi bộ một mình rất lâu trong rừng, tiếng động phát ra từ hơi thở và đôi boots của họ chỉ là một phần của tiếng rên rỉ, đập, lắc lư và nứt vỡ của Forest. Họ là những chàng trai của Forest, hầu hết đều nhỏ tuổi hơn cô, phần lớn đang cầm một cái lao và khiên có hình vẽ.

Đêm đó, cô nằm trên giường trong tình trạng tỉnh như sáo, bị bao quanh bởi những tiếng ngáy. Cô lắng nghe tiếng lách tách của đồng lửa trại cho đến tận khuya và chập chờn nửa tỉnh nửa mơ, tự hỏi liệu những tiếng lép bép và bùng lên có phải là những lời nói. Họ im lặng, chia sẻ bữa sáng và sau đó nhóm quân không chính thức tiếp tục hành trình. Vài người trong số những chàng trai cũng là những người chăn gia súc, mặc dù hầu hết đã trở về với gia đình họ ở Forest hoặc làm việc khác trong thành phố. Họ đi cùng với nhau, tham gia vào cuộc trò chuyện chậm rãi, làm rút ngắn đáng kể nhiều chặng

đường và thời gian.

“Tránh đường,” một người nói, chạy lên từ phía sau. “Tôi có lời muốn nói với Enna - cô gái.”

“Razo,” Enna không thể kêu tên cậu ta mà không bật cười. Razo mím chặt miệng và nhìn cô khi họ tiếp tục đi. Cậu ta có gương mặt biểu cảm nhất trong số những người cô từng biết.

“Isi đã phái những người lính tới, có phải vậy không?” Cậu ta cuối cùng lên tiếng.

Enna cười lần nữa.

“Và lũ chim, tôi cho rằng, chúng không tự mình hành động. Hừ. Được thôi, điều đó thật hay.” Cậu ta ưỡn người thẳng một chút, bước đi như thể cậu ta nghĩ rằng mình khá cao và hai tay không ngắn hơn của Enna. “Quả trứng màu cam báo điềm. Tôi sẽ có thể cười nhạo về điều đó sớm thôi, bất cứ lúc nào từ bây giờ.”

Họ đến Sprucegrove trong ánh nắng vàng của buổi chiều muộn. Căn lều màu vàng của hoàng tử nằm ở trung tâm của khu chợ nhỏ, được bao quanh bởi những cái lều nhỏ hơn, những cỗ xe với đồ tiếp tế, và một hàng ngựa. Những thứ đó ngụ ý rằng hoàng tử dự định ở lại vài ngày.

Hàng tá các cậu trai trẻ và đàn ông đi quanh quảng trường hoặc ngồi với nhau thành những nhóm đầy lo lắng. Những cuộc trò chuyện trong im lặng và tâm trạng lo sợ làm da dầy Enna ớn lạnh. Cô có thể nhìn thấy ba tấm khiên thiết kế khác biệt và biết rằng phải có một số, không phải là tất cả, thành viên của Forest thuộc về ba đội quân trăm người khác nhau. Ở Bayern, mỗi ngôi làng duy trì một đội quân một trăm người lính để bảo vệ và chiến đấu lúc có chiến tranh. Những ngôi làng lớn và các thị trấn được đại diện bởi vài đội quân trăm người. Ba đội quân trăm người của Forest chưa bao giờ tụ tập với nhau trước đó. Enna tự hỏi làm cách nào mệnh lệnh được truyền đạt nhanh chóng như vậy.

Isi ngồi bên cạnh Geric ở cửa lều của họ, bàn tay đang viết của cô thể hiện

những gì khuôn mặt không nói ra. Enna rời khỏi Razo và chạy đến bên cạnh Isi.

“Thỉnh an, Công Chúa,” Enna nói.

Isi mỉm cười và kéo tay cô. “Ồ, thôi đi, Enna.”

“Chà, mình phải gọi cậu là gì? Cậu trông rất... mình không biết nữa, trang trọng.”

Isi nhắm mắt, và Enna nghĩ có thể cô đang dập tắt tiếng nói của những cơn gió. “Chúng ta đã có tin tức.”

“Tin gì vậy?” Enna nói.

Isi liếc nhìn lên Geric đang cười trên con ngựa của anh ấy. Hai người lính đang cưỡi ngựa đập thanh kiếm lên tấm khiên phía trên đầu họ. Cuộc trò chuyện im bật ngay lập tức, và gần như cả ba trăm gương mặt quay về phía hoàng tử của họ. Geric bước ra và nhìn vào đám đông. Dường như luôn luôn đối với Enna, khuôn mặt Geric được tạo ra để mỉm cười - khóe môi của anh cong nhẹ ngay cả khi nghiêm mặt lại. Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt trịnh trọng của Geric làm cô tự hỏi sao mình lại nghĩ như vậy trước đó.

“Hỡi các anh chị em của Forest,” anh bắt đầu, “Tôi nghĩ các bạn đã chờ đợi đủ lâu để nghe những gì tôi sắp nói. Các bạn hãy truyền những tin tức của ngày hôm nay cho những người đang tiếp tục đến đây.”

“Cho đến gần đây, tôi vẫn không biết nhiều người trong các bạn vẫn còn nghi ngờ về vị trí của mình trong vương quốc của Bayern. Tôi đã lên kế hoạch đến đây, đảm bảo sự tha thiết và mong mỏi của Bayern được tính cả những công dân của Forest vào người của chúng ta. Đã có những lo ngại về chiến tranh sẽ diễn ra từ phía nam trong mùa hè này, và tôi biết trước đó rất lâu đức vua sẽ kêu gọi tất cả công dân của mình giơ cao những ngọn lao để bảo vệ biên giới. Thời gian đã bắt kịp chúng ta. Chưa đầy ba giờ trước một sứ giả từ thủ đô đã truyền tin tức đến cho chúng tôi, ở đây, trong Forest. Tin tức thật tàn nhẫn. Tira đã tấn công.”

“Ồ,” Enna kêu lên khe khẽ. Cô nghe thấy những tiếng thở hổn hển của

hoài nghi và tức giận lan truyền khắp khu trại.

Isi nắm lấy tay Enna. “Thật tồi tệ, Enna. Điều này thật tồi tệ.”

“Biên giới của chúng ta đã bị xâm phạm.” Geric nói. Giọng anh khiến mọi người phải chú ý, và những tiếng thì thầm chấm dứt hẳn. “Chúng tôi biết rằng chúng đã chiếm được Folcmar và Adelmund, và có lẽ là những thị trấn khác gần với biên giới của chúng. Chúng đang di chuyển về phía bắc đến Eylbold và Ostekin, lúc này những thị trấn đó có thể đã trở thành nạn nhân từ cuộc xâm lược của chúng.”

“Hôm nay đức vua đã rời đi cùng với quân đội của mình để bảo vệ vùng đất chúng ta khỏi cuộc chinh phục xa hơn trên những cánh đồng của Ostekin. Tôi được kêu gọi gặp lại ngài ở đó và mang theo đội quân của chính mình, với quân số được huy động nhiều nhất có thể. Tôi sẽ không chỉ huy các bạn, vì đây là lần đầu tiên các bạn phục vụ với tư cách là một công dân của Bayern. Nhưng tôi yêu cầu tất cả lòng dũng cảm của các bạn để giương cao những ngọn lao, những thanh gươm và nếu cần thiết, cả mạng sống của mình để ngăn chặn cuộc tấn công của quân đội Tira.”

“Các bạn sẽ tham gia với chúng tôi chứ? Những ngọn lao mà đức vua ban cho các bạn sẽ giơ lên chiến đấu bên cạnh ngài chứ? Các bạn sẽ là một phần của Bayern chứ?”

Những chàng trai Forest đập lao vào những tấm khiên, giơ cao nắm đấm trong không khí, hò hét xác nhận và thề chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Câu trả lời quá nhanh bóp nghẹt cổ họng Enna.

“Quá sẵn sàng để chết,” cô nói. “Mình không nghi ngờ một chút nào rằng những cậu bé của Forest sẽ nhanh chóng trở nên trung thành, nhưng mình chưa bao giờ tưởng tượng ra chúng cũng nhanh chóng đề nghị cái chết.”

“Họ vẫn chưa biết về cái chết,” Isi đáp. “Họ không biết mình đã yêu cầu điều gì.” Mắt cô ươn ướt, và cô chà xát khuôn mặt như thể bị một cơn nhức đầu. “Mình cần phải trốn khỏi ngọn gió,” cô phác một cử chỉ mơ hồ. “Có quá nhiều.”

Enna gật đầu và đưa Isi đến lều, sau đó dừng lại khi cô bắt gặp ánh mắt của Leifer. Anh đang đứng ở rìa khu trại, mắt hướng về phía hoàng tử.

“Cứ vào trong đi, Isi. Mình sẽ trở lại ngay.”

Geric gọi đội trưởng của những đội quân trăm người đến chỗ anh để bàn bạc, và Leifer cũng nhìn theo hướng đó. Enna túm lấy tay Leifer và kéo anh về phía mình.

“Leifer, anh đã tới.”

“Enna”. Anh mỉm cười với cô, quá nồng nhiệt và cởi mở đến nỗi cô không tìm được vòng tay quanh cổ và ôm chặt lấy anh. “Anh đang ở cùng với Gebi khi bọn anh nghe tin. Anh suýt không đến, nhưng bây giờ...”

“Em mừng vì anh đã đến. Đây cũng không phải là những gì em đã chờ đợi. Em nghĩ anh sẽ đưa ra một vài lời phát biểu hùng hồn để chiến thắng lòng trung thành của mình, anh biết đó, làm anh thấy ấm cúng và hòa nhập vào Bayern.”

“Anh cũng đã làm thế.” Ánh mắt anh đầy hi vọng nhìn về chân trời phía đông nam, và cô có thể cảm thấy cánh tay anh siết chặt hơn. “Điều này tốt hơn.”

“Vậy anh có định đi không?”

“Dĩ nhiên. Em nghĩ anh để bạn bè của mình đi theo Đức vua của chúng ta mà không có anh sao?”

Enna cười. “Đức vua của chúng ta. Em nghĩ đến cậu bé từ một vài ngày trước không ngừng huênh hoang về việc tụ tập một đội quân của Forest để nổi loạn.”

“Anh muốn được là một phần của Bayern. Anh muốn được trung thành với Đức vua. Trước đó, anh chỉ là giận dữ, và bây giờ, anh không biết, tất cả đã biến mất, và thay vào đó là Tira. Chúng mới là kẻ thù. Cũng giống như ngọn lửa đang chờ đợi chúng, và giờ là lúc để bùng lên. Anh phải nói với hoàng tử.”

Cô kéo tay để ngăn anh lại. “Anh ấy biết. Em đã bảo với anh ấy về anh.”

Cô quan sát khuôn mặt anh. “Em không hiểu, Leifer. Hai tuần lễ qua, em nói liên tục với anh như nói với một cây óc chó, nhưng đầu tiên anh đứng lên chống lại Bayern, rồi sau đó rất nhanh chóng anh lại sẵn sàng để chống lại Tira. Có phải ngọn lửa đã tác động tới anh?”

“Anh không biết.” Anh cau mày, sau đó lại giãn ra. “Anh không muốn nghĩ về điều đó. Ngay lúc này, mọi thứ quá rõ ràng, Enna, tất cả đều đúng. Anh sẽ cam kết với hoàng tử việc anh có thể giúp đánh lại Tira.”

“Nhưng, Leifer...”

Anh nắm lấy vai Enna và nhìn cô với một nụ cười nhẹ, đầy hi vọng. “Em sẽ tự hào về anh, em gái nhỏ. Và điều đó làm anh hạnh phúc.”

Enna nhìn anh tiếp cận hoàng tử và giải thích điều gì đó với cử chỉ của đôi tay, lông mày anh nhíu lại nghiêm nghị. Chuyển động của môi anh làm Enna nghĩ rằng anh có thể nói lắp. Cô mỉm cười buồn bã. Anh có thể dữ dội chống lại vương quốc trong một đêm ở Forest, nhưng khi đứng trước hoàng tử, anh trở thành một cậu bé.

Enna vội vã trở về lều của Isi. Geric bước vào ngay trước cô, nói nhỏ với một trong những cố vấn của mình. Isi đang ngồi trên một tấm đệm, vui mặt trong lòng bàn tay. Enna ngồi bên cạnh cô và khẽ vuốt một trong những lọn tóc của Isi, như cô thường làm ở cung điện vào những buổi tối lạnh giá. Sự quan tâm dường như làm cô dịu đi.

“Nào, quý cô của tôi, việc của tôi là gì trong tất cả chuyện này?” Enna hỏi.

“Mình hi vọng cậu sẽ đi khỏi đây.”

“Nhưng sao được? Mình cần việc gì đó để làm, Isi. Cánh tay mình đang ngứa ngáy như thể mình đã ăn không ngồi rồi sau một buổi chiều nằm trên đồng len. Mình muốn giúp, nhưng không giống như...,” cô ngập ngừng, “không giống như trước đây, khi mình sống trong cung điện với cậu. Mình không thể chỉ là một người bạn của công chúa, cô gái ngồi xung quanh trong khi công chúa làm những việc quan trọng.”

“Mình xin lỗi, Enna” Isi nói. “Mình không nhận ra.”

“Dĩ nhiên là không rồi. Và mình vẫn hạnh phúc được ở đó. Nhưng giờ mình cần một nơi, Isi, một nhiệm vụ. Mình đang cố gắng chỉ để đi đến nơi nào đó và làm việc gì đó.”

“Vậy hãy đến với tư cách là hầu gái của mình,” Isi nói một cách rạng rỡ. “Một hầu gái thường hầu hạ một nữ hoàng, nhưng mình muốn cậu hơn là những quý bà đang chờ đợi của mình. Mình muốn cậu ở bên mình, Enna. Mình cần cái nhìn sáng suốt của cậu.”

“Hầu gái của công chúa. Tốt thôi. Đó chính là mình.”

“Vậy, cậu sẽ đi chứ?”

“Đúng vậy,” Enna nói. “Dĩ nhiên. Cậu còn phải hỏi? Cậu đi, mình sẽ đi.”

“Em sẽ không đi theo, Isi.” Geric nói. Cỗ vãn của Geric rời đi, ánh mắt lang thang khác như thể ông không muốn chứng kiến một cuộc tranh cãi không vui.

“Em muốn đi,” Isi nói.

“Không được,” Geric cuộn những tấm bản đồ lại. Cô ngồi bên cạnh anh, nhưng anh không nhìn cô.

“Phụ nữ Bayern đi cùng với người đàn ông của họ đến cuộc chiến, để khơi dậy lòng can đảm và nhắc nhở họ về những thứ họ sẽ đánh mất.”

Geric nhăn mặt. “Em không phải người Bayern.”

“Geric, em có thể giúp. Em có thể nghe thấy những cơn gió và cho anh biết số lượng cũng như địa chỉ của chúng, và em có thể đẩy lùi, gây bối rối cho chúng.”

“Anh đã bảo là không.” Anh đập mạnh tay xuống bàn.

Enne nén hơi thở để cô không thể bật ra một từ nào. Cô bị cám dỗ tham gia vào, nhưng đây là Geric. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh mất bình tĩnh.

“Anh không cần được nhắc nhở là mình sẽ mất những gì.” Anh nhìn Isi. “Anh là một hoàng tử tồi tệ. Anh phải đặt vương quốc của mình lên ưu tiên đầu tiên, và mọi thứ khác là thứ hai, nhưng em là ưu tiên hàng đầu của anh.”

Anh muốn em ở bên anh mỗi phút giây, nhưng anh biết anh sẽ sụp đổ nếu anh mất em.”

Isi bước lại gần hơn và anh ôm cô trong vòng tay, vùi mặt vào cổ cô.

“Nhưng em vẫn sẽ đi,” Isi vuốt ve mái tóc anh, và vai anh bắt đầu run rẩy.

Enna bước ra, lặng lẽ hạ cửa lều đằng sau cô. Cô ngẩng lên và thấy Finn đang đứng trong bóng râm, cánh tay cậu duỗi ra hai bên như đang sẵn sàng luyện tập để trở thành một người lính.

“Finn,” cô gọi, ngạc nhiên. Cô cố gắng giữ cho mặt mình bình thản, giả vờ không nhớ đến tình huống không thoải mái đã xảy ra giữa họ ở trung tâm chợ. “Mình không nhận ra cậu cũng ở đây.”

“Có vẻ như rất nhiều chuyện đang xảy ra thời gian gần đây.” Finn nói.

Nếu là người khác, Enna nghĩ, tuyên bố đó sẽ rất đau đớn, nhưng từ miệng Finn đó chỉ là sự thật.

“Mình sẽ chiến đấu.” Finn bình thản, gần như không có cảm xúc. Cô chưa bao giờ nhìn thấy cậu trông già dặn như vậy. “Mình chỉ muốn cậu biết, nếu mình mất tích, ai đó sẽ biết là mình đã ở đây và có thể báo cho mẹ mình.”

Enna gật đầu. Finn gật đầu đáp lại, mỉm cười và bước trở lại với đội quân trăm người của cậu. Cô đứng im đằng sau, dựa vào một cây thông để thoải mái hơn. Trước mặt cô, quảng trường chợ và cánh rừng xung quanh rải rác những đống lửa trại nấu ăn, những đốm sáng phản chiếu những ngôi sao một cách ngẫu nhiên. Không có tiếng hát nào cả.

Những giọng nói thì thảo trộn lại với nhau lôi cuốn cô chú ý một cơn gió của Forest, như thể Forest thở dài lo âu và cảnh báo. Enna áp má vào lớp vỏ cây và hít thở mùi vỏ thông. Mọi thứ đột nhiên trở nên khá trầm trọng.

CHƯƠNG 5

Đội quân của Geric hành quân về phía nam. Bốn ngày, anh ấy đã nói thế. Bốn ngày, những chàng trai Forest thì thầm với nhau. Mỗi đêm, họ luyện kiếm quanh những đồng lửa, càu nhàu, vật nhau và phá ra cười. Enna quan sát, phiền lòng bởi sự nhẹ dạ của họ. Hai năm trước, khi Isi và bạn cô vạch trần công chúa giả trước mặt đức vua Bayern, những người đàn ông nông thôn phản bội cô đã rút kiếm đánh nhau với lính bảo vệ của đức vua. Enna đứng giữa cuộc chiến đó, nghe thấy tiếng rít của những chiếc lao được ném ra, nhìn thấy những người lính hạ gục những người đàn ông khác. Giờ cô không thể quên được hậu quả của cuộc chiến là những xác chết cùng với những ánh mắt ám ảnh, và những đôi tay uyển chuyển của những cậu bé sống sót đã học được cách để giết người.

Cô chủ yếu quan sát Leifer. Anh thả ngọn lửa mỗi đêm, và rất nhanh, tất cả trại của hoàng tử đều biết khả năng này của anh. Một cậu bé mười bốn tuổi, hăm hở, luôn luôn sát cánh, ngồi bên cạnh Leifer và nài nỉ xin anh dạy cho. “Tôi là một chiến binh giống như ông nội của mình,” cậu nói, “Tôi muốn đốt kẻ thù trong ngọn lửa và làm hài lòng đức vua.” Leifer liếc nhìn Enna đang ngồi nướng bánh mì bên đồng lửa kế đó. Anh lắc đầu. “Tôi không thể dạy cậu được. Hãy trở về trại của mình đi.”

Cậu bé rời đi, giận dữ. Trong một lúc, Enna nghĩ cô có thể nhìn thấy một góc nhột nhát của tấm da đang nhìn trộm từ bên trong lớp áo chên của Leifer trước khi anh kéo vào trong. Bàn tay anh vỗ nhẹ ngực một cách háo hức.

“Anh đã làm đúng,” Enna nói, ngồi xuống bên cạnh anh. “Em thấy đó,”

anh nói. “Anh đang làm cho em cảm thấy tự hào. Và em đã từng nghĩ rằng tất cả những gì anh làm tốt chỉ là đốn củi và tìm thấy những con bọ bần thiêu đặt lên gối của em.”

Enna bất thành linh đặt một miếng bánh mì nướng nóng hổi vào tay anh, bật cười vì cách những ngón tay anh giữ và làm nguội nó. “Kể cho em thêm về ngọn lửa đi, Leifer. Đó có phải chỉ là năng khiếu? Hay do anh đã học được điều gì đó từ tấm da mà anh tìm thấy?”

Mặt Leifer đanh lại. “Anh không nghĩ chúng ta sẽ thảo luận về chuyện này.”

Enna không đáp lại, ăn bữa tối của mình và lắng nghe những âm thanh giòn dừ từ ngọn lửa trại đang tấp vào một khúc gỗ.

Sau một thời gian, Leifer thở dài, đầu hàng. “Em là em gái anh, là cả gia đình đối với anh, và là người thông minh nhất mà anh biết. Những gì em nói trước đó... nếu em muốn anh thử dạy cho em, anh sẽ thử.”

Enna do dự. “Không. Em nghĩ nó rất nguy hiểm, và em ước gì anh đã không vướng vào nó. Ý em là, hãy nghĩ về những gì ngọn lửa làm. Nó ăn tất cả mọi thứ. Nó phá hủy mọi thứ.”

Leifer trầm ngâm. “Nó còn có nhiều tác dụng hơn thế.”

“Và nó tạo ra lớp khói che mờ trí não của anh.” Cô nói.

“Và tạo ra nhiệt và ánh sáng, và làm cho buổi tối trở nên tuyệt đẹp, và làm cho thịt có mùi vị thật ngon, và làm cho anh cảm thấy...”

“Bị cháy xém.” Enna đáp.

“Đang sống,” Leifer nói một cách thuyết phục.

“Đang sống,” cô nghĩ. Mắt anh dường như sáng hơn, da anh khỏe mạnh và hồng hào, không nhợt nhạt, tiêu tụy như khi sống trong bóng râm của Forest. Enna nhún vai. Giống một món quà đưa ra quá nhiều cơ hội để làm những việc tốt. Isi đã cảnh báo cô, và cô tin vào bản năng của bạn cô trong vấn đề này, nhưng có lẽ Leifer biết nhiều hơn cô suy đoán.

Enna ném vài que củi vào giữa đồng lửa, họ ngồi trong im lặng nhìn

chúng đen lại và bùng cháy. Cô luôn luôn bị lôi cuốn đến gần ngọn lửa trong đêm tối, nhưng cô chưa bao giờ xem xét trước đó rằng có những điều cần biết về ngọn lửa, có những bí mật về cách hoạt động của nó và nắm giữ được những hiểu biết đó sẽ mang lại quyền lực. Và cô thấy mình đang chăm chú vào điều gì đó mà Isi đã báo trước, học được ngôn ngữ của động vật hoặc ngôn ngữ của tự nhiên là một năng khiếu, và một vài người có nhiều khả năng về những ngôn ngữ đó hơn người khác.

Điều đó có nghĩa, cô nghĩ, nếu anh trai mình là một trong những người đó, biết đâu mình cũng có thể?

Suy nghĩ đó cảm giác rất có lý. Mỗi lần cô ngấm ngọn lửa, cô cảm thấy chắc chắn hơn rằng cô có thể học được ngôn ngữ của nó và cảm thấy một nơi ở bên trong cô, một nơi thăm sâu trong lòng cô, hăm hở mở ra.

Từ lúc mặt trời lên cho đến lúc mặt trời lặn, đoàn người cứ hành quân. Họ bước trên con đường lớn, đầy đá, thỉnh thoảng tràn vào những cánh đồng đã thu hoạch. Những phụ nữ nông dân đứng ở cửa nhà, vòng tay quanh những đứa con, và nhìn chăm chăm với một chút hi vọng ở đội quân Forest nhỏ của hoàng tử, chỉ có ba trăm chàng trai khỏe mạnh.

Enna và Isi ngồi trong một cỗ xe chở nhu yếu phẩm với hai phụ nữ Forest khác. Bình thường, Isi sẽ cưới Avlado, nhưng cô nói cô không muốn đưa con ngựa của mình đến gần một cuộc chiến, và Enna thì muốn cô ở bên cạnh để có thể chăm sóc cô khi có quá nhiều cơn gió. Đám phụ nữ Forest đang bàn luận về Tira. Isi không biết hết lịch sử giữa hai quốc gia, vì thế những người này kể cho cô về quá khứ hiếu chiến của Bayern, cho đến tận vị vua hiện tại, về những đội quân Bayern trước đây đã đột kích và quấy rối Tira như thế nào. Lúc này, sự bình yên mới có của Bayern dường như đang bị lung lay.

“VẬY ĐÓ,” Enna nói. “Hiện tại chúng ta bị dồn vào thế chưa kịp chuẩn bị, hành quân về phía nam để tham gia một cuộc chiến đã bắt đầu mà không có chúng ta.”

Isi gật đầu. “Đức vua đã đánh giá thấp những kí ức của sự thù hận.”

“Đúng vậy,” một người phụ nữ Forest nói, tóc bà được quấn trong một cái khăn choàng màu vàng, “người Tira nhớ đến chúng ta với sự tàn bạo, và chúng ta là như vậy. Họ sẽ không từ bỏ cho đến khi họ cảm thấy chúng ta phải đổ máu gấp hai lần cho mỗi người Tira đã từng bị giết và trả đủ hai gia lúa mì cho mỗi gia lúa mì đã bị đốt cháy.”

Người phụ nữ Forest trở nên im lặng và Isi cảm thấy lo lắng. Những cơn gió làm tóc và quần áo cô phất phơ, cô nhìn Enna như thể một người trước khi chịu thua dòng nước và chìm xuống. Mặc dù ban ngày rất ấm áp, Enna vẫn choàng cho cô một chiếc chăn dày, vì thế nơi duy nhất có thể tiếp xúc với ngọn gió là mặt cô. Nó dường như có tác dụng. Sau một lúc cô chìm vào giấc ngủ và Enna nháy ra khỏi xe ngựa để đi dạo một chút. Finn hành quân gần đó, và cô đi dạo với cậu.

“Chào buổi sáng, anh lính,” cô nói.

Cậu gật đầu, hướng mắt thẳng về phía trước.

“Finn, tại sao cậu lại đi theo? Cậu không phải...”

“Mình đi bởi vì đức vua đã ban cho mình ngọn lao và khiên hai năm trước đây, mình muốn chứng tỏ rằng mình rất biết ơn, muốn bảo vệ đất nước và làm một vài việc tốt.”

Enna cười. “Cậu ngắt lời mình. Cậu chưa bao giờ ngắt lời mình trước đây.”

Finn không trả lời.

“Ý của mình là, đó là việc tốt cho cậu.”

Họ đi trong im lặng một lúc. Enna nhận thấy cô đang ước có thể kể với cậu về mọi thứ cô đang suy nghĩ, mối quan tâm, lo lắng cho Leifer, sự kỳ lạ của cuộc chiến tranh bất ngờ và cảm nhận về ngọn lửa. Cô đã quen với sự im lặng của Finn, nhưng dường như những chuyện như vậy không thể kể cho Finn nghe được.

Khi Enna dừng giữa chừng để quay lại cỗ xe, Finn nói, “Tạm biệt, Enna,” với giọng buồn bã thực sự.

Cậu ấy nghĩ mình sẽ chết, cô nghĩ. Sự nhận thức này làm cho cậu trở nên mạnh mẽ hơn những cậu bé dũng cảm nhưng ngốc nghếch tin tưởng rằng họ là bất khả xâm phạm. Cô nhìn cậu bước đi, gương mặt kiên quyết, tay đặt trên đốc kiếm đeo ở hông.

Buổi sáng của ngày thứ tư, Geric kêu gọi mọi người tạm nghỉ trong lòng của một quả đồi.

“Bọn chúng đã tiến đến đủ gần để ngọn gió nhận biết ra chúng.” Isi đứng trên một cái ghế của toa xe, cánh tay giơ ra, những ngón tay xò ra, như thể cô là cái một chong chóng gió đo thời tiết đang tìm kiếm tất cả những dấu vết của hướng gió thổi. “Đức vua đã ở đó cùng với đội quân Tira. Rất đông. Đàn ông giống như những cái cây trong một khu rừng, những thanh gươm, tiếng vun vút của những mũi tên, tiếng ầm ầm của mũi tên va vào những tấm khiên, tiếng đâm xuyên nhẹ nhàng của mũi tên vào da thịt, những cơ thể nằm trên mặt đất...” Cô ngừng lại. Enna có thể tưởng tượng Isi nhìn thấy trận chiến sống động như thế nào, da cô nhói lên trước ý nghĩ về những gì đang đến.

Geric lên ngựa và dẫn đoàn quân tiến về phía trước, con ngựa của anh bước những bước cao như thể muốn chạy nước kiệu. Cuộc hành quân trở nên dồn dập. Về phần cánh phụ nữ, Isi và Enna không rời khỏi đoàn quân để cắm trại, họ lựa chọn ở lại trong cỗ xe sẽ đi đến sát cuộc chiến. Họ có thể nghe thấy tiếng ồn từ trận chiến đầu tiên - âm thanh hỗn loạn từ con người nhưng không phải tiếng trò chuyện, rồi tiếng kim loại va đập giống như một nghìn thợ rèn đang làm việc. Đoàn quân nhỏ leo lên đỉnh ngọn đồi để hướng về tiếng ồn. Enna ngồi bên thành của toa xe và bám chặt vào một bên. Tiếng gõ kêu cọt kẹt dưới tay cô vì bị kéo căng quá sức. Con lừa rên rỉ một lần. Enna nhìn lên bầu trời được đánh dấu bởi những đám mây, không khí ẩm ướt do trận mưa gần đây, và cô quan sát xem không khí có mùi đậm đà và ngọt ngào như thế nào. Không phải thời tiết này quá ngọt ngào cho một trận chiến như ngày hôm nay sao, cô nghĩ. Nó phải mưa như trút mới phải.

Cỗ xe trèo lên đỉnh núi, và tiếng ồn đột nhiên rất thực. Geric kêu gọi tạm

dừng. Đội trưởng của ba đội quân một trăm người, cũng đang trên lưng ngựa, đứng bên cạnh anh và nhìn xuống dưới. Quân đội hai bên tụ tập trên một cánh đồng lúa mì đang héo úa, ba nghìn người phía bắc, có lẽ năm nghìn người ở phía còn lại. Họ nhìn thấy đức vua chỉ huy quân đội Bayern, lưng của họ hướng về phía bắc. Geric nói điều gì đó với những viên đội trưởng mà Enna không thể nghe thấy.

Bốn người đàn ông bắt đầu hát to lên ca từ của một hành khúc. Khi họ hát, đám đàn ông đang tụ tập trên đỉnh đồi sau lưng cũng tham gia cùng họ. Họ đưa những tấm khiên lên miệng và hát vào tấm kim loại tròn để âm thanh của bài hát dội lại và vang vọng trong thung lũng. Âm thanh va vào kim loại tạo ra tiếng kêu gọi kỳ lạ: Phá bỏ biên giới, phá bỏ bờ biển, phá bỏ những bức tường, phá bỏ những cánh cửa, đức vua dẫn chúng ta đến chiến thắng, chúng ta khóc, Đức vua dẫn chúng ta đến chiến thắng.

Các đội trưởng ra lệnh tiến về phía trước, và đội quân Forest hành quân xuống đồi, tiếp tục hét lên bài hát ra trận, khiên của họ giờ đã hạ xuống. Chiến sự trong thung lũng chậm lại một lúc khi những gương mặt ngẩng lên nhìn những người mới tham gia. Trận chiến dày đặc. Cung thủ đã quăng những cây cung của họ để tuốt kiếm ra, vì thế không có hàng tên bắn nào làm chậm lại bước tiến của đoàn quân Forest.

Bài hát chấm dứt đột ngột và tiếng la hét cất lên. Enna nhìn thấy ba chàng trai Forest ngã xuống trước khi ngọn lao rời khỏi tay họ, và cô quay đi.

Cô nhìn vào đôi tay đang run rẩy của mình và nói, “Tình hình thế nào rồi, Isi?”

Isi nhắm mắt. Cô dường như bình tĩnh một cách kỳ lạ. “Đội quân của Forest, họ mang lại cho quân sĩ chúng ta hi vọng mới, chắc chắn là thế rồi, nhưng quân đội của Tira cũng rất đông. Cho đến bây giờ chúng ta vẫn đang đứng vững.”

Isi gật đầu. “Nhà vua phải cầm cự để tập hợp nhiều đội quân hơn trước khi chiến đấu. Ngài đang gấp gáp bảo vệ người dân. Thêm vào bốn thị trấn, Tira đã chiếm được mười ngôi làng”. Enna ngồi vào trong cỗ xe và nhìn xem có

thể thấy vị trí của Leifer, nhưng anh là một người có tóc đen, đầu đội mũ che chắn bằng da trộn lẫn giữa hàng trăm người như vậy. Sau đó cô nhìn thấy ngọn lửa.

Mắt Isi mở to. “Ngọn lửa. Đó chính là Leifer.”

Enna phát hiện anh trai mình ở rìa bên ngoài, ngay phía đông của chiến trường, phía nam đội quân của anh. Hai tên lính Tira bên cạnh anh đang bốc cháy. Ký ức về mắt cá chân đập mạnh trong tâm trí Enna, cô đã nghĩ đến việc lao xuống cánh đồng và bảo anh dừng lại. Sau đó một ngọn lửa khác bùng lên, và một ngọn lửa nữa.

“Anh ấy sẽ thu hút sự chú ý về phía mình, Isi”, cô nói. “Và mình không biết anh ấy có thể điều khiển ngọn lửa. Có lẽ mình phải...”

Âm thanh gào khóc vọng lên từ bên dưới, theo sau bởi một tràng những tiếng khóc than và những tiếng hét giận dữ. Có gì đó không ổn đang xảy ra. Quân Tira reo hò và quân Bayern lùi lại.

“Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy?” Enna hỏi một cách lo lắng, mắt cô quét qua toàn cảnh. Một lát sau Isi òa khóc, mặt cô trắng bệch.

“Ồ, đức vua,” Isi nói, “đức vua đã ngã xuống.”

Enna không thể nhìn thấy con ngựa lông xám, chiếc mũ trùm đầu bằng kim loại của ông, hay cờ hiệu mặt trời của Bayern. Đội quân Bayern trông nhỏ bé hơn bao giờ hết.

“Ngã xuống ư? Nhưng không phải... là Ngài bị giết chứ?”

“Suốt cuộc đời mình Ngài đã cố gắng để tránh chiến tranh,” Isi nói, “và rồi thiệt mạng ngay lúc này, trong một trận chiến,” giọng cô sục sịt.

Quân Bayern thét lên man rợ và xông vào kẻ thù. Quân đội Tira dường như tiến về phía trước với sự tự tin. Enna phát hiện Geric trong đám đông, vẫn la hét, tiếp tục chỉ huy đội quân Forest từ một bên. Họ mất một số người.

“Geric,” Enna cảm thấy cơn hoảng loạn buộc chặt vào cô giống như một sợi dây thừng. “Geric đang ở ngoài đó, và, và cậu nữa! Chúng có thể quét sạch gia đình hoàng gia chỉ trong một ngày. Isi, mình phải mang cậu rời đi.”

Enna lưỡng lự, nhìn ra ngoài lần nữa nơi Leifer đang phóng hỏa, nhưng sự an nguy của Isi quan trọng hơn. Cô nhảy lên băng ghế, điên cuồng tìm kiếm dây cương. Cô chưa bao giờ đánh một cỗ xe cả. “Đi nào, đi nào,” cô hét lên với con la, vỗ vào sau lưng nó. Nó nhúc nhích nhưng không di chuyển.

Một chùm sáng lóe lên. Và sau đó là những tiếng thét.

Cả hai cô gái ngồi vào trong cỗ xe, nhìn ra toàn cảnh với cảm giác hòa trộn giữa khiếp sợ và khuây khỏa. Một góc của cánh đồng sôi sục trong ngọn lửa. Một nhóm lính Tira đang cháy. “Ôi, Leifer,” Enna nói.

Cô không thể nhìn thấy anh trong cảnh ồn ào hỗn loạn đó, cô chỉ có thể nhìn thấy ngọn lửa bùng cháy. Thậm chí từ đỉnh đồi, Enna có thể nghe thấy tiếng la hét của những người đàn ông bị đốt cháy. Những ngọn lửa mới bùng lên, hết lần này đến lần khác. Làn sóng quân lính Bayern đang đứng trên đất của họ và từ từ, từng chút một, bắt đầu đẩy về phía trước.

“Trận chiến đang thay đổi,” Isi nói, giọng pha lẫn kiệt sức và hoài nghi.

“Làm thế nào anh ấy có thể duy trì được?”

Isi lắc đầu. “Anh ấy ở ngoài kia, ngay ở giữa. Chính Leifer cũng đang bị cháy. Không phải trong ngọn lửa, chính xác là thế, nhưng đang bốc cháy, bằng cách nào đó.”

Bên dưới, một viên chỉ huy của quân Tira đang la hét. Hắn chỉ thanh gươm lên ngọn đồi nơi có hai cô gái, sau đó bắt đầu leo lên.

“Chúng nghĩ chúng ta là nguyên nhân,” Isi nói.

“VẬY, chúng ta sẽ không nói cho chúng sự khác nhau. Nó sẽ cho Leifer thêm chút thời gian.” Enna nắm lấy một ngọn lao còn thừa và đâm dứ về phía tên lính.

“Chúng tao sẽ không bao giờ dừng lại, đồ quý dử.”

Khoảng bốn mươi tên lính rời khỏi cuộc chiến và đi theo tên chỉ huy Tira. Một tên hét lên, “Phù thủy lửa” và chĩa thanh kiếm vào Enna.

“Ôi,” Enna nói. Cô nắm chặt ngọn lao và cảm thấy mình rất nhỏ bé. “Isi, cậu có thể không?”

Isi gật đầu và nhắm mắt lại. Gió đột nhiên thổi có mục đích. Enna có thể cảm thấy chúng xoay quanh cỗ xe giống như một ngón tay to lớn đang tạo ra những vòng tròn trong một cái hồ. Một chút cỏ và bụi bắn bị cuốn theo, và gió gần như trở thành một rào chắn vô hình. Một trong những tên lính Tira nhắm vào Isi và bắn ra một mũi tên. Nó đập vào hàng rào chắn bằng gió và bay đi một cách dữ dội. Isi không nao núng.

“Ha ha”, Enna vung ngọn giáo và mỉm cười. “Quay trở lại hay là chết”.

Những tên lính Tira nhắm mắt lại, giơ tay che chắn chống lại sự va đập của bụi bắn và đá sỏi nhưng vẫn tiếp tục dẫn về phía trước. Mũ bảo vệ của chúng bị thổi bay đi, quần áo dính sát vào người. Thỉnh thoảng một ngọn gió bị đẩy ra khỏi vòng tròn và đập vào chân những tên lính. Hai tên lính ngã xuống đồi. Những tên còn lại vẫn tiếp tục tiến tới.

“Isi, thế đã đủ chưa?” Enna hỏi.

Isi lắc đầu. Tên chỉ huy từ từ vùng kiểm chống lại tác động của cơn gió, tiến đến mỗi lúc mỗi gần hơn. Con la nhìn hẩn ta và cơn bão một cách khó chịu, nó giơ móng trước lên rồi kêu ầm ỹ. Với nỗ lực tuyệt vời, tên lính vỗ vào hông con la bằng chuôi gươm.

Cỗ xe rung lên, con la kêu lên rền rĩ. Enna thả rơi ngọn lao, túm lấy Isi, và kéo cô ra khỏi cỗ xe đang tròn trành. Khi họ bước xuống đất, cỗ xe lật nghiêng, rồi con la và cỗ xe của nó trượt lùi xuống dốc. Gió đã giảm bớt đi.

“Isi, đừng để nó dụ đi, đừng!”

“Càng lúc càng khó khăn rồi, có quá nhiều người...” Isi giữ cho mắt nhắm lại, và sự tập trung cao độ gây đau đớn cho cô. Enna đứng chặn phía trước cô khi những tên lính đến gần.

“Mày hãm hại cô ấy và - toàn bộ cánh đồng sẽ bốc cháy! Đồ ngốc, mày giết cô ấy và mày sẽ chết với cô ấy.”

Tên lính Tira dường như không bị thuyết phục. Gió nổi lên lần nữa, đẩy vài tên lính ngã xuống đất, nhưng số còn lại vẫn tiếp tục tiến lên.

“Đội quân Forest, đi theo tôi.”

Tiếng đập của những móng ngựa, một tiếng hét đáp lại, và Geric leo lên đỉnh đồi. Thanh gươm của anh chém xuống tên lính xa nhất. Tên chỉ huy rời khỏi những cô gái và ra lệnh cho những tên lính xung quanh hắn, tập hợp để hạ gục hoàng tử. Nhưng đằng sau anh là một quân đoàn một trăm người của Forest đang leo lên đồi, hò hét và ném những ngọn lao của họ.

Hoàng tử chỉ huy, và những chàng trai Forest ngã xuống bên cạnh anh. Enna thấy Razo, Finn trong số những người vẫn còn sống và đang chiến đấu. Họ vung kiếm loang loáng và người đâm máu. Từ khoảng cách rất gần này, Enna có thể nghe cánh đàn ông la hét khi kim loại xé toạc giữa thắt lưng của họ, có thể nghe thấy họ rên rỉ khi một đòn kết thúc nhằm ngay trái tim họ. Một lúc sau, những kẻ tấn công Isi và Enna nằm chất đống dưới chân họ. Cơn gió bảo vệ bị phân tán thành những luồng gió ngẫu nhiên. Isi sụp xuống trên mặt đất.

Geric xuống ngựa và kéo Isi vào vòng tay anh. “Em có bị thương không? Em ổn cả chứ?”

Isi vùi mặt vào ngực anh và thở ra. “Em ổn. Geric, cha anh...”

Geric gật đầu và đằng hắng giọng như thể đang cố gắng để đánh bật cảm xúc mắc ở đó. Mắt anh đã ngấn nước. Bỗng có tiếng ồn từ bên dưới thu hút sự chú ý của họ. Enna và Geric - vẫn đang ôm vợ mình, đứng dậy và nhìn xuống. Quân Bayern đang ăn mừng. Quân lính Tira rút lui, một số vừa chiến đấu vừa rút lui, hầu hết chạy về cánh rừng phía nam của cánh đồng, tiến về những ngôi làng chúng đã chiếm được, nơi có quân tiếp viện và tiếp tế. Enna không nhìn thấy Leifer, và giữa những tiếng reo hò chiến thắng, cô cảm thấy dạ dày mình ớn lạnh.

“Chúng ta đã thắng trận,” Geric nói, giọng anh có phần hoài nghi. “Hiện tại chúng không thể chiếm được Ostekin. Chúng ta sẽ không có chiến thắng nếu không có ngọn lửa, Leifer, cậu ta đã thay đổi mọi thứ.”

“Geric,” Enna nói, “Anh có nên...”. Cô ra hiệu về phía quân Tira đang chạy trốn và những người lính Bayern đang ăn mừng, những người đã mất đi

vị vua chỉ huy họ tiến về trước để bắt và giết kẻ thù trước khi họ có thể tập hợp lại.

“Tôi...”, Geric lưỡng lự. Quân Tira đã tiến vào trong rừng. “Chúng ta sẽ kết thúc cuộc chiến này vào ngày khác.”

Enna nghĩ có lẽ đó là điều tốt nhất, nhìn xuống cánh đồng đầy những thi thể bị giết và bị thương, những người lính trong đội quân của đức vua kiệt sức vì chiến đấu từ lúc bình minh, và thi thể của đức vua, đổ gục xuống từ cú ngã ngựa của ông, cờ Bayern ném lên thi thể ông. Enna nhìn thấy ánh mắt của Geric hướng về cánh đồng nơi cha anh ngã xuống. Mặt anh đánh lại, và đột nhiên anh không còn giống một người chồng đang lo lắng mà giống một Đức vua hơn. Geric ra lệnh cho Razo và Finn đưa Isi về trại dành cho phụ nữ, sau đó giơ thanh kiếm và hét lên từ đỉnh đồi. “Hỡi binh lính Bayern, các bạn đã chiến thắng. Đây mới chỉ là trận chiến đầu tiên của cuộc chiến tranh này, vì vậy chúng ta hãy chung sức với nhau và hạn chế những thương vong. Tôi, Geric - Sinath của Gerhard, vua của Bayern, tuyên bố cuộc chiến này vẫn chưa kết thúc cho đến khi mỗi mẫu đất của chúng ta sạch bóng quân Tira.”

“Bao lâu thì cuộc chiến này sẽ kết thúc?” Enna hỏi.

“Có cảm giác như là mãi mãi.” Anh đứng thẳng lưng và đi xuống đồi.

Enna bỏ lại Geric và chạy xuống chiến trường. Bầu trời gầm gừ với tiếng sấm, và khi mưa bắt đầu đổ xuống, cảm giác nó đến rất đúng lúc. Khói bốc lên khi mưa dập tắt những cái xác chết cháy. Những người bị thương rên rỉ và ướm nhẹp. Một viên lính Bayern mang mũ che mặt đang đi qua những cái xác và đâm mũi giáo xuyên qua những tên Tira bị thương nghiêm trọng. Enna quay đi.

“Leifer,” cô gọi, bật lên thành tiếng lần đầu tiên, thúc giục cô tin rằng anh đang bình an ở đâu đó, rằng anh có thể trả lời tiếng gọi của cô.

Chính bản thân Leifer cũng đang cháy, Isi đã nói thế. Không phải trong ngọn lửa, chính xác là vậy, nhưng đang bốc cháy, theo một cách nào đó.

Cô tìm thấy anh quá nhanh, trước khi cô kịp chuẩn bị, trước khi cô để cho

mình thực sự nghĩ, Leifer đã chết trong hôm nay.

Cô nhận ra hình dáng gầy và cao lênh khênh của anh, cách anh để cho dây buộc của đôi boots lỏng lẻo, vết cắt ở chiếc áo dài, mặc dù vậy không có cái gì khác nữa để xác nhận. Anh trông như thể đã bị đốt cháy từ trong ra ngoài, vì người anh còn tệ hơn cả quần áo. Da anh bị cháy đen và cứng - không phải là một cái chết nhanh chóng giống như những người khác với cơ thể bị thiêu cháy, những người chết ngạt trong khói, da của họ loang lổ màu đỏ và đen hoặc biến mất. Anh chắc hẳn bị đốt cháy từ từ, thậm chí, giống một con lợn quay.

Enna quỳ xuống trước mặt anh và nguyên rửa mình vì đã không ngăn anh lại. Anh đã chiến thắng trong trận chiến, cô tự nhắc mình, nhưng cô không cảm thấy được an ủi. Cô không hiểu cái gì đã khiến anh sử dụng ngọn lửa và khiến chúng trở nên lớn hơn ngay cả khi hành động đó thiêu cháy cả cuộc đời anh. Nhưng cô biết anh sẽ không bao giờ buộc dây boots, lột vỏ quả óc chó, hoặc vuốt tóc như mọi lần nữa. Anh sẽ không bao giờ cưới một cô gái Forest. Anh sẽ không bao giờ thở lần nữa. Cô đặt một tay lên lồng ngực anh. Nó vẫn còn ấm, nhưng không còn sự sống.

Enna hét lên đau đớn. Cô đã làm điều đó. Cô đã không bảo anh đừng sử dụng ngọn lửa trong trận chiến, và cô đã giả vờ trở thành phù thủy lửa để phân tán quân Tira thay vì chạy ra để ngăn anh lại. Khi cô nhấc tay ra khỏi lồng ngực anh, cô lướt qua thứ gì đó tròn và dài. Tắm da.

Cô giật mạnh thứ đó ra khỏi áo chèn của anh. Vải dầu bọc xung quanh nó đã trở nên đen kịt và ẩm, nó có mùi dầu mỡ và bẩn như rác bị đốt. Cổ họng cô thắt lại chống đỡ một cơn sục sục, ngón tay cô siết chặt quanh mảnh vải. Giấy da bên trong kêu răng rắc, phát ra âm thanh của một bí mật.

Nó không còn có ý nghĩa gì nữa, tại sao anh ấy lại đốt em gái mình, và đột nhiên ghét những cư dân thành phố, đột nhiên tham gia cùng với đức vua để chiến đấu với Tira.

Sau đó bùng cháy với sự buông thả như vậy, thậm chí đến chết. Tắm vải run lên trong tay cô. Nó có giải thích được tại sao Leifer thay đổi? Có phải

thứ thông thái bên trong đã giúp đẩy lùi kẻ thù ngày hôm nay, nhưng nó cũng đòi mạng của người dùng nó? Leifer thực sự phải chết?

Enna gỡ tấm vải ra. Tấm da trắng như một khúc xương, được cuộn chặt và buộc lại bằng một sợi dây. Cô tháo nó một cách cẩn thận, nhưng sợi dây đã bị đốt cháy và rớt xuống thành từng mảnh. Tấm da mở ra trước mắt cô. Cô bất giác lùi lại, lo sợ có thứ gì đó xuất hiện. Sau đó cô hít một hơi và gật đầu với chính bản thân mình. Cô phải biết chuyện gì đã xảy ra với Leifer, tại sao anh lại có kết thúc như vậy. Trước tiên cô đọc một cách cẩn thận, cố gắng để giải nghĩa những từ quen thuộc, tìm hiểu những dòng chữ viết tay bằng nhiệt, ngoằn ngoèo và đầy đầy mực. Sau đó cô đọc nhanh hơn, quá nhanh để hiểu tất cả một lần.

Tôi, một phụ nữ của River, giữ ghi chép ngắn gọn về quyền lực to lớn nhất mà con người có thể nhìn thấy - cách để hình thành ngọn lửa từ nhiệt của sinh vật sống, cách lấy nhiệt từ trong không khí và mang tới cho nó sự sống bên trong chất đốt. Cách để nghe thấy nhiệt, cách để mang nó vào bên trong người, biến nó thành ngọn lửa và giải phóng nó ra ngoài...

Enna nhắm mắt và cô có thể nhìn thấy nét mực đen của văn bản cháy rực thành màu cam lên mí mắt cô, như thể những chữ cái bị đóng dấu bên trong mắt cô. Tiết lộ này làm bốc hơi những hạt mưa rớt xuống cổ và bàn tay cô. Cô mở mắt và thế giới dường như khác hẳn, màu sắc rực rỡ hơn, mọi thứ hòa nhịp với nhiệt và cuộc sống.

“Ngọn lửa,” cô nói.

Đầu ngón tay cô ấm ấm. Bên cạnh cô, một thân cây lúa mì ngã xuống bốc khói trong mưa.

PHẦN 2

CHƯƠNG 6

Đêm đó cơn mưa dừng đột ngột, để lại đằng sau những đám mây thấp, lơ lửng trộn lẫn với khói. Sau khi mặt trời lặn, bầu trời trở nên đen kịt.

Enna ngồi trên đất bên cạnh thi thể của Leifer trong đêm. Cánh đàn ông tuần tra cánh đồng, tìm kiếm những người bị thương để đưa họ đến Ostekin ở gần đó. Họ liếc nhìn thi thể còn bốc khói của Leifer và nhanh chóng đi qua. Enna cuộn tấm da lại trong bọc vải và cất nó vào trong áo chên. Suy nghĩ của cô miên man theo những từ ngữ mà cô đã đọc, tìm cách để đuổi bắt nó, chia nhỏ ra và hiểu được.

Mỗi vật sống đều tỏa nhiệt, tấm da dê đã nói như vậy. Đó là chìa khóa. Tôi tin rằng tôi đã được sinh ra với khả năng để trở thành người phát ngôn của ngọn lửa, mặc dù tôi không biết điều đó cho đến khi tôi được dạy để cảm nhận nguồn nhiệt ấy. Hiện tại điều đó quá thực, tôi tự hỏi tôi có thể nhìn thấy nhiệt màu vàng nhạt tỏa ra từ động vật, con người, cây cối; tôi tự hỏi tôi có thể nghe thấy nhiệt tìm kiếm tôi, chạm lên da tôi, cầu xin được biến thành ngọn lửa. Trước khi nó bị tan ra thành từng phần một trong không khí lạnh lẽo, tàn nhẫn, nhiệt nhớ rằng nó là một phần của một vật đang sống, và nó tìm kiếm cách được sống một lần nữa.

Sau khi đêm xuống, đàn ông bắt đầu chất thi thể của những người chết thành đống. Lặng như tờ, Enna vẫn còn ngồi trên mặt đất và quan sát, tay cô đặt trên ngực Leifer. Khi đám đàn ông bắt đầu đưa thi thể Leifer đi, Enna bật tỉnh.

“Đây là anh trai tôi,” cô nói. “Tôi sẽ làm.”

Cô nắm lấy mắt cá chân và kéo Leifer vào đồng xác chết gần nhất. Anh cháy đen, nên Enna lo sợ anh có thể vỡ vụn thành từng mảnh giống như một khúc gỗ bị cháy hết và đổ sụp thành than. Nhưng anh vẫn còn nguyên vẹn.

“Enna,” Isi ngồi bên cạnh, mặt cô khó nhận ra trong đêm. “Leifer sẽ được chôn cất trong danh dự. Ngày hôm nay anh ấy là anh hùng.”

Bên cạnh cô, Geric và ba viên đội trưởng nâng thi thể của đức vua lên đằng sau cỗ xe, để đưa đến phần mộ hoàng gia ở kinh đô. Cô có thể nghe thấy hơi thở đứt quãng của Isi, nước mắt rơi ra từ cơn thẫn thức trước cái chết của đức vua và trận chiến ngày hôm nay. Cô cảm thấy tấm da sột soạt bên dưới áo, cô tự động đặt một tay lên ngực. Đứng trước mặt Isi, những lời của tấm da đang khuấy động trong tâm trí cô, nhắc nhở cô đã hành động quá vội vàng. Có lẽ Isi sẽ không chấp nhận. Bây giờ không phải lúc để kể cho cô ấy. Cô nhìn thi thể anh trai mình nằm dài trên mặt đất.

“Leifer sẽ không muốn nằm dưới đất lạnh,” Enna đáp. “Anh ấy muốn được hỏa thiêu.”

Isi nhún vai và quay sang Geric.

Một khi bạn nhận thức được nhiệt tản mát trong không khí, tấm da viết, nhiệt trở nên nhận thức bạn. Hãy nhận lấy nó, biến nó thành ngọn lửa, gửi ngọn lửa vào thứ gì đó đã chết để nó có thể sống lại một lần nữa. Những cái cây lớn lên trong nhiệt của cuộc sống. Gỗ chết nhớ đến cuộc sống đó. Hãy làm cho nhiệt biến thành lửa, thổi nó vào trong gỗ chết, để những gì từng là cái cây, sống lại lần nữa như ngọn lửa.

Một nhóm đàn ông đưa cỗ xe gỗ về từ Ostekin. Mọi thứ dưới bầu trời đều ướt đầm và khốn khổ. Họ chất gỗ quanh các núi thi thể, chồng lên đá lửa và củi mồi, bắt đầu thử cời lên một ngọn lửa.

Enna nhắm mắt lại. Không khí ẩm ướt bám vào phổi khi cô hít vào. Từ vùng da trên mặt và bàn tay, cô cảm nhận không khí có chút nặng hơn, có chút dày đặc hơn. Có chút ấm áp hơn. Tập trung vào sự tiếp xúc của luồng không khí đó, cô theo nó trở lại nơi xuất phát - những người đàn ông. Cô mở

mắt ra. Đúng vậy, ở đó, cô biết những người đàn ông ở đó bởi hơi ấm đã rời bỏ họ, trượt qua không khí, chạm vào da cô. Cô càng tập trung vào nhiệt, da cô càng nhạy cảm khi nó chạm vào. Và luồng nhiệt đó đã tìm thấy cô ở gần đó.

Để biến nhiệt thành ngọn lửa, bạn phải rút nhiệt vào bên trong bạn. Tôi chưa bao giờ nhận thức được nơi nhỏ bé, trống rỗng đó trong ngực mình cho đến khi tôi được dạy để cảm nhận, mở rộng nó, lấp đầy nó với nhiệt. Nếu bạn là người có khả năng, bạn cũng có thể cảm thấy nơi đó. Tập hợp tất cả nhiệt đang chạm vào da bạn, sau đó rút nó vào bên trong. Bên trong một cơ thể sống, nhiệt có thể trở thành ngọn lửa. Đừng để nó ở yên đó và đốt cháy bạn. Hãy phóng nó vào vật thể chết, và nhiệt trở thành ngọn lửa sống.

Enna cảm thấy ấm áp trên da và lắng nghe tất cả xung quanh cô. Cô nghe thấy một người đàn ông chửi rủa. Tiếng sột soạt của gỗ bị bào. Tiếng tách tách của đá lửa cọ xát vào nhau. Một tiếng rít, một tiếng chớp, một tiếng thở dài. Cô gần như có thể cảm thấy từ đầu tiên của ngọn lửa đang ở bên trong cô, đằng sau mắt cô, trên lưỡi cô, trong khi người đàn ông vật lộn để đốt lên một ngọn lửa nhỏ. Enna biết cô có thể giúp người đàn ông đó đốt lên ngọn lửa của họ, cô có thể cho núi xác chết đó một ngọn lửa rất nhanh. Đó là món quà cuối cùng dành cho Leifer. Nhiệt ở gần cô bắt đầu di chuyển như dự đoán.

“Chỉ lần này thôi,” cô thì thầm, “dành cho Leifer.”

Với suy nghĩ đó, cô tụ tập nhiệt mà cô cảm thấy, nhiệt tỏa ra từ người đàn ông đã nản chí đang cúi người trên đồng củi mồi, nhiệt trôi dạt ra từ đám cỏ xanh ẩm ướt và từ rễ của những thân cây lúa mì. Cô lo sợ bước tiếp theo sẽ khó khăn, nhưng ngay khi cô chào đón nó đi vào, nhiệt tràn vào bên trong cô, vào một nơi trong ngực cô. Cô cảm thấy nơi đó nở rộng ra. Mắt cô nhắm lên liếc nhanh ra bên ngoài và nhói đau vì nóng. Phóng nó ra ngoài, đó là một nhu cầu bức thiết. Rất nhanh, cô chuyển nhiệt đã được chuyển đổi lao qua không khí vào đồng củi gần nhất.

Một đồng gỗ dăm nhỏ bùng lên thành ngọn lửa. Người lính đang cố gắng

mồi đồng lửa lau trán, nhẹ nhõm. Những người khác rời khỏi đồng củi của họ, đi về phía anh ta, vỗ lên lưng anh ta, nói, “Tốt lắm, cậu đã làm được. Tôi không nghĩ chúng ta có thể đốt lên được cái gì trong điều kiện ẩm ướt này.”

Enna nhìn lên tất cả những khúc gỗ xếp chồng lên nhau, lên quần áo của những người lính đã chết, lên tất cả chất đốt mà cô có thể phun lửa vào và làm sống lại trong một cuộc đời ngắn ngủi, sáng chói. Nhưng cô không phải nhìn xa để tìm lý do không làm điều đó. Trên một gò đất, một cánh tay gác lên mặt, Leifer nằm đó.

Enna thì thầm. “Thế là hết, Leifer. Em sẽ không bao giờ đốt anh nữa.”

Những người lính tụ tập lại, đốt những que củi trong đồng lửa mà Enna đã nhóm lên, phân phối ngọn lửa sang những đồng gỗ xếp chồng lên nhau quanh gò đất đó và những gò đất khác. Ngọn lửa trở nên cao hơn, và những người đàn ông lùi lại. Không ai muốn ngửi mùi thịt cháy của người chết. Ai đó bắt đầu hát, và những người đàn ông còn sống tụ tập lại chỗ người đó và hòa vào những giọng hát không đồng đều. Khi ngọn lửa cháy lan ra đám gỗ mới đổ và liếm vào quần áo, nó gầm gừ, kêu răng rắc và thở, Enna tưởng tượng nó đang hòa âm với giọng của những người đàn ông.

“Hãy đứng lên, đứng lên, đứng lên với lòng tự hào của bạn,” họ hát, “Đàn ông đã ngã xuống. Hãy đứng lên, đứng lên, đứng lên với niềm tự hào cuối cùng của bạn, đứng lên vì những người đã ngã xuống, ngã xuống.” Đó là một bài hát thô tục trong quán rượu, nhưng tất cả bọn họ đều thuộc. Enna thích bài hát này nhiều hơn khi nghe bọn họ hát. Giai điệu bị cắt cụt, từ ngữ lẩn qua mỗi âm thanh, và một vài người đàn ông vung vẩy tay như thể họ nâng cốc chúc mừng cái chết. Điều đó nhắc nhở Enna rằng cô vẫn còn đang sống. Cô nhìn ngọn lửa, nhưng sự tập trung của cô trượt qua chúng, hướng tới những xác chết, một cánh tay đặt ở đó, một gương mặt đen sạm trong khói, một chiếc áo chên bị cháy xuyên qua. Đây là lần cuối cùng Leifer còn ở thế giới này, biến thành ngọn lửa nóng bỏng, sáng bừng và sống động. Cô đi khỏi trước khi đám cháy tàn lụi, trước khi tất cả chỉ còn lại đồng tro tàn.

Hai tuần sau trận chiến ở Cánh đồng Ostekin, Enna đi bộ trở về Forest. Cô

cảm thấy không thoải mái, như thể Leifer đang ở nhà chờ cô, đói ngấu, không thể nào nấu món thịt hầm mà không có sự giúp đỡ của cô. Cô biết điều đó là không thật, nhưng cô bảo Isi, “Mình phải trở về để tận mắt thấy anh ấy không có ở đó, và chắc chắn lũ gà ổn cả.”

Cô đồng hành cùng với một tá con trai Forest. Hầu hết trong số họ cần một mái nhà hơn xông pha chiến trận, và bây giờ một vài người bắt đầu nhìn chăm chăm vào thế giới với đôi mắt mở to và hàng lông mày nhíu lại. Chúng chưa sẵn sàng khi phải nhìn thấy một cuộc chiến tranh thực sự là như thế nào. Enna nghĩ Finn là một trong những người sẽ quay trở lại, nhưng cậu đã làm cô ngạc nhiên.

“Hãy nhìn cho mẹ mình, nếu cậu có thể - mình ở lại với hoàng tử,” và cậu nhanh chóng trở lại với trại của đội quân một trăm người.

Enna nghĩ đến Finn đang thay đổi như thế nào, đến mọi chuyện đã diễn ra.

Một cách mơ hồ, Enna có thể cảm thấy nhiệt của những người đang đồng hành cùng với cô khi họ đi bên cạnh và những thực vật sống dưới chân cô. Trong cuộc hành trình này, cảm giác của cô về nhiệt từ họ là không thể nhầm lẫn. Ban đêm cô cảm thấy không thoải mái quanh ngọn lửa, thay vào đó cô ngủ đằng sau những người khác đang nằm bên rìa đồng lửa, cách khoảng vài bước. Thậm chí từ đó, cô có thể cảm thấy nhiệt tinh tế xuyên qua không khí chạm vào da cô.

Khi họ đi ngang qua dưới tán rừng Forest, cô bị bất ngờ bởi độ dày không khí với nhiệt phát ra từ động vật và thực vật. Trước đây, Enna chưa bao giờ nhận thấy có bao nhiêu thứ lớn lên xung quanh cô, có bao nhiêu sự sống lấp đầy mỗi vuông đất. Cô bước vào ngôi nhà nhỏ trống vắng của mình, ngồi trên giường và nhìn chăm chăm vào các thớt gỗ trên sàn nhà. Cô từ chối nhìn ra cánh cửa, chống lại một hi vọng ngớ ngẩn là bất cứ lúc nào anh trai cô cũng có thể bước qua nó. Cảm giác bồn chồn lúc trước của cô giờ trở nên quá sâu sắc đến nỗi nó gần như có thể nghe thấy được, tiếng rù rì bất mãn có thể sánh với tiếng của những con dế.

Enna trải qua phần lớn đêm đó với đôi mắt mở to, tự hỏi làm thế nào

Leifer có thể ngủ say đến như vậy. Làm thế nào anh có thể không nằm thao thức, không bị ngạc nhiên liên tục trước những dải nhiệt phát ra từ những cái cây và động vật xuyên qua các vết nứt trên tường? Nhận thức điều đó giống như liên kết cuối cùng của cô với Leifer. Khi cô tập trung chú ý, cảm giác về nhiệt trở nên rõ ràng hơn. Cô nghĩ mình có thể chỉ ra sự khác nhau giữa nhiệt xuất phát từ động vật với một cái cây, một cây dương xỉ. Ở bất cứ đâu, mọi thứ đều đang sống, tỉnh giấc, và lớn lên. Nhiệt cù lên da và làm cô cảm thấy dễ chịu như mùi bánh mì nướng.

Lò sưởi đã lạnh tanh. Cô ngoan cố không chịu nhóm lên một đồng lửa, thậm chí với đá lửa.

Sáng hôm sau, Enna đóng cửa nhà và mang cho Doda một món quà là nửa số trứng của cô, đổi lại cô ấy sẽ chăm sóc đám gà mái và dê của cô vô thời hạn. Cuối tuần đó, Enna trở lại Ostekin. Cô chào những người lính gác cổng ở phía tây và tiến thẳng về ngôi nhà của ủy viên hội đồng, nơi Geric đã thiết lập thành trụ sở chính.

Đi lên con đường chính một đoạn, cô nghĩ mình đã nhìn thấy Isi ăn mặc giản dị với mái tóc cuộn trong khăn choàng như thể đang chuẩn bị cho một chuyến đi dạo. Hai người lính trẻ, rõ ràng kích động về điều gì đó, ngăn cô ấy lại và bắt đầu nói hùng hổ. Enna bước nhanh tới.

“Tôi xin lỗi, tôi không nghĩ đó là một yêu cầu công bằng,” Enna nghe Isi nói. “Anh phải nói chuyện với đội trưởng của mình...”

“Không, tôi đang nói với cô,” một trong hai tên lính nói. “Em trai tôi chết trên cánh đồng đó, và tôi không định chỉ ngồi đây và chờ đợi cho đến khi đội trưởng của tôi nói rằng tôi có thể ra trận chiến đấu một lần nữa.”

“Đúng vậy,” tên lính còn lại bước đến gần hơn, chỉ ngón tay vào Isi. “Và nếu cô không...”

“Cậu sẽ làm gì, đe dọa quý cô tóc vàng?” Enna tiến đến đám đông, bước ra chặn giữa Isi và những tên lính, ưỡn ngực ra trước cho đến khi họ lùi lại. “Gì nào, các cậu là những con lợn Tira mặc đồ của Bayern à?”

Những tên lính điếng người. “Chúng tôi chỉ đang nói sự thật.”

“Ồ, các cậu chỉ đang ậm ừ để gây chú ý. Cút khỏi đây ngay, đi đi. Nếu tôi còn nghe thấy các cậu không tôn trọng công chúa của chúng ta một lần nữa, tôi sẽ xông vào chỗ ăn nấu của các cậu, để các cậu có thể nghĩ tôi là mẹ của các cậu đấy.”

Những tên lính do dự.

“Các cậu có nghe tôi nói gì không, những cậu bé?” Enna nói. “Đi đi.”

Họ quay lại và bước đi nhanh chóng.

Isi thở dài. “Những chàng trai tội nghiệp này đang đau buồn và không biết làm gì với nỗi đau đó.”

“Mình biết phải làm gì đấy. Hãy ra lệnh và mình sẽ đánh thẳng họ cho cậu.”

Isi cười nhẹ và cúi đầu. “Mình biết cậu sẽ làm được, nhưng mình không nghĩ nó cần thiết. Lần này...” Cô bắt gặp ánh mắt Enna. “Cậu làm cho mình cảm thấy an toàn, Enna. Rất mừng cậu đã trở lại.”

Enna hít một hơi chống lại cảm giác khó chịu, như thể cô đã mơ thấy mình làm tổn thương Isi và đó là điều gì duy nhất cô nhớ ngay lúc này.

Ngọn lửa. Mình vẫn chưa kể cho cô ấy. Ngay lúc này, Enna nhận thấy một phần lý do cô rời Ostekin quá sớm sau trận chiến là để tránh phải kể cho Isi rằng cô đã đọc tấm da. Cô không muốn Isi nhìn cô như cô đã nhìn Leifer, cô tự hỏi bao nhiêu phần trong những việc anh làm là do chính con người thực sự của Leifer, bao nhiêu do ngọn lửa, và luôn luôn cảm thấy bấp bênh, chờ đợi anh vỡ ra để ngọn lửa bùng lên. Cậu làm cho mình cảm thấy an toàn, Isi đã nói vậy. Làm thế nào Enna có thể phản bội điều đó?

“Có chuyện gì không ổn sao?” Isi hỏi.

“Không có gì. Mình cũng mừng là đã trở lại. Mình có thể giúp gì cho cậu đây, Isi? Mình muốn trở thành người có ích, nếu mình có thể.”

“Cậu vẫn là người hầu của mình.”

“Đúng vậy,” Enna đáp, “Vậy thì, mình sẽ là hầu gái của Hoàng hậu dũng cảm nhất trong lịch sử Bayern.”

Isi lắc đầu. “Hoàng hậu. Trong mười sáu năm đầu tiên của cuộc đời, mẹ mình là Hoàng hậu, và khi mình đến Bayern ở đây không có Hoàng hậu nào trong một thập kỉ. Giờ đột nhiên mình là Hoàng hậu. Mình vẫn chưa quen với điều đó.”

“Mình không nghĩ hầu hết mọi người sẽ nghĩ vậy. Như vừa nãy mình đến hỏi những người lính gác, “Công chúa, hoặc Hoàng hậu đang ở đâu?” và họ trả lời, “Ý cô là quý bà tóc vàng?”

“Mình không ngạc nhiên,” Isi vỗ nhẹ lên chiếc khăn che giấu mái tóc cô. “Mình biết mình quá nổi bật với mái tóc quá dài và vàng, nhưng mình không chịu được việc cắt ngắn nó.”

“Cắt nó?” Enna hỏi. “Không, cậu không thể. Nó là một phần cho thấy cậu là ai.”

Isi mỉm cười và bước vào trong nhà của ủy viên hội đồng, nhưng Enna dừng ở cửa. Cô quay mặt về phía đông nam, hướng thẳng đến vương quốc Tira và hướng đến Eylbold, thị trấn của Bayern gần Tira nhất đã bị chiếm mất. Enna cảm thấy những sợi lông trên tay mình dựng lên. Chúng đã ở quá gần. Gần đến nỗi cô hình dung mình có thể nhắm mắt và cảm nhận rõ hướng đông nam chỉ bằng nhiệt từ cơ thể của bọn chúng. Cảm giác đó vụn xoắn dạt dầy cô.

Enna quay lưng lại phía nam, theo Isi bước vào trong để chuẩn bị cho một cuộc họp bàn chiến tranh, một trong số rất nhiều cuộc họp diễn ra vào mùa thu đó. Những chiếc lá chuyển màu và những quả thông rơi xuống, họp hội đồng thành phố, những cuộc họp bàn chiến lược, những cuộc đụng độ không mong đợi với quân đội Tira và hàng tá tù binh Tira vẫn tiếp tục diễn ra. Và sau đó thời tiết chuyển sang mùa đông. Các cuộc đụng độ giữa Bayern và Tira giảm dần và ngừng hẳn giống như những cái cây mất hết sinh lực trong gió lạnh. Tira đã chiếm được hai thị trấn biên giới nhưng không khởi động

trận chiến lớn nào, lúc này cả hai bên dường như đang ẩn mình chờ mùa đông qua và tấn công trở lại khi băng tan vào mùa xuân.

Và Enna trở nên bồn chồn.

Vào một buổi tối, cô ngồi trong phòng chính của nhà hội đồng, mạng lại cái tạp dề để giữ tay mình bận rộn. Isi cùng với Geric ở đâu đó, và đã một tuần rồi cô hầu gái của hoàng hậu không được cần đến cho việc gì ngoài việc là một người bạn. Cô phát hiện ra mình nhìn chăm chăm về phía đông nam một lần nữa, hướng về Eylbold. Một cơn bão mùa đông đẩy những cánh cửa chớp, gõ nhẹ vào những cột gỗ chống nhà, tiếng ồn đó làm Enna cảm thấy như thể cô đang ở trong một cái trống. Cô đâm trượt kim vào tay và giận dữ mút những giọt máu rơi ra.

“Các cô gái đáng yêu, các cô đang ở đây sao?”

Giọng nói khô khốc, cần trọng như đặt đá vào trong dạ dày cô ngay cả trước khi cô biết ai đã nói. Xuyên qua căn phòng, ba người lính đang áp tải một tù nhân Tira bị trói. Hắn ta bắt gặp ánh mắt cô và châm chọc. “Thật vui mừng vì sẽ có thứ gì đó đáng yêu cho Tira ở cái đất nước ảm đạm này.”

Người lính đẩy tên tù binh một cách thô bạo, và họ rời đi qua cửa sau của ngôi nhà.

Enna ngồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa vẫn còn đứng đưa, ước gì mình đã làm thứ gì đó bùng cháy lên và đủ thông minh để đối đáp lại. Cơn giận dữ của cô với tên tù, sự thiếu trách nhiệm của cô và sự vô dụng gần đây của cô trong khi quân Tira đang tiến lên đất của Bayern làm mặt cô nóng lên, hơi thở trở nên dồn dập. Hơi nóng tỏa ra từ ngọn lửa trong lò sưởi quấn quanh mắt cá chân cô và dâng lên tới tận cổ. Nhiệt từ cơ thể những người lính bỏ lại đằng sau xô đẩy lên da cô. Nó quấn quanh cô giống như những bàn tay nóng phủ lên mặt. Căn phòng dường như mờ đi, cô dụi mắt và tự hỏi liệu mình có đang nhìn thấy rõ ràng.

Bên trong lồng ngực, nơi vẫn còn lấp đầy nhiệt từ cái ngày Leifer chết, bắt đầu đập một cách rộn ràng, và Enna cảm thấy một mong muốn dễ chịu được

thuận theo nó. Thoát khỏi tất cả nhiệt đang đeo bám, lèn chặt nó vào nơi đó, và tạo ra một ngọn lửa nhỏ...

Enna bật dậy, giật lấy áo choàng từ cái móc, đi ra khỏi nhà và chìm vào một cơn gió lạnh thốc lên. Ngay lập tức hơi nóng rời bỏ cô, và cô thở dài. Sự thôi thúc mạnh mẽ để tạo ra một ngọn lửa chưa bao giờ chế nhạo cô trước đó. Enna cảm thấy tay chân run rẩy, và cô hình dung nó không chỉ là một cơn ớn lạnh đột ngột.

Gió táp vào lưng cô, vì vậy cô thuận theo nó, cảm thấy áp lực của nó đẩy cô về phía trước rìa của trại. Cô cảm thấy khá hơn, nhưng cô không muốn trở lại trong ngôi nhà đó chỉ để chờ đợi, trong khi những dải nhiệt rời rạc từ cơ thể người và từ đồng lửa mắc kẹt với cô một lần nữa. Đột nhiên cô nhớ đến những gì Leifer đã nói khi cô hỏi liệu anh có thể ngăn cản nó. Em không hiểu nếu em hỏi anh câu hỏi đó. Anh phải sử dụng nó.

Có phải anh đã thử chống lại và phát hiện ra cuối cùng ngọn lửa sẽ có cách của nó? Enna cảm thấy các cơ bắp căng lên trước viễn cảnh của một thách thức. Cô không đoán trước được ngọn lửa có thể mạnh mẽ như vậy, nhưng giờ cô đã biết, thậm chí cô còn quyết tâm để vượt qua.

Thị trấn bận rộn với hoạt động của một buổi tối mùa đông đến sớm. Mỗi tòa nhà đều được những viên đội trưởng, trợ thủ, thợ rèn và thợ thuộc da chiếm đóng. Trên cả hai mặt của bức tường thị trấn, những căn lều màu nâu quây lại thành một nhóm dưới ngọn cờ riêng của mỗi đội quân trăm người. Không có nơi nào để cho cô được ở một mình.

Enna dừng lại ở chuồng ngựa, gần cổng phía đông, bên trong có một yên ngựa chắc chắn dành cho cô cùng với con ngựa cái dễ thương tên là Merry. Trở thành hầu gái của hoàng hậu cũng có một vài lợi thế. Cô không có nơi nào đặc biệt để đi, vì thế cô thả dây cương của Merry và để cho gió quất vào da. Bầu trời vẫn như vậy, nhiều mây và tối mờ mờ. Những ngọn đồi thấp gần như không có màu sắc gì và bị bóp chặt với lớp vỏ cứng của tuyết. Cảnh tượng thiếu sức sống làm cô phấn khích, Enna ép chặt vào hông Merry và phóng đi.

Mặt trời lặn nhanh hơn cô trông đợi, mặt đất lấp đầy ánh sáng ma quái biến thành đen kịt mà không cần cảnh báo. Cô đổi hướng con ngựa trở lại phía tây bắc, khá chắc chắn đó là nơi cô đã rời đi, Ostekin, và bắt đầu đi nước kiệu trở lại.

Vài phút sau, cơn gió bị đẩy sang một bên bởi một cơn gió khác từ phía bắc, và cơn gió này còn mang theo cả tuyết.

Cơn gió mạnh ẩm ướt đẩy cô xoay vòng quanh và xóa mờ chân trời vào những vệt màu xám. Enna cột chặt khăn choàng dưới cằm để giữ ấm. Lúc này, mặt trời đã lặn hoàn toàn, và tuyết trải dài dường như vô tận. Cô chỉ có thể nhìn thấy không xa hơn vài bước ở bất cứ hướng nào. Enna lắc đầu trước quang cảnh nhợt nhạt, gây hoang mang này và đập nắm tay lên yên ngựa.

“Thật đáng nguyên rủa, Enna.” Cô nói trong tiếng răng đập vào nhau. “Tôi nguyên rủa cô hết lần này đến lần khác, cô gái ngu ngốc.”

Không có cách nào để tìm đường trong thời tiết này. Cô cùng với Merry ra khỏi cơn gió, quét mắt tìm nơi trú ẩn. Đêm càng tối đen.

Ít lâu sau đó, Enna dụi bông tuyết khỏi lông mi và nheo mắt nhìn vào cơn bão thấy có một điểm màu cam. Lửa. Cô có thể cảm thấy sức nóng của nó ngay ở đây, bị gián đoạn do tuyết và gió. Thận trọng, cô tiến đến gần hơn, hi vọng có thể bắt được bóng hình của bất cứ ai đó trước khi họ nhìn thấy mình. Nếu không vì gió, cô khá chắc mình có thể cảm thấy nhiệt của họ. Đến gần hơn, cô phát hiện ra một cái lều và ba con ngựa trên một cái khe của ngọn đồi được bảo vệ bởi một vài cây chà là. Một cái trại. Nhưng họ là ai? Đến gần hơn nữa. Một bóng người cong lại chống cơn gió di chuyển quanh chu vi của trại. Một lính gác. Cô chờ đợi cho đến khi hắt ta đi xa phía bên kia trại nhỏ, sau đó cô tiếp tục tiến đến.

Cái lều màu trắng. Không có cái lều nào của Ostekin có màu trắng. Nhưng có lẽ, cô hi vọng, có lẽ quân do thám Bayern sử dụng loại này.

Sau đó một người đàn ông mở cửa lều và đi vào vùng ánh sáng của ngọn lửa. Mái tóc sáng. Áo khoác xanh.

“Người Tira,” cô thì thào.

Cô theo dõi người đàn ông bằng ngọn lửa và từ từ dẫn Merry lùi lại.

“Gián điệp.”

Một tiếng hét lên phía bên cạnh cô. Cô giật mạnh dây cương và cố gắng phi nước đại đi, nhưng tên lính canh đã lao đến bất ngờ và hấn ta đứng trước đầu con ngựa cái, túm lấy dây cương. Hấn ta hét lên với đồng bọn. Người đàn ông ở đồng lửa nhảy về phía trước, và một người nữa xuất hiện từ căn lều cầm theo một cây giáo.

Enna giật lấy giây cương của Merry. Con ngựa cái hí lên và chồm lên trên hai chân sau, nhưng tên lính canh không để nó đi. Hấn đẩy cô đến gần cái trại. Hai người khác cũng gần như chặn phía trước cô.

Trong một lúc, gió lặng đi. Nó tạo ra một chút tĩnh lặng sau những lần gào thét liên tục. Cuối cùng Enna có thể cảm thấy một dải nhiệt từ ngọn lửa, nhiệt từ con ngựa cái và những tên lính Tira, chạm vào mặt và tay cô. Điên cuồng cô nắm lấy chúng, kéo chúng vào bên trong ngực, cảm thấy chúng bùng lên, và phóng lửa xuyên vào căn lều. Trong ánh chớp lên của tia sáng màu vàng, hai tên lính đang chạy chùn bước và quay nhìn căn lều đang bị tấn công bởi kẻ thù khác. Bàn tay đang nắm giữ dây cương của Merry rơi lỏng ra. Enna đá vào đầu một gã, điều khiển Merry rời khỏi khu trại, rồi thúc nó chuyển sang phi nước đại.

CHƯƠNG 7

Tuyết đập vào mắt và má Enna. Cô không thể nghe thấy gì ngoài tiếng gió. Thỉnh thoảng cô ngoái nhìn ra đằng sau để tìm kiếm những kị binh đuổi theo mình, nhưng ngay sau đó cơn bão đã làm cho cô không thể nào phân biệt được phương hướng.

Cúi thấp người, mặt ghì sát cổ của Merry, cô bị choáng váng bởi ánh sáng bất ngờ của ngọn lửa cũng nhiều như vụ bắt giữ cô trước đó. Bàn tay cô tê dại, cả người đau nhức. Khi cuối cùng gió cũng đã ngừng và bầu trời sáng rõ, Enna đi bộ cùng với Merry cho đến khi những đồng lửa phía xa của Ostekin dẫn đường cho cô về nhà. Cô bước vào cổng ngay sau bình minh.

Một người đàn ông với bàn tay vững chãi giúp Enna xuống ngựa. Khi chân chạm đất, cô nắm chặt lấy vai anh ta và gần như đổ sụp xuống mặt đất.

“Một chuyến đi dài.” Anh ta nhìn qua cái cổ với những sọc mồ hôi của con ngựa cái một cách không hài lòng.

“Tôi bị lạc.” Enna nói một cách mơ hồ, và đi về phía trung tâm thị trấn. Đi bộ trên chính đôi chân của mình cùng một lúc mang lại cảm giác sáng khoái không ngờ và đau đớn khủng khiếp.

Cô chậm lại khi đi quanh nhà hội đồng. Bên trong là giường của cô, và ý tưởng nghỉ ngơi làm cô cảm thấy mơ màng. Bên trong còn có Isi. Enna hình dung cuối cùng mình đang kể cho Isi nghe về tấm da, hơi nóng khó chịu tới qua khi tên tù làm cô giận dữ, và sự nhanh nhẹn của cô trong bão tuyết khi sử dụng ngọn lửa để trốn thoát. Isi có lẽ sẽ hiểu và thậm chí cô có thể bắt đầu nghĩ làm cách nào để xóa đi những gì Enna đã học. Enna nhớ ra Isi không

biết cách để xóa đi những kiến thức như vậy khỏi Leifer nhưng tự hỏi những người thờ phụng lửa ở Yasid có thể làm điều đó không.

Một cánh cửa đung đưa mở ra để mang tới một thông điệp, và Enna bắt gặp hình ảnh Isi đang ngồi ở phòng sau với Geric, chú tâm vào cuộc nói chuyện. Không, không công bằng khi đặt thêm gánh nặng lên Isi lúc này. So sánh với chiến tranh và cái chết của đức vua, mối bận tâm của Enna dường như là vấn đề nhỏ nhoi.

Thay vào đó, Enna quay đi khỏi trung tâm thị trấn, len lỏi qua những căn lều màu nâu và những vòng tròn được quây lại bằng dây thừng dùng luyện tập chiến đấu để tìm Finn. Quân đội được tổ chức bởi những đội quân một trăm người, những ngôi làng nhỏ hơn và ba đội quân của Forest được đề nghị tập hợp thành một, những thị trấn lớn hơn tổ chức thành vài đội. Những người cùng một đội quân trăm người cắm trại với nhau, vì thế cô đi theo những tấm khiên được vẽ lên các biểu tượng cho đến khi bắt đầu nhìn thấy những tấm khiên sơn màu với hai cây thông - một màu xanh, một màu vàng. Cây màu vàng để tôn vinh Isi, quý bà tóc vàng, vì đã thuyết phục đức vua thừa nhận những chàng trai Forest là những công dân và những người lính ở vị trí đầu tiên. Nhưng chỉ sau đó, Enna nhận ra nó giống như một cái cây bị bốc cháy.

Finn ngồi ở cửa một căn lều, đang gắn một mũi sắt vào đầu cây lao của cậu. Cô đột nhiên cảm thấy lo lắng khi muốn thú nhận bí mật của mình với Finn, mặc dù cô cảm thấy mình phải kể cho ai đó. Cậu luôn là một người giỏi lắng nghe, và cô đã đánh mất sự gần gũi giữa họ trong suốt ba tuần cuối cùng.

Phía trước Finn, hai cậu bé Forest đánh nhau trong một vòng tròn bằng dây thừng. Viên đội trưởng của đội quân trăm người hô lên: “Để ý phía bên trái! Nâng khiên của cậu lên.”

“Chào, Finn.”

Finn liếc lên và nhìn thấy cô, một nụ cười khổ sở làm miệng cậu co rúm lại.

“Chào, Enna. Mình đang chuẩn bị luyện tập.”

Cô ngồi xuống bên cạnh cậu. “Bọn mình đã lâu không nói chuyện, và mình nghĩ bọn mình...”

“Ừm,” cậu đáp như thể cậu không nghe thấy cô nói, sau đó đặt cây lao xuống và đứng lên.

“Ồ,” Enna nói.

Finn luôn xuống dưới sợi dây thừng vào vòng đấu tập mà không hề nhìn lại. “Tôi sẽ thay vị trí của một người,” cậu nói với người chỉ huy đấu tập.

Một anh chàng thấp, khoảng tuổi Finn gật đầu, quá mệt để nói nên lời và thoát ra khỏi vòng tròn. Cậu ta mỉm cười khi nhìn thấy Enna và ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thế nào rồi, Razo?” cô hỏi. Ngay cả khi sự kiệt sức và cảm giác run rẩy vẫn tiếp tục xao động ở tận sâu bên trong con người cô, cô không thể nào làm gì khác ngoài mỉm cười bất cứ khi nào nhìn thấy Razo. Mái tóc rối bời gần như dựng đứng trên đầu Razo, và khuôn mặt biểu cảm chưa bao giờ có thể giấu đi tâm trạng hiện tại của cậu, nhìn chung dường như lúc nào cũng thích thú hoặc bối rối.

Cô chờ cho đến khi cậu lấy lại được hơi thở và nhìn Finn trong vòng tròn bằng dây thừng. Finn chiến đấu với một quyết tâm rất lớn, xô ngã đối thủ của mình và đè cậu ta xuống đất. Một lần cậu ngoảnh lại để xem Enna có nhìn hay không, rồi quay đi rất nhanh.

“Cậu ấy đang trở nên thiện chiến hơn.” Enna nói.

“Ai, Finn á? Miễn bình luận.” Razo cố gắng để lau mồ hôi trên trán vào vai cô, và cô đẩy cậu ra.

“Cậu ấy tập luyện rất nhiều sao?”

Razo gật đầu, lau mặt vào cái áo choàng bẩn thỉu. Nó để lại một vết màu nâu. “Nhiều nhất. Thật đáng sợ khi đối mặt cậu ta. Trông như thể cậu ta sẽ đè cô xuống đất, sau đó cô sẽ thấy cậu ấy chẳng hề giận dữ gì cả, chỉ là nghiêm túc. Có nhớ cậu ta thường như thế không?”

“Có vẻ như thường như thế chỉ là mới một vài tuần trước đây,” Enna đáp.

Finn không nao núng và tập trung. Mặc dù cử chỉ của cậu dường như cứng nhắc, các cuộc tấn công của cậu rất dữ dội, và Enna nghĩ cậu trông thật tự nhiên khi dùng đưa một thanh kiếm.

“Tại sao hai người chưa bao giờ...” Razo ra hiệu chỉ về phía Finn đang chiến đấu rồi sang Enna đang ngồi bên cạnh.

“Ý của cậu là gì?”

“Đừng giả ngốc nữa, Enna. Tôi biết giữa hai người có chuyện gì đó.”

“Chẳng có gì cả, đồ ngốc. Finn và tôi là bạn tốt, nhưng cậu ấy chưa bao giờ theo đuổi tôi.”

“À, quên đi,” cậu đáp. “Tôi theo đuổi Bettin rất, rất xinh đẹp từ Sprucegrove đến Longpines, và điều đó cũng không ngăn được cô ấy cười tên lừa đảo Offo đó.”

“Razo, chúng ta đang nói về tôi và Finn. Một con rắn và một con thỏ.”

“Cậu ta giống như một con thỏ đối với cô sao?”

Enna quan sát khi Finn tấn công một đối thủ mới, nện vào chiếc khiên của thằng bé cho đến khi nó khóc đòi tạm dừng.

“Cậu ấy đang thay đổi, đúng không? Tôi không biết cậu ấy nghĩ gì.”

“Đó là do cuộc chiến tranh,” Razo trả lời thẳng vào sự thật. “Thay đổi diễn ra với tất cả chúng ta, bao gồm cả cô. Trán của cô luôn nhăn tít và lo lắng, tôi đã không thấy như thế kể từ lúc tôi bị cô thuyết phục hoàn toàn rằng con gà mái của cô mắc một căn bệnh kỳ quái ở loài gà.”

Enna phá ra cười. Nghe thấy âm thanh ấy, Finn quay lại nhìn. Đối thủ của cậu lợi dụng cơ hội để tung người lên cái khiên của cậu, và Finn ngã xuống đất. Giận dữ, cậu đứng dậy và nhanh như lúc trở lại, nện thanh kiếm lên đối thủ cho đến khi viên chỉ huy huấn luyện hét lên, “Đủ rồi.”

“Tôi thừa nhận, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy như thế”, Enna tiếp tục. “Cậu có nghĩ cậu ấy chỉ đang cố gắng để... gây ấn tượng đối với ai đó không?”

“Dĩ nhiên,” Razo đáp. “Cô biết đó, giờ Finn có một cô gái.”

“Finn có một cái gì cơ? Ý cậu là gì?”

Razo hất đầu về phía một cô gái thanh mảnh đang dựa vào hàng rào. Cô ta hoàn toàn mê mẩn với trận đấu, một nửa nụ cười bị bỏ quên trên môi.

“Hesel ư?” Enna hỏi với vẻ thắc mắc lộ liễu. “Finn và Hesel?”

“Có vẻ như vậy,” Razo đáp.

“Nhưng, nhưng, cô ta thậm chí không phải là một cô gái Forest, và cô ta quá mảnh khảnh.”

“Cô ta là cháu gái của Đội trưởng Monulf, không xấu lắm và ngoài ra còn là người nấu ăn khá giỏi.”

“Ha,” Enna khoái chí nhớ lại đã nhìn thấy cô ta một lần trong nhà hội đồng và nướng quá tay một ổ bánh mì. “Xinh đẹp và là cháu gái của viên đội trưởng chắc chắn không phải là công thức cho tình yêu thực sự của Finn.”

Razo cười nhe răng. “Có phải cô đang ghen không, Enna - cô gái?”

Enna lườm cậu. “Đừng ngớ ngẩn, Razo. Tôi chỉ đang nghĩ một cô gái thành thị khó là người Finn cần.”

“Đủ rồi đấy,” viên chỉ huy nói.

Finn chạm mũi kiếm với đối thủ trong sự giải tán thân thiện và rời khỏi cái vòng. Enna nhìn nơi Hesel đứng. Cô ta cũng đã rời đi.

Một em nhỏ phục vụ vỗ vào vai Enna và bảo cô rằng quý bà tóc vàng muốn cô đến tham gia hội đồng trong nhà công vụ, cô đứng dậy để rời đi.

“Đến chỗ chúng tôi chơi nữa nhé,” Razo nói. “Khi Finn có tâm trạng tốt hơn.”

“Chờ đã,” cô nói. Razo quay lại và chờ đợi. Cô muốn nói ra. Hôm qua cô gần như đã mất kiểm soát, và điều đó làm cho cô sợ. Cô cần kể với ai đó về những gì đang xảy ra bên trong cô, ai đó sẽ không đánh giá cô, ai đó có thể giúp. Cô không muốn làm phiền Isi, và dường như Finn đã qua giai đoạn lắng nghe của mình. Cô có thể kể cho Razo được không?

Mặt cậu rất trẻ con, nhưng cậu có một vết sẹo hình đầu mũi tên ở một bên má và một cái khác chìa ra ngoài từ cổ áo chên. Đó là những vết thương đáng sợ, nhưng cô nhớ cậu chưa bao giờ quan tâm về chúng. Lần đầu tiên cậu nhận được cây lao và tấm khiên từ đức vua, cậu đã khóc một cách công khai. Cậu là người ít đe dọa nhất, ngớ ngẩn nhất, và không được nhiều người ưa thích nhất mà cô biết. Rất giống Leifer.

“Tôi, ừ, tôi sẽ gặp cậu sau.” Đó là tất cả những gì cô có thể nói.

Razo khịt mũi. “Chắc chắn rồi.” Cậu chuẩn bị rời đi, sau đó quay lại nói với cô. “Enna, đừng hé ra một lời nào với Offo về những gì tôi đã nói về Bettin. Tôi biết tôi không còn hi vọng gì, nhưng tôi sẽ không bao giờ yêu một tâm hồn nào khác ngoài Bettin và tôi sẽ chết trong cô đơn.”

Cô thở dài. “Đầu cậu chứa đầy những thứ ngớ ngẩn, cậu đang nói những điều như thế sẽ chết trong cô đơn vậy! Cậu và Finn, các cậu vẫn chỉ là những cậu bé.”

Nhà công vụ là tòa nhà có cấu trúc một tầng, một phòng với cửa sổ bằng kính duy nhất trong thị trấn, và hiện tại nó được bao quanh bởi những người lính. Viên lính canh cửa để cho cô đi qua. Bên trong, vài cái bàn nhỏ đặt khít vào nhau để tạo thành một cái bàn hình chữ nhật kỳ quặc lớn hơn ở trung tâm căn phòng. Geric, Isi, Thiaddag - tế tướng và hai chỉ huy trưởng trong vùng, Talone và Monulf, ngồi trên bàn. Vài viên đội trưởng khác đứng đằng sau họ. Isi và Talone đang thì thầm thảo luận. Enna nhớ họ là đồng hương với nhau, Talone tháp tùng Isi trong chuyến đi từ vương quốc quê nhà Kildenree đến đây. Ông ta ở lại Bayern như một người bảo vệ riêng, và sau đó, trở thành đội trưởng của đội quân Bayern, đội quân trăm người của riêng đức vua.

Khi Enna đến gần, Talone gật đầu với cô và nhích sang ngồi cạnh bên Monulf.

“Có chuyện gì vậy?” Enna hỏi.

“Họp hội đồng chiến tranh với Tira,” Isi đáp. “Một sứ giả đến đây từ trại của chúng ở Eylbold sáng hôm qua. Bọn mình có chút lo lắng. Mình muốn

cậu ở bên cạnh mình”.

“Được thôi, dĩ nhiên rồi. Cậu... cậu vẫn ổn chứ?” Enna ngay sau đó nhận ra Isi trông rất bình tĩnh. “Cậu trông rất khác.”

“Cậu đã nhận thấy?” Isi mỉm cười. “Mình thường khá kích động. Một thầy thuốc đã cho mình một ít trà đắng. Nó làm cho mình buồn ngủ, nhưng ít nhất tối qua mình đã ngủ được. Và nó làm mình đỡ dần, mình đoán thế. Mình nghe thấy hầu hết tin tức do những cơn gió liên tục mang đến, nhưng không quá ồn ào. Mình không biết cậu đã bước vào phòng cho đến khi nhìn thấy cậu.”

Tiếng vó ngựa và những giọng nói từ bên ngoài làm căn phòng yên tĩnh trở lại. Mọi người dường như ngồi thẳng lên một chút, Enna đi về chỗ của mình, đứng đằng sau ghế của Isi. Đó là vị trí thường ngày của cô và là một vị trí danh dự, nhưng sự kiệt sức làm cho chân cô như muốn nhũn ra, cô nắm lấy lưng ghế của Isi để tựa vào. Lát sau đó, phái đoàn Tira bước vào. Hầu hết mặc áo khoác xanh da trời, với áo lót da và mang theo những cái lao ngắn. Enna nhìn chăm chăm vào họ một cách công khai, trừng mắt khi có bất cứ ai ngó cô. Người chỉ huy hình như là một viên đại úy có mái tóc xám tên là Tiedan. Enna nghe nói rằng hoàng gia Tira không tham gia trận chiến, và phụ nữ của họ cũng ở nhà.

Sau những thủ tục cứng nhắc, Tiedan và Geric gần như đọc quyền trò chuyện, và Enna tự hỏi tại sao những người khác cần phải ngồi ở đó. Cô phát hiện mình không chú tâm vào cuộc trò chuyện, thay vào đó cô quan sát những người đàn ông Tira và nghĩ về trận chiến ở Cánh đồng Ostekin, về những người lính đã bị giết, về Leifer. Một thanh gỗ trong lò sưởi kêu rảng rảng, một tiếng động đủ lớn và dễ dàng nhận thấy như một tiếng nói.

Enna cảm thấy mình bắt đầu đổ mồ hôi.

Geric đang nói. “Tôi nghĩ thật khôn ngoan để nhớ rằng đây không chỉ là vấn đề về đất đai. Mà còn có cả con người. Những người mà các ngài tấn công ở các ngôi làng và thị trấn đó là người Bayern.”

“Từ bây giờ”, Tiedan đáp lại, “Trước kia họ từng là người Tira. Họ có thể trở thành người Tira một lần nữa.”

“Ngài không biết điều đó đâu,” Geric dụi mắt. “Ngài nói thế, nhưng ngài không có bằng chứng, cũng như không có sự thật nào xuất hiện trong ký ức người dân của chúng tôi.”

Enna không chắc liệu về hung tợn trong lời nói của Tiedan là do ông ta giận dữ hay đó chỉ là tác động của giọng nói được phát âm cứng nhắc của ông ta.

“Sự thật hiển hiện hơn là kí ức. Sự thật nằm chính ở bản chất của chúng tôi. Hãy nhìn người dân của các ngài, mái tóc đen, hầu hết là mắt đen. Xa hơn về phía nam của Bayern, người dân bắt đầu có mái tóc sáng hơn - hầu như giống chúng tôi.”

“Nhưng Chỉ huy Tiedan, điều đó không có nghĩa là...”

Tiedan cắt ngang lời Geric. “VẬY làm cách nào chúng tôi lại nói chung một ngôn ngữ? Tôi nghe nói rằng vùng đất xa hơn về phía nam và phía đông nói ngôn ngữ man rợ. Rõ ràng Bayern được sinh ra từ Tira.”

Bayern được sinh ra từ Tira. Ý nghĩ đó làm Enna nhăn mặt. Cô liếc mắt về phía viên chỉ huy được gọi là Tiedan và hi vọng ông ta sẽ chú ý.

“Lời ngài nói chẳng có nghĩa lý gì, thưa ngài.” Geric đang tranh luận một cách giận dữ. “Và thậm chí nếu chúng tôi đồng ý với điều đó, đúng vậy, cách đây đã lâu lắm rồi, trước khi có kí ức, chúng ta là một, điều đó cũng không thể biện minh cho sự tàn sát của các ngài đối với những người dân này. Trong thực tế, nó thậm chí làm cho cuộc xâm lăng của các ngài trở nên vô nghĩa.”

Tiedan cười khùng khục, và sau đó nói với một giọng trầm, găm gù. “VẬY thì, làm ơn cho chúng tôi biết, thưa ngài, ngài có biện minh cho cuộc tàn sát mà cha ông ngài đã cam kết chống lại Tira không?”

Enna có một niềm tin mạnh mẽ và bất ngờ rằng cô có thể thiêu rụi căn phòng trong ngọn lửa. Tất cả khúc gỗ chết của những bức tường, những cái bàn và sàn nhà sẽ cháy một cách tuyệt đẹp. Tất cả những cơ thể đang sống và

ngọn lửa lò sưởi chỉ đang góp nhiệt thêm vào trong phòng. Cô có thể chỉ bằng một ý nghĩ dồn nhiệt vào bên trong, cảm thấy nó thay đổi, và đẩy nó ra ngoài lần nữa. Ý nghĩ này làm cô rung mình.

Cô hít một hơi thật sâu và tập trung vào âm thanh lạnh lẽo của một cơn gió mùa đông đang rít trong ống khói. Làm cách nào một ý nghĩ như thế có thể len vào tâm trí cô?

“Nếu đây chỉ là vấn đề trả thù,” Geric nói, “vậy hãy cảm thấy mãn nguyện và rút quân đi. Các ngài đã giết chết đức vua của chúng tôi, các ngài đã giết rất nhiều binh lính Bayern. Những người đã tấn công các ngài trong quá khứ đã chết, và giờ chỉ có con cái của họ. Hãy để nó kết thúc ở đây.”

Enna lau trán. Tất cả những người này tập hợp trong một không gian nhỏ, tất cả đang tạo ra nhiệt. Isi ngo nguậy trên ghế. Enne nhận thấy Isi đã quăn mái tóc vàng của mình bên trong khăn trùm đầu của phụ nữ Forest, và cúi mặt xuống. Rất nhiều lần Geric đã nài nỉ Isi không thu hút sự chú ý, anh lo sợ quân Tira sẽ nhận ra cô là người điều khiển gió ở trận chiến đầu tiên và nhắm mục tiêu vào cô. Enna siết chặt vai Isi. Isi đưa tay lên chạm vào tay Enna. Những ngón tay lạnh lẽo của cô mang lại cảm giác thoải mái và thân thuộc.

“Nếu giải pháp duy nhất để có hòa bình của các ngài là giữ những thị trấn mà các ngài chiếm được,” Geric đang nói, “thì tôi không thể chấp nhận. Chúng tôi không thể bỏ rơi người dân của mình. Chúng tôi sẵn sàng thảo luận để thỏa hiệp, nhưng cuối cùng nó phải bao gồm hòa bình cho tất cả Bayern.”

“Tôi là Sileph, thiếu úy. Cho phép tôi đặt ra một câu hỏi, thưa ngài.” Một viên chỉ huy Tira khác lên tiếng. Tóc anh ta có màu nâu sáng của vùng đất đồng bằng, anh ta thể hiện sự tự tin nhưng cũng rất khiêm tốn. Anh ta nói đúng mực, nhưng với một sự kiêu ngạo tự nhiên, như thể anh ta biết anh ta sẽ không bị từ chối. Tiedan chấp nhận yêu cầu của anh ta.

“Thưa Đức Vua,” Sileph nói, mở đầu không lịch sự cũng không nhạo báng, “ngài nói rằng ngài ở đây vì hòa bình, nhưng vào đêm trước của cuộc đàm phán, ngài đã cử phù thủy của ngài tấn công một trại của quân Tira.”

Có một sự xáo động trong Bayern. Geric liếc nhìn Talone và Monulf để thấy cả hai đều đưa ra cái lắc đầu nhẹ. Enna liếc nhìn tên thiếu úy Sileph. Anh ta có phải là một trong ba tên lính tối qua trong cơn bão? Ngay cả khi anh ta là một trong số đó, chắc chắn anh ta không thể biết được mặt cô.

“Chúng tôi chẳng biết gì về chuyện đó,” Geric đáp, cắt ngang những tiếng ồn, “Chúng tôi không biết gì về vụ tấn công đêm qua. Nếu chuyện đó có xảy ra, họ cũng không phải là người của chúng tôi.”

“Cho đến lúc này, thưa Đức vua,” Sileph nói. “Những người tham gia trận chiến đầu tiên ở cánh đồng Osteikin đã báo cáo về người tạo ra lửa. Họ phóng hỏa lên quần áo của binh lính. Mặt đất xung quanh họ bị cháy xém”. Anh ta quay ra và nhìn thẳng vào Enna. Cô chớp mắt kinh ngạc và kiềm chế lùi lại một bước. “Có lẽ người phụ nữ này, một khi Người nhận thấy phù hợp tham gia hội đồng chiến tranh, sẽ muốn giải thích.”

“Không cần thiết.” Geric đáp. “Tôi có thể nói với ngài. Chúng tôi có một người đàn ông có tài năng điều khiển ngọn lửa, nhưng anh ta đã bị giết trong trận chiến đó. Ngài có từng nhìn thấy ngọn lửa được sử dụng trong cuộc giao tranh mùa thu vừa rồi không? Anh ta đã chết, và không ai có thể tạo ra lửa.”

Sileph không bỏ cuộc. “Tôi có được nghe về câu chuyện những phù thủy lửa ở phía nam, trong vương quốc được gọi là Yasid. Bayern có liên minh với các cư dân sa mạc để đê bẹp Tira không?”

Isi ngược nhìn lên, nhưng Geric trả lời. “Tôi không biết gì về phù thủy lửa ở Yasid.”

“Hãy để người phụ nữ này nói,” Sileph nói.

Đầu tiên Enna nghĩ Sileph ám chỉ Isi, nhưng ánh mắt anh ta không rời khỏi khuôn mặt cô. Cô bỏ tay ra khỏi ghế của Isi và đứng thẳng người, làm dịu đi sức nóng trong lồng ngực. Im lặng tiếp nối sau những lời Sileph nói, sau đó Geric gọi tên cô một cách nhẹ nhàng.

“Đức vua đã nói sự thật,” cô nói, lời cuốn với chất giọng Forest của mình, nói lắp nhiều hơn bình thường để tương phản với lời phát biểu thận trọng của

tên lính người Tira. “Các chàng trai của ngài nghĩ rằng cánh phụ nữ chúng tôi phù phép ra ngọn lửa, nhưng chúng tôi chỉ đứng quan sát trên đỉnh đồi. Leifer, người tạo ra ngọn lửa, anh ấy đứng ở giữa các ngài. Sau đó anh ấy tự đốt cháy mình, tôi đã nhìn thấy thi thể.” Cô gần như nghẹn ngào sau đó, nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh và tự hào về bản thân mình.

“Vậy còn những người khác thì sao?” Anh ta dường như tập trung vào cô, không nhận thức bất cứ người nào khác trong phòng.

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy hoặc nghe nói về một phù thủy lửa người Yasid ở Bayern. Leifer đã chết, và anh ấy không dạy cho ai bí quyết của mình. Đó là điều tôi chắc chắn.” Cô mỉm cười khéo léo để tránh một lời nói đối hoàn toàn.

Sileph nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng dưới ánh mắt của anh ta. Sau đó anh ta gật đầu một lần nữa và bước trở lại vị trí của mình đằng sau Tiedan.

Cánh đàn ông kết thúc cuộc đàm phán, đạt được rất ít thỏa thuận nhưng đồng ý ngừng chiến trong mùa đông, và hội đồng chia tay nhau. Enna thở dài và đuổi người ra khi những viên chỉ huy Tira rời khỏi phòng. Một người nhìn cô không bằng lòng. Cô đáp trả ánh mắt của anh ta với một cú lắc đầu hỗn xược. Sileph, viên thiếu úy, bắt gặp ánh mắt cô, cúi mặt, mỉm cười. Anh ta là một anh chàng đẹp trai, đẹp hơn bất cứ anh chàng nào mà cô từng biết. Thật vậy, cô chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều về một người đàn ông đẹp trai trông như thế nào, nhưng nhìn anh ta, cô chắc chắn mình đã biết được.

Khi anh ta ngẩng lên lần nữa, cô mạnh dạn mỉm cười lại.

Ngay khi người Tira cuối cùng rời khỏi, người Bayern thở ra và bắt đầu bàn tán. Hội đồng sẽ tiếp tục họp, và Enna cảm thấy hoảng sợ phải ở trong căn phòng đó lâu hơn nữa. Âm thanh do những con ngựa Tira đang rời đi tạo ra giống như những đòn đánh vào bụng cô. Dường như không còn không khí để thở trong nhiệt. Cô vội vàng lao ra khỏi cửa và bước ra đường.

Cô có thể nhìn thấy tên lính Tira cuối cùng cưỡi ngựa vừa rời khỏi cánh

cổng thị trấn, và thôi thúc cô theo sau và làm... gì đó, hại chúng, đuổi chúng ra khỏi Bayern. Tim cô đập mạnh và da cô lúc nóng lúc lạnh. Cô hít một hơi và quay đi, để cho gió lạnh nhấn chìm cô, một cơn gió mạnh đẩy đi hết hơi nóng trên người cô.

Khi cô trở lại tòa nhà, Tế tướng Thiaddag đang nện một cái lao lên sàn gỗ. “Các tướng lĩnh, các bộ trưởng, các quý bà, hãy yên lặng lắng nghe đức vua.”

Enna ngồi bên cạnh Isi trên một chiếc ghế bỏ trống và lắng nghe cuộc họp. Geric đưa ra quan điểm trong cuộc họp và hỏi những viên Đại úy Bayern liệu anh đã làm đúng chưa. Hầu hết cánh đàn ông vung ngọn lao lên, một số đập mạnh chuôi lên sàn gỗ để thể hiện sự đồng ý mạnh mẽ của mình. Bất cứ ai thì thầm không nói ra ý kiến của mình đều được yêu cầu nói ra, sự bất mãn của họ được thảo luận và giải quyết.

Ngọn lửa lách tách lớn hơn, dường như đối với Enna, nó còn lớn hơn tiếng đám đàn ông nói. Một giờ chậm chạp trôi qua, và nhiệt ở trong phòng bám vào da cô. Mặc dù tầm nhìn của Enna hơi chao đảo, và nhiệt bắt đầu gây ngứa ngáy, nhưng cô cảm thấy bình tĩnh. Cô nhìn ra cánh đồng qua khung cửa sổ phủ trong tuyết và lắng nghe tiếng gió gào thét trong ống khói, không để cho khát khao phóng hỏa làm phiền suy nghĩ của mình.

Hội đồng bỏ phiếu cho việc ngưng chiến trong mùa đông và không tấn công những thị trấn đã bị chiếm. Đức vua và hoàng hậu trở về thủ đô để giám sát tuyển quân, tiếp tế và ổn định nhân dân. Cuối cùng, họ chọn một viên đại úy để chỉ huy đào tạo, phòng thủ và do thám từ Ostekin. Những ngọn lao được vung lên bầu chọn cho Talone. Monulf nghiêng đầu tỏ vẻ đồng ý. Monulf là chỉ huy cấp cao, nhưng ông đã chỉ huy trận chiến ở cánh đồng Ostekin, và dưới sự chỉ huy của ông, đức vua đã bị giết. Đề cử này đòi hỏi một người chưa bị mang tiếng bởi một thất bại như vậy.

Lập tức, Talone nói, “Mặc dù vậy, trinh sát tốt nhất của chúng ta đang bỏ rơi tất cả để về thủ đô.”

“Tôi không thể làm gì được,” Isi đáp. “Tôi chậm trễ một cách không đáng tin cậy. Tôi không thể tập trung vào những gì tôi nghe thấy”.

Talone gật đầu kính trọng. Enna lắc đầu. Đó là một điều đáng tiếc trong một cuộc chiến tranh, với hai quốc gia đang lơ lửng trong thế cân bằng. Isi không thể sử dụng tài năng của mình.

Trước khi hội đồng giải tán, Geric quay sang Enna. “Cô có gì bổ sung thêm không, người hầu của hoàng hậu?”

Enna chớp mắt ngạc nhiên, nhưng một suy nghĩ được bật ra. “Thực ra, tôi nghe mọi người ở khu trại đang bàn tán về một lời tiên đoán. Nhiều người đang làm việc của họ, nhưng chúng ta có nên tiến hành một tiên đoán về cuộc chiến này không?”

“Đúng vậy,” một viên đại úy đồng tình. “Chúng ta nên đánh cược với số phận để xem chúng ta chiến đấu vô ích hay có thể hy sinh mạng sống với sự đảm bảo của chiến thắng.”

Tiếng đập mạnh của những ngọn lao nghe giống như những bước chân nặng nề của số phận, mặc dù Enna không biết tại sao cô lại cảm thấy như vậy.

“Hội đồng chấp thuận,” Thiaddag nói. “Hãy để đức vua đưa ra tiên đoán.”

Geric quay sang Monulf. “Tôi chưa bao giờ trải qua việc này. Tôi giao nó cho ngài.”

Monulf nghiêng đầu. “Một trận đánh nhau, đàn ông với đàn ông, là cách tiên đoán chiến tranh truyền thống. Có những tù nhân Tira khỏe mạnh ở trong trại này. Tôi sẽ yêu cầu một tù nhân Tira tình nguyện cho cuộc chiến chưa biết. Anh ta sẽ ngủ đêm nay trên một tấm đệm và ăn cùng với tôi. Ngày mai tôi sẽ đưa lại cho anh ta vũ khí của mình và ném anh ta vào cuộc chiến sinh tử với một người của chúng ta - cũng là một người tình nguyện. Kết quả sẽ cho thấy tương lai cuộc chiến của chúng ta với Tira.”

“Các tướng lĩnh, bộ trưởng, phụ nữ, không bàn tán về việc này cho đến ngày mai,” Thiddag nói, “một khi biết trước, các đấu thủ sẽ làm xáo trộn kết quả trận đấu. Chúng ta giải tán thôi.”

Cánh đàn ông im lặng rời khỏi nhà công vụ. Enna cảm thấy miệng khô

khốc. Cô đã nghĩ một tiên đoán có thể cho thấy một dấu hiệu khích lệ, thứ gì đó để đưa họ vượt qua mùa đông này. Cô không nghĩ tới một tiên đoán chiến tranh sẽ đòi hỏi ai đó phải chết.

Mặc dù các tướng lĩnh không đưa ra chi tiết, dường như toàn bộ khu trại cảm thấy sự căng thẳng mới. Trong hai tháng qua, cô ngủ dưới một cửa sổ hướng mặt về phía nam trong nhà ủy viên hội đồng, nghe thấy giọng hát vui vẻ của những người đàn ông ngâm nga các bài hát trong quán rượu, hoặc giọng hát trang trọng của những người đàn ông về tình yêu đã mất và cái chết. Đêm đó, tất cả chìm trong im lặng. Trong sự im lặng đó, âm thanh đói khát, răng rắc của ngọn lửa nhẹ nhàng từ lều trại xuyên qua cửa sổ của cô. Đối với Enna, dường như âm thanh đó tự thân nó có thể đốt cháy những cánh cửa chớp bằng gỗ.

CHƯƠNG 8

Bình minh lên, cánh đàn ông tụ tập quanh quảng trường thị trấn. Mọi người đều được trang bị đầy đủ. Monulf và một người đàn ông khác đóng cọc xuống nền đất cứng và tạo ra một vòng tròn bằng dây thừng. Khi những người lính nhìn thấy nó, họ thì thầm với nhau.

Enna đi cùng với Isi và Geric đến chỗ vòng dây thừng, họ xuyên qua một đám đông những người lính thỉnh thoảng vỗ lên vai Geric hoặc chạm vào mái tóc đang được thả xuống của Isi. Họ vượt qua Hesel trong đám đông, và Enna cảm thấy mặt cô nhẵn lại thành vẻ cau có. Không, Hesel hoàn toàn không xứng với Finn. Cô ta không đủ tiêu chuẩn cơ bản - tất cả, từ khuôn mặt, mái tóc cho đến đôi mắt sáng.

Cuối cùng họ cũng xuyên qua được đám đông để đối diện với vòng tròn trống, Enna hít một hơi, cảm thấy nghẹt thở bởi nhiệt của tất cả những người xung quanh.

“Mình lo lắng quá,” Enna nói với Isi, một tay ôm lấy bụng. “Mình cảm thấy việc này quá rầm rộ.”

“Quá rầm rộ,” Isi cau mày. “Mình không thích điều đó. Chúng ta nên làm việc này một cách riêng tư. Như vậy, nếu người lính Bayern của chúng ta chết, quân đội sẽ không biết và nó sẽ không làm họ mất tinh thần với cái ý tưởng rằng số phận của chúng ta là thua trong cuộc chiến tranh này.”

“Điều đó có gì khác biệt?” Enna hỏi. “Kết quả đều như nhau cho dù có bao nhiêu người nhìn thấy. Cậu không tin tiên đoán sẽ báo trước sự thật sao?”

“Ừm, mình không tin.”

“Ồ,” Enna đáp. Cô chưa bao giờ gặp ai nghi ngờ những dấu hiệu quanh tất cả những điềm báo. Từ lúc còn là một đứa trẻ, mẹ cô đã dạy cô dự đoán thời tiết bằng những chuyển di cư của đàn ngỗng trời hay sự khắc nghiệt của mùa đông tới bằng chuyển động của ong vò vẽ. Có lẽ những điều như thế chỉ có tác dụng ở Bayern, vì thế Isi chưa bao giờ được dạy. Enna nhìn vào vòng tròn bằng dây thừng, cảm thấy bụng như cứng lại, đóng băng, và không nghi ngờ gì. Tiên đoán này không giống như bất cứ điều gì mẹ cô đã chỉ cho cô. Ngày hôm nay, nó đồng nghĩa với mạng sống của ít nhất một người và số phận vương quốc của họ trong tương lai.

Monulf bước lên đấu trường và giơ tay lên đề nghị im lặng. Ông quay xung quanh một cách chậm chạp, như thể ông muốn nhìn vào mắt của tất cả những người quan sát. Cuối cùng ông cất tiếng. “Ai trong số chúng ta sẽ bước vào vòng tròn này và đại diện cho tất cả chúng ta?”

Có lẽ do suy nghĩ rằng nó không hơn một bài luyện tập để đánh thức lòng trung thành và sức mạnh, hàng trăm người lính giơ ngọn lao của họ và hét lên, “Tôi tình nguyện, tôi tình nguyện”. Nhưng cũng có những người hưởng ứng lời ông một cách khá nghiêm túc và tiến về phía cái vòng. Một người lính trẻ luồn dưới sợi dây thừng trước bất cứ người nào khác. Anh ta đứng đây, dựng thẳng mặt khiến có hình hai cái cây, và giơ cái giáo của mình lên.

“Không, không,” Enna thốt lên.

“Tôi sẽ tham gia.”

Isi nắm lấy cánh tay Enna. “Ôi, Finn”. Cô thì thầm.

Finn trông bình tĩnh như thể đang lấy lỗi táo ra hay điều khiển một cỗ xe ngựa vào quảng trường chợ vậy. Vũ khí không vừa với cậu. Rõ ràng thanh kiếm cậu cầm không phải là của cậu, quai đeo xệ xuống bên hông và mũi thanh kiếm lơ lửng gần mặt đất. Biểu hiện của cậu vẫn như mọi ngày, vẻ mặt ôn hòa mà Enna đã từng biết. Cô gần như mong đợi cậu thành linh cúi đầu và bắt đầu cười toe toét bên lên. Nhưng Razo đã đúng - có điều gì đó nghiêm túc hơn ở cậu vào lúc này. Môi mím chặt, có lẽ thế, hoặc một nếp nhăn xuất hiện

trên trán cậu. Nhưng cô biết lý do cậu nghiêm trọng như vậy vì cậu sợ mình không phải là nhà vô địch lý tưởng của Bayern. Nhiều khả năng lần đầu tiên cậu chạm vào chuôi gươm là cái ngày cậu tham gia vào đội quân của Geric trong trận chiến ở cánh đồng Ostekin.

Monulf nâng tay Finn lên và nói với đám đông. “Anh chàng này sẽ đại diện cho Bayern. Bây giờ hãy mang đại diện của Tira ra.”

Lính canh dẫn một người đàn ông mặc áo khoác xanh vào trong vòng tròn. Hắn ta đội một cái mũ bằng da, và phần đầu ngọn tóc thò ra có màu sáng hơn hầu hết người Bayern. Hắn ta mang theo một thanh kiếm, một cái khiên không sơn hình vuông, và một cái lao ngắn. Enna thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy Finn cao hơn tên tù nhân và có chút to con hơn. Nhưng tên lính Tira có lẽ lớn hơn cậu đến mười tuổi. Hắn ta di chuyển với một vẻ duyên dáng tàn nhẫn và biểu hiện cứng cỏi với sự bình tĩnh tuyệt vọng. Cô không nghi ngờ gì hắn ta muốn giết Finn nhanh nhất có thể.

Khi nhìn thấy tên tù Tira, đám đông bùng nổ trong những tiếng cổ vũ chói tai, bắt đầu hiểu ra trận đấu này có ý nghĩa như thế nào. Monulf giờ nằm đắm lên không khí để thiết lập lại yên tĩnh. Các vòng ngoài của đám đông mất nhiều thời gian hơn để yên lặng. Đám lính trèo lên vai nhau, lên nóc xe ngựa, thùng, và nóc nhà gần đó để theo dõi trận đấu. Bốn vệ sĩ của đức vua giờ những cái khiên lớn ở vị trí phòng thủ chắn giữa bên của đức vua và sợi dây thùng, Enna nhón gót chân để nhìn rõ hơn. Các đấu thủ đối mặt với nhau, đi vòng tròn một cách chậm chạp, mỗi người cầm chặt ngọn lao và mũi giáo của mình. Trong yên lặng, Enna có thể nghe thấy tiếng đôi boots của họ quẹt lên mặt đất. Monulf ra khỏi vòng tròn, nắm tay của ông vẫn giơ lên trong không khí.

“Để dự đoán tương lai cuộc chiến tranh của chúng ta, phải chiến đấu cho đến chết.”

Ông bỏ tay xuống. Đám đông hò reo cổ vũ.

Tù nhân Tira là người đầu tiên di chuyển. Hắn ta nhìn Monulf như thể mong đợi nhiều chỉ dẫn hơn. Sau đó, không cần nhìn, hắn ta phóng cây lao.

Finn làm lệch nó đi với tấm khiên. Cậu nhanh chóng di chuyển về phía trước, đâm mũi giáo về phía tên tù Tira, mở rộng ra, những cú cắt đẩy liên tiếp. Tên tù Tira chống đỡ lại bằng thanh kiếm. Finn xoay ngược lên, bắt lấy tấm khiên của tên tù bằng đầu mũi lao, và giật nó ra khỏi tay hắn ta. Đám đông hò reo cổ vũ. Nhưng trong chuyển động tiếp theo, tên tù Tira né một nhát đâm của mũi giáo, nắm lấy một nửa và kéo nó ra khỏi tay Finn. Rơi xoảng xuống đất.

Giờ cả hai đều mất đi vũ khí của mình.

Lần nữa, tên tù Tira là người tấn công trước, và Finn đối đầu với hắn ta ở trung tâm. Trong sự náo động, Enna không thể nghe thấy tiếng thanh kiếm của họ chạm nhau. Cô có thể cảm thấy cảm xúc của đám đông thông qua tiếng ồn - giận dữ, thất vọng, phấn khích, sợ hãi. Trái tim cô hét lên, trong khi dạ dày cô co rúm lại.

Finn trở lại tấn công, chém vào thanh kiếm của đối thủ như thể đang cố gắng để cắt đứt cánh tay anh ta. Tên tù Tira đâm từ bên dưới, và Finn nhảy trở lại đằng sau để tránh khỏi bị xuyên vào bụng. Giờ Finn đang ở thế phòng thủ, lùi xa khỏi cuộc tấn công, chống đỡ với tấm khiên của cậu. Thanh kiếm của tên tù Tira đâm vào chân của cậu, và Finn há miệng trong tiếng kêu thét căm lạng đau đớn. Nhanh chóng cậu khuỵu xuống bên kia gối, lăn ra khỏi đó và xoay xung quanh để giữ kiếm đỡ lấy những đường kiếm của đối thủ.

Enna cảm thấy vô vọng. Khi nào thì thế giới lại trở nên u ám như vậy? Tên tù Tira đập vào tấm khiên của Finn với một lực mạnh đến nỗi đánh bật nó khỏi cánh tay cậu, và Enna không thể không òa khóc. Cô cảm thấy như thể mình đang bị trói và buộc phải chứng kiến đất nước của cô thất bại. Enna nhìn thấy Geric nhú mày, nhưng cô biết anh sẽ để trận chiến này đi đến kết thúc và chấp nhận kết quả. Isi cúi đầu, mắt nhắm lại. Hiển nhiên cô ấy nghe thấy quá đủ từ những con gió đến nỗi cô không muốn nhìn thấy hành động.

Làm ơn. Enna nghĩ. Làm ơn đi, Finn.

Tên tù Tira chiến đấu với sự hung tợn của một người đang sắp chết, gầm gừ và nhổ nước bọt. Gương mặt Finn gần như không có biểu hiện gì. Cậu chảy máu một chút ở đầu gối và cánh tay trần nơi từng giữ tấm khiên. Ngược

cậu phập phồng với nỗ lực né tránh những cú đòn, cậu vẫn bị tấn công không ngừng nghỉ.

Cậu ấy thật kiên trì, Enna nghĩ. Cô đột nhiên nhớ lại lần Finn ghé nhà cô ngay sau cái chết của mẹ cô. Một con gà sổ ra khỏi lồng, và Enna quá đau buồn để tìm kiếm nó. Finn đã sục tìm ở Forest và quay trở lại vài giờ sau đó, mang theo chỉ là một nhúm lông ở cả hai tay dang ra. Cậu đã khóc vì con gà. Không, Enna nhận ra, cậu khóc vì cô, vì phải mang tới cho cô một xác chết quá sớm ngay sau cái chết của mẹ cô, vì đã làm cô thất vọng, vì nỗi buồn mà cậu hình dung cô sẽ cảm thấy.

Finn tiếp tục chiến đấu, nhưng tiếng kêu la của đám đông đang nhuộm màu lo lắng. Lúc này họ cầu xin thay vì reo hò. Một số vui mặt trong lòng bàn tay. Trong một động tác nhanh và tuyệt vọng, Finn chùng gối dưới những cú vung kiếm của đối thủ và đâm vào một bên hân ta. Đám đông lại gầm lên, nhưng thay vì đau đớn gấp hai lần và để cho Finn đứng dậy lần nữa, tên tù Tira tiếp tục vung kiếm, chém vào kiếm của Finn, và xoắn nó khỏi tay cậu.

Đám đông vô cùng kinh ngạc. Finn tránh đòn tiếp theo, nhưng giờ cậu đã hoàn toàn mất hết vũ khí. “Không,” tiếng lẩm bẩm và tiếng gào phát ra từ mọi phía, “không thể, không phải chúng ta.” Finn cố gắng nhảy đến cái lao bị rớt, nhưng tên tù Tira cuốn lấy cậu và cậu không có cơ hội nào. Finn giờ bị ép sát dây thừng và có rất ít khoảng không để tránh. Tên lính Tira tiến sát hơn. Finn đứng trên đầu ngón chân, cánh tay giơ ra trong một tư thế sẵn sàng, mặt cậu mang vẻ chết chóc. Máu nhỏ giọt từ cánh tay cậu và rớt xuống đất lạnh. Enna nghĩ cô có thể cảm nhận hơi ấm của chúng. Mặc dù tiếng ồn của hàng trăm người đàn ông vây quanh cô, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng đập của trái tim mình. Tiếng đập dường như đều đều. Hãy làm điều gì đó đi, làm đi, đốt cháy nó, đốt cháy và đốt cháy.

Tên tù Tira lao tới. Finn cúi người và đá vào bụng của đối thủ. Tên tù Tira bị đẩy lùi ra sau nhưng vung kiếm rất nhanh, kiếm của hân ta vươn ra theo một vòng cung ổn định, xoáy tròn, và lao về phía ngực Finn.

Enna nhìn thấy chuyển động cuối này từ từ, cú đâm như thể có rất nhiều

thanh kiếm, kết quả rõ ràng trước khi nó xảy ra. Kẻ thù đứng vững trên mặt đất và Finn, Finn dễ thương và vô hại, nằm dưới đất. Điều đó không đúng. Và tất cả những gì cô phải làm là kéo và đẩy. Quá đơn giản. Một hành động quá nhỏ bé. Và có quá nhiều nhiệt đã sẵn sàng, lơ lửng xung quanh cô trong không khí mùa đông. Trong khoảnh khắc chậm chạp này, những lý lẽ ào đến tâm trí cô. Cô có thể giúp. Nhưng cô không thể. Cô đã thề rằng cô sẽ không can thiệp vào. Nhưng nếu cô không làm thế, Finn sẽ chết, và không chỉ Finn, mà cuộc chiến tranh này cũng sẽ thất bại, lời tiên đoán đã được đưa ra.

Vì thế Enna quyết định can thiệp. Nhiệt đang chờ đợi xung quanh cô. Cô kéo nó vào trong lồng ngực với một tiếng thở dài nhỏ đau đớn, sau đó cô phóng nhiệt đốt nóng thanh kiếm, đến chuôi kiếm bằng sắt.

Tên tù Tira dao động, và đường đi của thanh kiếm bị chệch đi, trượt qua vai của Finn. Finn túm lấy áo chèn của tên tù và đập trán vào mũi hắc ta. Tên tù Tira đánh rơi thanh kiếm và ngã về phía sau, máu tràn xuống khuôn mặt hắc. Vẫn còn nằm trên mặt đất, Finn túm lấy cây lao và phóng nó đi. Mũi sắt bay qua sườn của tên lính, và đẩy hắc ta ngã xuống đất. Đám đông hoàn toàn yên lặng. Enna có thể nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của tên tù Tira. Finn đứng dậy, đến chỗ tấm khiên bị rơi của cậu và đeo nó vào cánh tay đang chảy máu. Cậu nhặt thanh kiếm của mình lên khỏi mặt đất. Từ từ, không có chút sợ hãi, Finn bước bên chỗ tên tù Tira đã ngã xuống, giơ kiếm lên cao, và đâm mạnh xuống cổ hắc.

Đám đông bùng nổ với tiếng hò la. Đám đàn ông ôm lấy nhau khóc, phá bỏ sợi dây thừng, rồi làm Finn thâm tím với những nụ hôn và cú đánh. Những vệ sĩ lập tức bao vây phái đoàn của đức vua, những chiếc khiên được giơ ra để bảo vệ họ khỏi cuộc lộn xộn, nhưng ngay cả họ cũng đang hoan hô.

Monulf ở bên cạnh Geric. “Chúng ta đã được đảm bảo, thưa bệ hạ. Chúng ta hãy chiến đấu dũng cảm như chàng trai Forest đó, và chúng ta sẽ giành được chiến thắng.”

Enna đưa một tay lên che miệng. Cô không nhớ đã đặt nó ở đó. Có phải cô đang giữ để không bật ra một tiếng hét? Hay cô đang cố che giấu điều gì đó?

Cô nhớ lại hình ảnh giằng co lần cuối hết lần này đến lần khác - cú đá của Finn, tên tù Tira quay lại, lao vào và sau đó đi loạng choạng. Đối với những người khác, chắc hẳn hành động đó có vẻ như hấn ta mất cân bằng, dẫn đến đâm trượt, và Finn nắm lấy cơ hội để tấn công. Và trong cảnh rối loạn đó, cô tin rằng không ai ngoài cô để ý chuỗi kiểm bọc da của tên tù Tira bốc ra một làn khói xám mỏng.

Enna không thể thở dài nhẹ nhõm. Cô cảm thấy Isi đang nhìn cô chăm chăm.

“Enna, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Chúng ta... Ý cậu là gì? Chúng ta đã thắng, Isi. Finn ổn cả.”

“Enna” Isi lắc đầu. “Có điều gì đó đã xảy ra...”

“Không có gì đâu.” Enna nhìn xuống, thở ra từ từ. Cô cần được ở một mình, cần có thời gian để nghĩ về những gì cô đã làm, những gì cô sẽ làm từ bây giờ. Lúc cô can thiệp vào tiên đoán, Enna biết cô đã thực hiện một lời hứa, một cam kết trong im lặng với tất cả mọi người ở Bayern. Không phải chỉ vì Finn ở trong vòng tròn đó đại diện cho quân đội Bayern mà cô góp thêm ngọn lửa của mình. Không có sự giúp đỡ của cô, Finn sẽ bị giết, số phận của Bayern đã được định đoạt. Cô cảm thấy nếu cô từ chối chiến đấu lúc này, cô sẽ dâng vương quốc của mình cho Tira.

Enna từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Isi, cố gắng không chớp mắt, và chuẩn bị nói dối người bạn thân nhất của mình lần đầu tiên.

“Chẳng có gì”, cô nói. “Không có gì bất thường, ngoại trừ việc Finn đã chiến thắng, vì thế chúng ta phải vui mừng. Mình sẽ đi và... và để cậu được một mình với Geric.” Ngay khi thoát khỏi đám đông, Enna chạy xuống con đường trung tâm đến cuối phía đông của thị trấn.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Nhưng viên lính canh gọi với theo khi cô vượt qua.

“Tiên đoán chiến tranh - chàng trai của chúng ta đã đánh bại người của Tira.”

Đám đàn ông hét lên hân hoan khi cô rời khỏi và chạy ra cánh đồng đóng băng nơi mặt đất khuất khỏi tầm nhìn từ thị trấn.

“Giờ thì mày đã làm việc đó, Enna - cô gái”. Cô ngồi trên mặt đất và ngả ra đằng sau để nhìn lên trời, bầu trời xanh mùa đông bị phá hỏng bởi những mảng mây loang lổ. Mặt trời chiếu lên tuyết trắng, thiêu đốt mắt cô, và cô chớp mắt để xua đi những giọt nước mắt cắn rứt. Hết lần này đến lần khác, cô nhớ lại cuộc chiến tiên tri, cú ngã xuống của Finn, sự can thiệp của cô. Tiên đoán đã rõ ràng - với sự giúp đỡ của cô, quân đội Bayern sẽ giành chiến thắng, và không có cô, chỉ có sự thất bại.

“Ôi,” cô than thở, đứng dậy, đi lại và giật tóc mình. Điều đó thật sai lầm; cô đã làm một việc sai lầm. Cô đã hứa không bao giờ sử dụng ngọn lửa, và giờ cô đã nói dối Isi. Nhưng Finn sẽ bị giết và kết quả của tiên đoán đã được định đoạt. Không có lựa chọn nào khác.

Cô ngược mặt về phía đông nam. Tira. Những thị trấn bị chiếm. Gần đây cô luôn biết hướng đông nam ở đâu, ngay cả vào ban đêm, ngay cả khi nhắm mắt. Cô tưởng tượng cô có thể cảm thấy kẻ thù ngay trên đất của mình, một sự hiện diện to lớn vụng về. Chỉ bằng cách hướng về phía đó, quyết định chiến đấu không những còn nguyên mà còn trở nên rất thực bên trong Enna, cô cảm thấy mọi thứ trượt đi và quy thành một mối - sự hy sinh của Leifer, tấm da trong tay cô, diêm báo, tất cả các yếu tố mang cô đến lựa chọn này. Cô sẽ cứu Bayern.

CHƯƠNG 9

Enna nằm thao thức cả đêm, nhìn chăm chăm lên xà ngang căn nhà của ủy viên hội đồng và nghĩ về Leifer. Nếu muốn thành công, cô phải tránh đi vào vết xe đổ của anh trai. Cô xem xét kỹ lưỡng những sai lầm mà anh mắc phải - kể với những người khác, sử dụng ngọn lửa chống lại em gái trong một lúc giận dữ mất lý trí, sau đó sử dụng quá nhiều cùng một lúc trên chiến trường.

“Được rồi,” cô thì thầm nhỏ đến nỗi chính cô cũng khó nghe tiếng mình. “Em sẽ không bao giờ kể chuyện này với ai, em sẽ không bao giờ đốt một người đang sống, và em sẽ giữ ngọn lửa thật nhỏ, một ít mỗi lần. Em hứa đấy, Leifer, em hứa”.

Enna hi vọng với sự thận trọng như vậy cô sẽ không có kết cục cháy thành than trong một trận chiến, nhưng nó cũng đồng nghĩa cô không thể chiến đấu như Leifer đã làm. Nhớ đến cái lều của quân Tira trong cơn bão tuyết, Enna quyết định rằng những cuộc tấn công lén lút cũng hữu ích như thực hiện các đám cháy lớn. Cô sẽ là một con chuột có thể phá đổ một cây sồi, nhai từng cái rễ cây một.

Người phụ nữ bên cạnh cô khịt mũi chọc tức. Enna mỉm cười, tưởng tượng đó là Hesel.

Cô trải qua cả ngày bất an, chờ đợi trời tối. Isi bận rộn với Geric, Razo và Finn bận rộn với đội quân trăm người của họ, và công việc vặt làm cô chán ngán, trong khi có việc rất quan trọng đang chờ đợi. Để thời gian qua mau, cô đấu tranh với chính bản thân mình về việc phải làm gì với miếng da. Thật

không an toàn khi giấu nó dưới giường. Cô không thể chôn nó - vì mặt đất bị đóng băng, ngoài ra, Leifer đã tìm thấy nó dưới một cây thông. Cách đây rất lâu, người nào đó giống như Enna đã chôn nó đi để giấu nó, cũng đồng nghĩa ai đó như Leifer có thể tìm thấy nó lần nữa. Enna không muốn mắc cùng một sai lầm đó.

Vì thế, Enna ẩn mình ở một góc trong nhà thợ thuộc da, tháo đường viền, và may tấm da dê vào bên trong cái váy của cô. Cô đã đọc nó nhiều lần đến nỗi toàn bộ nội dung in vào đầu cô, nhưng cô không biết mình có cần đến nó nữa không. Cô không dám phá hủy hay làm mất nó, không, cho đến khi cuộc chiến tranh kết thúc và phần việc của cô trong tiên đoán hoàn tất.

Mặt trời lặn, cô cưỡi ngựa đến thị trấn bị chiếm gần nhất - Eylbold.

Bầu trời xám xịt bao trùm lên khung cảnh đêm. Một cơn mưa tuyết vào sáng hôm đó đã phủ một lớp băng lên không khí. Mùa đông trở nên nhẹ nhàng, yên tĩnh đến lạ kì.

“Tao sẽ không đi lâu đâu,” Enna nói, cột Merry vào một gốc cây. Cô ước gì mình có sự liên kết với con ngựa cái giống như Isi có với con ngựa của cô ấy. Nếu cô có thể yêu cầu Merry giữ im lặng, có lẽ cô có thể tiến đến gần hơn. Đó sẽ là một lợi thế thực sự khi có một con vật bên cạnh mình và rút được toàn bộ nhiệt cho nhiệm vụ của cô. Enna luyến tiếc cọ tay vào cái mũi mềm mại của con ngựa và để nó lại trong đêm tối.

Trình sát cuối cùng báo cáo rằng lều trại của quân Tira rải ra từ rìa rừng phía đông bắc đến thị trấn chiếm được của Bayern, Eylbold. Khu rừng mang lại vỏ bọc tốt, một khoảng đệm thích hợp giữa đường chạy trốn của cô và thị trấn, vì thế cô nương theo bóng trắng, luồn từ cây này sang cây kia. Thỉnh thoảng những mảng tuyết kêu loạt xoạt mềm mại dưới chân cô. Cô biết ơn đêm không quá lạnh để đóng băng nó, nghe được tiếng kêu lạo xạo của tuyết giống như tiếng cắn nuốt của những con thú nhỏ, tiếng ồn của những con vật vụng về.

Cô nhận thức được tất cả sự sống xung quanh mình. Cô có thể cảm thấy nhiệt của những cái cây, những con vật ngái ngủ trên những cành cây hoặc ở

trong những cái hố dưới mặt đất. Thậm chí cả những cây cỏ đã đông cứng cũng có sự sống, những cái rễ nhỏ của chúng vẫn tỏa ra nhiệt. Cảm giác của Enna về nhiệt mạnh mẽ hơn lần đầu rất nhiều, và cô biết cô có thể lôi kéo chúng bất cứ lúc nào. Lúc đầu, những ý nghĩ kiềm chế không làm bùng lên ngọn lửa rất thú vị.

Enna có thể cảm thấy nhiệt tăng dần lên trước khi cô nhìn thấy lều trại. Những cái cây và thực vật tỏa nhiệt quá ít để so sánh, chúng có cuộc đời đều đặn, tĩnh lặng, một sự phát triển chậm chạp. Nhưng động vật, đặc biệt là con người, tỏa nhiệt từ các bộ phận, xoáy và cuộn đi khắp cơ thể như thể chúng có cuộc đời để đốt cháy. Và nhiệt sống là một nguồn năng lượng mạnh mẽ, ổn định.

Cô tựa vào một thân cây thông và tập trung hút hết nhiệt đang trôi nổi xung quanh, chuẩn bị sẵn sàng để đẩy nó vào bên trong cơ thể mình. Và cô do dự. Cô nhắm mắt lại, tập trung, và thử lại lần nữa. Nhưng hơi thở dồn dập của cô dường như quá lớn, cô không thể tập trung đẩy nhiệt lên da mình. Enna cúi thấp đầu, nhận ra sự thích thú đã biến mất, dạ dày cô rên rỉ và vặn xoắn một cách không thoải mái. Cô đã kiềm chế nó quá lâu. Đêm trước trong cơn bão tuyết và tại trận đấu tiên tri, cô đã hành động theo bản năng để cứu lấy tính mạng của chính mình hoặc của Finn. Bây giờ thực sự lựa chọn kéo nhiệt vào bên trong, cô cảm thấy không thể làm được, giống như nhìn qua một vách đá và nghiêng người về phía trước.

Sau đó có một tiếng ồn giống như tiếng cành cây gãy.

Enna bám chặt cái cây để giữ yên lặng. Có thể những tên lính đang di chuyển đến chỗ cô, hay có thể là một nhánh cây gãy trong gió lạnh. Cô lắng nghe, vẫn bám chặt, thở vào cổ của chiếc áo choàng để che giấu hơi thở lạnh giá của mình. Không có tiếng động nào khác.

Tim Enna nhảy trong lồng ngực nhắc cô tại sao lại cười ngửa đi quá xa như vậy và những việc cô vẫn phải làm. Từ gần đó cô có thể nghe thấy âm thanh rừng mình, thông thốc của gió đập lên một căn lều. Cô quan sát nó trong một lúc để xem có thể phát hiện bất cứ người dân nào không - không có

ai đi vào hoặc rời đi, không có đèn lồng nào thấp sáng từ bên trong. Đó dường như là một mục tiêu an toàn. Lần này cô nín thở và nhắm mắt lại. Nhiệt quá gần, quá sẵn sàng. Cô xua tan đi nỗi sợ hãi của mình.

Enna hít vào và trò chuyện với nhiệt đang chạm vào da cô với một suy nghĩ, một cảm giác, một lời mời gọi bước vào. Mắt cô mở to, giọng cô gần như bật ra trong một tiếng thét câm nín do cơn bồng rất không thể chịu đựng nổi. Tập trung vào khoảng không trước mặt nơi có cái lều, cô cảm thấy một sự giải thoát và nghe thấy một ngọn lửa bùng lên trên vải vóc. Đàn ông bắt đầu la hét.

Sau đó, một tiếng vun vút lướt qua mà cô nghĩ có thể là một mũi tên. Enna nhào xuống đất, bò nhanh, sau đó đứng lên trong đau đớn để chạy tiếp.

“Không sao, ổn cả rồi,” cô thì thầm như hát với con ngựa cái khi leo lên lưng ngựa và giục nó phi nước đại. Lúc cô rời khỏi rừng Eylbold, không có ai đuổi theo cô.

Chuyến cưỡi ngựa trở lại Ostekin kéo dài cho đến tận bình minh. Đó là một chuyến đi dài và kỳ lạ, không có gì để lo sợ hoặc mong muốn, nhiệt đã ở lại sau lưng. Mọi thứ dường như đóng băng. Móng của con ngựa cái nện lên mặt băng, hơi thở của nó tạo ra một màn sương bạc, không khí xung quanh Enna dường như đông cứng trong màn đêm như thể cô chỉ có thể làm vỡ nó với một cái nện gỗ. Cô cũng cảm thấy đóng băng. Ngọn lửa mà cô đã tập hợp còn sót lại xua đi cảm giác tê cứng trong giày lát, nhắc cô nhớ đến nhiệt cô đã từng cảm nhận. Mặc dù vậy, kỳ lạ nhất là cảm giác trống rỗng bên trong ngực cô, và thỉnh thoảng cô cảm thấy không có gì mạnh hơn ngoài một cơn đau nhức trống rỗng, sâu hơn mà cô có thể chạm vào. Nhưng vẫn còn đeo bám cô là kí ức thu hết nhiệt vào người và giải phóng nó thành ngọn lửa. Thật đáng kinh ngạc. Không thể chịu nổi. Thích thú.

Cô tới gần bức tường của thị trấn Ostekin trong bình minh đầy mây xám xịt. Một trong những lính gác đang trông coi cửa phía đông là Razo.

“Enna - cô gái, cô cưỡi ngựa đi đâu vậy?”

“Do thám,” cô đáp.

Hai lính gác nheo mắt nhìn nhau. Razo ngẩng lên, mặt giãn ra và hỏi.

“Talone giao cho cô trách nhiệm do thám?”

“Có thể nói là vậy.” Cô vẫn cảm thấy sự rung động của mũi tên giống như một vết lạnh lẽo trên cổ. Chuyển trở về dài, lạnh cóng làm cô cảm thấy mình đã mất một phần của chính mình ở đâu đó trong các khu rừng, đâu đó trên những cánh đồng tối đen. Cô cúi xuống để vuốt ve cổ con ngựa và cảm thấy như thể chỉ có nó là thật trong cái thế giới lạnh giá, mờ mịt này.

“Thôi nào, quý cô chăn gà, cô biết mình phải trả lời câu hỏi của một lính gác khi bước vào trại chứ?”

“Talone nói rằng...” Enna giả vờ trông có vẻ bối rối, như thể cô tiết lộ quá nhiều. “Ồ, tôi không được nói ra.”

Một quản ngựa dẫn Merry đến chuồng ngựa. Enna vòng tay ôm lấy người và đi bộ vào thị trấn, tránh nhìn trở lại Razo. Nói dối vẫn tốt hơn là phá vỡ lời hứa giữ bí mật của cô. Nhưng chỉ ngay sau đó, cô cảm thấy tê liệt, choáng váng và cô đơn, sự khôn ngoan giống như sự an ủi lạnh lẽo vậy.

Enna ngủ cả ngày, lăn qua lăn lại, mơ thấy mình bị kiệt sức nhưng không thể nào ngủ được. Cô thức dậy khi ánh mặt trời buổi sáng đã phủ một lớp ánh vàng lấp lánh lên mùa đông, như thể hứa hẹn những gì xảy ra ngày tiếp theo thậm chí còn tốt đẹp hơn hôm nay. Isi đang ngồi bên cái giường nhỏ của cô, tay cầm một cái cốc. Nhìn thấy Isi, Enna cảm thấy giống như được cứu vớt vậy, cô cảm thấy cổ họng nghẹn lại như thể đang cố ngăn những giọt nước mắt rơi xuống.

“Chào buổi sáng,” Isi nói với một nụ cười. Cô giơ cái cốc ra. “Trà bạc hà. Nó còn ấm một giờ trước, nhưng có lẽ bây giờ cậu vẫn sẽ thích nó.”

Enna uống một hơi, nhìn vào mắt Isi, tự hỏi Isi có nghi ngờ điều gì và nếu cô ấy hỏi, Enna có thể kể những gì. Cô sẽ phải nói dối? Cô có thể kể với Isi và làm cho cô ấy hiểu được không? Đồng tro tàn của cái lều nhỏ dường như rất mờ mịt đối với Enna lúc này, trong khi đó sức nặng của trận đấu tiên

đoán đè lên ngực cô giống như một hòn đá.

“Cảm ơn.” Enna đáp.

“Cậu ồm à?”

Enna gật đầu. Cô cảm thấy ồm yếu và mệt mỏi, lạnh từ trong ra ngoài. Một dòng thác kí ức quét xuyên qua ngực cô - thu nhiệt, giải phóng ra ngọn lửa. Cô rùng mình.

Isi cau mày. “Cơn gió - nó thấy cậu có chút khác thường. Mình nghĩ có lẽ cậu bị ốm rồi. Cậu phải nghỉ ngơi. Bọn mình sẽ cưỡi ngựa trở về thủ đô trong ba ngày nữa”.

“Mình không thể đi,” Enna đáp với sự chắc chắn, trước khi cô kịp nghĩ về nó.

Isi áp một tay lên trán của Enna. “Cậu ốm rất nặng phải không?”

“Không”, Enna quay đầu để nhìn ra cửa sổ. Cô không thể rời khỏi Osteikin và cuộc chiến phía trước, không cho đến khi cô làm xong phần việc của mình. Đêm qua chưa đủ để giành chiến thắng trong một cuộc chiến. “Mình không thể rời khỏi nơi này quá sớm - quá sớm sau cái chết của Leifer.”

“Cậu cần phải ở lại bởi vì cậu vẫn còn đau buồn?”

Enna chớp mắt chỉ một lần duy nhất trước khi cô đáp “Đúng vậy.”

Nói dối Isi cảm giác giống như bắt đầu điều gì đó không thể đảo ngược, cũng quan trọng như đọc tấm da hoặc đốt lên ngọn lửa đầu tiên. Để làm dịu bớt cảm giác tội lỗi của mình, Enna gần như không rời khỏi Isi trong ba ngày, tích cực bảo vệ cô khỏi những bộ trưởng hoặc tên lính huênh hoang, ngay cả khi cô biết là không cần thiết.

Cảm giác thật lạ lùng khi không kể cho Isi mọi chuyện. Dường như đối với Enna, bí mật treo lơ lửng giữa họ, luôn đẩy họ ra xa nhau thêm một chút. Thịnh thoảng Enna quá tỉnh táo không nói ra, cô không tin Isi không biết. Cô cảm thấy điều đó một cách rõ rệt vào buổi sáng cô đứng bên cạnh Alvado và giúp Isi lên ngựa, chào tạm biệt, rồi nhìn Isi và Geric cưỡi ngựa về phía bắc. Sau đó cô quay lại, ngược về phía nam. Đêm đó cô cưỡi ngựa tới Eybold lần

nữa, đốt cháy một căn lều khác, và chạy trốn vào buổi sáng.

Một buổi chiều của tuần sau đó, Enna kiểm soát để được ở trong căn phòng chính nhà ủy viên hội đồng khi Talone tập hợp những lính trinh sát của mình lại để báo cáo. Cô quét sàn nhà, tra dầu cho những cánh cửa chớp, vá áo chèn. Cuộc họp chỉ cách vài ngày sau lần tấn công thứ hai của cô. Cô khom người trên lò sưởi một lúc, bỏ thêm than, mắt nhìn vào ngọn lửa, mất kiên nhẫn vì không có lời nào bán tán về chiến công của cô. Không có gì thay đổi cả. Đội quân Tira vẫn đóng quân trên đất Bayern, chờ đợi qua mùa đông.

Talone giải tán đám đàn ông và Enna quay ngoắt lại.

“Có gì ở Eylbold không ạ?” Cô hỏi.

Talone dường như ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, mặc dù mặt ông hiếm khi thể hiện cảm xúc. Một vài lính trinh sát đang chuẩn bị rời đi đã dừng lại để nhìn Enna. Razo là một trong số họ.

“Tại sao cô lại hỏi thế, cô hầu gái?” Talone hỏi.

Enna nhún vai. “Bọn họ ở quá gần. Tôi chỉ không nghe thấy ông đề cập đến họ, và dường như phải có thông tin gì đó.”

“Không có gì từ Eylbold,” Talone đáp. “Cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Enna rời khỏi tòa nhà với hai má đỏ bừng. Không có tin tức gì. Có phải cô chẳng đốt cháy được bất cứ thứ gì? Đêm nay cô sẽ phải quay trở lại, và cô phải tìm ra một cách để vào bên trong.

Lần này cô đến Eylbold từ phía đông và những vùng đất thoáng, vì nghĩ rằng những cánh rừng bây giờ có thể đã được bảo vệ cẩn mật hơn. Cô để con ngựa cái lại trong một bụi rậm gai và băng qua mặt đất đóng băng. Mặt trăng bị bao phủ trong những đám mây, và ánh sáng duy nhất trên thế giới đến từ những đốm lửa trại trên cánh đồng bằng phẳng phía trước. Cô nhận ra mình đang khao khát được thổi bùng lên một ngọn lửa trong đêm tối. Sự mong đợi gần như cuốn trôi nỗi sợ hãi.

Cô đến gần rìa trại và nhìn thấy bóng của những tên lính canh đang cầm giáo trên tay. Ở sau lưng chúng, những căn lều màu trắng dường như bừng

sáng giống như những cánh cửa sổ trong ánh lửa. Cô dừng lại, nằm sát trên mặt đất, và bò đến gần hơn. Hơi thở thoát ra khỏi cổ họng trong những quãng ngắn và hỗn hển. Hai bàn tay ngứa ran vì lạnh và sau đó trở nên tê cứng chống lên mặt đất bằng giá.

Khá dễ dàng để kéo nhiệt đang trôi dạt từ lều trại ra khỏi không khí trong mùa đông lạnh giá, giống như tước sợi từ cây lanh đã bị đập dập. Cô cũng kéo nhiệt từ rễ cây của những sinh vật đang sống, ngủ say trong mùa đông, và cảm thấy cơ thể cuộn tròn của một vài động vật ngủ đông dưới mặt đất. Cô sẽ không kéo nhiệt trực tiếp từ bất cứ sinh vật nào, chỉ tập hợp nhiệt tỏa ra một cách tự nhiên và thoải qua trong không khí.

Sau đó, cách tên lính gác gần nhất khoảng một trăm bước, Enna dừng lại. Cô quan sát cẩn thận dọc theo chu vi của những căn lều. Lính gác ở cách nhau hai mươi bước chân. Không có cách nào để đột nhập vào trại mà không bị phát hiện. Cô cảm thấy thật ngu ngốc vì không có một kế hoạch thay thế, nản lòng, cô định trườn đi. Tay chân Enna bắt đầu run rẩy và cô ngã quỵ xuống, mặt cô cạ trên mặt đất. Cô cố gắng đẩy người lên lần nữa và lại gục ngã yếu ớt. Hơi thở ấm áp của chính cô phả lên mặt, cô cảm thấy vô vọng, cảm giác cố gắng chạy trốn trong một giấc mơ không muốn diễn ra chút nào.

Có chuyện gì với mày vậy? Cô giận dữ nghĩ. Chỉ cần đi khỏi đây, đi thôi.

Nhưng cô ngừng lại và nhìn trở lại chỗ lều trại. Quân Tira, ấm áp trong căn lều của chúng, thoải mái ở trên đất Bayern, an toàn khỏi cuộc tấn công suốt mùa đông dài. Sức mạnh của cô, trận đấu tiên tri, tất cả đều sẽ vô dụng nếu cô không hành động. Đến đây theo cách này và không phóng hỏa. Ý nghĩ này tấn công cô, rõ rệt như bị tấn công bằng rìu, làm cô co rúm người lại. Cô lảng tránh những suy nghĩ dường như không thể. Càng núp, càng do dự ở đó lâu bao nhiêu, các cơn đau càng kéo tới và sục sôi bấy nhiêu, choán hết cả cơ thể cô.

“Được rồi,” cô thì thầm.

Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy bên trong mình cong lại như thể ngã người vào thứ gì đó, và cô cẩn thận nắm lấy khao khát phóng lửa đang vụn

vẹo giống như một con rắn trên tay.

Mắt Enna hướng về một chồng những cái thùng. Cô kéo nhiệt vào, mịn màng và trơn láng giống như bơ, cảm nhận nó thay đổi bên trong cô, và phóng nó bay vào mục tiêu của cô. Đó là một vụ nổ thành công khi mục tiêu bị thổi bay trong không khí. Một cơn ớn lạnh làm cô run rẩy khi nhiệt thoát đi và những tiếng la hét lan trong bóng đêm. Cô trườn người đi, tiếp tục nằm sát mặt đất. Ngay khi cô xuống được con dốc đầu tiên, cô đứng dậy và bỏ chạy. Ngay lập tức cô nghe thấy tiếng bước chân đằng sau rồi một giọng nói, rõ ràng và ra lệnh.

“Dừng lại hoặc là tôi sẽ phóng cây giáo này vào người cô.”

Enna dừng lại, da cô co rúm lại trước viễn cảnh ngọn giáo đâm vào người. Cô đã trục xuất tất cả nhiệt vào những cái thùng. Cô không có vũ khí. Hẳn ta tiến đến gần hơn.

“Cô sẽ phải tự mình đầu hàng,” hắc nói.

Cô không quá tê liệt, nhưng cô cũng không tập hợp đủ nhiệt để tấn công. Nếu hẳn ta đến gần hơn... không, không, cô tranh cãi với chính mình, mà không thể đốt một con người.

“Tôi nói, đầu hàng,” hắc nói.

Nhưng nếu tôi không phản kháng, tôi sẽ chết. Trong khoảnh khắc đó mong muốn điên rồ được sống sót lấp đầy tâm trí Enna, và cô nhận thấy mong muốn đó có cùng cảm giác với nhiệt được tạo ra khi nó được đẩy khỏi người cô để tạo thành ngọn lửa. Chỉ cần phóng lửa. Chỉ cần gây ra tiếng động nhỏ thôi. Dường như không có lựa chọn nào khác. Nếu chỉ một mình cô không đơn độc.

Gần hơn. Lúc này cô có thể cảm thấy hẳn ta. Trong hơi thở hỗn hển, Enna giật lấy nhiệt trên người tên lính, những gì thoát ra từ da và xoay tròn quanh đầu hẳn ta. Đột nhiên cô biết mình có thể có thêm được nhiều nhiệt hơn nữa, nếu cô mong muốn. Cô tiếp tục kéo và cảm thấy như thể cô giật mạnh một đầu dây thừng và ai đó ở cuối đầu dây bên kia cũng đang giật ngược trở lại,

nhưng cô kéo mạnh hơn và cảm thấy thứ đang tới, không phải là nhiệt tự do, trôi nổi trong không khí mà là những gì đã từng sống trên da và bên trong cơ thể hần ta. Cô thấy hần ta thở khò khè. Cô kéo nhiệt vào trong người mình và phóng nó trở lại người hần ta trong một hình thức mới và hoàn hảo hơn.

Hần thét lên. Khói tràn vào cổ họng cô. Ho khan, Enna quay người lại và bỏ chạy. Cô không nhìn lại, lo sợ nếu nhìn thấy hần ta, hình ảnh đó sẽ đập vào mắt và cô sẽ không bao giờ quên được. Thay vào đó, những gì cô không nhìn thấy sẽ ở lại với cô, ngọn lửa màu cam dày đặc trên áo choàng, liếm lên mặt hần ta, bùng lên trong mắt hần. Enna lắc đầu và cố gắng tập trung vào hiện tại - bóng tối phía trước cô, lớp cỏ đông cứng bị nghiền nát dưới đôi boot của cô, cảm giác rằng chỉ ngay đằng sau cô có thứ gì đó rất khủng khiếp và nếu quay lại một chút, cô sẽ nhìn thấy.

Cuối cùng Enna cũng tới được chỗ Merry và cười nó phóng về phía tây bắc, ghì sát cái cổ ấm áp của con ngựa cái. Cô bị tê cứng bởi vụ phóng hỏa, bởi việc bò trên đất lạnh và từ nỗi sợ hãi, cô muốn từng hơi ấm thực sự mà cô có thể cảm nhận được khi ấn những ngón tay vào lông của con ngựa.

Khi con ngựa cái phi nước đại, Enna cảm thấy bên trong người cô run rẩy. Cô hít vào và thở ra thật nhanh, cố gắng để thông phổi, nhưng mùi khói vẫn bám giống như dầu mỡ lên da cô. Cô nheo mắt trong gió lạnh và càng bám chặt vào con ngựa cái. Enna đã thề không bao giờ đốt một con người, nhưng cô đã thất bại. Tâm trí cô hướng về Leifer và cố gắng tránh suy nghĩ về những việc cô vừa làm. Cảm giác về điều gì đó khủng khiếp chỉ ngay sau lưng bám chặt lấy cô trong suốt chuyến đi dài quay trở lại.

Cô về đến Ostekin sau bình minh, xuống ngựa ở phía tây của thị trấn, và đi bộ chậm chạp với con ngựa cái để lấy lại sự ổn định.

“Đi cùng tao nào, cái bánh nhỏ,” cô nói, vuốt ve bờm con ngựa. “Đi cùng tao nào.”

Con ngựa ngái ngủ hí lên, Enna dừng lại để giữ cổ nó và thở vào trong bờm của nó. Thật tốt biết bao khi có một người đồng hành. Và con ngựa quả là một sinh vật dũng cảm, kiên nhẫn để đi ra ngoài trong thế giới đêm tối lạnh

giá, mạo hiểm trước tiếng vun vút vô hình của những mũi tên và ngọn giáo.

Mình cũng rất dũng cảm, Enna nghĩ, cảm giác giống như một cô gái nhỏ cần sự an ủi.

Enna vẫy người quản ngựa đi và tự mình dắt con ngựa, tháo bỏ yên, treo lên đỉnh móc rồi chải lông cho nó một cách cẩn thận. Cảm thấy như đây là công việc duy nhất làm cô cảm thấy thoải mái. Đốt cháy những căn lều trong phạm vi Eylbold không thể đuổi quân Tira ra khỏi đất Bayern được, và cô đã phá vỡ lời hứa, thực sự đốt cháy một người. Nhiệm vụ của cô đã thất bại.

Khi dẫn con ngựa cái trở lại chuồng của mình, cô nhìn thấy Razo cuộn người một góc trên đồng rơm sạch.

“Razo,” cô xoa mặt mình trong sự kiệt sức.

Cậu đang hăng trong giấc ngủ, sau đó bật dậy và nhìn thấy cô. “Enna”

“Razo, con ngựa cái này đã ngủ thiếp đi khi tôi đứng đây. Nó có thể lấy lại chuồng ngựa của mình không?”

Razo vội vã đứng dậy và ra khỏi chuồng ngựa. Mái tóc thẳng đứng làm cho cậu cao hơn với một vài cọng rơm, và chúng nghiêng ngả một cách nguy hiểm khi cậu di chuyển.

“Enna, cô không phải là một trinh sát.”

“Đúng vậy, không chính thức.” Cô đưa con ngựa vào chuồng và vuốt lông con ngựa lần nữa, để không chạm ánh mắt của Razo.

“Tôi biết điều đó. Ý tôi là, tôi nghĩ cô có thể, nhưng Talone đã phân công cho tôi là một trinh sát, tôi đã hỏi ông ấy và ông ấy đáp, không, dĩ nhiên là không phải.”

“Đúng vậy, tất nhiên là không thể rồi, đồ nhà quê Forest ạ. Họ chưa bao giờ để cho một phụ nữ Forest làm do thám trong suốt cuộc chiến tranh của Bayern.”

“Ông ấy đã biến Isi thành người đầu tiên. Ông ấy đã yêu cầu cô ấy.”

“Chà, đúng vậy, dĩ nhiên rồi,” Enna muốn Isi ở bên phía của mình. Họ sẽ tạo ra một cặp đồng hành, gió và lửa. Nhưng sự kết nối của cô với người bạn

thân nhất đang bị mai một đi từng ít một, gánh nặng của cuộc chiến tiên tri không thể xóa bỏ được, và sau đêm qua, nhiệm vụ của cô càng trở nên tàn bạo và vô nghĩa. Cô nặng nề ngồi xuống đồng cỏ khô. “Tôi không phải là một người bạn tốt, Razo.”

“Enna”. Giọng cậu lo lắng và hi vọng, làm cô ngẩng lên. “Có một báo cáo do thám từ Eylbold. Tôi đã nghe thấy tối qua. Một trong số những dân làng kể với người của ta rằng lại có đám cháy xảy ra. Nó mang đến cho chúng một nỗi sợ thực sự.”

“Giờ chúng phải như thế.”

Razo nhìn cô đầy ẩn ý. “Talone nghĩ đó chỉ là tin đồn, hoặc có thể là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng nếu ông ấy biết có ai đó dưới quyền của ông gây ra, gương mặt sắt đá của ông ấy thực sự có thể nổi lên cả tĩnh mạch. Ông ấy rất kích động với việc phá hoại ngầm trong thời gian thỏa thuận hòa bình, cô biết là ông ấy sẽ như thế mà. Nhưng tôi nghĩ ai đó từ trại của chúng ta đã lén ra ngoài với một con ngựa và cưỡi nó đi đốt cháy lều trại của quân Tira.”

Còn hơn cả những căn lều. Dạ dày của Enna thắt lại khi cô nghĩ đến tên lính canh. “Đúng vậy, tôi biết.” Cô mím môi lại với nhau, cân nhắc hai lựa chọn: phá vỡ lời hứa và kể cho Razo, hoặc tự mình tiếp tục để rồi lại có nguy cơ xảy ra những cuộc chạm trán khác giống như tối qua. Nếu Razo có thể giúp cô tránh được việc đốt cháy người khác, điều đó có đáng để phá vỡ lời hứa?

“Cậu thực sự không phải đang hỏi tôi, đúng không? Cậu chỉ đoán mò mà thôi.”

“Không.” Razo đáp, giả vờ chân thành. “Tôi đã chờ đợi trong mọi chuồng ngựa để hỏi họ nếu họ ra ngoài đốt cháy lều trại của quân Tira.”

“Được rồi, được rồi,” cô gom rơm sạch phủ lên đùi giống như một cái chăn và kể cho cậu câu chuyện của cô, về việc đọc được tấm da, về việc thề sẽ không bao giờ đốt cháy người, và sau đó là cuộc chiến tiên tri.

“Cậu có nhớ những giây phút cuối trong cuộc chiến của Finn không?” Cô

hỏi. “Tôi đã can thiệp. Tôi vẫn có thể nhìn thấy thanh kiếm của tên lính Tiran đâm thẳng về phía ngực Finn. Tôi biết kết quả của cuộc chiến tranh này sẽ ra sao nếu tôi không làm phần việc của mình”.

Razo gật đầu. Cậu không nói gì kể từ khi cô bắt đầu, chỉ lắng nghe và tước đi đầu mẩu ở thớ gỗ. Nghe xong, cậu điềm tỉnh lên tiếng. “Và cô cần sự giúp đỡ của tôi.”

“Tôi cần một đôi mắt khác,” cô đáp. “Ngọn lửa, nó rất mạnh mẽ, tôi đã nghĩ mình có thể kiểm soát nó, tôi nghĩ mình sẽ làm tốt hơn Leifer, nhưng tối qua tôi đã... Tôi gần như mất kiểm soát, hoặc có thể là tôi đã bị mất kiểm soát, và sau đó có ai đó đuổi theo tôi...”. Cô hít một hơi. “Tôi muốn một người không chỉ trông chừng kẻ thù, mà còn trông chừng tôi, kéo tôi trở lại nếu tôi đi quá xa.”

Razo nhú mày suy nghĩ.

“Tôi đang yêu cầu cậu bởi vì cậu đủ tọc mạch để tự mình tìm ra có chuyện gì”, Enna nói, “và cậu có đôi mắt sắc bén, lại là một trinh sát, cậu có thể tìm ra cách để dẫn chúng ta vào bên trong một thị trấn bị chiếm đóng, nơi tôi có thể tạo ra những tác động lớn hơn.”

Cô cắn môi và chờ đợi phản ứng của Razo. Cuối cùng cậu cũng nhìn cô.

“Gì cơ?” Razo nói. “Ánh mắt cô là ý gì vậy? Cô không phải đang đùa giỡn với tôi đó chứ?”

“Razo, thôi nào, tôi đang chờ câu trả lời của cậu”.

“Vậy sao? Chà, cô biết rằng tôi sẽ làm mà. Chúng ta sẽ làm, dĩ nhiên rồi. Tôi chỉ đang nghĩ làm cách nào để giải thích cho Talone, nhưng từ lúc cô bảo giữ bí mật tôi đoán tôi sẽ không cần làm thế. Dù sao đi nữa, tôi chắc là ông ấy đồng ý vì điều đó hữu ích hơn nhiều việc chỉ do thám”. Cậu mỉm cười và đặt năm đấm chéo lên tim. “Chúng ta sẽ làm việc đó, Enna. Vì Forest. Vì Bayern. Mặc dù tôi phải thừa nhận với cô suy nghĩ đầu tiên của tôi về chuyện này là nếu tôi trở thành một anh hùng, Bettin có cảm thấy hối tiếc sau khi đã chọn Offo không?”

“Ha”

Mắt Razo sáng bừng lên trước dòng suy tưởng, và cậu mỉm cười hào hứng. “Và chẳng phải chúng ta sẽ rất tự hào khi những cái lều trắng cuốn xéo trở lại Tira, tất cả người dân Bayern sẽ hô lên tên chúng ta và nói, ‘Hoan hô các cư dân của Forest! Hoan hô Razo!’ Và, ừ cả Enna nữa.”

Enna lắc đầu. “Và nếu họ không bao giờ hô vang tên của chúng ta?”

“Không sao cả. Chúng ta vẫn sẽ cảm thấy mình đang sống trong một câu chuyện cổ tích, giống như những câu chuyện mà Isi thường kể cho chúng ta ấy. Nó phải có kết thúc tốt đẹp.”

“Ừm,” cô đáp. “Trong trí nhớ của tôi, không phải tất cả những câu chuyện của cô ấy đều kết thúc tốt đẹp.”

“Chúng ta sẽ như thế,” cậu tự tin nói. “Cô sẽ thấy”.

“Trong trường hợp đó, Razo, nếu cậu trở thành một anh hùng, sẽ có rất nhiều cô gái khác vây quanh cậu, ngoài Bettin. Nếu chúng ta thành công, tôi thậm chí sẵn sàng liếc mắt đưa tình với cậu.”

Razo làm khuôn mặt giả bộ nôn ọe, Enna cười lớn và đánh vào cánh tay cậu. Một tia sáng nhen nhóm trong ngực cô như một hi vọng.

CHƯƠNG 10

“**F**olcmar,” Razo chỉ lên bản đồ một thị trấn ở phía đông nam của Eylbold. “Talone đã phân công cho tôi địa điểm này sáng nay. Tôi phải báo cáo lại trong hai ngày. Mặc dù vậy, đây có thể là cơ hội của chúng ta.”

Enna gật đầu. Cô đã ở Ostekin một tuần, chờ đợi Razo. Cô cảm thấy ngứa râm ran bên trong da. Nhiệt độ hành với cô bất cứ nơi đâu, giống như một đám trẻ con được hứa thết đãi những món trong túi của bà ngoại chúng vậy. Cuối cùng cô có thể làm việc trở lại.

Chiều hôm đó, Enna gặp Razo tại một nơi cách Ostekin một dặm về phía đông. Cậu vẫy tay khi nhìn thấy cô, sau đó vội vàng đặt tay trở lại dây cương và mắt cậu quét lên trên một cách nghi ngờ. Cô bật cười trước hình ảnh của hai người bọn họ, hai đứa trẻ mới lớn Forest cười ngựa giống như quý tộc, lén lút xung quanh với những nhiệm vụ bí mật.

“Cậu trông giống một con gà trống ở trên ngựa vậy, với cái mào lắc lư và hai cánh vỗ liên tục để giữ thăng bằng”.

Razo trừng mắt. “Cô được luyện tập nhiều hơn tôi cơ mà.”

“Tôi đã nghĩ là cậu thích cười ngựa cơ đấy. Trên một con ngựa, cậu cao lên gấp ba lần.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta hãy đi thôi.”

Enna theo sau Finn về phía đông và sau đó là đông nam. Mặt trời xuống thấp phản chiếu bóng của họ về phía trước làm Enna cảm thấy cô đang chạy đuổi theo chính mình, luôn luôn ở một bước phía sau. Thật nhẹ nhõm khi mặt trời lặn và cô cảm thấy mình lại được ở trong không gian quen thuộc lần nữa,

giấu mình trong bóng đêm. Vào những lúc như vậy, thế giới dường như buồn bã, bị rút đi hết ánh sáng và nhiệt, nó đau đớn để được sáng bừng lên.

Vì hành trình đến Folcmar khá xa, nên Razo dừng nghỉ ở một khe núi được hình thành bởi một chuỗi các ngọn đồi thấp. Họ ngủ trong một cái lều màu xám nhỏ cũng đồng nghĩa là chỉ vừa với một người. Enna không dám đốt lên một đồng lửa trại phòng trường hợp quân do thám Tira ở gần đó. Đêm đó, bàn chân tê cóng làm cô tỉnh giấc, cô ngái ngủ gom lại nhiệt của Razo đã đánh mất, cẩn thận để không lấy đi bất cứ nhiệt nào từ cơ thể đang sống của cậu. Cô phát hiện mình có thể kéo lấy một ít nhiệt bên trong cơ thể, không phải để đốt lửa, mà chỉ để đẩy chúng vào trong ngón chân và ngón tay cô. Chúng nhoi nhoi, sau đó rộn lên, rồi ấm áp đến nỗi cô có thể ngủ lại. Cô nhắm mắt và cuộn đi những hình ảnh màu đỏ và cam vào phía sau mi mắt.

Vào buổi sáng, Razo đưa cho Enna một cái áo khoác màu xanh da trời và áo chèn bằng da của quân Tira.

“Tôi có hai bộ quần áo hoàn chỉnh lấy từ đám tù nhân. Chúng ta sẽ khiêu vũ ở đó ngày mai và gọi đó là nhà.”

“Dễ dàng vậy sao?” Enna hỏi, nhớ đến thất bại của cô khi xâm nhập vào Eylbold và tên lính gác đã bị cô đốt cháy.

“Sẽ dễ dàng hơn cho chúng ta rất nhiều nếu đột nhập vào trại của họ, giả vờ là một người Tira hơn là giả làm một người Tira ở Ostekin, theo tính toán của Talone. Đội quân trăm người của Bayern được tạo thành từ những người trong cùng ngôi làng, vì thế mọi người biết nhau. Nhưng nhóm quân đội của Tira lại khác. Một người đến từ phía Bắc có thể chia sẻ một cái lều với một người đến từ vùng bờ biển, vì thế họ có thể chấp nhận một người lạ ngồi quanh đồng lửa với họ và không nhận thấy sự khác biệt.”

Sau đó, cả hai cưỡi ngựa trên những cánh đồng rộng lớn, trống trải, rồi đi lên lối qua những cánh rừng cho đến khi Enna có thể nhìn thấy những mái nhà của dân Folcmar bên ngoài những cụm lều trắng. Nếu bị buộc phải nói nhiều hơn một hoặc hai từ, giọng Bayern của họ - tệ hơn nữa, giọng Forest đặc sệt sẽ phá hỏng nguy trang của họ. Và bất cứ ai nhìn cô thật gần, ngay cả

khi quần xà cạp và đội mũ da, Enna không tin rằng cô sẽ được xem là một đứa con trai.

Không ai ngăn cản khi cả hai bước vào, bàn tay nắm dây cương chặt đến nỗi những ngón tay của họ chuyển sang xanh tái. Enna nhìn xung quanh lều trại bận rộn và bắt gặp một vài phụ nữ thị trấn bị giam cầm. Cô nhận thấy tất cả họ đều đeo những mảnh vải màu xanh buộc quanh thắt lưng, được đánh dấu như gia súc thuộc về một bầy.

Razo quan sát để ghi nhớ cách bố trí của trại và ước lượng số lượng quân lính. Mắt cậu đảo điên cuồng, môi cậu cử động như thể cậu đếm được trong hơi thở. Enna nuốt nước bọt để chống lại một cơn rùng mình và cảm thấy cơ thể căng thẳng, máu chảy nhanh hơn. Cô nhận ra mình đã trì hoãn suy nghĩ về ngọn lửa trong nhiều ngày vừa qua, nhưng lúc này, quá gần để có thể phóng hỏa, nhiệt xoay xung quanh cô giống như những con chim đang mổ tới tấp. Cô chỉ cần tìm kiếm một mục tiêu để giảm bớt sự khó chịu và thỏa mãn bản thân.

Phía trước, một cái giá gỗ chứa hàng chục ngọn giáo. Bên cạnh nó là những cái ngăn xếp đầy áo giáp bằng da. Những thứ đó còn tốt hơn nhiều so với một cái lều. Giờ cô sẽ bắt đầu tạo ra một sự khác biệt.

Họ đã đi đến khá gần. Enna thử ước chừng bao xa cô có thể tạo ra một ngọn lửa, bao nhiêu nhiệt sẽ mất đi qua khoảng cách đó, liệu nó có đủ để tạo ra một ngọn lửa lớn và nóng, liếm lên những tấm da không. Chỉ cần gần thêm một chút nữa, cô quyết định. Cô giục Merry đi nhanh hơn. Con ngựa cái dường như cũng lo lắng như cô.

“Các người đang đi đâu vậy?” Một tên lính trông khá hiền lành cầm một mũi giáo gọi họ. Cô và Razo trao đổi ánh mắt, và Razo chỉ về phía trước.

Tên lính nheo mắt nhìn họ, hắt ta hơi cau mày. “Các người ở đơn vị nào?”

“Bị tóm rồi,” Enna nghĩ. Làm thế nào để thoát ra? Cô chỉ có một vũ khí duy nhất. Cô nhìn thấy Razo mở miệng như thể định nói, đưa ra một cái tên.

“Nhìn kìa,” Enna vội vàng nói, chỉ thẳng về phía trước.

Tên lính Tira quay ra để nhìn. Thật dễ dàng để cô thu thập nhiệt xung quanh người và tìm thấy nhiều nhiệt hơn nữa với rất nhiều cơ thể, ánh nắng mặt trời, ngọn lửa nấu bếp nóng bỏng. Cảm giác bỏng rát khi ngọn lửa tràn vào ngực cô giờ gần như rất dễ chịu, một nỗi đau cần thiết giống như một cái răng đau. Giải thoát nó còn dễ chịu hơn. Trước khi tên lính hoàn toàn quay lại, trước khi đôi mắt của hắn ta đặt lên giá treo những ngọn giáo, nó đã bùng cháy. Ngọn lửa cướp đoạt và làm phồng lên những áo giáp bằng da. Đàn ông chạy đi tìm nước. Đám phụ nữ đang làm việc dừng lại quan sát.

Enna và Razo phải rời đi từ từ để không gây chú ý. Enna biết điều đó. Nhưng đốt cháy đồng vũ khí đó làm dậy lên khát khao muốn được đốt cháy nhiều hơn nữa trong cô, và cô vẫn chưa tê liệt bởi sức nóng. Enna đang đứng giữa lều trại và nguồn tiếp tế của kẻ thù. Ngay lúc này, ở đây, cô có thể tạo ra một sự khác biệt, đẩy nhanh cuộc chiến đến kết thúc. Nhưng cô đã hứa thận trọng và không tạo ra những đám cháy lớn như Leifer đã làm. Cô nhận thức được cảm giác đau đớn trên tay mình từ việc siết dây cương quá chặt. Nó lấy hết sự tập trung của cô để bỏ qua ngọn lửa, giữ mắt dán lên gáy của Razo, và để cho Merry đi bộ đến rìa của trại.

Tới khi không còn bóng các căn lều màu trắng, họ đi nước kiệu, và khi cơ bắp của họ run rẩy không thể kìm được nữa, họ đá vào hông con ngựa để nó chạy nhanh hơn. Enna phát hiện ngực cô nấc kì cục khi họ cưỡi ngựa, và sau một lúc cô nhận ra cô đang thốn thức. Cô hít sâu, và nước mắt lan trên hai má. Cô đập một nắm đấm lên ngực và cưỡi ngựa càng khó khăn hơn. Gió dễ dàng giúp loại bỏ nhiệt đang đeo bám, và cố gắng cưỡi ngựa làm cô quên đi lửa không được sử dụng đến.

Đêm đó, họ cắm trại ở cùng khe núi hôm trước. Cô trông đợi Razo sẽ phải hân hoan sau đợt đột nhập và trốn thoát thành công của họ, nhưng cậu dường như điềm đạm hơn bình thường khi chuẩn bị bữa tối và dựng trại. Sau bữa tối quanh ngọn lửa, cuối cùng Razo lên tiếng.

“Cô dường như khá bối rối trong chuyến quay về.”

Enna nhún vai. “Có một chút tệ hơn bình thường, nhưng tôi đã thu xếp ổn

cả.”

“Cô bảo tôi là cô lo lắng về nó,” Razo nói. “Nhưng tôi đã quá bận rộn để đếm mọi thứ và cố gắng để trông không giống một cậu bé trong chiếc mũ đánh cắp, đến nỗi tôi thậm chí không để ý đến cô, không cho đến mãi sau này.”

“Ồn cả mà, tôi vẫn giữ được nó trong tầm kiểm soát.”

Razo gật đầu. “Còn nữa, tôi nghĩ chúng ta cần thêm ai đó nữa. Tôi không phải là kiểm sĩ tốt nhất, và tôi không thể bảo vệ cô nếu tôi phải đi trinh sát, vì thế tôi sẽ tìm thêm ai đó đáng tin vào lần tới khi chúng ta ra ngoài.”

Enna muốn tranh cãi, nhưng cô không muốn Razo nghĩ cô đã bỏ qua sự thận trọng, vì thế cô chỉ nhún vai. “Nhưng tốt hơn cả là anh ta phải đáng tin.”

Enna tiếp tục làm cho mình bận rộn trong một tuần và hai ngày sau đó. Cô giặt quần áo như một phụ nữ bị bỏ đói trong công việc. Khi nước giặt quá lạnh và không ai đủ gần để nghe thấy tiếng rít, cô tạo ra một quả bóng lửa chìm trong nước. Nó làm ấm tay cô và cho cô một chút niềm vui bùng nổ. Cả hai đều qua rất nhanh. So với sự nguy hiểm và ý nghĩa của cuộc đột kích bất ngờ bằng lửa, mọi thứ khác thật là nhàm chán.

Thỉnh thoảng để duỗi chân tay, cô đi bộ qua lều trại, luôn luôn hi vọng thấy bóng dáng của Razo, người có thể cho cô một cái gật đầu, một vài dấu hiệu cuối cùng rằng họ có thể tiến về phía trước.

“Kiên nhẫn,” cô tự bảo với mình, cào xước cánh tay và từ chối nhận thức sự thúc ép của nhiệt. Nhưng cô không thể tảng lờ nhận thức quân Tira đang cắm trại ở phía nam. Nhận thức sự hiện diện của chúng lúc này diễn ra thường xuyên và cảm thấy giống như một mảnh kim châm ở lưng, không thể với tới.

Cô lướt qua một trong những lều trại của đội quân Forest tìm kiếm Razo, sau đó nhanh chóng quay đi, đập vào ngực của một người lính.

“Cậu từ đâu đến?” cô hỏi, và ồ lên khi phát hiện ra đó chính là Finn. Cô chưa bao giờ nhận ra trước đó rằng cậu rất cao, và ngực cậu vững chãi như

một cây thông rừng.

Cậu lùi lại một bước, vén mái tóc đen ra khỏi trán. “Xin lỗi. Lỗi của mình. Mình đã đến quá gần. Mình thích... tạp dề của cậu. Màu vàng thật dễ thương.”

Enna đưa tay lên cái tạp dề ẩm ướt, đẩy vết bẩn của mình và cười nhẹ. “Cảm ơn, Finn. Mình tự nhuộm nó đấy.”

“Ừm”. Cậu nhìn xuống. “Mình cũng giúp mẹ mình nhuộm vải, vào mùa hè.”

“Đúng vậy, mình biết. Mình có ở đó cùng với cậu một lần và có giúp một tay, khoảng một năm về trước, đúng không?”

“Đúng vậy”. Finn nở một nụ cười hài lòng, sau đó nhìn trở lại đôi bốt của mình. Cậu ấy dường như không có gì hơn nữa để nói.

“Chà, mình phải trở lại trong nhà.”

“Mình sẽ tiễn cậu.” Finn đáp.

“Đừng bận tâm, Finn,” cô nói. “Hesel giờ không có ở đó đâu.”

Enna gửi cho cậu một nụ cười tự mãn khi cô quay đi, nhưng Finn không cười. Cô tiếp tục bước đi và nghĩ Finn cần bản lĩnh hơn nữa nếu cậu thậm chí không thể chịu được sự trêu chọc về tình yêu nhỏ của mình.

Cuối cùng Razo cũng đến tìm Enna với tuyên bố: tới Adelmund vào ngày tiếp theo. Đó sẽ là một chuyến đi kéo dài trong ba ngày. Cô trang bị đầy đủ theo phong cách của người Tira, túi da đựng nước, túi ngủ, giấu đi thịt nai khô, bánh mì cứng, một ít yến mạch phòng trường hợp dành chút ít cho con ngựa cái làm thức ăn và dầu bóng. Razo sẽ có lều và trang phục của quân Tira.

Khi cô đến gần địa điểm họ thỏa thuận gặp nhau, khoảng một dặm về phía đông của Ostekin, cô nhìn thấy hai kỵ sĩ thay vì một người.

“Không sao đâu,” Razo nói, “đó là Finn”.

“Finn?” Enna cố gắng để nhìn ra hình dáng ở phía xa. Một anh chàng ngồi kiên nhẫn trên lưng ngựa, thẳng lưng, quay đi như thể cậu muốn cho họ sự

riêng tư.

“Cô chắc phải biết tôi đã hỏi Finn,” Razo nói với một vẻ hoàn toàn vô tội. “Cô phải thừa nhận cậu ta là người đáng tin nhất mà chúng ta biết, bên cạnh đó cậu ta còn là một người lính thiện chiến và bạn đồng hành tốt. Tại sao trông cô ngạc nhiên vậy?”

Enna nhún vai. “Tôi chỉ không hi vọng là cậu ấy.”

“Tôi không kể cho cậu ấy về cô, nếu đó là những gì cô đang lo lắng. Vì thế cô vẫn có thể bảo cậu ấy trở về, nếu cô muốn. Nhưng tôi nghĩ chúng ta cần Finn, và tôi sẽ thành thật” - Razo nghiêng qua con ngựa như thể cậu đang kể một bí mật - “Hiện tại cậu ta biết chúng ta tiếp tục đi do thám cùng với nhau, tôi không nghĩ cậu ta sẽ dễ dàng rời đi. Cậu ta định đâm xuyên qua người tôi khi phát hiện ra chúng ta dùng chung một cái lều. Gọi tôi bằng một vài cái tên mà tôi không biết. Cậu ta nghĩ tôi phải bảo vệ danh dự của cô”. Razo trông cực kì nghiêm túc, sau đó cười như thể nó là một trò đùa rất thú vị.

Enna trừng mắt với cậu ta, và Razo trợn mắt lại.

“Ồ, chỉ cần nói với cậu ta để chúng ta có thể di chuyển tiếp.” Razo đi nước kiệu cho con ngựa vượt qua Finn và hướng về phía đông nam như thể có ý định đi cho dù cô có hoặc không theo sau.

“Chào, Finn,” Enna lên tiếng, và bước đến bên cạnh cậu. Họ bắt đầu cùng cưỡi ngựa hướng về phía Razo. “Làm thế nào cậu có thể thoát khỏi chỉ huy của mình vậy? Cậu không được giao nhiệm vụ trinh sát mà.”

“Họ gọi mình là nhà vô địch.” Cậu đáp. “Bởi vì trận đấu tiên tri. Dường như không có ai để ý nhiều lắm đến việc mình đi đâu.” Finn xoay người trên yên ngựa để nhìn thấy mặt cô. “Cậu cũng ở đó chứ?”

“Có, mình có tới.”

Finn kiểm tra dây cương của mình. “Mình không biết liệu cậu có xem trận đấu không. Mình đã nghĩ tới cậu.”

“Mình cũng nghĩ tới cậu. Chúng ta đều như thế,” rồi rất nhanh, cô nói

thêm, “VẬY, Razo đã nói gì để thuyết phục cậu đi cùng?”

Finn nuốt nước bọt. “Cậu ta nói - cậu có lẽ cần được bảo vệ.”

“Có lẽ mình có thể tự bảo vệ mình.” Cô cúi xuống và lấy một mẫu rơm ra khỏi đôi bốt. “Mình sẽ cho cậu xem thứ này, nhưng cậu không được hé răng đấy nhé, được không?” Khi cậu gật đầu, Enna đưa nhiệt độ đến đầu ngọn rơm. Nó cháy bùng lên trong một thời gian ngắn, sau đó bốc khói và sáng rực, trước khi cô thả rơi nó.

“Cũng giống như Leifer.” Finn đang nắm chặt chuôi gươm, nhưng từ từ thả lỏng nó ra. Trán cậu nhăn lại, cậu nhìn cô một cách đau đớn. “Cậu sẽ cần thận chứ, Enna?”

“Ừ,” cô đáp.

Finn nghiêng đầu với một biểu hiện gần như trách móc.

“Mình sẽ cẩn thận,” Enna nói. “Cậu không cần quá gay gắt về nó như vậy.”

“Mình đã nhìn thấy anh ấy, cậu biết đó, làm điều đó với cậu.”

Finn liếc nhìn xuống mắt cá chân cô, và trong ánh mắt đó, Enna nghĩ cậu đang nhìn thấy cô bị đốt lần nữa. “Dường như không giống như Leifer đã làm điều đó. Mình tự hỏi những gì anh ấy làm do tự chính anh ấy, hay do anh ấy không thể kiểm soát ngọn lửa, hay do...”. Cậu nhún vai.

Enna nhìn thẳng vào mắt Finn. “Mình có thể kiểm soát nó, Finn. Và đó là lý do tại sao Razo ở đây, và cả cậu nữa, để giúp mình chắc chắn hơn.”

“Chà, mình rất mừng là cậu sẽ có thêm một thanh kiếm cạnh chừng sau lưng.”

“Đến đây nào, hai người”, Razo nói, chậm chạp đi xuống chỗ họ. “Nếu chúng ta muốn đến được một địa điểm cắm trại trước nửa đêm, chúng ta cần cho những con vật này một vài bài luyện tập.”

Họ tìm thấy vị trí cắm trại rất lâu sau khi trời tối. Nó được chắn khỏi tầm nhìn phía nam bởi một gò đất và một hàng cây ở dọc bờ sông. Dòng sông vẫn chưa đóng băng, và họ cho ngựa uống nước. Ánh nắng ban ngày đã sưởi ấm

cho mặt đất, và cỏ dại không vỡ ra dưới chân họ. Bởi vì có Finn, nên Razo phải mang theo một cái lều lớn hơn, khi cậu ta và Enna kéo túi ngủ của mình vào bên trong, Finn vẫn còn ở bên ngoài.

“Đến đây nào, Finn,” Razo nói. “Sẽ ấm hơn nếu có hơi người ở quanh cậu.”

Finn từ chối, không nhìn họ. “Ở ngoài này cũng đủ ấm rồi.”

Suốt đêm, bất cứ khi nào tiếng thở gầm gừ của Razo hoặc ngón chân tê cứng làm cô thức giấc, Enna đều tiếp thêm lửa vào đồng lửa. Cô ngấm ngọn lửa bùng lên chiếu sáng cơ thể đang cuộn tròn của Finn.

Vào buổi sáng, họ mặc trang phục đã đánh cắp được. Finn khẳng khẳng rằng cậu và Razo sẽ bơi dầu bóng da và để cho Enna thay đồ đằng sau. Chuyển đi từ trại của họ đến Adelmund mất nửa ngày. Họ cưỡi ngựa thẳng qua vòng tròn bên ngoài của trại đến thị trấn và xuống đường chính. Enna nhận thấy dân thành thị Tira không phải là những người lính - phụ nữ có làn da nhợt nhạt, mái tóc cắt ngắn, không mang thắt lưng màu xanh như tù nhân Bayern, đàn ông Tira mặc trang phục làm việc, đàn ông Tira ở vị trí chỉ huy. Chúng đang lên kế hoạch ở lại, Enna nghĩ. Nhiệt của họ quấn quanh người cô và cào lên da cô. Phóng lửa, phóng lửa, phóng lửa. Mọi thứ trông rất dễ cháy.

“Razo,” Enna nói khẽ. Cô nắm lấy yên ngựa và cảm thấy cảm của mình bắt đầu run lên.

“Đợi một chút,” Razo đáp, bị phân tâm bởi việc đếm của cậu.

Enna nhìn trở lại Finn. Cậu đang quét mắt qua xung quanh, nhưng khi nhìn thấy cô, cậu gật đầu rằng mọi thứ đều ổn. Họ không để ý tới vẻ kích động của Enna, và điều đó khuyến khích cô. Có lẽ nó cũng không tệ như cô đã nghĩ. Cô cào xước cánh tay mình và quan sát con đường trước khi nghiêng người và vịn vẹo. Tảng lờ nó. Đó chỉ là nhiệt, cô tự bảo mình. Những tòa nhà xung quanh cô dường như kêu tanh tách mời gọi. Một cơn gió cuốn nấp những căn lều lên giống như ánh sáng một ngọn lửa trắng đang nhảy múa. Những chùm khói do hơi nước bốc lên từ một nồi nấu ăn. Tất cả thế giới đều

muốn bùng lên.

Cô cảm thấy sự bức thiết phải xoay người và vặn vẹo dưới sự kiểm soát của chính mình. Nếu cô không cẩn thận... nhưng đó không phải lý do cô ở đây sao? Để phóng lửa? Có lẽ lúc này khao khát phóng lửa mạnh mẽ như thế chỉ đơn giản bởi vì đã đến lúc để phóng hỏa. Nhưng cô đã hứa với Razo chờ đợi tín hiệu của cậu.

“Razo, hãy nói rằng mọi việc vẫn ổn,” cô nói.

Razo nhìn cô, bối rối. “Cái gì ổn cơ?”

“Hãy nói rằng tôi có thể. Ngay bây giờ.”

Razo nháy mắt vài lần, sau đó dường như hiểu ra. “Cứ tiếp tục đi. Tôi đoán thế.”

Trước khi cậu kết thúc lời nói, ngọn lửa làm thùng mái của một cái lều chứa đồ lớn và tấp vào không khí như thể muốn chộp lấy thêm.

Cảm giác nhẹ nhõm do giải phóng nhiệt ra quá mãnh liệt, làm cô muốn khóc hoặc cười phá lên. Cảm giác bóp nghẹt trong lồng ngực lỏng dần, bàn tay cô thôi run rẩy, cô hít một hơi thật sâu và cảm thấy thông thoáng.

“Đằng kia,” Finn nói, chỉ tay về phía ngọn lửa. Cậu đã thực tập hai từ đó nhiều giờ đồng hồ trong lúc cưỡi ngựa đến địa điểm cắm trại, cố gắng để bắt chước tốt nhất cách người Tira có thể phát âm từ đó. Nó dường như có tác dụng. Một đám đông lính vội vã chạy về phía ngọn lửa theo hướng mà cậu chỉ.

Enna phát hiện mình vẫn có thể phóng lửa. Dường như không có ai nghi ngờ họ, và phóng lửa hơn một lần còn có ý nghĩa hơn, vì thế cô tự cho phép mình. Tự do thật vui vẻ. Cô phát hiện mục tiêu khác cách xa con đường để nó sẽ chứng tỏ phù thủy lửa đang bỏ trốn. Một đồng cỏ khô dưới một tấm vải dầu bắt đầu kêu tanh tách và bốc khói.

“Đằng kia,” Finn nói, chỉ thẳng về phía đồng cỏ khô.

Nhiều người lao ra, nhiều người hét lên. Razo nở một nụ cười.

Lúc sau, Enna phát hiện ra những thùng rượu xếp lên nhau và choáng

váng phát hiện ra lồng ngực cô đang mở rộng ra để nhận thêm nhiều nhiệt nữa.

“Ồ...” Finn bắt đầu, sau đó dừng lại. Trong lúc thích thú, cậu đã nói trước trong khi Enna còn chưa phóng hỏa. Cô liếc nhìn cậu với một nụ cười điệu dàng và sau đó phóng hỏa vào những thùng rượu. Các thùng rượu nổ tung, bắn lửa rơi lộp độp lên những cái lều trắng xung quanh với màu đỏ tía giống như máu của một con quái vật to lớn. Cuối cùng ngọn lửa trong cô đã được thỏa mãn, và nhiệt trên da cô cũng đã tản đi.

“Đăng kia,” Finn nói, lần này hoàn toàn tự tin.

“Ở đâu?” Một tên lính điên cuồng chạy đến chỗ Finn và nắm lấy mắt cá chân cậu. “Cậu nhìn thấy gì?”

“Đăng kia,” Enna đáp, chỉ tay phía thùng rượu. Tên lính chạy đi với thanh kiếm đã được rút ra. Razo mím môi.

Ba người bọn họ cười ngựa vòng quanh khu trại như thể đang chặn đầu bất cứ tên tội phạm đang chạy trốn nào, sau đó quay về hướng bắc và phi nước đại. Sau một dặm hoặc cỡ đó, họ đi chậm lại và bắt đầu cười khúc khích.

“Đăng kia,” Razo nói bằng giọng cực kì giống một người Tira, chỉ tay về phía trước.

Finn nhìn bên trái, phải, trái, với những cử động lanh lẹ của một con chim.

“Ở đâu?” Enna hỏi với một vẻ hoảng sợ giả vờ. “Cậu có thấy gì không?”

“Đăng kia,” Finn đáp, nhấn từng âm tiết và chỉ tay lên không khí với một ánh mắt hoàn toàn hoang mang.

Họ cười phá lên, chộp lấy yên cương để ngồi thẳng trên ngựa.

“Mình rất nhớ cậu, Finn,” Enna bất ngờ nói.

“Ừm, mình cũng vậy,” Finn mỉm cười, một trong những nụ cười thoải mái, rạng rỡ nhất của cậu.

Trời vẫn còn sáng khi họ quay trở lại nơi cắm trại. Để ăn mừng, Enna thử quay một con sóc khi nó cố chạy ra khỏi một cái cây, nhưng thịt có vị như

mùi của nó - mùi lông cháy xém.

“Thôi, chừng đó là đủ rồi,” Enna nói, vớt miếng thịt chưa ăn vào ngọn lửa. Ngọn lửa vui sướng chớp lấy nó.

Thay vào đó họ mở tiệc với hai con sóc mà Razo đã bắn hạ bằng súng cao su của cậu. Vị của thịt quay, thành công của ngày hôm nay, và âm thanh Finn và Razo cười mang lại cảm giác giống như một bong bóng thỏa mãn lan ra trong ngực cô. Cô nghĩ, lửa là một thứ tốt, và tự nhủ tại sao cô chưa bao giờ nghĩ về điều này trước đó.

Sau khi ăn xong, họ ngấm ngọn lửa, nó luôn luôn là một hình ảnh gây ngạc nhiên khi phần còn lại của thế giới tối tăm, và những câu chuyện họ đã nghe được từ Isi đưa họ trở lại những ngày làm người chăn gia súc. Mỗi người kể câu chuyện ưa thích của mình - của Razo là câu chuyện về một chiến binh được mẹ tắm bằng máu của chính bà để làm cho cậu ta không thể bị đánh bại; của Enna là về cô gái có thể dết những con vật sống lên khung cửi để mang cô đến vùng đất tràn ngập âm nhạc; của Finn là câu chuyện về người đàn ông yêu tha thiết một phụ nữ bị cầm tù đến nỗi trái tim anh ta vỡ ra, bay ra khỏi lồng ngực và hát cho cô mỗi ngày qua chấn song cửa sổ.

Enna ngấm ngọn lửa và tưởng tượng những gì cậu kể, gương mặt của người phụ nữ khi cô lắng nghe bài hát, tiếp thêm cho cô can đảm để trốn thoát khỏi nhà tù, biết được cánh con chim mọc ra từ hai nửa trái tim tan vỡ của người đàn ông. Và sau đó người phụ nữ đi theo con chim trở lại với chính chủ nhân của nó, nhận ra anh ta đã chết, vì thế cô bày tỏ lòng mình đáp lại người đàn ông và thề yêu anh như anh đã yêu cô. Enna ngẩng lên. Kết thúc cô biết không quá viên mãn, nhưng Finn dường như có vẻ rất thích thú phiên bản cải tiến của cậu. Màn đêm buông xuống mang theo cái lạnh giá tươi mới của mùa đông. Những bông tuyết sáng, mỏng manh giống như tro xám rơi xuống ngọn lửa và tạo ra những tiếng xì ngọt ngào, êm dịu.

Razo đứng lên vươn vai.

“Đêm nay hãy vào lều, Finn,” cậu nói. “Nó chật chội nhưng ấm cúng, và tôi không muốn phải đào cậu ra vào sáng mai.”

“Tốt hơn là cậu nên làm thế,” Enna nói. “Mình không phải trở thành người duy nhất chịu đựng tiếng ngáy của Razo. Cậu ta phát ra âm thanh giống như có cả một chuồng lợn con đang giận dữ vậy.”

Razo nhún vai và bò vào lều. Finn do dự, liếc nhìn Enna, và gật đầu.

Khuya, Enna thức giấc. Cô đang nằm đối diện với Finn, mặc dù cô chỉ có thể hình dung ra cậu trong bóng tối. Cô cảm thấy hơi thở của cậu chạm vào trán cô trong tiếng thở êm ái, đều đặn. Thứ làm cô thức giấc là bàn tay cậu trên tóc cô. Cậu rút tay lại, và cô cảm thấy hẫng đi vì mất đi sự đụng chạm của cậu. Cô chưa bao giờ tưởng tượng điều này trước đây, nằm bên cạnh cậu, cảm thấy ấm áp, an toàn và thỏa mãn. Tim cô đập thành thịch, cô cố nhìn xuyên qua bóng tối và xem liệu cậu có thức không, và nếu có, cậu nhìn cô như thế nào.

Đột nhiên cô nhận ra rằng mình đang nín thở và vội vàng thở ra, lâu và từ từ, rên rỉ một chút để cậu có thể nghĩ rằng cô vẫn đang ngủ.

Bằng một giọng êm ái, Finn nói, “Tất cả những gì mình từng muốn là được ở bên cạnh cậu.” Sau đó cậu cuộn người lại và thở dài đi vào giấc ngủ. Enna vẫn bất động. Các cơ của cô căng cứng từ đầu cho đến chân, lo sợ cậu sẽ chạm vào cô, rồi lại sợ rằng cậu sẽ không. Tiếng động từ trái tim cô phát ra không rời khỏi tai cô. Cô thở hỗn hển đau đớn, nhận ra mình đã kéo nhiệt vào bên trong và giữ nó. Tâm trí cô điên cuồng tìm kiếm một nơi để trục xuất nó. Cô phát hiện ngọn lửa của họ đang lụi dần và cô phóng nhiệt qua kẽ hở ở cửa lều. Trong một tích tắc, ánh sáng bùng lên, cô nhìn thấy Finn. Một tay cuộn dưới cằm. Mắt cậu nhắm lại, hàng mi chạm vào phần trên gò má. Cậu mỉm cười nhẹ.

Không có gì tiếp thêm ngoài tro, ngọn lửa nhanh chóng lụi tàn. Bóng tối trở nên đậm đặc hơn do thiếu vắng ánh sáng đột ngột, và Enna thậm chí không thể nhìn thấy hình bóng của Finn.

“Cậu có thức đó không?” cô thì thầm. Không có tiếng trả lời.

Cô quay lưng và nhìn chăm chăm vào những hình dáng di chuyển trong

bóng tối, tự hỏi tại sao cô đột nhiên cảm thấy dễ bị tổn thương như một con thỏ trên đồng cỏ, một con cá hồi trong làn nước sạch vậy. Cô đặt tay lên miệng ngăn mình phá ra cười.

Vào buổi sáng, cô thức dậy cùng một tư thế như vậy, ngón tay đặt trên miệng như thế giữ lại những lời nói quá bí mật và chắc chắn, như thế chúng có thể trượt ra khi cô ngủ.

CHƯƠNG 11

Ngày tiếp theo, Enna lần đầu tiên để ý đôi mắt màu nâu của Finn có các đốm màu vàng xung quanh. Nó tạo ra độ sâu cho đôi mắt, và cô phát hiện mình nhìn cậu nhiều hơn trước. Tay cậu giờ đã là tay của một người đàn ông, chai sần và mạnh mẽ. Mặt cậu đã mất đi vẻ tròn trịa trẻ con ít lâu trước đó, và từ khi cuộc chiến diễn ra, nụ cười rụt rè của cậu là những món quà hiếm hoi. Cậu trông rất ưa nhìn.

Lần đầu tiên Enna nhận thấy chỉ có mình cô với Finn là sau khi ở Adelmund về, họ đang đi bộ trở lại từ chuồng ngựa. Từ phía xa, cả hai nhận ra Hesel đang phơi đồ. Finn nói, “Razo đã nói với mình những gì cậu ta nghĩ về Hesel. Và về mình. Mình chỉ muốn cậu biết điều đó không đúng.”

“Ồ,” cô nói, muốn hỏi cậu tại sao nó lại là vấn đề, muốn trò chuyện lần cuối cùng về những gì có thể có ý nghĩa đối với cô. Nhưng họ đi gần một bếp lửa, nhiệt kéo giãn ra về phía cô, và hố trống rỗng trong lồng ngực cô xung động mãnh liệt. Cổ họng cô ngứa ran, dạ dày quặn đau, và cô quên mất những gì định nói. Cô nghĩ mình chắc phải bình tĩnh lại với một cơn ớn lạnh.

Đội trinh sát báo cáo tin tức từ Eylbold, nơi Enna đã phóng hỏa lần đầu tiên, quân Tira đang dựng những cái giá treo cổ. Tin đồn lan khắp Ostekin. Có phải họ đang lên kế hoạch hành hình dân thành thị Bayern? Những người lính bị bắt? Hay là điều gì đó thậm chí còn tệ hơn? Câu chuyện làm cô phiền lòng, giống như bị chèn ép hết lần này đến lần khác ở cùng một nơi. Khi cô hướng về phía đông nam và nghĩ đến trại của quân Tira, những cái giá treo cổ cứ lần quần trong tâm trí cô.

“Chúng ta phải đến Eylbold,” cô nói với Razo, “Chúng ta phải đốt những cái giá treo cổ đó đi.”

Razo lắc đầu. “Talone đã phân công cho tôi nhiệm vụ tiếp theo - đó là Adelmund.”

Nhưng nhiệm vụ đã bắt đầu khó khăn. Lần này bọn họ bị kiểm tra giọng nói ở bên ngoài doanh trại, Razo không dám trả lời bằng giọng thực của mình và Finn nói, “Đằng kia” mà không có ai nhìn, nên họ đành bỏ trốn. Enna đốt hai chiếc lều khi họ rời đi. Cô hi vọng nó có thể gây ra sự phân tán, chuyển sự chú ý một vài đôi mắt khỏi bọn họ sang ngọn lửa. Họ trốn thoát ngay sau khi Finn hạ được hai tên lính, nhưng cô vẫn đau đớn vì thứ gì đó khác. Cô bị kích động và lo lắng, đến khi cưỡi ngựa, mọi thứ dường như hơi trượt đi, như thể trái đất đang từ từ nghiêng sang một bên.

Suốt cả đêm họ cưỡi ngựa về phía đông, suy nghĩ để đánh lạc hướng bất cứ ai đuổi theo. Sau hai giờ hoặc lâu hơn, họ nhìn thấy một kỵ sĩ đi một mình ở phía trước, cũng phóng như bay về phía đông. Cả ba trao đổi ánh mắt và hiểu ra - đây có thể là người đến từ Adelmund, giống như kỵ sĩ Bayern truyền tin khi quân Tira tiến vào những thị trấn để phóng hỏa. Họ thúc ngựa đuổi theo. Khi họ tới gần, Razo lắp một viên đá vào súng cao su và phi nước đại bắn nó vào lưng kỵ sĩ. Anh ta khom người xuống và con ngựa chậm lại một lúc, đủ để Enna tiếp cận.

Cô vẫn chưa quyết định làm gì với ngọn lửa khi cô thu nhiệt vào bên trong cơ thể. Ngay khi nó xoay tròn trong lồng ngực cô, nó bắt đầu tràn ra, tìm kiếm mục tiêu gần nhất - cơ thể của tên lính Tira. Enna hét lên, vật lộn với ngọn lửa mới sinh ra. Phóng thẳng vào hãn ta, nó xúi giục. Đưa ngọn lửa vào bên trong. Cô vật lộn, ngọn lửa đang thiêu đốt lồng ngực cô, và cuối cùng cô giải phóng ngọn lửa lên mặt đất ngay dưới chân con ngựa. Con vật hoảng sợ, lồng lên lùi về phía sau tránh khỏi ngọn lửa, và quăng người kỵ sĩ xuống mặt đất. Razo giúp Finn trói chân, tay tên gián điệp và ném hãn ta lên yên ngựa của Finn.

“Chà, thật là may mắn,” Razo nói. “Hãn ta đang trên đường đến Eylbold,

không nghi ngờ gì nữa, chắc hẳn sẵn sàng thét lên về phù thủy lửa. Làm tốt lắm, Nhà vô địch Finn, và về phần tôi đó không phải là một cú bắn tồi, nếu tôi có thể nói thế.”

“Cậu làm tốt lắm,” Finn nói. Cậu mỉm cười với Enna, nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất. “Cậu ổn chứ?”

“Hả? À, ừ, mình ổn. Cậu giỏi lắm.” Cô không cảm thấy muốn trò chuyện.

Đó một chuyến quay trở về Ostekin dài đằng đẵng đối với Enna. Cô cố gắng xua đi kí ức về những nơi mà cô đã phóng lửa, nhưng những giờ dài, lạnh lẽo trên lưng của Merry làm cô không thể nào thoát ra được. Cô rùng mình, muốn rũ khỏi cảm giác đó theo cách con ngựa xua đi những con ruồi.

Cô đã muốn thiêu cháy một người trong ngọn lửa.

Nhưng mình đã không làm việc đó, cô tự trấn an mình. Mình đã kiềm chế. Đó là tất cả vấn đề. Lúc họ quay trở lại Ostekin, cô gần như đã phục hồi. Tình trạng tê cứng trong lồng ngực cô đã được giải thoát, cô cảm thấy ấm áp và thoải mái hơn.

Sau khi Razo và Finn giao tên do thám cho những lính canh gác nhà tù, cả ba ngồi quanh một đống lửa trại của đội quân Forest. Đôi mắt của Razo rất mệt mỏi, chúng thâm tím. Finn chống thanh kiếm trên mặt đất và tựa đầu lên chuôi kiếm.

“Một đêm thật kỳ lạ,” Razo nói. “Tôi nghĩ nó sẽ không bao giờ kết thúc. Tôi nghĩ chúng ta sẽ kết thúc việc phóng hỏa.”

“Tin tốt là chúng ta ngừng việc do thám này,” Finn nói.

“Tôi đoán thế,” Razo liếc qua Enna để đánh giá phản ứng của cô. “Vả lại, tôi không nghĩ chúng ta sẽ đột kích lần nữa, có thể là không trong nhiều tuần nữa”.

“Hả,” Enna hỏi lại, hi vọng cậu ta đang đùa. Ý nghĩ không được phóng hỏa trong vài tuần làm dạ dày cô đau đớn. “Cậu đã nghe nói về những tin đồn. Chúng ta phải đến Eylbold”.

Razo xoáy những cái hố nhỏ trên mặt đất bằng một cây gậy. Trông như

cậu gật đầu đồng ý. “Tôi nghĩ cô đã phóng hỏa ở đó quá nhiều lần từ lúc bắt đầu.”

Enna đưa cho Finn một cái tách rỗng, cậu đứng dậy để đi lấy thêm sữa nóng và mật ong từ bếp lửa của đội quân Forest.

“Có lẽ họ không biết đó là chúng ta,” cô nói. “Người Bayern ăn mặc như người Tira, kể từ lúc chúng ta ngừng do thám. Chúng sẽ không phát hiện ra nếu chúng ta đi sớm. Ngay ngày mai.”

Razo quăng khúc củi vào ngọn lửa. “Báo cáo do thám cũng cho biết bây giờ nơi đó là trung tâm của chúng. Rất mạo hiểm. Chúng ta đã có thể có một cơ hội tốt hơn nếu cô không thổi bùng những căn lều của chúng ở Adelmund sau khi chúng đã nghi ngờ chúng ta.”

“Ai đó sẽ phải đi,” Enna nói.

“Có lẽ Talone sẽ cử ai đó...”

“Nhưng ông ấy không biết về tôi, và tôi là lựa chọn tốt nhất. Đúng không Finn?”

Finn đứng bên cạnh, cái tách ấm nóng của cô trong tay cậu. Cậu bắt gặp ánh mắt của Razo và nhìn xuống.

“Enna,” cậu nói nhẹ nhàng.

Enna đứng lên, nhìn cả hai. “Chuyện gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Hai người có điều gì đó muốn nói với tôi sao?”

Razo liếc nhìn Finn lần nữa và thở dài. “Cậu không nói gì cả, đúng không, Finn? Chà, tôi không ngại đâu,” cậu bắt gặp ánh mắt bướng bỉnh của Enna, sau đó chớp mắt và quay đi. “Cậu đang làm bọn mình sợ, Enna - cô gái. Cậu, cậu có gì đó không ổn.”

Enna cảm thấy rằng mình đang nghiêng chực. “Ý cậu là gì khi nói tôi không ổn?”

“Tôi sẽ nói thẳng,” Razo đáp. “Thỉnh thoảng khi chúng ta đi ra ngoài, biểu cảm trên mặt cậu làm cho tôi cảm thấy nổi gai từ đầu tới chân”.

“Tôi đã làm tốt,” cô nói. “Có phải tôi đã đốt thành than một thi thể ở

Adelmund? Có phải tôi đã phóng hỏa thị trấn và mọi tên lính Tira trong tầm mắt? Tôi đã làm rất tốt. Tôi đã giữ lời hứa và sẽ tiếp tục giữ chúng. Ý tôi là, tôi để cho hai cậu biết bí mật về ngọn lửa, và tôi hứa sẽ không đốt người và tôi đã không làm thế, ngoại trừ lần đó, nhưng đó là một sai lầm và tôi không làm thế nữa. Các cậu không biết thỉnh thoảng nó khó khăn như thế nào đâu, nhưng tôi vẫn sẽ kiểm lại.”

“Nhưng nó rất khó khăn,” Finn nói. “Mình bắt đầu lo lắng rồi đó, Enna. Nếu nó quá khó cho cậu, vậy có thể, từng chút một, cậu có thể nghỉ một thời gian.”

“Không, mình không thể nghỉ giữa chừng.” Cô nghĩ đến trận đấu tiên đoán, nhưng cô không muốn nói cho Finn nghe những gì cô đã làm trong trận chiến của cậu.

“Mình không cần nghỉ ngơi. Mình ổn.”

“Cô trông rất kỳ quặc sau khi chúng ta bắt được tên do thám,” Razo nói. “Tôi không biết phải nói gì. Thật đáng xấu hổ nếu ngừng lại. Ý tôi là, chúng ta đã làm rất tốt, nhưng cô...”. Giọng Razo trở nên trầm xuống khi cậu nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Cô đã thay đổi. Trong ánh mắt đã có nét hoang dại, giống như Leifer đã từng có trước khi chết. Tôi nghĩ cô đang lặp lại cái vòng tuần hoàn ngăn ngủi đó, Enna. Từng chút một, và cô không kiểm soát được nữa.”

Enna khịt mũi cười. “Tôi đã nói với cậu là tôi ổn mà. Tôi sẽ biết nếu tôi đến gần việc mất kiểm soát, và tôi không hề mất kiểm soát. Finn, cậu cũng không tin mình sao?”

Finn ngừng lại. “Chỉ là không phải bây giờ,” cậu đáp buồn bã.

Sau đó tất cả bọn họ trở nên im lặng. Enna quay lưng để nhìn chăm chăm vào ngọn lửa và che giấu vẻ sững sờ trên mặt mình. Ngọn lửa vẽ nên con bù nhìn bằng rơm nhảy múa và vụn từng mẩu gỗ cháy đen. Ai đó đặt tay lên vai cô, có lẽ là Finn, nhưng cô tảng lờ cậu. Cô ghì chặt thêm một chút nhiệt vào cái lõi màu cam của đồng lửa, ngọn lửa bùng lên bắn tung tóe trong chốc

lát, giống như ném đá trên một cái ao. Bài luyện tập làm cô giật mình.

Khi cô ngẩng lên lần nữa, ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy trong mắt cô. Đó là vài phút trước khi tầm mắt cô điều chỉnh lần nữa trong bóng đêm, rồi cô nhìn thấy Razo và Finn đã bỏ đi.

Một cơn ho làm ngực Enna run rẩy và cô càng ho dữ dội hơn, cố gắng để đánh bật thứ gì đó bị mắc trong cổ họng ra. Không có gì động đậy, vì thế cô cố gắng bỏ qua cảm giác đó. Cô ngồi xuống, nhắm mắt lại, xuyên qua mí mắt nhìn thấy đồng lửa trại lo lắng và quay cuồng. Cô tưởng tượng cô đang nhìn vào bên trong chính mình. Trái tim cô bị đốt thành than, phả ra nhiệt. Thành tro. Cô cảm thấy mình là người cô đơn nhất trên thế giới.

Eylbold. Những cái giá treo cổ. Cô sẽ phải đi một mình. Suy nghĩ về nhiệm vụ làm cô buồn. Cô ôm đầu gối sát vào ngực. Sự thật là những khoảnh khắc cô kìm kẹp ngọn lửa có cảm giác giống như cố gắng để siết chặt xà phòng dưới mặt nước, nhưng cô biết dù sao đi nữa cô cũng phải chiến đấu để vượt qua nó, và cô biết mình sẽ chiến thắng. Trận đấu tiên tri đã được thực hiện. Phải có một cách để tạo ra tác động mà không phá vỡ lời hứa của cô là không đốt người và không tạo ra những ngọn lửa lớn, như Leifer đã làm. Những cái giá treo cổ này cảm giác giống như là mục tiêu tốt đầu tiên, và cô sẽ hạ nó. Cô hứa với khao khát bên trong con người mình rằng cô sẽ nhìn thấy những cái giá treo cổ đó cháy bùng. Cô phải làm thế hoặc mất tất cả. Ngoài ra, lý do này còn nâng đỡ, xoa dịu cô, cho phép cô thở ra và chờ đợi. Với quyết định đó, nhiệt lỏng dần xung quanh cô, cô bình tĩnh lại và một lần nữa cảm thấy chắc chắn rằng, mặc dù kết cục của cuộc chiến tranh náu kéo cô giống như một sợi dây thừng quanh cổ, cô vẫn sẽ thành công.

Enna chờ đợi cho đến khi đêm xuống hẳn. Cảm giác của cô về quân Tira đang ngồi ở Eylbold chỉ cách một vài giờ cưỡi ngựa về phía nam giờ mạnh mẽ đến nỗi nó làm cô choáng váng, giống như bị nhốt trong nhà với một mùi nồng nặc. Cô không nhìn thấy Razo hoặc Finn trên đường đến chuồng ngựa. Mọi thứ cô cần đều nằm ở túi trên yên ngựa của Merry - nước, thức ăn, một gói quần áo của quân Tira. Enna cưỡi con ngựa cái đi đến rìa thị trấn, cô cúi

mặt xuống, không muốn nhìn thấy những cậu trai. Cô lo sợ, tuyệt vọng, và quyết tâm. Một suy nghĩ tình tảo trượng qua đầu và làm cô nổi da gà - cô có thể không đi. Cô có thể quên hết những cái giá treo cổ, Eylbold và trận đấu tiên tri. Cô thoái lui khỏi suy nghĩ đó như thể từ chối khỏi lời mời thuốc độc. Mình phải làm, cô tự nhắc mình. Vì Bayern. Vì tất cả mọi người.

Enna đi qua cổng phía đông và nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi tên cô. Cô quay lại và cảm giác yên tâm làm vai cô nhẹ nhõm đi đôi chút.

“Isi,” cô nói, “cậu đã trở lại.”

Họ đứng ngay bên ngoài thị trấn. Ngọn lửa ở khu trại Ostekin đằng sau lưng Isi, nhưng Enna không cần nhiều ánh sáng hơn để nhận biết mái tóc dài lờ mờ xõa ra, dáng người cao ráo nhưng mảnh khảnh của cô. Isi đang mặc quần áo đi đường, váy cưỡi ngựa rộng, áo chần dày, và áo choàng, tất cả đều được nhuộm màu xám. Người Bayern thích những thứ tươi tắn và sáng sủa, nhưng khoảng thời gian chiến tranh dường như làm mọi thứ trở nên xa lạ.

Giọng Isi thẳng thắn. “Enna, ngọn gió nghĩ rằng cậu đang bốc cháy. Cậu có mùi khói.”

“Không hề. Mình chỉ... Isi, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Nếu mình có thể giải thích tất cả, cậu sẽ hiểu. Mình đã rất sợ để cho cậu biết. Nhưng thực sự, mình rất ổn và mình đang làm những việc tốt... rất tốt.”

Isi nhìn xuống. “Geric đã nhận được các báo cáo về đám cháy. Bọn mình đã trở lại ngày hôm nay và nghe kể chi tiết từ Talone. Ông ấy không nghi ngờ cậu, dĩ nhiên. Ông ấy nghĩ cậu là bạn và sẽ không bao giờ lén lút kiểu như thế. Nhưng có một tên do thám Tira ở trong xà lim do Razo và Finn bắt được, và hắn ta tiết lộ về việc một phù thủy lửa ngăn hắn ta lại như thế nào. Geric nghĩ hắn ta chỉ hoang tưởng, nhưng mình, mình nghĩ đó chính là cậu.”

Enna cảm thấy hơi thở của mình trở nên gấp gáp. “Mình phải đi, Isi.”

“Mình không thể để cậu đi, Enna.”

Enna nắm chặt tay. Nhiệt xoay xung quanh cô như những vũ công hỗn loạn, chạm vào cô, lướt qua cô. Cô cảm thấy mình lắc lư. “Leifer cố gắng nói

với mình nó như thế nào, nhưng mình không hiểu, và giờ mình cũng không hiểu.”

“Hãy để mình thử xem,” Isi nói. “Cậu đã đọc tấm da của Leifer, và cậu có ý tốt. Cậu muốn giúp Bayern với ngọn lửa. Nhưng mọi thứ trong cậu đã bắt đầu thay đổi. Suốt thời gian ở thành phố mình đã nghĩ về điều này và đọc những gì mình có thể. Ngọn gió đã thay đổi mình, vì thế mình nghĩ rằng ngọn lửa cũng có thể thay đổi Leifer và cậu. Không có gì mà nó chạm vào còn có thể giữ nguyên vẹn.”

Enna lắc đầu. “Nó không phải là một thứ tàn ác, Isi. Mình cũng không phải. Làm ơn đừng có ghét mình. Cậu không tin vào tiên đoán, vì thế cậu không thể nhìn thấy những gì mình đang nhìn thấy. Finn sẽ chết, Isi. Cậu ấy đang chiến đấu vì Bayern, và cậu ấy sẽ chết. Mình rất sợ”. Cô cảm thấy cằm mình bắt đầu run rẩy, và cô muốn nhào về phía trước, khóc òa trên vai của Isi. “Làm ơn đừng làm mọi việc trở nên khó khăn hơn. Mình biết những gì mình phải làm, nhưng mình quá sợ hãi, và mình chỉ cần tiếp tục tiến lên, tiếp tục cho đến khi mọi việc xong xuôi. Nếu mình dừng lại để suy nghĩ, mình sẽ sợ hơn, và mình không thể ngừng lại lúc này.”

Isi tiến đến gần hơn. “Enna, cậu có chắc là cậu phải làm vậy không? Thực sự chắc chắn? Bởi vì cậu dường như bị mắc kẹt bởi tất cả những chuyện này. Đó không phải lỗi của cậu. Chỉ là ngọn lửa có sức mạnh lớn hơn bất cứ một người nào.”

Enna cảm thấy chân cô run rẩy. Không lớn mạnh hơn mình.

“Ngọn lửa phải được đốt lên” Isi nói cương quyết hơn, như thể dẫn xuống mỗi suy nghĩ trước khi nói. “Đó là nhu cầu duy nhất của nó. Nó không có tâm trí của con người. Nhưng mình thắc mắc, khi nó đi vào bên trong cậu, hoặc Leifer, nhu cầu của nó chắc phải áp đảo cậu, và khao khát cậu cảm thấy, muốn phóng hỏa có thể là do chính tâm trí của cậu đưa ra những lý do nhân văn để nó được thông qua. Giống như Leifer, trước tiên xem Bayern như một kẻ thù và sau đó chuyển đổi nhu cầu của anh ấy đối với kẻ thù về phía Tira. Và giờ nó đang lợi dụng cậu.”

Cơn ớn lạnh làm Enna rùng mình. Cô bắt đầu nghĩ về những gì Isi nói, nhưng ngày càng trở nên khó khăn hơn để nhìn thấy rõ. Một làn sương mù màu vàng dày đặc trước mặt, cô dụi mắt và cố gắng để thở. Những cái giá treo cổ, đó là ý nghĩ duy nhất thông suốt trong đầu cô. Nhiệm vụ, những cái giá treo cổ. Mình đã hứa sẽ chấm dứt cuộc chiến tranh.

Enna bắt đầu quay đi.

“Chờ đã, Enna, dừng. Hãy dừng lại một lúc và suy nghĩ.”

“Mình không thể,” Enna nói, van nài. Nhiệt ép chặt lên mặt, vào miệng Enna khi cô nói, vào mắt cô đến nỗi chúng cảm thấy đau nhói. “Làm ơn, chỉ cần để cho mình đi. Nếu cậu biết được... nếu cậu có thể cảm thấy... cậu sẽ để cho mình đi, Isi.”

Isi tiến về phía trước. Vẻ mặt cô kiên quyết và nghiêm trọng. “Đây không phải là cậu, Enna. Mình sẽ ngăn cậu nếu mình có thể”. Cô nắm lấy cổ tay của Enna.

“Không,” Enna đáp, giật tay ra. Cô không thể chịu đựng nó thêm một khoảnh khắc nào nữa. Nhiệt đang ép chặt, thúc bách; kẻ thù lại đang chiếm đóng đất của Bayern mà không bị thách thức, Finn có thể bị giết, và có thể cả Bayern cũng sẽ diệt vong. Còn Isi đang chặn đường. Enna kéo tất cả nhiệt đang dâng lên trong người cô, thở hỗn hển trước cơn đau buốt. Isi đang chặn đường. Cô ấy phải biến khỏi. Ngay bây giờ. Nhiệt đang nóng rực trong lồng ngực cô. Cô đẩy nó ra ngoài.

Nhiệt đổ về phía Isi, hướng về bộ quần áo đáng yêu, dễ bị bắt lửa, về phía mái tóc dài vàng óng. Nhưng trong khoảnh khắc đó, trước khi nhiệt túm được Isi và bùng cháy lên, ngọn gió đến. Enna cảm thấy nó nhào xuống giữa họ, một dòng lũ lạnh giá. Enna vật lộn tìm lấy hơi thở và không tìm thấy gì. Nhiệt bắn ra bị thổi bay đi, tan vào bóng đêm trước khi nó có thể trở thành ngọn lửa. Tất cả đều biến mất. Không khí tiếp tục cuộn tròn phía trên và quanh người Enna, xua đi bất cứ nguồn nhiệt nào còn đeo bám cô. Cô thở hỗn hển và cuối cùng cũng tìm thấy không khí, phổi của cô đau đớn qua mỗi hơi thở. Ngọn gió để lại cho cô sự lạnh lẽo, cô cảm thấy mình giống như một

xác chết đang đứng.

Cô ngẩng lên. Isi đang bụm một tay lên miệng.

“Isi,” Enna thì thầm. “Mình không, mình...”

Enna cảm thấy như thể tất cả từ ngữ và cảm xúc của cô đã bị thổi bay đi cùng với ngọn lửa. Isi, người bạn thân nhất của cô, vậy mà cô đã phóng nhiệt về phía cô ấy, đã cố thiêu đốt cô ấy. Cả thế giới dường như nghiêng ngả quay cuồng, và Enna chỉ muốn nhào về phía trước, đổ sụp dưới chân Isi và thề rằng đó chỉ là một sai lầm. Sau đó nhiệt bắt đầu quay trở lại với Enna, và cô rùng mình với sự tiếp xúc của nó. Nhiệt từ cơ thể của Isi. Nhiệt từ con ngựa cái của cô. Cùng với nó là lời nhắc nhở về những cái giá treo cổ, cầu xin được bốc cháy. Những mạch máu trên đầu cô đập dồn dập, và nó dường như muốn nói, đốt lên, đốt lên, đốt lên.

Isi bỏ tay ra khỏi miệng, Enna mở miệng định nói nhưng không có lời nào thốt ra. Cô quay ra để nhìn về phía đông nam. Eylbold. Cô có thể nghe thấy Isi bắt đầu chạy về phía thị trấn.

“Giúp tôi với”, Isi hét lên. “Lính gác, đến đây nhanh lên.”

Enna trèo lên yên ngựa và phóng đi.

Gió đêm lạnh buốt quất lên mặt làm cô co rúm lại dưới những cú đánh mạnh không ngừng của nó. Cô không thể quên sự giải thoát hoàn toàn khi cô phóng nhiệt vào bạn mình. Về cái cách xảy ra điều đó dễ dàng như thế nào. Enna không thể tin cô có thể sống mà quên được cảm giác đó, có thể nhìn vào mắt Isi lần nữa mà không nhớ đến những gì mình đã cố gắng làm. Và lúc này, lính gác Bayern có thể đang đuổi sát gót cô, còn phía trước là kẻ thù đang chờ đợi. Tất cả thế giới đều nhằm lẫn, và cách duy nhất cô có thể nhìn thấy để làm cho nó đúng là phóng hỏa.

Gió đã nói lỏng khăn trùm đầu của cô và đánh tan nhiệt. Cô cảm thấy như mình đang trần truồng và rét căm căm. Nhưng gió và lạnh giá cũng không thể vươn tới chút nhiệt ở sâu bên trong luôn luôn sẵn sàng, luôn luôn chờ đợi để bùng lên lần nữa. Cả người cô run lên trên yên ngựa. Cô cố gắng để trụ vững.

Cuối cùng cô đã biết tâm trí của Leifer như thế nào trong cái đêm ở Forest. Cuối cùng cô có thể nhìn thấy chính mình từ mắt anh, nhìn em gái anh như một trở ngại cho mọi việc anh bắt buộc phải làm. Anh không thể chống lại nhiệt, không tin có thể dễ dàng đốt ai đó mà bạn yêu quý trong ngọn lửa. Đơn giản một cách không ngờ. Đường như không có cách nào để quay trở lại, để là Enna một lần nữa. Razo và Finn đã nhìn cô như một người lạ và Isi... Không, không có cách nào tương tự như vậy. Tại sao tiên đoán thậm chí không gợi ý để hoàn thành sứ mệnh của mình, cô phải từ bỏ mọi thứ sao?

Lúc này, số phận Enna dường như không tránh khỏi việc giống anh trai Leifer. Cô đã phá vỡ hai quy tắc của mình. Cô đã kể cho Razo và Finn về ngọn lửa, cô đã đốt người sống, đốt cháy tên lính Tira rồi lại cố gắng để thiêu cháy Isi. Cho đến nay, cô vẫn giữ được quy tắc thứ ba bằng cách giữ cho ngọn lửa của mình nhỏ, nhưng có lẽ chỉ bởi vì cô không biết làm cách nào để thổi bùng nó lên.

Cô thúc con ngựa cái đến gần những cánh rừng bên ngoài Eylbold và xuống ngựa. Rừng cây dường như không thân thiện đối với cô - những cái cây tươi không thể đốt cháy và ích kỉ với dòng nhiệt chậm chạp bị khóa bên trong vỏ cây, đóng chặt và tối tăm, thích thú tận hưởng những giờ không có ánh nắng mặt trời. Cô vòng tay quanh cổ con ngựa cái và cố gắng chìm trong hơi ấm của nó. Nhẹ nhàng. Không lôi kéo nhiệt. Chỉ cảm nhận nó. Con ngựa cái vẫn giữ yên và đón nhận tình cảm. Cô cảm thấy một sự thôi thúc làm điều gì đó cao thượng nhưng cũng không kém phần liều lĩnh.

“Tao sẽ không để cho mày bị thương,” cô nói, tháo dây cương của con ngựa, nhét nó vào trong cái túi yên ngựa trống, và vỗ vào mông con vật yêu quý. Cảm giác như đó là một sự hy sinh lớn lao khi thả con ngựa đi, đảm bảo nó thoát khỏi nguy hiểm và không nghĩ về chính cô. Cô vỗ mông Merry lần nữa, con ngựa cái do dự, sau đó bắt đầu ngáp ngừng đi nước kiệu về phía bắc. Enna nhìn con ngựa của cô rời đi, cảm thấy mình thật nhỏ bé và cô đơn. Cô sẽ phải đi bộ trở lại Ostekin, hoặc có lẽ tới Forest, khi mọi việc đã xong xuôi. Nhưng bây giờ cô không thể suy nghĩ rõ ràng về tương lai sau này, do vậy cô

quay lưng về phía bắc để đối mặt Eylbold.

Enna buộc cái khăn trùm đầu màu xanh da trời quanh eo. Nó có màu gần giống với khăn thắt lưng mà cô đã nhìn thấy phụ nữ Bayern đeo ở trại của quân Tira, và cô nghĩ nó sẽ phù hợp. Cô giữ chặt một ôm quần áo Tira như thể vừa giặt giũ xong và hướng về phía thị trấn. Tóc cô bay trên vai khi đi bộ và ngăn cổ không bị lạnh, mặc dù vậy cô vẫn cảm thấy đỉnh đầu mình như bị phơi trần ra. Cô nghĩ đến việc kéo nhiệt để làm ấm chính mình, rồi lại thôi.

Cô đi qua giữa hai cái lều và vào trong trại. Những con đường vắng vẻ, chỉ có một lính gác thường xuyên ở vị trí canh gác. Những tên lính gác mặc kệ cô, một cô gái Bayern đeo thắt lưng màu xanh, mang theo một ôm đồ giặt của quân Tira. Cô hút nhiệt thoát ra từ họ và mang nó quanh mình. Các cơ của cô đã ngừng run rẩy, và thái độ bình tĩnh của cô có cảm giác còn nặng hơn mặc quần áo ướt, nặng hơn cả bùn. Cô hình dung Leifer từng cảm thấy như thế khi thiêu rụi chiến trường. Có lẽ anh biết rằng mình đã đến gần cái chết, nhưng niềm tin vào mục đích của mình đã thúc đẩy anh tiếp tục.

Enna đi thẳng đến trung tâm của thị trấn. Ở đó, thực sự, có những cái giá treo cổ. Trong ánh trắng, gỗ nhạt màu trông như màu xanh, như thể nó đang ở dưới mặt nước. Từ rầm ã khổng lồ của nó đung đưa ba cái xác, cổ của họ bị thít lại bằng dây thừng. Không phải, khi đến gần hơn cô có thể nhìn thấy đó không phải là những cái xác, mà là những bù nhìn.

Một con mặc một váy và áo chên của người Bayern, những cộng rơm dài, đen được dùng làm tóc và đầu đội một vương miện thô kệch. Isi. Do Isi đội khăn trùm đầu của người Forest ở trận chiến lúc đầu và tại hội đồng chiến tranh, nên quân Tira có vẻ như không biết cô là người nước ngoài với mái tóc vàng. Hai con khác mặc quân phục của Bayern. Một con đội vương miện - đó là Geric. Con còn lại treo mảnh vải màu cam ở miệng. Một cơn gió làm đung đưa mảnh vải, và Enna hiểu. Ngọn lửa. Con bù nhìn thứ ba là phù thủy lửa.

Cô có thể cảm thấy nhiệt từ lều trại - từ những cơ thể đàn ông, những con ngựa, những người tù đang say ngủ.

Cô không cần phải gọi nó. Nhiệt dường như biết cô, và nó quấn quanh cô,

sẵn sàng để sử dụng. Trong một ràng buộc, nhiệt kéo vào bên trong cô, hình thành ngọn lửa, và phóng ra một lần nữa. Những con bù nhìn nổ lép bép và cháy rụi.

“A,” cô thở dài thành tiếng. Gánh nặng đã biến mất, và cô cảm thấy phấn khích.

Cô thu thập thêm nhiều nhiệt và phóng nó lần nữa. Cây rầm đờ cháy đỏ. Cô lặp lại hết lần này đến lần khác, nuốt gọn từng chút nhiệt, phóng ngọn lửa liên tiếp giống như một cung thủ lướt qua một bao đựng tên. Rất nhanh, toàn bộ giá treo cổ trở thành một đồng lửa rực rỡ. Dưới ngọn lửa, gỗ kêu tanh tách, rên rỉ, và phun lửa ra. Những con bù nhìn rút khỏi những sợi dây thừng đã bị cháy đen và bốc cháy trên mặt đất. Nơi đó trở nên sáng rực.

Cô thử kéo nhiệt thêm một lần nữa, phóng nó đi một lần nữa, nhưng cảm thấy ngạt thở. Cô có thể cảm thấy ngọn lửa thiêu đốt ở phía trước ngực cô, nhưng nơi trống rỗng trong ngực cô lại lạnh và ép chặt. Nỗ lực làm cô nôn khan và run rẩy, cô lùi lại hai bước.

Cô nhận thức mình đang đứng một mình ở quảng trường, tối, yên tĩnh, lạnh lẽo và lùi khỏi ngọn lửa để vào trong bóng của một căn lều. Không ai xuất hiện. Chắc chắn ai đó đã nhìn thấy ngọn lửa, và những người ở gần thậm chí có thể ngửi thấy mùi khói và cảm thấy nó. Nhưng không có ai xuất hiện. Im lặng.

Sau đó, có người băng qua quảng trường, bước về phía ánh sáng đang cháy rực. Đó là Sileph, viên thiếu úy đã nói chuyện với cô trong cuộc họp hội đồng chiến tranh. Hắn ta đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Sao nào?” Cô nói qua hơi thở, thả rơi đồng quần áo và trượt chân về phía sau. Bên trong nhiệt đã thoát hết ra, ngực Enna lạnh đến nỗi cô có thể cảm thấy bề mặt của nỗi sợ hãi.

Ở phía bên kia của quảng trường, hai cung thủ đã vào vị trí, với cung tên hếch lên, một mắt nhắm lại, còn những mũi tên nhắm vào tim cô. Cô dò dẫm thu thập nhiệt và phóng nó bay đi nhanh hơn những mũi tên của chúng. Sau

đó một nguồn nhiệt mới xuất hiện ngay phía sau cô. Cô giật lấy nó và thở hỗn hển. Đó là một người. Cô quay lại khi cơn đau ập đến sau gáy, và sau đó là tối đen.

PHẦN 3

CHƯƠNG 12

Enna bắt đầu đau. Cô không biết là cơn đau đến từ đâu. Ở khắp mọi nơi. Cả người đau đớn, khát và tối sầm. Cô nghe thấy mình rên rỉ. Âm thanh cọ vào cổ họng cô, cảm giác đó đánh thức cô. Mí mắt cô cảm giác như dính lại và nặng trĩu, như thể bị dán lại với nhựa cây thông. Có tiếng ai đó đang tiến đến, và sau đó một cái cốc được đặt ở môi cô. Cô nuốt xuống từng ngụm nước và có thời gian để nhận ra nó có vị chua, nhạt giống như quả anh đào xanh trước khi cô không cưỡng lại được việc tiếp tục chìm vào trong những giấc mơ.

Và rất nhiều giấc mơ nữa. Những ngôi làng bị đốt cháy khi cô đi xuyên qua chúng. Thân những cây ngô nhô lên trong ngọn lửa, những cánh đồng bắt lửa và thiêu cháy những đám cỏ xanh. Một đàn ngỗng trắng bay ra khỏi đồng tro tàn về phía bầu trời xám xịt. Những đôi cánh cứng cáp của chúng đập lên bầu trời và nó vỡ ra giống như một tấm gương, những cơn mưa mảnh thủy tinh rơi vào đầu Enna. Cô cúi đầu xuống, sau đó chệnh choáng tỉnh dậy. Nước nhỏ xuống cằm của cô. Cái cốc đã được lấy ra.

“Ai đấy?” Cô hỏi, cố gắng để nhìn xung quanh. Không gian rất tối hoặc là cô vẫn không thể buộc mình mở mắt ra được. Những bàn tay giữ lấy mặt và bóp mũi cô. Cô vùng vẫy, sau đó thở hỗn hển, và nước có vị chua tràn xuống cổ họng. Ít lâu sau, cô cảm thấy một tấm chăn đắp lên người mình.

Cô ngủ chập chờn, và thậm chí trong giấc mơ cô có thể cảm thấy mình run rẩy. Cảm giác ấm áp ủa đến làm cô cố gắng để nói, “cảm ơn,” nhưng chỉ thốt ra được một tiếng rên rỉ. Lưỡi của cô có cảm giác lớn hơn miệng cô. Cô nghĩ

nếu cô có thể tỉnh táo hơn, cô có thể thu nhỏ lưỡi của mình.

Một bàn tay vuốt ve má cô. Hay là cô vẫn đang ở trong một giấc mơ khác?

Khi cô bắt đầu phân biệt thế giới thực lần nữa, cô bị ép uống một cốc nước khác. Vị của nó nhẹ hơn cốc ban đầu, và từ từ, đau đớn, cô tỉnh dậy. Ngay lập tức cô nhận thấy cơn đau khủng khiếp ở bụng. Khi cô tập trung vào nó, cơn đau giảm xuống thành sự co thắt của cơn đói. Cô đã mơ trong bao lâu rồi?

Enna trấn tĩnh lại và cố gắng tìm hiểu xem mình đang ở đâu. Cô đang nằm trên bìa rừng. Bên dưới cô là lớp vải thô phủ lên mặt đất lạnh. Hẳn vẫn đang là mùa đông. Không có gió hay mặt trời - có vẻ như cô bị bao vây. Cô khó có thể cử động với mắt cá chân bị buộc lại với nhau và tay bị trói chặt đằng sau lưng. Cô thử nhúc nhích đầu và nhãn mặt. Cái giá treo cổ, quảng trường, người tiến đến từ đằng sau cô. Vậy là, cô đã bị đánh vào đầu. Cô nôn khan và một lần nữa lại nếm vị trái cây chưa chín của loại nước ghê tởm. Đầu tiên là đánh và sau đó là cho uống thuốc mê.

Thứ gì đó không đúng. Với một khởi đầu cô biết đó là gì - cô không thể cảm thấy nhiệt. Như thể cô đã thiêu cháy thế giới trong ngọn lửa và chẳng có sự sống nào còn lại. Hay là, cô nhận ra với báo động rằng thuốc mê đã mang tới một cảm giác tê liệt nhân tạo.

Một thế giới mà không có nhiệt, cảm giác thật tàn nhẫn và trống rỗng, và cô phát hiện ra mình muốn khóc như thể ai đó đã chết. Cẩn thận thăm dò xung quanh, cô cố gắng để cảm nhận bất cứ dấu vết nào của nhiệt. Xuyên qua mặt đất, xung quanh cơ thể cô, xa hơn nữa. Có thứ gì đó ở đằng kia. Enna cảm thấy nó một cách mờ nhạt, và cơ thể bị lạm dụng, mù mẫn của cô đảm bảo với bản thân rằng cô không thể kéo bất cứ tia nhiệt nào vào trong người.

Sự bất lực làm Enna tức giận, và cô tập trung tất cả sức lực để mở mắt ra. Cô nhìn thấy màu trắng. Cô đang ở trong một căn lều. Ánh sáng ban ngày thấm qua những bức tường vải. Một cái chăn len màu xám được đặt quanh người cô. Cô nhấp nháy mắt, vận động những bó cơ nhỏ, và cố gắng để đánh ánh mắt xa hơn một vài bước chân.

Một người. Một gương mặt. Đường nét trở nên rõ hơn. Sileph ngồi trên mặt đất và nhìn cô một cách điềm tĩnh. Cô không ngạc nhiên.

“Xin chào,” cô nói với một tiếng rên rỉ khô khốc.

Anh ta gật đầu. “Cô có nhìn thấy tôi không? Cuối cùng người quan sát lại bị quan sát.” Anh ta nâng một cái cốc từ một cái thùng. “Cô muốn uống thêm nước không?”

“Tôi không muốn ngủ nữa.” Giọng cô nghe như thể đến từ đâu xa lắm.

“Đây chỉ là nước thôi. Nhìn thấy không?” Anh ta uống một hơi hết cái cốc và lau cằm. Thấy cô không phản đối, Sileph nhúng nó trong cái bầu và mang nó về phía cô. Anh ta đặt một tay dưới cổ và nâng người Enna lên giúp cô uống. Cô nuốt nước lạnh và cảm thấy cơ thể mình vồ lấy nó giống như đất hạn gặp mưa.

Anh ta đặt đầu cô xuống mặt đất và rời khỏi căn lều. Lúc này, mắt cô đã mở ra được và nhận thức quay trở lại, Enna cảm thấy mỗi bộ phận của cơ thể cô đập rộn lên và cất tiếng rên rỉ. Cô cố gắng nhấc người lên, nhưng nỗ lực chỉ mang đến những cơn đau ở cổ tay và mắt cá chân đang bị trói, đầu cô xoay tròn. Cô tiếp tục nằm và tập trung vào những sợi dây giao nhau của tấm vải trên mặt đất trước mặt, ước gì cơn chóng mặt giảm đi. Một giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt và rung rinh trên bề mặt của làn da thấm dầu.

Cô nghe thấy ai đó bước vào và nhìn lên. Sileph mang đến một cái chén gỗ và một cái muỗng.

“Đây là thức ăn,” anh nói. “Cô sẽ ăn chứ?”

“Cởi trói cho tôi.”

Anh ta nhíu mày, như thể lời đề nghị làm bị thương anh ta. “Tôi nghĩ tôi sẽ giúp cô ăn trước. Cô có thể đuổi người sau.”

Enna nhận ra rằng thậm chí nếu có được cởi trói tay, cô cũng không thể nào cầm được một cái muỗng. Cô thậm chí không thể nhấc mình lên nổi. Có lẽ anh ta cũng nghĩ thế và muốn cô giữ được một chút lòng tự trọng. Nhưng lúc này, cô cảm thấy mình có rất ít tự trọng với khuôn mặt bị bẩn do tì xuống

mặt đất. Enna chắc chắn cô đã tự làm bản mình lúc bị ép dùng thuốc trong giấc ngủ.

“Để tôi xem nào,” Sileph nói, nhìn quanh. Không có bức tường cứng nào để Enna tựa lên đó. Anh ta ngồi trên mặt đất bên cạnh cô và kéo cô thẳng người lên, đặt lưng cô dựa vào ngực anh. Cô phải ngả đầu lên cổ anh ta để giữ nó thẳng đứng.

“Giờ, quý bà của tôi, nếu không phiền, tôi sẽ bón thức ăn vào miệng cô. Tôi đảm bảo với cô trong đó không có gì khác ngoài khoai tây, thịt nai, nước và muối. Tôi lấy nó từ chính bếp lửa của tôi. Được chứ?”

Cô gật đầu, hồ thẹn nghĩ rằng mình sẽ ăn món hầm cho dù có gì trong đó. Chỉ cần nghĩ thấy mùi thức ăn cũng làm cô cảm thấy khổ sở. Dạ dày cô vặn xoắn vì đói, và cô lo sợ nó sẽ phát ra tiếng đáng xấu hổ. Tại sao cô lại phải xấu hổ? Cô đột nhiên thắc mắc. Cô là một chiến binh bị giam cầm, bị trói tàn nhẫn và đánh thuốc mê. Nhưng cách cư xử của Sileph khiến cô cảm thấy mình mắc nợ anh ta. Đầu cô ong ong và dạ dày cô kêu ọc ọc. Cô sẽ nghĩ về điều này sau.

Sileph múc một muỗng đầy, thổi nhẹ và đưa lên môi cô. Cô gần như nuốt luôn cái muỗng với món thịt hầm.

“Khá lâu rồi cô không ăn gì. Tôi nghĩ cô sẽ muốn ăn từ từ.”

Thật ra, Enna muốn toàn bộ cái bát đổ vào miệng cô. Nhưng khi cô nuốt thìa thứ ba, dạ dày cô tròng trành. Cô đổ về phía trước, cổ họng thắt lại, run rẩy với một chút co giật. Anh ta kéo cô trở lại phía mình và đặt một tay lên trán cô.

“Từ từ nào. Thả lỏng đi. Sẽ tốt hơn nếu cô có thể thả lỏng. Thở đi.”

Cô hít lấy hơi từ từ, thật sâu, cố gắng để giữ cho thức ăn đi xuống. Anh ta trượt bàn tay từ trán xuống dạ dày cô và xoa nhẹ nhàng. Cô vặn vẹo dưới sự giữ chặt của anh ta.

“Đừng,” cô nói.

Anh ta bỏ tay ra và im lặng trong một lúc. Cô bắt đầu tự hỏi liệu cô có xúc

phạm anh ta. Cô có thể ngửi thấy mùi của anh ta - mùi xà phòng làm từ mỡ bò, mùi da, mùi khói từ cây xanh cháy. Và một mùi khác, có lẽ là mùi mồ hôi, mà cô liên kết với mùi đàn ông.

Sau một lúc, anh ta bắt đầu nói chuyện. Giọng anh bình tĩnh và tự tin, và nó xoa dịu cô. Cô thích âm thanh từ giọng nói sâu lắng đang rung động qua cổ anh. Cô gật đầu với cái mỉm cười, và anh ta lại bón cho cô ăn. Giọng nói của anh cùng với thức ăn làm cô cảm thấy buồn ngủ và an toàn. Mày chưa được an toàn đâu, cô tự nhắc mình, nhưng cơ thể cô đã thả lỏng.

“Tôi thắc mắc cô có nhớ được không, nhưng chúng ta đã gặp nhau trước đây. Tôi tên là Sileph. Tôi đã nhìn thấy cô trong hội đồng của Đức vua Bayern ở Ostekin. Enna, có phải thế không? Tôi nhớ cô rất rõ. Cách cô nhìn chăm chăm vào tôi. Như thể cô ước gì có thể đốt cháy tôi với ánh mắt của cô. Làm thế nào tôi có thể quên về mặt đó? Bà chủ của cô, Hoàng hậu, chỉ nhìn xuống và không nói gì nhiều. Không có nhiều ấn tượng với cô ấy, phải thế không? Nhưng với hầu gái của cô ấy thì không thế. Tôi sẽ thừa nhận là tôi bị ấn tượng với cô. Và tôi thắc mắc mái tóc mà cô giấu dưới khăn choàng có màu gì?” Cô cảm thấy ngón tay anh cầm một sợi tóc của cô.

“Đen như màn đêm. Tôi đã nhìn thấy cô ba lần vào ban đêm. Tôi không nghĩ cô biết điều đó, có đúng thế không? Đầu tiên là ở trong một cơn bão tuyết, và cô đốt lều của chúng tôi. Trời rất tối, tôi cũng không nhìn thấy rõ mặt cô.” Anh cười nhẹ, và cô có thể cảm thấy sự rung động xuyên qua lưng cô. “Chúng ta có lẽ đều lạnh cóng vào đêm đó.”

“Lần khác, tôi quan sát cô ở trong cánh rừng bên ngoài thị trấn này. Cô đi rón rén một mình, ẩn nấp từ cây này sang cây khác. Cô thật hấp dẫn. Tôi phát hiện ra mình thích ngắm cô hơn là ngăn chặn cô lại. Tôi không biết cô cảm thấy thế nào với những gì cô định làm, nhưng tôi có thể nhìn thấy trên mặt cô rằng cô thích thú những việc đó. Cô có muốn tạo ra một ngọn lửa ngay bây giờ không?”

Ngay cả lời gợi ý đó cũng lấp đầy hi vọng trong Enna, và cô gật đầu không kịp thở.

“Không phải vào tôi, tôi hi vọng thế. Tại sao cô không phóng lửa vào một cái gì đó nhỏ nhỏ? Như cái muỗng này có được không?”

Anh ta giơ ra cái muỗng gỗ cách mặt cô khoảng một cánh tay. Cô biết nó mong mỗi được sống lại lần nữa, tất cả không gian trống rỗng, nhỏ bé bên trong nó không còn nước của cái cây sống, hoàn hảo để tạo ra ngọn lửa. Nhưng cô thậm chí không thể cảm thấy điều đó - không nhiệt, không cả sự thiếu vắng của nhiệt. Không gì cả. Anh ta đang cố gắng để xem mình còn có bao nhiêu khả năng, cô nghĩ. Nhưng giọng anh ta và thức ăn đã nói lòng quyết tâm không cho anh ta biết được điều gì.

“Tôi không thể,” cô nói.

“À. Thuốc mê. Chúng thật mạnh. Những gì họ cho cô uống là một hỗn hợp vài loại thảo dược, nhưng nước lười vua mới là thành phần chính. Nó được đặt tên như vậy, bởi câu chuyện, nó được âm thầm sử dụng lên người Vua Husilef, vị vua thứ tư trước vị vua hiện tại. Con gái ông ta cho ông ta dùng nó hàng tháng trời. Tâm trí ông chậm chạp, cơ thể ốm yếu, và hậu quả sau tất cả thời gian đó là vĩnh viễn. Con gái ông ta tuyên bố ông ta không đủ năng lực và trở thành người cai trị thay thế. Đó có thể là tin đồn, tôi cho là thế, nhưng không có bất cứ nữ hoàng nào nữa kể từ đó, chỉ có trường hợp đó.”

Từ vĩnh viễn rung lên trong đầu cô giống một quả bóng trong một cái chuông. Sileph đặt cái bát rỗng xuống và tiếp tục giữ cô. Đầu anh ta di chuyển đến gần cô hơn một chút, hàm anh ấn nhẹ lên lông mày cô. Nó cọ lên mặt cô khi anh nói, và cô cảm thấy mình ngủ lơ mơ.

“Từ lúc sinh ra cô đã có khả năng với ngọn lửa?”

“Không,” cô đáp.

“Dĩ nhiên rồi. Tôi nghĩ đến điều cô đã nói trong hội đồng chiến tranh với đức vua của cô, rằng người kiểm soát ngọn lửa sẽ không dạy cho bất cứ ai kỹ nghệ của mình. Dường như đối với tôi, đó là một khả năng mà một người có thể được dạy, đúng thế không? Enna, tôi muốn cô dạy cho tôi.”

Enna mở mắt ra, và sự sợ hãi quay trở lại với một cơn co giật.

“Nó sẽ giúp cô có được địa vị ở đây nếu cô có thể là một người thầy,” anh nói. “Chỉ cho mình tôi thôi. Chỉ cho tôi cách cô làm điều đó và tôi có thể bảo vệ cô.”

Một suy nghĩ bắn nhanh qua tâm trí đời đầu của cô. Chiến tranh. Cô đã quên mất cuộc chiến. Cô đã bước vào lều trại của kẻ thù trong một nỗ lực để phá hoại chúng, và thay vào đó, chúng đang cố gắng tước đi vũ khí của cô để phục vụ cho mục đích của chúng.

Và điều đó thậm chí dễ dàng hơn chúng biết. Mắt cô liếc về phía bên phải của cái váy. Ở đó, được khâu bên trong đường viền lớn là tấm da. Cô muốn nó được an toàn, và thay vào đó cô lại mang nó thẳng đến doanh trại của kẻ thù, mang theo nó cũng đồng nghĩa với việc tiêu diệt Bayern. Cô không biết có bao nhiêu người Tira có khả năng mà cô và Leifer đã cùng chia sẻ. Có lẽ là hàng trăm, cũng có thể không có ai. Nhưng như Leifer đã chứng minh, thậm chí một người cũng có thể tàn phá trên chiến trường. Enna dứt khoát nhận ra cô đã từng nghĩ tự mình có thể kết thúc cuộc chiến tranh, nhưng cô đã không xem xét khả năng cô có thể làm việc đó từ cả hai phía.

Suy nghĩ của Enna lòng vòng luẩn quẩn, và cô nháy mắt để thử làm cho nó lắng xuống. Anh ta đang chờ đợi để nghe câu trả lời, vì thế cô nói. “Tôi không thể,” lần nữa bởi vì đó là điều dễ dàng nói ra.

“Ý cô là cô sẽ không dạy tôi?”

“Tôi không nghĩ điều đó có thể”

Sileph hít một hơi. “Cô có phải người phóng hỏa trên chiến trường?”

“Không, đó là anh trai tôi”

“Và anh ấy dạy cô?”

“Không,” Enna đáp kiên quyết. “Anh ấy không dạy tôi. Nó chỉ xảy ra”.

Trong tuyệt vọng, cô cố gắng ngồi dậy và nỗ lực thuyết phục anh ta rằng đó là điều không thể. Nhưng căn lều và mặt đất chao đảo, và cô phát hiện mình rơi trở lại vòng tay Sileph, má cô tì lên ngực anh ta.

“Tôi không thể,” cô nói vào trong cái áo của anh ta. “Tôi không thể suy nghĩ”.

“Đúng vậy. Với một tâm trí rõ ràng có lẽ cô sẽ tìm ra một cách”.

“Thuốc mê”. Có lẽ với động cơ đó, họ sẽ tìm ra một lý do không cho cô uống nước lười vua thêm nữa. Sau đó tâm trí cô minh mẫn trở lại và nghĩ ra một cách để thoát ra khỏi đó.

Sileph vỗ nhẹ lên tay cô. “Sớm thôi, tôi hi vọng thế. Giờ tôi nghĩ cô sẽ muốn đuổi người ra và tắm rửa. Tiedan muốn gặp cô vào ngày mai, và chúng tôi muốn nhìn thấy cô trong một bộ quần áo sạch.”

Enna cứng người lại vì lo sợ. Họ sẽ lấy đi cái váy của cô. Họ có thể tìm thấy tấm da.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ đưa tới một phụ nữ để thay quần áo cho cô,” anh nói, hiểu nhầm lý do phản ứng của cô.

“Không phải thế,” Enna nói, nhưng anh ta tảng lờ cô. Anh ta đặt cô xuống mặt đất, rút từ đôi bốt một con dao và cắt dây trói cổ tay, cổ chân cô. Với sự giải phóng đột ngột, những cơn đau lan đến cánh tay, chân và thành cơn rùng mình khắp cơ thể. Cô òa khóc. Sileph dừng lại và nhìn cô.

“Cô... cô không phải kìm nén.” Giọng anh ta run rẩy một chút ở cuối câu. Enna nhìn chăm chăm vào anh ta, há hốc miệng. Cô tin rằng anh ta thật lòng thương cảm cho cô. Nhưng một lát sau, khi ra lệnh cho một lính gác, giọng anh ta lại trầm và ra lệnh lần nữa.

Trước khi Enna có thể kiểm tra sức khỏe của mình có đủ để thử giải quyết tấm da, Sileph đã trở lại với hai tên lính gác và một phụ nữ Bayern đeo một cái thắt lưng màu xanh. Sileph ra lệnh nhanh đến nỗi tâm trí chậm chạp của Enna không thể theo kịp hết, và sau đó anh ta rời đi. Hai tên lính gác ở trong lều quay lưng lại với Enna, có vẻ là để chắc chắn không có giao tiếp trái phép nào giữa hai tù nhân.

Người phụ nữ nói ậm ừ và hỏi khi cô ta cởi đồ Enna, nhưng mắt cô rất thận trọng. Mặc dù có lẽ chỉ lớn hơn Enna mười tuổi, mặt cô ta đầy nếp nhăn

và vết sẹo. Eylbold là một thị trấn nông trại, Enna hình dung những năm tháng làm việc trên cánh đồng rất nặng nhọc. Cô nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, bắt gặp ánh mắt cô ta, nó có màu xanh như bầu trời cao, đơn độc. Thật tốt khi có thể nhìn vào mắt ai đó, Enna muốn bảo cô ta bằng chính ánh mắt, rằng cô ta có thể cảm thấy có gì đó bên trong đường viền cái váy, nhưng hãy chỉ trả lại nó mà không nói lời nào. Enna lắc đầu trong sự van nài im lặng. Người phụ nữ chắc chắn không hiểu được lời cảnh báo, nhưng cô ấy đáp lại bằng một cái gật đầu an ủi.

Khi Enna cởi hết đồ, người phụ nữ tắm rửa cho cô với một cái khăn và nước ấm. Enna muốn ngăn lại và nói cô có thể tự mình làm điều đó, nhưng sau đó nhận ra mình không thể. Vì thế, Enna chỉ giữ lấy ánh mắt xanh của người phụ nữ, cảm thấy giống như một con mèo con được tắm rửa bởi chiếc lược thô ráp của con mèo mẹ, và nghĩ về những gì cô sẽ làm sau đó, khi cô tự do.

Người phụ nữ quần Enna trong một cái chăn len lớn làm da cô có cảm giác ngứa, và rời khỏi căn lều với quần áo bẩn. Hai tên lính gác đi theo cô ta ra ngoài. Enna có thể nhìn thấy họ đứng ngay bên ngoài cánh cửa lều.

Không gian trở nên tĩnh lặng. Căn lều trở nên tối hơn. Bên ngoài, cô có thể nghe thấy lửa trại nổ lộp bộp và rít lên. Cô muốn âm thanh đó mang lại cảm giác thoải mái, giống như giọng nói của một người bạn cũ, nhưng dường như nó quá xa xôi. Cô không muốn bị ở lại một mình để cảm thấy thế giới lạnh lẽo và không thể chạm đến như lúc này, cảm thấy sự thiếu vắng của nhiệt giống như một nỗi buồn nặng nề. Một mình, suy nghĩ của cô sẽ đến và ném cô trở lại khoảnh khắc với Isi, khoảnh khắc không thể tha thứ. Cô co rúm hết lần này đến lần khác trước kí ức, và bóng tối đưa sự hối tiếc của cô chìm vào giấc ngủ.

Cô nghe thấy một giọng nói và từ từ thức dậy. Không khí và bóng đêm làm cho đêm càng sâu hơn. Giọng nói đã làm cô thức giấc vẫn còn rung động bên trong đầu cô. Cô lắng nghe nó lần nữa. Một giọng nói cô không biết. Giọng nói của một người đàn ông. Cô mở mắt ra.

“Cô đây rồi”. Đó là một trong những tên lính gác. Hắn ta tháo mũ bảo vệ ra, và mái tóc hơi vàng đâm lên theo một cách nhắc cô nhớ đến Razo. Hắn ta đang ở trong lều, một mình, đang nhìn cô.

“Vẫn an toàn và thoải mái chứ? Có lúc tôi nghĩ cô có thể đã chết. Cô đã chết chưa?” Hắn ta mỉm cười.

“Chưa,” Enna đáp, phòng khi hắn ta dường như đang chờ đợi một câu trả lời.

“Tốt, bởi vì tôi tò mò”. Hắn bước từng bước chậm về phía cô. “Tôi thắc mắc một cô gái nấu chín người sống trông như thế nào. Một người bạn của tôi, Duris, cậu ta đang ngủ trong một căn lều cũng giống như căn lều này khi nó bốc cháy bằng cách nào đó. Cô có biết nó bốc cháy bằng cách nào không?”

Lần này cô không trả lời. Trong bóng tối, mặt hắn ta bị che đi. Nơi trống rỗng bên trong mà cô sử dụng để lấp đầy nhiệt, giờ đây phát ốm với sự sợ hãi.

“Cô chắc phải quá rõ để trả lời cho tôi, đúng không? Tù nhân nhỏ bé quý phái của chúng tôi. Phù thủy lửa thuộc về chúng tôi. Cô ta xứng đáng bị giết chết, thay vào đó được tắm rửa, cho ăn và bảo vệ giống như một con chó con được cưng chiều. Cô đã lấy đi một thứ khỏi tôi đêm đó. Tôi không được lấy thứ gì đó đổi lại sao?”

À, cô nghĩ, à, ra thế. Hắn ta tiến về phía cô, và cô chiến đấu để xua đi nỗi đau của sự ghê tởm và nhận thức buồn nôn về sự bất lực của chính mình. Tay chân cô có cảm giác giống như của người chết. Tâm trí cô đu đưa giống như một đứa trẻ hiếu động lăn lộn xung quanh ở phía sau của một cỗ xe. Cô tập trung lên nỗi sợ hãi bên trong và làm thế nào để biến đổi nó thành cơn giận dữ, và làm cách nào cơn giận dữ đó có thể giải phóng cho cô, đánh thức làn da cô để cảm nhận nhiệt một lần nữa, giải phóng cho ngọn lửa đang ngủ. Hắn ta quỳ người lên cô, và tay hắn chạm vào cái chân mà cô đang giữ rất chặt.

Giọng hắn nhẹ và chế giễu. “Tôi chỉ muốn xem một phù thủy lửa trông ra

sao.”

Cô có thể cảm thấy nhiệt trong hơi thở ẩm ướt của hắn ta phả trên mặt cô. Tốt. Nhiệt. Tiếp tục đi, cô nghĩ, cứ tiếp tục đi, chạm vào tao và hãy xem chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng cô thậm chí giữ cái chăn chặt hơn, một sự níu giữ điên cuồng nhắc nhở cô yếu ớt như thế nào. Cô thốn thức và cảm thấy có một chút nhiệt sôi lên bên trong. Mặt hắn ta phủ lên cô, và cô có thể nhìn thấy ánh sáng nhợt nhạt phản ra từ hàm răng của hắn. Với ngón tay xương xẩu, hắn thọc vào bên hông cô một vài lần như thể hắn đang chọc vào miếng thịt hay đang chọc ghẹo anh chị em của mình vậy. Sau đó hắn nắm lấy góc của tấm chăn và nói, “Yên lặng.”

Cô nghe thấy âm thanh của cửa lều đập sang một bên.

Tên lính gác nhảy dựng lên. “Đội trưởng,” hắn ta nói với một nỗ lực bình thường.

Sileph nhìn quanh một cách hoang dại, nhìn hắn ta, nhìn Enna, rồi lại nhìn hắn ta. Enna kéo một góc chăn hở ra quần chặt lên ngực. Bàn tay cô run rẩy như một cái lúc lắc của trẻ con.

Khuôn mặt Sileph đang lại giận dữ. Anh ta lao bổ về phía trước và thúi nắm đấm vào mặt tên lính canh. Cú đấm quật tên lính canh lao đảo ngã xuống đất. Sileph chửi rủa, cúi xuống, và đánh hắn ta lần nữa. Rồi sau đó, hết lần này đến lần khác, chửi rủa hắn ta và gia đình hắn, mùi hôi thối và trái tim thối tha của hắn ta. Tên lính canh lấy tay che đầu và rên rỉ giống một con chó bị đánh. Sileph dường như chưa muốn ngừng lại, và nắm đấm của anh ta run lên với sự giận dữ chưa xả được hết, nhưng anh ta túm lấy cổ và phần sau áo chên của hắn, xách hắn xuyên qua lều và lẳng ra ngoài cửa.

Sieph đặt một tay lên mặt và thở nặng nhọc, toàn bộ cơ thể anh ta siết lại trong một nỗ lực để bình tĩnh lại. Trán anh ta sáng bóng mồ hôi. Enna đẩy người lên một chút tì lên khuỷu tay. “Anh phải để cho hắn ta thử”. Giọng cô run rẩy hơn cô nghĩ. “Hắn ta sẽ... tôi sẽ tìm ra một cách... để thiêu cháy...”. Cô ngừng lại, giận dữ và bị bẽ mặt, nhận thức được rằng thậm chí trong lúc giận dữ ngọn lửa vẫn là một người lạ đối với tâm trí bị đánh thuốc mê của cô.

Sileph nắm chặt nắm đấm và nhìn quanh như thể muốn tìm thứ gì đó mới để đánh vào. Anh ta chỉ vào cô, giọng anh ta run lên vì giận dữ.

“Không ai được chạm vào cô.” Anh ta đi lại một lúc, đặt một nắm tay lên miệng, để lộ ra một giọt máu do anh ta đã cắn chính môi của mình, và chùi nó một cách giận dữ. “Không ai cả.”

Sau một lúc, khi hơi thở đã chậm lại, Sileph ngồi xuống bên cạnh cô. Enna ngẩng nhìn khuôn mặt anh ta, và ngạc nhiên rằng đây cũng là một người đàn ông ở cuộc họp hội đồng chiến tranh ở Ostekin. Cô bất ngờ nghĩ. Anh ta không có gì giống với Finn.

Anh ta ngồi một lúc chỉ nhìn cô, sau đó nói, “Tôi xin lỗi, Enna,” và đứng dậy đi ra ngoài.

“Chờ đã,” cô nói.

Anh ta quay lưng lại, vẻ mặt gần như hi vọng. Cô nhận ra cô đang định yêu cầu anh ta ở lại và điều đó thật ngớ ngẩn, do đó cô cuộn người trên mặt đất và không nói gì nữa. Sileph chờ đợi một lúc và sau đó rời đi.

Enna cố gắng giữ cho mắt mình mở lâu nhất có thể. Bên dưới cái chăn, cô chà xát cánh tay trần và cố gắng để giữ yên các cơ bắp đang run rẩy của mình. Cô chưa bao giờ cảm thấy trống trải như vậy.

CHƯƠNG 13

Sáng sớm, khi những bức tường của căn lều sáng lên với ánh sáng mờ, cửa lều rung động lần nữa. Enna giật mình, nhưng đó chỉ là người phụ nữ có đôi mắt xanh với quần áo của cô. Tên đàn ông gầy gò với ngón tay cứng ngắt, hơi thở nóng rực và điệu cười châm chọc đã không còn nằm trong số lính canh gác cô. Người phụ nữ mặc đồ cho Enna một cách dịu dàng. Quần áo của cô có mùi xà phòng mờ mờ và mùi khói. Enna đưa bàn tay yếu ớt lần dọc theo đường viền - tấm da vẫn ở đó. Sileph đợi ở bên ngoài lều cho đến khi người phụ nữ rời đi, sau đó yên lặng bước vào, cầm theo một túi da đựng nước nhỏ. Enna gần như thốn thức.

“Xin anh,” cô nói, lòng kiêu hãnh chống lại sự cầu xin trong giọng nói của cô. “Tôi muốn được tỉnh táo để có thể suy nghĩ và cử động lần nữa.”

“Tôi ước gì mình không phải làm thế. Tiedan đã nói với tôi sáng nay. Lệnh của ông ta là cô vẫn phải tiếp tục bị đánh thuốc mê.” Anh ta mở nắp cái túi và đưa nó lên mũi cô. Tay còn lại anh ta vuốt ve trán cô. “Chỉ một chút thôi. Chỉ cần đủ để kiềm chế ngọn lửa. Nó sẽ không kéo dài mãi mãi, nếu chúng tôi có thể tìm ra cách khác để bảo vệ mình khỏi cô.”

Sileph bắt đầu đổ thuốc và cô mím miệng trước thứ nước đắng ngắt, tay cô nắm chặt cổ tay anh ta. Cô ho, nuốt vào một, hai, ba ngụm; sau đó Sileph để cho cô đẩy tay anh ta đi. Rồi anh lau nước chảy trên má của cô bằng một góc chiếc áo khoác của mình.

“Cô rất dũng cảm, Enna.”

Đó đúng là lời nói quá. Dũng cảm. Cô ghen ngào, nắm cổ tay anh ta chặt

hơn, và bắt đầu òa khóc. Nỗi sợ hãi và cảm giác bất lực quá áp đảo, Enna không thể nhớ nổi mình là ai. Sileph đỡ cô tựa lên ngực anh, vuốt ve tóc cô và đu đưa cô nhẹ nhàng. Giọng anh ta thay đổi lần nữa, dịu dàng hơn, nhẹ hơn.

“Đó chính là cô, Enna. Cô rất tuyệt vời. Đây chỉ là tạm thời. Cô sẽ lại tỏa sáng, tôi hứa đó. Tôi sẽ xem cô phóng hỏa lần nữa.”

“Tại sao?” Cô hỏi.

Anh ta không nói, chỉ đỡ cô trong khi nước lười vua lan tỏa khắp cơ thể cô, ấn xuống tay, chân cô và làm lạnh da cô đến nỗi nó có cảm giác như chết rồi. Cái hố bên trong người cô trống rỗng, lạnh lẽo, và nó đè nặng lên ngực cô. Rất nhanh cô vẫn nhận thức Sileph nhưng không thể cảm thấy anh ta. Chỉ có khứu giác hoàn toàn tỉnh táo. Cô suy nghĩ về mùi cái áo lót da của anh ta - bụi, khói, dầu mỡ, động vật.

Cô nhìn những sợi lông trên mu bàn tay Sileph và nghĩ đến anh ta tối qua trong cơn giận dữ. Anh ta đã làm gì với tên lính gác có những ngón tay thô cứng? Tên lính gác đó giờ đã chết? Finn sẽ không giết hẳn ta, nhưng Sileph thì có thể. Cô muốn hỏi anh ta những câu hỏi đó, cũng như những câu khác bắt đầu bằng “Tại sao?” Nhưng cô đang thoải mái tựa gần như toàn bộ người lên anh ta. Và cô thích mùi của anh ta. Khứu giác là giác quan duy nhất còn nguyên vẹn trong những ngày nay, Sileph và nước lười vua trở thành những đồng hành duy nhất của cô. Khi thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng, Sileph ở đó. Cô dựa vào anh ta và kể cho anh ta về ngôi nhà, về Forest và về việc trở thành một người làm công trong thành phố ra sao, về cái chết của Leifer và cách Hoàng hậu cố ngăn Enna phóng hỏa như thế nào. Enna kể cho Sileph bởi vì cô muốn chiếm được lòng tin của anh ta, đảm bảo anh ta là hi vọng tốt nhất để một ngày nào đó cô trốn thoát. Và cô còn kể cho anh ta bởi vì cô muốn thế. Những khoảnh khắc với Sileph, sự kìm kẹp của nước lười vua lỏng dần, là những lần cô cảm thấy mình có chút giống với Enna. Cô chỉ rời căn lều để đi vệ sinh. Sileph nhắc cô lên, một tay dưới đầu gối, một tay đỡ lấy lưng cô và mang cô ra ánh nắng mặt trời mùa đông. Cô nhắm mắt lại, ngửa đầu về phía sau, và để cho ánh sáng chạm lên toàn bộ khuôn mặt. Không khí

ấm áp và ánh sáng làm cô cảm thấy khá hơn. Da cô râm ran, tim cô căng ra, cô hít thở sâu không khí mát lạnh mang theo mùi vị của những cây thông và mặt đất ấm áp. Cô đã dành hầu hết cuộc đời mình ở bên ngoài thiên nhiên, và bỏ lại sự hạn chế của căn lều với cảm giác giống như đang về nhà. Nó cũng làm cô đau đớn. Bên trong căn lều trắng, đơn sơ không có cửa sổ, trạng thái tê liệt của cô dường như rất tự nhiên. Bên ngoài, với ánh nắng mặt trời, gió, màu sắc, con người và ngọn lửa, cô nhớ lời mờ mình đã từng cảm thấy chúng nhiều như thế nào.

Sileph luôn sắp xếp để có một phụ nữ giúp Enna ở nhà vệ sinh, và sau đó quay lại để đưa cô trở vào lều. Một lần, anh ta để cô thử đi bộ, quàng tay cô lên vai anh ta và vòng tay quanh eo để đỡ cô. Những bước đầu tiên gần như mang lại niềm vui khi cô có thể cảm nhận mặt đất gồ ghề dưới đôi boots mỏng, cảm thấy mắt cá chân và đầu gối di chuyển. Nhưng rất nhanh, chân cô khuỵu xuống, những bó cơ bị đánh thuốc và không được sử dụng sụp xuống vô dụng. Lúc đó Sileph luồn một tay dưới chân cô, đỡ cô trong cánh tay anh ta, và giữ cô tiếp tục bước đi như thế đó là ý định của họ. Enna quàng tay quanh cổ Sileph và giữ đầu anh ta gần sát đầu mình. Quay trở lại lều, ánh sáng và mùi của thiên nhiên biến mất làm Enna đau đớn. Sileph không nói gì khi anh ta đặt cô lên chiếc chăn của mình. Cô không thả cổ anh ta ra, vì thế anh quỳ xuống bên cạnh cô.

“Tôi đã đi được,” Enna nói.

“Đúng vậy, cô đã làm được.” Anh nhìn cô. “Một ngày nào đó, khi chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến Ingridan. Đó là một thành phố tuyệt vời. Không khắc nghiệt và lạnh lẽo như Bayern. Nó nằm trên châu thổ một con sông. Bảy con sông nhỏ chảy xuyên qua thành phố, ở đó có những cây cầu trắng bằng đá, những ngôi nhà màu trắng, cung điện và những quảng trường, khi cây trái ra hoa, không khí thật ngọt ngào.”

Cô thở hổn hển với cơn sụt sịt đột ngột. Những hình ảnh đó tuyệt đẹp, và cô cảm thấy mình rất xấu xí. “Nước lười vua. Tôi cảm thấy rất tiếc cho đức vua đó. Tôi biết ông ta cảm thấy như thế nào. Những gì con gái ông ta đã làm

để có được quyền lực thật tàn nhẫn.” Trán Sileph nhăn lại. “Mọi người làm những việc tàn ác khi họ lo sợ. Họ cần chỗ dựa chống lại cô, Enna. Họ cần một cách để chắc chắn cô sẽ không thiêu rụi những căn lều xung quanh họ. Đó là lý do tại sao, tôi nghĩ, nếu cô có thể dạy tôi cách để...”

“Nếu anh để tôi đi, tôi thề sẽ không bao giờ... Không bao giờ...”. Bàn tay Sileph trên cánh tay cô siết chặt hơn, và có một chút tuyệt vọng trong giọng nói của anh ta. “Tôi không thể thả cô đi, Enna. Cô phải thử. Nếu cô có thể dạy tôi về ngọn lửa, tôi có thể bảo vệ cô. Một khi tôi có thể sử dụng thành thạo sức mạnh đó, Tiedan sẽ cảm thấy an toàn hơn khi ở gần cô và hủy bỏ lệnh tiếp tục cho cô uống nước lười vua.”

“Nhưng cuộc chiến tranh...,” Enna cúi gập người xoa hai mắt, không chắc về những gì cô phải nói. Khi cô ngẩng lên lần nữa, Sileph đang nhìn cô đau đớn.

“Cuộc chiến tranh.” Anh ta lắc đầu. “Cô thực sự nghĩ tôi là kẻ thù của cô?”

Enna ngẩng khuôn mặt anh ta. Sileph. Kẻ thù. Không, cô không thể cam chịu với ý nghĩa thứ hai.

Anh đứng thẳng dậy, nói với tư cách là một người lính. “Cô xứng đáng được biết điều này, Enna. Cuộc chiến tranh này sẽ không kéo dài lâu. Chúng tôi đã để cho quân do thám Bayern đếm số quân của chúng tôi trong mùa đông này bởi vì họ không thể nhìn thấy những đội quân từ Tira chưa hành quân đến. Nhanh thôi, rất nhanh, quân Tira sẽ áp đảo quân Bayern. Đừng kháng cự việc dạy tôi về ngọn lửa chỉ bởi vì cô tin mình đang cứu Bayern. Bayern đã gần như thua trận rồi. Hãy tự cứu mình đi.”

Anh ta tiến lại gần và vén tóc cô ra khỏi trán. “Cô không phải là một kẻ phản bội, Enna. Cô là một người sống sót. Tất cả những gì tôi yêu cầu ở cô là chỉ cho tôi những gì cô làm”.

Một lối thoát, cô nghĩ.

“Chỉ mình anh.” Cô nói.

“Đúng vậy, chỉ mình tôi”

Sileph ở lại với cô suốt những giờ đó khi nước lười vua bắt đầu giảm dần tác dụng lên tâm trí cô và trước khi liều thuốc tiếp theo được mang tới. Đối với Enna, chúng trở thành những giờ ngọt ngào và khó khăn nhất cô từng biết.

Lần đầu tiên có thể tự tập nhiệt về phía mình, cô gần như òa khóc. Và sau đó việc kiềm chế, không thả sáng ngọn lửa vì sợ để lộ quá nhiều làm cô đổ mồ hôi và run rẩy. Chưa bao giờ món quà mang lại cho cô nhiều niềm vui cũng như buộc cô phải nỗ lực nhiều để kiểm soát như thế.

“Hãy nói cho tôi biết nó hoạt động như thế nào?” Anh ta nói.

“Có một nơi ở đây,” cô đặt một tay lên ngực - “mà tôi lấp đầy nhiệt. Chỉ mang nhiệt vào bên trong, thay đổi nó, sau đó tôi phóng trực tiếp nó lên một vài chất đốt, và nó trở thành ngọn lửa”.

“Cô lấy nhiệt ở đâu?”

“Tôi không biết. Nó ở khắp xung quanh. Tôi không thể nhớ gì nữa”.

Cô vẫn còn nhớ. Những vật sống tỏa ra nhiệt. Nhưng cô sẽ không tiết lộ mọi thứ dễ dàng. Enna cố gắng không nghĩ về nơi trên váy của mình nặng hơn một chút và đang đè lên mắt cá chân cô.

Như Enna đã suy đoán, Sileph vì hi vọng học được nhiều hơn nên đã hoãn thuốc mê sau đó. Họ ngồi bên nhau trong bóng tối. Xuyên qua một kẽ hở trên mái lều, một ít ánh trăng rơi vào và đọng lại trên bề mặt của nước lười vua. Nó sáng sủa trong chiếc cốc giống một sự đe dọa.

Sileph sẽ sẽ nhặt lên một cây gậy hoặc một mẫu rơm và nói, “Tập trung”.

Cô làm theo. Càng lâu, cô càng có thể cảm thấy rõ anh ta. Sileph. Nhiệt rời khỏi da anh ta, lướt qua người cô, bay lên chạm vào ánh trăng và biến mất trong bầu trời đêm. Nhiệt gần đó đang dao động, cô sẽ nhắm mắt lại và chỉ cảm nhận nó, giả vờ kéo nó đến gần, tưởng tượng đẩy nó vào bên trong không gian chết chóc trong ngực cô và cảm nhận nó chuyển đổi thành ngọn lửa. Sự kiềm chế thỉnh thoảng lấy đi chút sức lực mà cô có. Có điều gì đó ở Sileph làm cô tin rằng anh ta là người có thể học được và anh ta chỉ cần đủ

khôn ngoan để tìm ra mà không cần đọc tấm da.

“Tôi xin lỗi,” cô sẽ nói, và với một cái thở dài anh ta sẽ gật đầu và đưa cho cô cốc nước chứa thuốc mê. Anh ta luôn luôn canh chừng cô uống nó và ở lại với cô cho đến khi nước lười vua có tác dụng. Để mình không thể nôn nó ra, cô nghĩ. Hoặc có lẽ anh ta chỉ muốn ở lại. Anh ta sẽ ôm cô cho đến khi cô ngủ, mùi của anh ta và cảm giác xa xôi từ bàn tay anh ta trên tóc cô làm việc đánh mất bản thân mình do nước lười vua có chút dễ chịu hơn. Trong những phút cuối trước khi tay và chân cô bắt đầu cảm thấy nặng nề như lười đánh cá bị buộc chì, Enna nghĩ đến cách chạy trốn. Một đêm nào đó, một tình huống khẩn cấp, một cuộc gọi từ Tiedan, việc gì đó xảy ra sẽ buộc Sileph rời đi. Khi điều đó xảy ra, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để hành động.

Cơ hội đến vài ngày sau đó. Enna cảm thấy đủ tỉnh táo để ngồi bắt chéo chân. Sileph không nhận ra điều này, cũng đồng nghĩa cô không chỉ có thể cảm thấy nhiệt của anh ta, mà còn cảm thấy nhiệt của rễ cỏ đang ngủ đông bên dưới chân cô và nhiệt đến từ những tên lính gác bên ngoài, trượt xuyên qua cửa lều và lên da cô. Enna lau trán như thể cô bị kiệt sức vì cố gắng để thắp lên một ngọn lửa, mặc dù trong thực tế cô mệt mỏi vì cố gắng không làm thế. Dường như những bóng ma của tất cả những vật đã từng sống ép lên da cô và cầu xin được sống lại. Cô tìm thấy cảm giác dễ chịu hơn gấp ngàn lần so với cảm giác tê cứng do nước lười vua.

“Cô có thời gian để làm điều đó,” anh ta nói. “Tôi biết cô có thể làm được. Tôi nhớ khuôn mặt cô khi cô chạy trong khu rừng đó, thiêu rụi những căn lều và những cỗ xe trong ngọn lửa. Hãy nhớ lại cảm giác đó. Nó có thể giúp cô. Phóng hỏa mang lại cảm giác như thế nào?”

“Nhẹ nhõm”. Sileph gật đầu như thể anh ta hiểu được. “Và những đám cháy như anh cô đã tạo ra ở trên chiến trường, phóng hỏa rất nhiều trong cùng một lúc. Nó có khác không?”

“Tôi không thể tạo ra nhiều hơn những ngọn lửa nhỏ, một ít một lần. Có lẽ tài năng của anh ấy rất khác.”

Sileph xem xét, sau đó lắc đầu. “Không. Nếu anh ta có thể, tôi không nghi

ngờ gì cô cũng có thể. Cô dường như nắm bắt được ngọn lửa, cố gắng để kiểm soát nó và vẫn bảo vệ được chính mình. Tôi tự hỏi điều gì có thể xảy ra nếu thay vào đó cô đầu hàng.”

Đầu hàng. Từ đó làm cho cô sợ.

“Anh ấy đã chết, anh biết đó.” Cô nói. “Anh ấy chết từ việc phóng hỏa, có lẽ từ việc đầu hàng.”

“Nếu có một cách để làm chủ nó, cô sẽ tìm ra.” Anh ta cười nhẹ.

“Tại sao anh lại quan tâm nhiều như vậy, Sileph?”, cô hỏi.

“Chúng ta càng sớm cho Tiedan thấy tiến bộ, cô sẽ sớm chấm dứt việc uống nước lười vua.”

“Và đó là lý do duy nhất? Vì tôi?”

Anh ta ngả người ra sau, đặt tay lên mặt đất, và nhìn cô không chớp mắt, như thể dự đoán trước phản ứng của cô. “Cha tôi là một người lính trong quân đội của đức vua. Cũng giống như cha của ông. Tôi được sinh ra là một người lính, và nếu tôi có con trai, chúng sẽ được sinh ra để làm những người lính, trừ khi tôi có thể thay đổi điều đó.”

Anh ta đằng hắng và nhìn lên tay mình. Enna tận hưởng khoảng thời gian hiếm hoi khi anh ta dường như không thoải mái. Một trong những điều cô ghét nhất ở tình trạng do nước lười vua gây ra là anh ta không thể nhìn thấy cô như là chính cô, anh ta có thể không biết trong tình trạng tinh thần và sức khỏe bình thường cô chắc chắn xứng với anh ta.

“Thời gian này,” anh nói, “Họ cho tôi những cơ hội. Tôi chỉ huy một đội quân năm mươi người, điều đó rất tuyệt đối với một người ở tuổi tôi. Nhưng tôi cần phải lập được nhiều thành tích hơn nữa. Cô có rất nhiều quyền lực, Enna. Những gì cô có, những gì cô biết là một cơ hội cho tôi. Nhưng tôi cũng tin đó là một cơ hội cho cô, nếu cô sẵn sàng nắm lấy nó”.

“Vậy, anh sẽ được gì nếu anh trở thành một người phóng lửa, Sileph? Họ sẽ cho anh một mảnh đất? Hoặc có thể nhiều hơn - một tước hiệu, một tượng đài ở vài quảng trường, hay anh chỉ hài lòng với việc mọi người trên đường

sẽ gặt đầu với anh và cho vợ anh một miếng thịt to hơn ở hàng thịt?”

“Tôi hi vọng sẽ được thăng cấp và chỉ thế thôi. Người dân Tira sẽ không biết phải làm gì với tôi, tôi hình dung vậy. Chúng tôi không có phù thủy lửa nào ở Tira, ngoại trừ trong những câu chuyện. Và bên cạnh đó, tôi chưa có vợ.”

Enna nhướn mày. “Chưa sao? Anh phải hơn hai mươi tuổi rồi”. Cô thở dài. “Chà, tôi đoán không có gì ngạc nhiên khi anh không thể kiếm được một cô vợ, một anh chàng như anh thường chỉ đi loanh quanh bắt cóc các cô gái nghèo, buồn khổ vì thiếu quyền rũ và ưa nhìn.”

“Còn cô thì sao, quý cô của tôi? Một anh chồng hay ít nhất là một anh chàng đã đính hôn có đang chờ cô ở nhà?”

Cô đánh cho anh ta một ánh mắt giận dữ, ánh mắt đã giúp cô giành chiến thắng trong rất nhiều cuộc tranh luận trong quá khứ. Anh ta ngửa ra sau một chút như thể bị ngạc nhiên. “Không có sao? Cô chắc phải gần mười bảy tuổi rồi. Chà, tôi đoán điều đó là không thể tránh khỏi. Đó là một nỗi xấu hổ cho mẹ cô khi không thể chịu đựng một cô con gái với một cái lưỡi dí dỏm, hoặc ít nhất có một khuôn mặt xinh đẹp.”

“Anh là một kẻ lừa đảo,” cô nói có chút vui vẻ.

“Tôi bây giờ á?” Anh ngồi dậy trên đầu gối, hai tay đầy rơm.

Cô đánh lên vai anh và bắt đầu trốn đi. “Bình tĩnh nào,” cô nói, “anh đang làm gì vậy? Không công bằng khi tấn công một cô gái trong tình trạng ốm yếu”.

“Ồ, tôi nghĩ cô đã khá tỉnh táo rồi đấy, quý cô của tôi, và tôi được lệnh tìm ra những điểm yếu của cô, dĩ nhiên vì lý do tra khảo trong tương lai.” Anh ta bắt đầu ném loạn xạ những mẩu rơm vào cô như thể chúng là những mũi giáo, và cô gạt chúng đi. Về ngoài của anh ta cực kì tập trung, mặc dù cô để ý góc phải miệng anh đang co rúm lại, như thể mặt anh đang cố để không bật cười. “Ồ, đó là một cú ném tốt đấy.” Anh nói.

Cô bắt chước hít sâu một hơi. “Anh gần như ở trong tầm ngắm của tôi

rồi.” Cô nhặt lên những cọng rơm đã rớt xuống và bắt đầu ném trả lại anh ta. Khi cô chạy lắt léo và ném, cô phát hiện mình đang phá ra cười.

“Đội trưởng.” Tiếng gọi đến từ bên ngoài căn lều. Sileph đứng lên, kéo những cọng rơm ra khỏi tóc, vẻ vui đùa lập tức biến mất. Một lính gác bước vào lều. “Thưa ngài, ngài cần đi ngay lập tức.”

“Được rồi, Pol.” Anh ta nhìn xuống Enna với một cái nhản mặt, sau đó nói, “Uống trà đi.”

Enna cảm thấy như thể bất thành linh bị một cái tát. Anh ta là ai? Con người nào mới là anh ta?

“Uống trà đi,” anh ta lặp lại lần nữa. “Tôi không biết khi nào tôi sẽ được quay trở lại.”

Enna giận dữ giật lấy cái cốc, làm đổ một chút lên tay cô, và nuốt xuống chất lỏng. Nó làm cổ họng cô đau nhói khi uống quá nhanh. Cô có thể cảm thấy lưỡi mình bắt đầu sưng lên. Anh ta nhìn cổ họng cô để chắc chắn cô đã nuốt và sau đó vẫn đứng đó, cho nó thời gian để tiêu hóa.

“Ngài phải đi ngay, thưa ngài,” Pol nói.

Sileph gật đầu và bắt đầu đi theo anh ta ra ngoài. Anh ta ngoái lại. “Tôi sẽ trở lại sớm nhất có thể, Enna”.

Cô biết anh ta ám chỉ điều gì. Anh ta luôn ở đó khi cô uống thuốc, an ủi cô khi nó làm tê cứng cơ thể và tước đi thế giới của cô. Lần nữa cô tự hỏi, Có phải anh ta ôm mình để đảm bảo mình đã được cho uống thuốc đầy đủ hay bởi vì anh ta muốn thế?

Ngay khi Sileph rời đi, Enna chạy vội đến góc lều và giở lên một vạt vải trên mặt đất. Cô thọc tay vào sâu trong cổ họng, nôn hết chất lỏng lên mặt đất, phủ tấm vải lên, và nằm xuống trước khi có ai đó đến để canh chừng.

Một ít thuốc mê đã vào trong cơ thể cô. Vị nhạt nhẽo, còn mới của nước lưỡi vua dường như phủ lên cô hoàn toàn - tạo lên một lớp sương mờ trên mắt cô, làm da trên đầu những ngón tay cô nứt nẻ. Hai tay cô cảm thấy nặng trĩu, và một cơn chóng mặt nhẹ làm cô khó có thể tiếp tục mở mắt. Nhưng

cô vẫn có thể suy nghĩ, và giấc ngủ không đưa cô vướng vào tình trạng mơ hồ. Những tác động nhẹ sẽ giảm dần rất nhanh, và sau đó cô sẽ vô hiệu hóa Sileph bằng cách nào đó (mặc dù điều đó vẫn làm cô không thoải mái) và chạy trốn, phóng hỏa để tìm lối thoát nếu cần thiết. Enna cuộn người lại, cố gắng làm giảm cơn đau bụng đột ngột. Không thể tin được. Suy nghĩ này đã theo cô từ rất lâu, nhưng lúc này cơ hội đó đến gần, sự lo lắng lại túm lấy cô. Cô có thể đi đâu? Cô chẳng để lại thứ gì ở đằng sau - cô đã cố gắng thiêu cháy hoàng hậu, người bạn thân nhất của cô, và cô gần như dồn Razo và Finn vào chỗ chết trong cuộc tấn công cuối cùng của họ. Leifer đã chết. Cô biết mình không thể chịu đựng được việc quay trở lại Forest lần nữa, ngọn lửa bút rút nháy múa bên trong cô, làm cô cảm thấy vô dụng và nhỏ bé trừ khi cô phóng hỏa. Và nếu những gì Sileph nói là thật, sẽ ra sao nếu Bayern không có cơ hội chống lại Tira? Lúc đó sẽ không còn nhà nữa.

Enna chửi rủa và đập nắm đấm lên mặt đất cứng. Bàn tay tê cứng vì thuốc chấn động một cách kì quặc. Cô nhìn nó như thể đó là một vật thể lạ và ước gì cô có nơi nào đó để chạy. Có thêm nhiều tiếng la hét ở bên ngoài. Enna thường mê muội vì thuốc mê nên không quá tò mò, nhưng lúc này những tiếng ồn lôi kéo sự chú ý của cô và tâm trí cô hoạt động để tìm ra đó là gì. Không phải chuẩn bị cho một trận chiến. Không phải một bữa tiệc ăn mừng. Có kẻ đột nhập, cô nghĩ. Chỉ sau đó Sileph bước vào lều.

Cô ngồi dậy nhanh chóng như thể cô bị bắt quả tang làm việc gì đó sai và sau đó nhớ ra cô được cho là đã bị đánh thuốc mê đến không biết gì. Cơn chóng mặt nhẹ ập đến, và cô phóng đại tác động của nó.

“Enna”. Có sự hào hứng trong giọng nói của Sileph, nhưng nó cũng bao gồm cảnh báo. “Enna, tôi đã tìm thấy đòn bẫy của chúng ta. Tôi đã tìm thấy một cách để làm chúng tôi an toàn cạnh cô mà không cần nước lười vua.”

Mắt cô mở to, nhưng cô không nói gì. Cô tự nhắc nhở mình, “Mày đã bị đánh thuốc mê. Mày gần như ngủ thiếp đi”.

“Cách này tốt cho cả hai chúng ta,” anh ta nói. “Trước khi cô nhìn thấy những gì đang chờ đợi mình, cô phải nhớ điều đó.”

Anh ta bế cô lên giống như một đứa trẻ và mang cô ra khỏi căn lều.

Thứ đầu tiên cô chú ý là một ngọn lửa. Đã là ban đêm. Cô không ở quanh ngọn lửa kể từ đêm cô san bằng những cái giá treo cổ.

Nó đẹp tuyệt trong bóng tối, giống như dòng thác vàng đổ xuống không khí, thấm đẫm nhiệt và ánh sáng. Và cô cũng cảm thấy nó, và nhận ra khao khát thấm ra từ trái tim của nó, khao khát được mở rộng ra, bùng lên, cháy hết và được tự do. Đó cũng là khao khát của cô. Cô là những tàn lửa đang cháy âm ỉ trong hố.

Đêm rất lạnh, và cánh tay Sileph ôm lấy Enna như thể anh ta muốn sưởi ấm cho cô cũng nhiều như cách anh ta đỡ cô lên vậy. Anh ta đi một quãng ngắn, dừng lại phía trước một nhóm lính đang tụ tập.

“Đây là câu trả lời của chúng ta,” anh ta nói.

Mắt cô vẫn sáng bừng lên từ lúc nhìn chăm chăm vào đồng lửa trại, và ở đây nó tối sầm lại. Cô tập trung vào những gì phía trước cho đến khi mắt cô trở nên quen với bóng tối. Dần dần, gương mặt của mọi người trở nên rõ ràng.

Đứng giữa những tên lính, tay bị trói ra đằng sau, mặt sưng phù và chảy máu, đó là Razo và Finn.

CHƯƠNG 14

Kiểm của cả hai đã bị tước đi. Họ thở nặng nhọc như thể đã chiến đấu cho đến vài phút trước. Razo có một mảnh vải buộc quanh miệng - Enna không nghi ngờ gì cậu ta đã chửi rủa và la hét. Và tóc cậu ta, dĩ nhiên, dựng thẳng đứng lên. Một tên lính cầm một con dao găm kề ngay hàm của cậu như thể chuẩn bị cắt toạc cổ họng cậu ra.

Miệng của Finn không bị bịt lại, và hơi thở nặng nhọc khò khè phát ra từ cổ họng. Ngoài ra, tay, cổ chân đều bị trói bằng dây thừng, có lẽ để ngăn cậu khỏi dẫm đá. Hai người đàn ông giữ vai cậu. Cả Razo và Finn đều nhìn Enna với ánh mắt buồn bã. Họ đã đến đây, cô biết, vì cô.

“Không,” Enna nói thều thào.

“Rồi sẽ ổn thôi,” Sileph nói. “Đây là cơ hội của chúng ta, Enna.”

“Sao mà dám?” Finn thốt ra với một sự giận dữ làm Enna ngạc nhiên. “Nếu mà gọi cô ấy, mà hãy gọi cô ấy là ‘hầu gái’; cô ấy không phải là Enna đối với mà.”

Một tên lính dẫm vào bụng Finn. Trong khi cậu gập người lại, chúng đã bịt miệng cậu bằng một miếng vải bẩn thỉu ai đó kéo ra từ áo chèn của cậu.

“Hãy để họ đi.” Enna vùng vẫy thoát ra khỏi tay Sileph và đặt chân xuống đất. Cô đi loạng choạng và Finn lao đảo về phía trước như thể cậu sẽ đỡ được cô. Sileph nắm lấy vai cô để giữ cô đứng vững. Cô cố gắng thoát ra khỏi nắm tay của anh ta và ngã xuống mặt đất.

“Hãy nghe tôi nói,” anh ta nói nhanh, cúi người bên cạnh cô, “Sự có mặt của chúng giờ đã mang lại cho cô quyền kiểm soát. Cô sẽ không phải uống

nước lười vua nữa.”

“Nhưng họ không thể bị trừng phạt vì tôi,” cô nói. “Họ không làm bất cứ điều gì cả.”

“Chúng cố gắng len vào trại của quân Tira và cải trang để phá hoại. Chúng biết rất rõ rằng...”

“Không, họ không biết bất cứ điều gì. Họ chỉ là những cậu bé ngu ngốc.”

Enna nhìn thấy Finn nao núng trước những lời nói của cô, và cô đứng lên loạng choạng. “Không, ý mình không phải thế. Mình chỉ muốn nói rằng đó không phải lỗi của cậu, đó là lỗi của mình, và mình cần phải sửa chữa nó.”

Cô bắt đầu đi tới chỗ Finn, không chắc cô có thể làm gì, chỉ muốn giải thoát cho họ. Sileph tóm lấy tay cô và giữ chúng đằng sau lưng cô.

“Tôi sẽ không để cô làm tổn thương chính mình vì những cậu bé này,” anh ta nói nhỏ vào tai cô.

“Hãy để tôi đi,” cô nói. Cô cảm thấy chóng mặt, mất kiểm soát.

“Dẫn tù nhân đến một căn phòng giam giữ, hai lính gác,” Sileph ra lệnh.

“Không,” Enna trong cơn giận dữ tóm lấy bất cứ nhiệt tỏa ra nào gây chú ý cho cô và kéo nó vào bên trong ngực. Cái hồ trống rỗng lạnh lẽo lấp đầy nhiệt và gần như nổ tung, làm những cơn rùng mình xuyên qua khắp cơ thể cô. Enna thở hổn hển vì đau đớn.

Sileph lắc người cô, vội vã hét lên. “Enna, nếu cô phóng hỏa chỉ một sợi dây giày thôi, những kẻ kia sẽ bị giết.”

Enna lắc đầu, rùng mình.

“Chúng sẽ bị giết, Enna. Tôi thề chúng sẽ...”

Cô đã kéo nhiệt bên trong, và cô phải trục xuất nó thành ngọn lửa hoặc bị thiêu cháy bởi nó. Ánh mắt cô vẫn nằm trên những tên lính canh giữ Razo và Finn, tuyệt vọng vì giải thoát cho bạn bè cô cũng đồng nghĩa là gây nguy hiểm cho cuộc sống của họ. Cổ họng, dạ dày cô bị thiêu đốt. Nỗi đau do phải giữ nhiệt làm cơ thể cô run rẩy, và nó cháy ngày càng nóng hơn. Cô hét lên và phóng nhiệt vào đồng lửa trại gần nhất. Nó bùng lên thành ngọn lửa có

chiều cao của một người đàn ông, hắt tung gỗ và than hồng vào trong không khí đêm.

Enna thở hỗn hển để hợp lấy không khí hết lần này đến lần khác và cảm thấy bên trong mát lạnh. Cái hố trống rỗng trong ngực cô giờ rất nhỏ và cứng giống như một con bọ khoai tây đang co người lại. Cô cảm thấy mệt mỏi, giận dữ và ốm yếu, và cô cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của Razo và Finn cũng giống như luồng nhiệt thất vọng vẫn đang tiếp tục ấn lên da cô.

Sileph túm lấy vai cô và quay mặt cô đối diện với anh ta. “Nghe đây, Enna, những người lính này đã nhận được lệnh. Khi cô phóng một ngọn lửa vào cái trại này, họ sẽ giết người thấp hơn ở đằng kia. Cô làm thế lần nữa, người thứ hai sẽ tiêu. Và họ rất vui lòng để làm điều đó. Những thằng nhóc Bayern này đã làm bị thương ba người lính của tôi trước khi chúng bị chặn lại. Cô có hiểu không? Cô có đủ tỉnh táo để hiểu tất cả những điều này không?”

“Được rồi,” cô thì thầm. “Được rồi, tôi hiểu rồi. Tôi phóng lửa, và anh sẽ giết họ.”

“Không phải chỉ khi cô tấn công, Enna. Nếu họ nhìn thấy một ngọn lửa lan ra từ một cái hố, một căn lều bốc cháy, hoặc bất cứ ngọn lửa nào bùng lên ở bất cứ đâu trong trại, mệnh lệnh của họ là giết người đầu tiên. Tiedan sẽ không cho cô bất cứ cơ hội nào đâu.”

“Thật không công bằng,” cô nói qua cổ họng cháy xém của mình.

“Đó là cái giá phải trả. Bất cứ ngọn lửa nào xuất hiện và một người sẽ chết’.

Bên cạnh những tên lính gác đang giữ Razo và Finn, còn những tên khác đứng quanh đó, hai tên kéo những mũi tên đã được đặt vào dây cung, hai tên cầm những con dao găm đã được tuốt ra khỏi vỏ. Cô cảm thấy thất bại như thể cô đã bị chúng nện và làm cho thâm tím.

“Tôi hiểu rồi,” cô nói. Cảm giác đau nhói do giữ nhiệt quá lâu, không khí lạnh lẽo ban đêm và tác động của thuốc mê, tất cả ép vào, làm Enna đau đớn,

và cô bắt đầu run rẩy nhiều đến nỗi răng đánh lập cập vào nhau.

“Đến đây nào,” Sileph nói, quàng tay quanh vai cô. Trán Finn nhăn lại vì giận dữ hoặc là bối rối, và Enna hất tay Sileph ra. Anh ta liếc nhìn Finn một lần và cau mày.

“Trở lại lều, cô gái,” anh ta nói lạnh lùng.

Cô chờ cho những tên lính dẫn Razo và Finn đi trước khi cô theo Sileph vào trong lều.

“Đây là giải pháp tốt nhất”. Anh ta nói.

“Tốt nhất cho ai?”

Anh ta nhìn cô khi cô ngồi xuống và tựa đầu lên gối.

“Cô không muốn biết tại sao tôi cứu mạng bọn họ sao?”

“Gì cơ?” Cô ngẩng lên nhìn anh ta, thách thức anh ta tự biến mình thành một anh hùng ngay bây giờ.

Anh ta nhún vai và trông có chút giống một chàng trai trẻ đầy hi vọng và không chắc chắn về bản thân mình. “Tôi bảo lính gác rằng chúng đột nhập vào trại để cố giải cứu cho cô. Tiedan sẽ muốn giết chúng nếu ông ta biết chúng là những kẻ ám sát.”

“Ồ, dừng cái kiểu hùng biện Tira của anh đi,” Enna nói. “Những người lính này không phải là những kẻ ám sát”.

Sileph dường như ngạc nhiên. “Ý tôi là... cô biết chúng đến để giết cô.”

Enna định mở miệng để phản đối, nhưng lời lẽ nghẹn ở cổ họng cô.

“Họ đến đây như là những sát thủ, Enna, để quân Tira không thể có được sức mạnh của cô. Có một cậu bé thứ ba đã đe dọa rất nhiều trước khi lính của tôi giết cậu ta.”

“Không,” cô nói, giọng hơi cao hơn, “Họ đến để cứu tôi. Tôi không biết người kia là ai, nhưng Razo và Finn sẽ cố để giải cứu tôi.”

“Ba người sao? Bayern cử ba cậu bé đến để kéo cô ra khỏi trại của quân Tira và hi vọng sẽ thành công? Cô không nhận thấy bọn chúng trông như thế

nào sao?”

“Đầy vết thâm tím, bị bịt miệng,” cô nói ngang ngược. Anh ta chờ đợi cô nói thêm. “Và buồn. Họ đang cố gắng để nói với tôi rằng họ rất xin lỗi.”

“Xin lỗi vì chúng đã không cứu được cô? Hay xin lỗi vì chúng đã phản bội cô?”

Enna định trả lời, nhưng cổ họng cô thắt lại, và cô cảm thấy môi mình run rẩy. Những gì anh ta tuyên bố thật ngớ ngẩn, nhưng cô nhớ đã thấy đôi mắt buồn rầu, hàng lông mày lo lắng của họ. Và cậu bé thứ ba là ai?

Sileph ngồi xuống bên cạnh cô. “Tôi không muốn nói với cô và thuyết phục cô rằng họ có ý xấu. Tôi nghĩ cô có thể đã biết sự thật. Nhưng nếu Tiedan và những người còn lại tin rằng họ đến để giải cứu cô, chúng ta có thể sử dụng những cậu bé làm con tin. Những gì tôi đang nói là, sẽ rất là khôn ngoan nếu cô giả vờ quan tâm đến những cậu bé đó”.

Enna bắt gặp ánh mắt của anh ta. “Tôi có quan tâm. Tôi...”

Sileph lắc đầu và hàm anh ta đánh lại giận dữ. “Những tên khốn. Cử bạn bè đến để giết cô, hay tệ hơn, cử bạn bè cô đi để bị bắt giữ và bị giết trước mắt cô, và cho cô biết rằng sẽ không có người giải cứu nào đến nữa.” Anh ta xoa những sợi râu cứng, tiếp tục đặt ánh mắt trên người cô. “Họ không quý trọng cô chút nào, nếu có họ đã không để cô phải đi một mình ở nơi đầu tiên và bây giờ sẽ không trở thành đối tượng cho cuộc giải cứu thảm hại như vậy.”

Enna nhìn chăm chăm anh ta. Đôi mắt ươn ướt đã bắt đầu nhòe hình ảnh của anh ta, và cô không còn xác định được khuôn mặt anh ta. Thảm hại. Kẻ ám sát.

“Đi ra” cô nói.

“Enna...”

Enna đứng dậy và thụi vào hàm của anh ta mạnh nhất có thể.

“Đi ra,” cô nói. Anh ta không di chuyển, vì thế cô đâm lần nữa. Anh ta bắt lấy cổ tay cô, mắt long lên giận dữ.

“Đừng đánh tôi,” anh ta nói từ từ, nghiêng rằng. Mắt Enna mở to, và lần đầu tiên cô cảm thấy sợ anh ta. Anh ta nắm cổ tay cô chặt hơn, như thể kiểm tra sức lực của cô; sau đó anh ta quăng cô lên mặt đất và rời khỏi căn lều.

Enna cảm thấy rất cô đơn hai ngày sau đó. Liều thuốc nước lười vua cuối cùng đã thoát ra khỏi cơ thể cô, để lại các cơ cảm giác yếu ớt và đau buốt nhưng vẫn sử dụng được. Tâm trí cô dần dần trở nên tỉnh táo. Và khi cảm thấy nhiệt một lần nữa và len từng chút vào chân tay, cô phát hiện ra lần đầu tiên cô không còn lạnh trong nhiều ngày nay.

Lẻ loi, cô đi vòng quanh trong lều, vung vẩy cánh tay, cố gắng để đánh thức và tăng cường cơ thể yếu ớt của mình. Khi cơ hội đến, cô không muốn sự yếu ớt ngăn cản cô chiến đấu hoặc bỏ trốn. Nhưng trong hai ngày, lính gác chỉ mang đến nước, và rất nhanh cô nằm co trên mặt đất, đánh vật với cơn đau do đói, khao khát được hồi phục để phóng lửa, và nỗi sợ hãi Finn và Razo đã tin vào cái chết của cô.

Trong thâm tâm, sâu hơn cái hố ở trong ngực cô, cô không tin rằng họ có thể là những kẻ ám sát. Nhưng những lời của Sileph vẫn vo ve trong đầu Enna, và cô không thể chắc chắn. Bất kể thế nào, cô cũng không thể để bạn bè cô bị giết. Cô sẽ không phóng lửa.

Vào ngày thứ ba, khi cái bóng vàng vọt từ những bức tường của căn lều hắt vào nói cho cô biết là đã giữa trưa, Sileph quay trở lại. Anh ta đặt một ổ bánh mì nóng và một lát pho mát trước mặt cô mà không nói một lời rồi quay ra. Anh ta dừng lại, một tay đặt trên cửa lều như thể đang xem xét, sau đó quay lại và ngồi bắt chân phía trước mặt cô.

“Ăn đi,” anh ta nói.

Cô nhìn trừng trừng anh ta, ám chỉ về hai ngày không có thức ăn, và vụ bắt giam, đánh đập bạn bè cô. Những nếp nhăn trên mặt anh ta giãn ra.

“Cả hai chúng ta đều giận dữ,” anh ta nói. “Tôi xin lỗi”.

Anh ta nhìn cô, và mặc dù cô đã chuẩn bị để từ chối lời xin lỗi của anh ta, thay vào đó cô phát hiện chính mình nín thở trong giây lát. Cô đã không thực

sự nhìn thấy con người anh ta, không thực sự trong những ngày mơ hồ do nước lười vua. Mái tóc nâu nhạt được cột ra đằng sau, để lộ ra góc cạnh trên khuôn mặt, những đường nét răn rỏi ở cằm, đôi mắt nâu đen. Ngay lúc này, những nếp nhăn mệt mỏi quanh mắt làm anh ta trông rất đau buồn.

“Ăn đi,” anh ta nói, và cô cảm kích quay đi khỏi anh ta để tập trung vào bữa tối của mình. Đồ ăn rất dễ chịu, mặc dù không đủ để giữ cô khỏi muốn thêm nữa. Cô phui những mảnh vụn trên người, sửa soạn lại, sau đó tiếp tục hướng ánh mắt về phía Sileph.

“Anh là đồ ngốc,” cô nói.

Sileph gật đầu. “Đừng nói cô mất hai ngày để nhận ra điều đó.”

Enna gần như mỉm cười. Sileph tư lự trong một lúc; sau đó anh ta nhắm mắt như thể không muốn cho thứ gì lọt vào.

“Enna, từ tất cả những cô đã kể, tôi giả định là Bayern đã hoặc sẽ bỏ rơi cô, và những cậu bé vụng về nỗ lực để ám sát cô.” Enna định phản đối lại, nhưng Sileph đã giơ tay lên và tiếp tục - “Hoặc giải cứu là bằng chứng cuối cùng. Nhưng giờ tôi hiểu rằng cô vẫn hi vọng quay trở lại Bayern. Tôi thật khinh suất. Tôi biết mình sẽ cảm thấy như thế nào nếu tôi bị Tira phản bội, và tôi rất xin lỗi.”

Sileph đứng lên, đi lại trong không gian nhỏ. “Điều đó làm tôi giận dữ. Làm sao họ có thể mù quáng như vậy? Nếu tôi là họ, tôi sẽ không để cô đi quá dễ dàng như vậy”.

“Anh sẽ không để tôi đi?” Cô nói với sự khinh miệt.

Anh ta trả lời đơn giản. “Họ là những tên ngốc. Họ không xứng đáng với cô. Họ không chỉ vứt bỏ cô, mà còn nỗ lực quá ít để mang cô trở lại? Hừ. Tôi không ngạc nhiên, tôi cho là thế, khi tôi nghĩ đến Hoàng hậu nhỏ bé nhút nhát đó”.

Enna nhăn mặt. Khi Sileph nói một cách khinh miệt về Isi, cô cảm thấy mình rất dễ bị cám dỗ để đồng tình, và tội lỗi dai dẳng, dày vò cô được giảm bớt. Nhưng trái tim cô sẽ không cho phép điều đó.

“Đừng nói thế,” Enna nói. “Anh đừng nói thế. Anh không biết cô ấy”.

Sileph gật đầu. Anh ta quỳ gối bên cạnh Enna và cầm lấy tay cô.

“Tuy nhiên, nếu họ không cần cô, chúng tôi cần. Tiedan đã cho tôi một vài chỉ thị. Cô và tôi sẽ cưỡi ngựa ra ngoài ngày hôm nay - để làm một nhiệm vụ. Nếu nó diễn ra tốt đẹp, mọi thứ đối với cô sẽ thay đổi từ đây”.

“Anh mong đợi tôi làm gì, từ bỏ Bayern sao?”

“Chẳng phải họ đã từ bỏ cô sao?”

“Đội trưởng,” một giọng nói bên ngoài lều vọng vào.

Sileph bỏ tay cô ra và đứng dậy. Mặt anh ta đánh lại, và giọng nói trở lại lạnh lùng. “Vào đi, Pol”.

Pol bước vào. Cô đã nhìn thấy anh ta vài lần trong những tuần ở đây, nhưng anh ta chưa bao giờ nhìn cô. Không ai trong số những tên lính làm điều đó, ngoài Sileph.

“Ngựa đã sẵn sàng, thưa ngài.”

Pol đưa cho Sileph một cái túi rồi rời đi, và anh thả nó lên đầu gối Enna. Bên trong là một bộ quần áo cưỡi ngựa dành cho phụ nữ, màu nâu đậm và cắt theo kiểu Tira với cổ tay và eo vừa vặn. Còn có xà cạp, một cái mũ len và găng tay hở ngón, một áo khoác, một đôi boots mới, và một bình đầy nước với một cái cổ dài giống như cái Razo ăn trộm được cho cuộc thám hiểm giả trang của họ.

“Mặc vào. Chúng ta sẽ đi khi cô sẵn sàng,” anh ta nói, rồi để cô lại một mình.

Enna nhanh chóng mặc vào. Cô không chỉ cảm thấy lạnh trong chốc lát sau khi cởi ra bộ quần áo Bayern cũ nát, mà còn nhớ lại những kí ức sống động, dễ tổn thương về tên lính có ngón tay xương xẩu liếc mắt đều cáng trước mặt cô, và thứ duy nhất bảo vệ cô lúc đó chỉ là một tấm chăn mỏng. Cô giữ cái váy cũ bên dưới bộ quần áo - họ có thể nghĩ cô mặc nhiều lớp cho ấm.

Khi ra khỏi căn lều, cô cảm thấy kỳ lạ, cái mũ cực kì ấm áp nhưng không quen thuộc, bộ quần áo chạm vào cô ở những chỗ không bị cái váy và áo

chên Bayern che phủ. Cô cảm thấy như thể cô không còn là một tù nhân mà đã trút bỏ chính mình để trở thành một người Tira. Một ý nghĩ tức thời lướt qua chống lại những cảm giác tốt đẹp của cô: Đó là cách anh ta muốn cô cảm thấy.

Mặc đồ như thế mang lại cho cô cảm giác nhẹ nhõm. Khi đi qua khu trại với Sileph và vài tên lính Tira khác, cô cảm thấy mình giống như một trong số bọn chúng thay vì bị bắt bởi chúng. Cô biết đó là một ảo tưởng, nhưng ít nhất nó làm giảm đi cảm giác tổn thương trong cô. Sau đó họ tới chỗ những con ngựa. Mười tên lính đã sẵn sàng trên ngựa. Trên một con ngựa to lớn, một tên lính đỡ một người lên yên ngựa phía đằng trước. Đó là Razo, bị bịt miệng, hai tay bị trói.

“Tại sao?” Cô hỏi.

“Để bảo vệ chúng tôi,” Sileph nói. “Bất cứ khi nào chúng ta ra ngoài, tôi sẽ mang theo một người bạn Bayern của cô”. Anh đỡ Enna lên một con ngựa, sau đó nhảy lên đằng sau cô. Anh ta ngả đầu sát tai cô và thì thầm, “Tôi tin cô, nhưng Tiedan thì không”.

Enna nhìn Razo. Tên lính rẽ con ngựa để cô và Razo không thể nhìn thấy ánh mắt nhau, nhưng cô có thể nhìn thấy một vết bầm và một vết cắt không được băng bó một bên mặt của cậu. Cô nghĩ, Tôi sẽ nhìn thấy Tiedan bị thiêu cháy.

“Tôi có thể tự mình cưỡi ngựa,” cô nói, nhớ tới Merry và hi vọng nó trở về nhà an toàn. Nhà. Ostekin có phải là nhà của con ngựa cái? Đó có phải là nhà của cô không?

Một trong những tên lính cười lớn trước yêu cầu của cô. “Và để cho cô phi nước đại về Bayern sao? Không may mắn thế đâu”.

Sileph cũng cười. Cô có thể cảm thấy những cơ nhô lên từ trận cười của anh lên lưng cô. “Chưa đâu, quý cô của tôi. Cô sẽ nhận được điều đó đúng thời điểm”.

“Và tôi sẽ nhận điều đó như thế nào?”

Anh ta vòng tay quanh eo cô, kéo cô chặt hơn về phía anh ta, và thúc con ngựa phi nước kiệu.

Họ cưỡi ngựa khoảng hai giờ, khi mặt trời mùa đông lặn xuống và chân trời đỏ rực, Enna càng ngày càng cảm thấy khó chịu. Không được biết trước chuyện gì sắp xảy ra cũng tệ như bị trói bằng giây thừng. Cô nhìn mặt đất màu xám trượt đi bên dưới họ và thấy một ánh kim loại lóe lên từ đôi bốt của Sileph. Một con dao.

“Chậm lại,” cuối cùng Sileph lên tiếng. Đoàn người dừng lại, và Enna cố gắng nhìn xung quanh để xem họ đã đi tới đâu. Phía trên con dốc tiếp theo là một nông trại. Cơ hoành sợ chiếm lấy Enna. Tại sao chúng lại dẫn cô đến một nơi xa xôi như thế này? Có phải chúng định tra tấn cho đến khi cô tiết lộ cách kiểm soát ngọn lửa? Hoặc chúng buộc cô phải nhìn khi chúng tra tấn Razo? Không, không, cô sẽ không để chúng làm thế.

Cô suy tính về những hành động tiếp theo của mình. Sileph đã xuống ngựa và đỡ cô xuống. Cô giả vờ yếu ớt, loạng choạng, và rút con dao từ đôi bốt của anh ta. Sau một cú đánh mạnh, cô kề con dao vào cổ của Sileph, tay trái giữ gáy anh ta thật chặt để anh ta biết nếu dám cử động, cô sẽ không thả ra cho đến khi cắt vào lớp da. Cơ thể anh ta cứng lại, nhưng anh ta không giơ tay lên để đoạt lấy con dao từ tay cô.

“Hãy để Razo được tự do,” cô nói.

Một số tên lính tuốt kiếm ra, và ba tên khác giương cung lên. Enna hơi di chuyển để Sileph phần nào chắn giữa cô và những cung thủ.

“Cởi trói, cho cậu ấy một con ngựa, và để cậu ta đi hoặc tôi sẽ giết Sileph rồi thiêu cháy những người còn lại”.

“Enna,” Sileph nói.

Cô túm lấy cổ anh ta chặt hơn và ấn nhẹ lưỡi dao. Cô nhón gót chân để vươn tới anh ta, và tay cô bắt đầu run rẩy. Cô tự hỏi tại sao anh ta không cố tước vũ khí của mình, nhưng có lẽ do ngọn lửa, chứ con dao không phải là thứ làm anh ta sợ.

“Tại sao các anh không cử động?” Enna hỏi. “Tôi nói là thả cậu ấy ra”.

“Họ sẽ không di chuyển nếu không có lệnh của tôi, và tôi sẽ không hạ lệnh đâu.”

“Bảo họ làm đi,” Enna nói. Cô không nhìn vào mặt Sileph. Nhìn vào anh ta giống như uống nước lười vua, và cô cần tỉnh táo để suy nghĩ. Có lẽ chúng sẽ tuân lệnh cô nếu cô nướng một trong số bọn chúng trên ngọn lửa. Sau đó, có lẽ chúng sẽ giết Razo.

Sileph nuốt nước bọt trước áp lực của con dao và nói nhẹ nhàng. “Enna, tôi đã nói tôi sẽ không ra lệnh. Nếu cô muốn làm điều đó, cô sẽ phải thử giết họ ngay lập tức. Cô phải giết tất cả bọn họ trước khi những mũi tên bắn vào cô hoặc Razo. Nhưng cho dù cô sống sót qua đợt này và trốn thoát hoặc cố gắng tự vẫn, ngay khi có tin tức về đến Eylbold, Finn sẽ bị giết.”

Cô căng thẳng dò tìm ánh mắt của Razo, nhưng tên kị sĩ cười ngửa tiếp tục giữ cậu quay đi để cô không thể nhìn thấy mặt cậu.

“Anh không phải làm điều đó. Chỉ cần thả Razo đi. Tôi sẽ ở lại với anh, tôi hứa, và anh vẫn sẽ có Finn để khống chế tôi.”

“Không.” Cô ở gần đủ để cảm thấy rằng từ đó vang lên trong ngực anh ta. “Tướng quân của tôi không cho phép điều đó. Cô phải chọn ngay bây giờ số phận của Finn, sống hoặc chết. Nếu cô định giết tôi, Enna, cô sẽ phải cắt cổ họng tôi. Tôi ở quá gần để đốt.”

Anh ta đặt tay quanh eo cô và cô nhảy dựng lên, ấn con dao có chút mạnh hơn.

“Bình tĩnh nào, bình tĩnh,” anh ta thì thầm. “Tôi chỉ đang cho cô thấy tôi sẽ không để cô đi cho đến khi cô giết tôi hoặc đặt con dao xuống.”

Enna nhìn vào mặt của những tên lính trong ánh sáng đỏ ối đang tắt dần. Chúng sẽ giết Razo nếu chúng có thể, và chúng sẽ giết Finn. Cô tin chúng đã giết cô nếu không phải vì Sileph. Cô có thể nhìn thấy cơn khát máu trong mắt chúng, giống như cơn khát lửa của chính cô lúc này, nhiệt từ cơ thể chúng và những con ngựa cù lên làn da trần ở mặt và cổ cô.

Thật vô vọng, nhưng cô không sẵn lòng để mất đi lợi thế ngăn ngui của mình, và cô nghiêng người tránh khỏi đích ngắm của những mũi tên và áp sát Sileph. Đầu cô chạm vào cổ anh ta, và cô nhìn vào phần tối trên bộ râu đã được cạo nhẵn, chỗ trũng ở cổ họng, có một vết sẹo trắng nhỏ ở cằm. Anh ta có mùi quen thuộc như mùi những cây thông ở Forest, như mùi xà phòng của mẹ cô, và cô nhận ra với một cơn rùng mình ớn lạnh rằng cô có thể đã phải lòng anh ta. Và mặc dù vẫn đang là một tù nhân, bất chấp Razo, Finn, nước lười vua, chiến tranh và tất cả, trong khoảnh khắc này, cô đã thực hiện tất cả những gì mình từng mơ ước và khát khao khi cảm thấy mình không quan trọng và buồn chán trong những đêm tĩnh lặng ở Forest. Cô có một con dao trong tay, lửa nhức nhối chờ được thoát ra khỏi ngực cô, và một viên đội trưởng của kẻ thù ở bên cạnh. Có phải cô đã từng không muốn làm những việc nhỏ nhặt, để được tham gia vào việc gì đó lớn hơn bản thân cô, lớn hơn cả Forest? Ồ, làm ơn đi, Enna, cô nghĩ. Mày sẽ cho anh ta thấy sự lỗ bịch của mày.

Cô lằm bằm trong thất bại và ném con dao xuống đất. Ngay lập tức những tên lính sắp xếp lại đội hình, Razo ở giữa, tất cả những mũi tên đều chĩa vào cô. Sileph vẫy họ hạ cung tên xuống và sau đó cười lớn.

“Chà, tôi mừng vì nhận được sự quan tâm của cô.” Anh ta xoa cổ và thích thú nhìn vết máu trên ngón tay.

“Tôi đang chờ đợi điều đó, mặc dù tôi thừa nhận rằng nó có chút dữ dội. Điều gì đã làm cô đổi ý vậy?”

Enna không bị lừa phỉnh. Cơn giận dữ của cô đã bùng lên và chúng không được giải thoát. Và cô bị chọc tức bởi Sileph vì lừa cô phải lòng anh ta.

“Tại sao chúng ta ở đây, Đội trưởng?” Cô hỏi.

Sileph chớp mắt một lần khi nghe thấy cô gọi chức vụ thay vì tên của anh ta. “Tôi mang cô tới đây để phóng hỏa”.

Sileph ra hiệu cho những tên lính, và hầu hết đều xuống ngựa đi theo khi anh ta dẫn Enna về phía căn nhà. “Có một thứ mà tôi không thể đẩy ra khỏi

tâm trí, đó là vẻ mặt cô khi cô phóng hỏa bên ngoài Eylbold. Đó là niềm vui sướng. Cả nhẹ nhõm nữa. Tôi biết cô cần phải làm điều đó lần nữa, Enna”.

Cô không tranh cãi, không đủ tin tưởng vào bản thân mình để có thể nói dối. Thậm chí suy nghĩ về điều đó cũng dày vò cô với niềm phấn khích. “Nhưng tại sao là căn nhà này?”

“Theo lệnh của Tiedan. Đó là một căn nhà trống, chỉ để cô thực hành lần nữa”.

Những ngón tay của Enna bị kích động và bản năng của cô hét lên cảnh báo. Nhưng nơi trống rỗng trong ngực cô đã mở rộng ra và nhiệt tụ tập xung quanh cô, chờ đợi.

“Không, tôi không thể,” cô nói.

Sileph lột đôi găng tay, mũ và nới lỏng phần cổ áo khoác của cô. Nhiệt bây giờ đã có thêm nhiều da để chạm vào, sự cảm dỗ ngày càng tăng lên và mời gọi. Dù sao đi nữa, tại sao cô lại kháng cự? Cô không còn là một tù nhân ở ngoài này. Finn và Razo sẽ không bị hãm hại do ngọn lửa này. Isi đang ở cách xa hàng dặm. Cô kéo nhiệt đã sẵn sàng bên trong cô, biến đổi nó thành hình ngọn lửa, và phóng nó nổ bùng lên mái nhà.

Enna thở hổn hển như thể cô ngâm dưới nước quá lâu và lúc này mới có thể hít thở được. Ngọn lửa vồ lấy bầu trời đêm. Cô có thể cảm thấy nhiệt của những tên lính đằng sau cô và sử dụng nó để thiêu đốt những bức tường. Sau đó cô bị cảm dỗ thử đầu hàng ngọn lửa theo đề nghị của Sileph, chỉ để xem mình có thể tiến thêm bao xa, nhưng cô kìm lại, vẫn cẩn thận nhớ đến số phận của Leifer, tiếp tục níu lấy lời hứa cuối cùng chưa bị phá vỡ. Thêm nữa, sau khi phóng ra một loạt, cảm giác về nhiệt của cô giảm đi, lồng ngực đau đốn, bị thắt chặt, và lạnh cóng. Sau đó cánh cửa mở ra. Hai bóng người chạy ra khỏi tòa nhà đang cháy, một trong hai người đang cố dập ngọn lửa đã liếm lên áo chèn của anh ta. Anh ta ngã xuống đất, lăn lộn để dập tắt ngọn lửa. Người còn lại rút kiếm ra trong tư thế phòng thủ nhưng nhanh chóng thả rơi nó khi nhìn thấy số lượng quân lính tụ tập đằng sau Enna. Anh ta chạy trốn ra đằng sau ngôi nhà bốc cháy và leo lên ngựa. Trước khi con ngựa phi được

hơn ba bước dài hướng về Ostekin, một mũi tên của quân Tira đã cắm vào ngực anh ta. Anh ta gục xuống và ngã khỏi yên ngựa.

“Không,” Enna nói. Cô quay ngoắt lại và đối mặt với Sileph. “Anh đã ép tôi làm điều này,” cô đập vào ngực anh ta. “Anh làm tôi tấn công chính người của mình. Sao anh dám?” Cô tiếp tục đâm anh ta và nguyên rủa chính mình cho đến khi anh ta nắm lấy tay cô và giữ cô đứng yên.

“Dừng lại. Hãy kiềm chế, quý cô của tôi”. Nắm tay anh ta chặt hơn, và cô ngừng vật lộn. Đôi mắt đen sắc của anh ta bắt gặp ánh mắt cô. “Đây là lệnh của Tiedan, không phải của tôi. Làm sao tôi biết được có những gián điệp của Bayern ẩn nấp ở trong đó. Cô có biết không?”

Enna tê liệt, há hốc miệng. Không, cô đã không biết. Tại sao lại không biết cơ chứ? Tại sao cô không cảm thấy nhiệt phát ra từ ngôi nhà? Có lẽ, cô thừa nhận với chính mình, cô khao khát muốn phóng hỏa đến nỗi cô đã không dừng lại và thử cảm nhận họ.

“Đội trưởng,” Pol nói. Anh ta chỉ về người lính Bayern đầu tiên đã dập tắt ngọn lửa và đang chạy về phía con ngựa của anh ta.

“Cứ để hắn ta đi.” Sileph nói. Anh ta thì thầm với Enna. “Vì cô.”

Những mũi tên hạ xuống, người đàn ông lên ngựa và rời đi an toàn.

CHƯƠNG 15

Đoàn người im lặng cưỡi ngựa trở lại trong ánh sáng đang nhanh chóng tắt dần. Enna cố gắng trong vô vọng giao mắt với Razo, để xem cậu hiểu được hay đang chỉ trích cô. Suy nghĩ của cô tràn ngập hình ảnh đau đớn của người đàn ông Bayern với mũi tên cắm vào ngực, nhưng điều đó trở nên dễ chịu hơn khi cảm giác về nhiệt của cô quay trở lại. Cơ thể Enna thả lỏng ra, và lần nữa cô nhận thức được nhiệt của con ngựa, của những kỵ sĩ xung quanh, của hầu hết mọi vật, và của vòng tay Sileph quấn quanh eo cô.

Khi trở về trại ở Eylbold, Sileph nắm lấy cánh tay Enna và nhanh chóng đưa cô trở về lều. Mắt anh ta nhìn lên mọi thứ họ vượt qua nhưng dường như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, môi anh ta mím chặt và co giật. Anh ta ra lệnh cho những tên lính canh di chuyển ra xa một vài bước rồi theo cô vào trong lều.

Anh nắm chặt vai Enna để nhìn thẳng vào mặt cô, sau đó giữ lấy tay cô. “Điều đó thật tuyệt vời. Cảm giác về nó có tốt không?”

Enna chớp mắt hai lần và cau mày. “Có,” cô đáp giống một câu hỏi.

Sileph mỉm cười. Kết quả thật sững sờ. Mắt anh ta sáng lên, nếp nhăn xung quanh miệng anh ta giãn ra, hàm mở rộng ra. Enna cảm thấy trong lòng ớn lạnh một cách lo lắng.

Anh ta cười, nhắc cô lên và quay vòng. “Dĩ nhiên là phải thế. Cô thật tuyệt vời.”

Enna trượt chân khi anh ta đặt cô xuống, và cổ gãy bàn tay anh ta ra khỏi eo. Dạ dày trông tránh làm cô cảm thấy như thể mình vẫn đang xoay tròn.

“Trong vài tuần, vài tuần mà cảm giác giống như vài năm, tôi đã khao khát được xem cô phóng hỏa, Enna. Đó là những gì cô được sinh ra để làm.”

“Thôi nào, tôi không biết tại sao anh lại nghĩ thế. Tôi không thể quên một người đàn ông Bayern đã chết ngày hôm nay...”. Lập luận của cô nghe không thỏa đáng đối với cả chính đôi tai cô.

“Đừng bận tâm điều đó”. Anh nhìn sâu vào mắt cô làm Enna cảm thấy mặt mình đỏ bừng. “Từ lúc thấy cô đi xuyên qua những khu rừng của Eylbold, tôi đã không ngừng nghĩ về cô”.

“Ồ, thôi đi”. Giọng cô vỡ ra một chút. Cô khuyến khích sự phần nộ của mình bùng lên, giận dữ với chính mình bởi điều này chính xác là những gì cô muốn nghe.

“Tôi muốn cô đi cùng với tôi,” anh ta nói. “Tôi biết chúng ta sẽ ở bên nhau, đúng không? Cô phải cảm thấy điều gì đó”.

Anh ta nắm lấy cả hai tay Enna, và cô giấy giụa nói lỏng chúng ra.

“Cô vẫn còn kháng cự,” anh ta nói.

Bên ngoài, cô có thể nghe tiếng gọi của một lính gác, một tiếng gào khóc đáp lại, và tiếng tanh tách của một đồng lửa gần đó. Cô cảm thấy bị ngăn cách khỏi thế giới đó, như thể trong lều chỉ có cô và Sileph tồn tại. Cô nhìn xuống đôi tay mình và thấy chúng vẫn ở trong tay anh ta, điều đó làm cô ngạc nhiên, khi cô cảm thấy cả hứng thú và lo sợ.

“Anh đang cố gắng để đánh lừa tôi bằng cách nào đó,” cô nói. “Tôi không phải nói nhiều. Tôi vẫn nhớ tôi là ai ở đây. Và chúng ta là kẻ thù”.

“Tại sao? Tại sao chúng ta lại là kẻ thù?” Anh ta nói theo cách quen thuộc của mình, và trong giọng nói tha thiết có chút nghiêm khắc của Đội trưởng Sileph. “Cô đã kể cho tôi nghe về cô, không có gì dành cho cô ở Bayern. Người thân của cô đã mất, Hoàng hậu không tin cô, bạn bè cô là những kẻ ám sát, và cả tên do thám Bayern có thể đã cưỡi ngựa về nhà và báo cáo rằng cô phóng hỏa vì Tira.”

“Ồ”, cô nói, cảm thấy sức nặng của một nắm mồ đang nhấn chìm ngực

mình. “Tôi phóng hỏa vì Tira?”

“Chúng ta không phải kẻ thù,” anh ta nói. “Cô không cần phải là một tù nhân ở đây, không phải bây giờ. Tiedan muốn cô dạy tôi về ngọn lửa, và ông ta sẽ tính đó là một bằng chứng của lòng trung thành. Cho dù cô không thể làm điều đó, nhưng những gì cô đã làm hôm nay, đó là câu trả lời của chúng ta. Phóng hỏa vì Tira. Hãy giúp tôi nhanh chóng kết thúc cuộc chiến tranh này. Và sau đó...”

Giọng anh ta dịu lại, mất đi sự hờn hở, tan chảy ra để thu hút cô với những âm thanh đó. Anh ta nắm lấy tay cô, xoa ngón tay cái lên lòng bàn tay cô. “Và sau đó cô và tôi trở lại Tira, như những chiến binh danh dự. Tôi sẽ mua cho cô một ngôi nhà lớn ở Ingridan. Cô sẽ chỉ huy một nhóm người hầu, và lúc cần thiết chúng ta sẽ phục vụ đức vua bảo vệ đất nước chống lại kẻ thù và tai họa.”

Anh ta cầm lấy tay kia của cô. Cô không giật ra.

“Ngôi nhà đó,” cô nói, “có nhiều lò sưởi không?”

Anh ta cười và vuốt tóc cô khỏi trán. Cô nhớ anh ta đã từng làm thế trước đó, trong suốt những ngày cô bị đánh thuốc mê, nhưng cô chưa bao giờ cảm nhận nhiều về nó như bây giờ. Mắt anh ta lướt lên tóc, má, mắt, môi cô. Một tay chuyển ra thắt lưng cô, tay còn lại đỡ cằm sau đầu cô, đầu ngón tay vuốt ve má cô.

“Nhiều lò sưởi và gỗ,” Sileph đáp, vẫn tiếp tục cười. Anh ta ngả vào gần sát người cô, giọng nhẹ nhàng như một lời thì thầm. “Chúng ta sẽ giữ một cánh đồng cỏ khô chỉ để dành cho em phóng hỏa. Và những cây gậy, rơm, những căn lều, tất cả những căn lều mà em muốn...”

Rồi anh hôn lên môi cô. Mắt cô nhắm nghiền một lúc, và cô không nghĩ gì ngoài tiếng tim đập thành thịch vang bên trong đầu. Tay cô run lên vì sốt sáng. Cô do dự, sau đó vòng tay quanh cổ anh ta và hôn trả lại. Một phần trong cô vẫn còn do dự. Cô nghĩ đến lời khuyên của Sileph về cách để phóng hỏa như Leifer đã làm - đầu hàng. Giờ cô sẽ chấp nhận lời khuyên đó, nhưng

không phải để tạo ra ngọn lửa. Cô sẽ quăng những nỗi sợ hãi đi và chỉ để mình cô cảm thấy.

Enna phải lòng Sileph suốt tuần. Đó là một sự giải thoát khi từ bỏ nỗ lực chống lại anh. Họ nấu ăn bằng ngọn lửa của anh và cùng nhau đi dạo xuyên qua khu trại, mỉm cười trước cách người khác vẫn nhìn họ như là ông chủ và tù nhân. Anh thường đi ra ngoài, phục vụ Tiedan và xem xét những vấn đề của cuộc chiến tranh, còn Enna ngồi một mình trong căn lều của cô và nhớ anh.

“Sau cùng không cần đến nước lười vua nữa,” Sileph nói khi anh trở lại.

“Không có nó, em đã đốt cháy anh rồi.”

Sileph cười lớn và hôn tay cô.

“Còn Razo và Finn - họ có thể được thả ra không?” Enna nói.

“Sớm thôi.” Anh nói.

Và họ tiếp tục cưỡi ngựa ra ngoài. Lần đầu tiên còn dẫn theo Finn bị trói và bịt miệng, nhưng trong những nhiệm vụ sau này không còn con tin nào nữa. Cô thiêu rụi căn nhà khác ở phía bắc của Eylbold, và lần này Enna được Sileph đảm bảo rằng không có ai ở bên trong. Ngày tiếp theo, cô đốt hai toa xe đầy đồ đạc giấu trong khe của hai quả đồi. Sau đó là một căn nhà khác. Khi nó được chứng minh là một tiền đồn của quân Bayern và một tên do thám chạy ra, cô hét lên “Đầu hàng đi, đầu hàng đi” trước khi anh ta cố gắng trốn đi rồi bị hạ gục bởi một mũi tên. Cô trở nên quen với những chuyến cưỡi ngựa ra ngoài dài ngày hấp dẫn, quen với bầu trời rộng mở, ngọn lửa rộn ràng, Sileph cưỡi ngựa đằng sau và đứng bên cạnh khi cô phóng hỏa. Và khi Enna nghi vấn những gì mình làm có đúng, anh ở đó khẳng định với cô, làm cô an tâm và cho phép cô tiếp tục phóng hỏa.

Sau đó Sileph đi vắng trong hai ngày. Enna đi từng bước trong lều, đốt từng mẫu rơm và thổi chúng ra ngoài. Cô có thể nghe thấy nhiều hoạt động ở trong trại. Có rất nhiều lính đến từ phía nam. Vũ khí của họ đều được mài sắc bén, những cỗ xe ngựa chứa đầy đồ tiếp tế. Xung quanh ngọn lửa ban đêm,

tiếng ồn ào náo nhiệt và thích thú. Enna nằm xuống, ngắm tia lửa xuyên qua khe lều, và ngủ thiếp đi với khao khát được tham gia vào chuyến cắm trại.

Trời tối sầm khi cô tỉnh dậy, những bức tường của căn lều sáng lên do ánh sáng hắt ra từ ngọn lửa, khu trại yên ắng trong tiếng thì thầm ngái ngủ. Ai đó đang ở trong lều. Cô bắt đầu nghĩ về tên lính có ngón tay xương xẩu, rồi nhận ra lần này cô có thể đốt cháy hắn ta nếu hắn ta đứng đây. Nhưng cô chợt nhớ ra, nếu mình phóng hỏa, Razo và Finn sẽ chết.

“Ai đó?”

“Sileph”. Anh quỳ xuống bên cạnh cô. “Anh làm em thức giấc sao? Ồ, da em lạnh quá”. Anh kéo chăn lên người cô, vén nó xung quanh người cô.

“Có chuyện gì vậy?” Enna hỏi.

Sileph thở dài. “Đã đến giờ hành quân. Vào lúc bình minh, đội quân của anh tham gia vào một đoàn quân nhỏ đi về phía đông để xem xét thị trấn khác của Bayern. Em sẽ đi cùng với anh.”

“Để phóng hỏa sao?”

“Đúng vậy. Đây là thời điểm để phóng hỏa như anh đã đề cập, Enna, kết thúc chiến tranh và mọi việc được hoàn thành với ngọn lửa. Em là hi vọng của bọn anh.”

Enna cuộn người lên. “Được rồi,” cô đáp ngái ngủ.

Cô nhắm mắt và thở nhẹ nhẹ. Sileph ở lại bên cạnh, chạm vào tóc cô và cô không phản ứng, hành động như thể mình đã ngủ. Cô muốn anh rời đi để cô có thể quyết định xem mình phải làm gì. Quá khó để suy nghĩ thấu đáo khi anh ta ở quá gần. Kết thúc cuộc chiến tranh ngay lập tức. Đúng, điều đó nghe thật tốt, nhưng cô không thể đốt con người. Cô muốn bám víu vào quy tắc này và hi vọng theo cách nào đó nó sẽ cứu cô. Sileph vuốt ve mái tóc cô, và Enna thở ra nhẹ nhàng.

Cô phát hiện mình nghĩ về lần trong căn lều khi cô giả vờ ngủ, Finn ở bên cạnh cô, tay cậu co lên trước ngực. Tất cả những gì mình từng muốn là được ở bên cậu ấy. Họ quá khác nhau, hai chàng trai này. Đối với cô, Sileph muốn

nhều hơn chỉ là được ở bên nhau.

Sau một lúc, Sileph cẩn thận nhắc tay khỏi đầu cô và thì thầm. “Em ngủ rồi à?”

Enna không trả lời. Cô nghe thấy Sileph đứng dậy và ra khỏi lều. Ngay lập tức cô mở mắt ra, khoanh tay lại, và cười mỉa. Anh ta không hiểu rõ cô nếu anh ta nghĩ cô có thể ngủ trong đêm nay. Trước khi những suy nghĩ có thể bắt đầu gờ rõi quyết định trước mắt, một cuộc trò chuyện nhỏ ở phía xa khuấy động sự tò mò của Enna. Cô ngồi lên để lắng nghe.

“Cậu ấy đây rồi, xạ thủ tốt nhất của chúng ta”.

“Tướng quân Tiedan”, Sileph đáp với sự kính trọng.

“Còn...?” Tiedan hỏi.

“Đang ngủ.” Sileph đáp.

Họ đang nói về mình, Enna nghĩ. Cô trườn lại gần hơn và nhìn xuyên qua cửa lều.

“Cận vệ Pol của cậu tìm đến chỗ tôi một tháng trước với vài nghi ngờ,” Tiedan nói, “cậu ta nghĩ rằng cậu sẽ gắn bó với cô ta, nghĩ rằng cậu sẽ không làm cô ta phóng hỏa vì chúng ta. Tôi đã bảo cậu ta hãy cho cậu một ít thời gian và chờ đợi, và suy nghĩ của tôi đã đúng”.

“Đúng vậy, thưa ngài”.

“Đội quân của cậu đã sẵn sàng cho cuộc hành quân sáng mai chưa?”

“Rồi, thưa ngài, chúng tôi sẽ rời đi lúc bình minh”

“Tốt. Gây nhiều tiếng ồn ào nhất có thể. Thiêu rụi những nông trại dọc đường đi. Nếu kế hoạch của cậu có tác dụng, đội quân của tôi sẽ tiếp tục hành quân trong hai ngày”. Enna có thể nhìn thấy Tiedan mím môi lại và nhìn Sileph một cách cẩn trọng. “Cuộc chiến vẫn chưa ngã ngũ, nhưng tôi tin vài lời chúc mừng là xứng đáng. Lúc đầu tôi đã nghi ngờ ý tưởng của cậu, nhưng giờ tôi thấy mỗi ý đồ của cậu, từ dựng lên những cái giá treo cổ làm môi nhử, nước lười vua, đến lợi dụng những người bạn nhỏ của cô ta, đã dẫn đến những thành công quyết định. Tôi nghĩ cậu sẽ không còn là đội trưởng đội

quân năm mươi người lâu nữa đâu.”

Sileph gật đầu. “Cảm ơn ngài.”

Sau đó Tiedan bước đến gần hơn và thì thầm gì đó. Enna không thể nghe thấy, nhưng cô đã nghe đủ.

Thật nhẹ nhõm khi bình minh đến. Enna đã quá mệt mỏi với việc thù ghét, nguyên rủa chính mình và thui lên mặt đất lạnh cóng. Một mảnh vỡ của ánh nắng lọt qua khe hở căn lều. Enna đứng lên, chờ đợi. Sileph bước vào, đẹp trai, hào hứng, vô tư lự.

“Em dậy rồi sao? Tốt. Đã đến lúc...”

Enna băng qua lều và đắm vào quai hàm anh ta.

Sileph tóm lấy cổ tay cô. “Em làm gì vậy... Em có điên không?”

“Anh là thằng lừa đảo khốn nạn. Tôi sẽ thiêu rụi anh.” Enna cắn anh ta. Cảm giác thật tốt khi đánh anh ta. Rất tốt.

“Em đang nói về chuyện gì vậy?” Anh ta hỏi, lắc người cô.

“Tất cả mọi lần anh đề cập tới Tiedan: Tiedan bắt buộc uống nước lười vua; Tiedan giữ bạn em làm con tin; Tiedan muốn em phóng hỏa. Có lẽ lúc tối qua, anh phải kể cho Tiedan những gì ông ta đã làm, bởi vì ông ta dường như chắc chắn nghĩ rằng tất cả mọi việc là do chính anh làm.”

Sileph nhìn chăm chăm vào cô một lúc, môi mở ra. Anh ta nhấp nháy mắt và tiếp tục hít không khí để lấy lại sự tự tin. “Anh không biết em đang nói tới cái gì.”

“Ồ, thôi đi, Sileph,” cô nói, giựt tay cô lỏng ra và đẩy anh ta lùi lại một bước. “Anh đã nói dối tôi từ lúc tôi ngất đi. Tôi trở thành tù nhân bởi vì anh và chỉ với mình anh. Anh nói anh để cho viên do thám Bayern đó chạy thoát là vì tôi. Thật vậy sao? Có lẽ anh thả anh ta đi để anh ta báo cho Bayern biết tôi đang phóng hỏa và tôi không thể quay trở lại.

“Anh...”

“Nhanh lên, hãy nghĩ ra lời nói dối khác đi”.

Sileph thô bạo chà xát trán của mình. Rồi anh ta lắc đầu, nhìn chăm chăm xuống đất.

“Anh xin lỗi”.

“Hừm”, cô đáp, không bị gây ấn tượng, trông cô có vẻ giống một người mẹ khi mấy đứa con nghịch ngợm.

“Em đã bao giờ nói dối chưa, Enna?” Cô định đáp trả lại, và anh ta đưa một bàn tay ngăn lại. “Chỉ lắng nghe anh nói một lúc, được không?”

Enna dứt khoát ngậm miệng lại và nhìn chăm chăm.

“Cảm ơn,” anh ta nói. “Anh đã nói dối. Anh đã nói dối, bịp bợm và làm mọi việc anh có thể nghĩ ra để dẫn em đến cái trại này và giữ em ở đây. Đây là phần mà em có thể tin - anh muốn em ở đây. Với anh. Giờ em đã biết điều đó, các vấn đề khác không thành vấn đề. Em vẫn sẽ đi cùng với anh, Enna. Hôm nay. Ngay bây giờ. Chúng ta sẽ phóng hỏa cùng nhau, chúng ta đang kết thúc cuộc chiến tranh này, và sau đó khi chúng ta ở trong ngôi nhà lớn của mình ở Ingridan, em có thể chỉ trích anh trước tất cả người hầu về mọi lời nói dối những ngày qua”.

Anh mỉm cười với cô, nụ cười ngọt ngào, hấp dẫn nhất, và vươn người ra để nắm lấy tay cô. “Đến đây nào, Enna,” anh ta nói nhẹ nhàng.

Cô gạt tay anh ta ra và cười lớn. “Anh là con dê nếu anh nghĩ rằng tất cả mọi chuyện sẽ qua đi như vậy. Tôi sẽ không đi, không đi ngay bây giờ, nếu anh trói tôi lại và đưa tôi đi tôi sẽ phóng hỏa, tôi thề đó, bất cứ nơi nào tôi thích.”

Sileph ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm, Enna tự hỏi có ai đó từng nói không với anh ta trước đây chưa.

“Đội trưởng,” một tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào, “đội quân đã sẵn sàng để hành quân”.

“Một lúc nữa,” anh ta hét trả lại giận dữ.

Enna trừng mắt. “Đi đi, đội trưởng, đội quân của ngài đang đợi”.

Sileph nghiêng chặt hàm. Mặt anh ta đỏ lên. “Em sẽ thay đổi ý định. Khi

hết cuộc chiến này đến cuộc chiến khác mà chiến tranh không kết thúc, và Bayern quý báu của em ngoan cố chống lại, sẵn sàng để bị xóa sổ hoàn toàn hơn là đầu hàng, lúc đó em sẽ biết em đã có thể ngăn nó lại, dứt khoát, tốt đẹp. Sau đó em sẽ muốn cuộc chiến tranh kết thúc, và em sẽ đến với anh”.

Anh ta đứng do dự ở cửa, như thể mong đợi cô thay đổi ý định và đi cùng với anh ta ngay sau đó. Cô khoanh tay trước ngực.

“Anh sẽ không thả em đi, Enna. Anh sẽ trở lại vì em, và em sẽ đến với anh.”

Anh ta vén cửa lều sang một bên và đi ra ngoài.

Enna đổ sụp xuống mặt đất và nguyên rủa thậm tệ bản thân mình. Cô đã hành động liều lĩnh, nhưng cô cảm thấy mình như bị nhổ bật lên, nứt ra như một khúc gỗ mới đốn. Tim cô như đập dồn dập lên đầu, dạ dày cô như đóng băng lại. Cô là kẻ ngốc nghếch nhất.

CHƯƠNG 16

Enna bị đánh gục hoàn toàn. Cô không thể ở lại, nhưng cô cũng chẳng có nơi nào để đi. Cô sẽ không phóng hỏa vì Sileph, và cô không thể phóng hỏa chống lại anh ta ở Eylbold vì sợ gây nguy hiểm cho Razo và Finn. Enna chưa bao giờ cảm thấy bị bế tắc như vậy. Leifer đã chết. Cô không còn gia đình nữa, và bản chất thiếu kiên nhẫn của ngọn lửa, bây giờ là một phần của con người cô, sẽ không bao giờ cho phép cô quay trở lại cuộc đời êm đềm, yên tĩnh ở Forest. Có đêm cô đã nằm mơ Forest chỉ còn là những gốc cây đen trũi bốc khói. Và còn Isi thì sao? Cô đã cố giết Hoàng hậu. Enna đã không nghĩ về từ này trước đó - giết. Rồi cô đã phóng hỏa vào tiền đồn của Bayern và chứng kiến cái chết của một trong số những lính trinh sát của họ. Nếu cô quay trở lại, cô có thể bị bỏ tù hoặc thậm chí bị hành hình vì tội phản quốc. Làm thế nào cô có thể giải thích được? Không, cô không bao giờ có thể quay trở về.

Razo và Finn. Có lẽ khi chiến tranh kết thúc, có thể cô sẽ đồng ý đi đến Tira với Sileph với điều kiện Razo và Finn được thả ra. Khao khát phóng lửa bùng lên trong ngực cô giống như một cơn ho, và cô nuốt nó xuống. Nó trở nên tồi tệ hơn sau sự ra đi của Sileph, Enna tự hỏi liệu không có kẻ thù để đốt, không có mục tiêu nào giống như giá treo cổ hoặc tiền đồn của quân Bayern, liệu ngọn lửa có từ từ thiêu đốt cô thay vào đó không. Có thể, cô chán chường nghĩ, khi Sileph trở lại sau nhiệm vụ hiện tại của anh ta, có thể cô sẽ đồng ý giúp anh ta kết thúc cuộc chiến tranh. Cô lắc đầu trước sự thay đổi nhanh chóng của mình, từ việc dẫn vật bởi khao khát được thiêu đốt Tira thành sẵn sàng đốt cháy Bayern. Cũng giống như Leifer. Có lẽ cảnh báo của

Isi đã đứng sau tất cả mọi chuyện.

Hai ngày sau khi Sileph cưỡi ngựa đi về phía đông với một đội quân nhỏ, Enna nghe thấy đội quân thứ hai rời khỏi Eylbold. Trại trở nên yên tĩnh ngay sau đó và món thịt hầm buổi tối của cô có chút loãng hơn. Khi đêm nhẹ nhàng bao trùm khu trại, vài tên lính đốt một đồng lửa gần căn lều. Xuyên qua khe hở căn lều của mình, Enna quan sát ngọn lửa nhảy múa và những màu sắc nóng bỏng của nó. Cô phát hiện mình mơ mộng về Ingridan, thành phố của Sileph với những mái vòm, ngôi nhà trắng và những cây cầu bắc qua những dòng sông xanh thẫm, về việc trở thành một chiến binh Tira, một phụ nữ nổi tiếng và đáng sợ.

Từ phía bên kia ngọn lửa, giọng của một phụ nữ Tira thu hút sự chú ý của cô. Tất cả phụ nữ ở Eylbold mà Enna nhìn thấy đều là người Bayern, nên cô tò mò, muốn nghe trộm cuộc trò chuyện của cô ta với vài tên lính về chuyến cưỡi ngựa của cô từ Folmar, cùng một vài tin tức về cuộc chiến tranh. Ngoài một số tin tức từ Folcmar, người phụ nữ còn mang theo vài chai rượu.

Enna có thể nghe thấy tiếng uống rượu, tiếng cười đùa và cuộc trò chuyện vang lên to hơn một chút.

“Họ cử một mình cô mang thông báo từ Folcmar à?”. Một tên lính hỏi.

“Đúng thế, thưa ngài, tại sao tôi phải lo sợ khi cưỡi ngựa xuyên qua đất nước mình?” Ngừng một lúc. “Đây không phải là đất của người Tira sao?”

Vài tên lính cười lớn. “Đúng vậy đó, quý cô, và nó sẽ tiếp tục như vậy”.

Enna cảm thấy bị chọc tức bởi cuộc trò chuyện của họ, và cô quá mệt mỏi vì chờ đợi. Cô bật ra khỏi lều và ngay lập tức bị chặn lại bởi hai cái giáo bắt chéo nhau của hai tên lính gác.

“Trở lại bên trong.” Tên cao lớn hơn nói.

“Sileph đã nói tôi có thể tham gia vào trại,” Enna nói dối.

“Đội trưởng bảo rằng phải giấu cô đi cho đến khi ngài ấy trở lại, mụ phù thủy. Trở vào trong đi”.

“Ồ, đó có phải là mụ phù thủy lửa không?”

Enna bắt gặp ánh mắt của người phụ nữ Tira và không thể ngăn được miệng há hốc, và thở hỗn hển vì kinh ngạc. Đó là Isi. Enna gần như không nhận ra cô trong quần áo của người Tira và nói giọng của một người Tira. Nhưng Enna biết đó là cô ấy. Và cô ôm chặt lấy bụng để ngăn mình khỏi òa khóc. Mái tóc vàng của Isi không được bọc lại và cắt đến ngang vai theo kiểu của một người lao động.

“Đúng thế, đây là mũ phù thủy lửa, con quỷ nhỏ của Bayern,” một tên lính nói với sự khinh miệt. Hắn ta thúc giục Enna trở vào trong bằng đầu mũi giáo. Cô ngồi xuống cạnh cửa lều và nhìn qua khe hở.

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một phù thủy lửa trước đây,” Isi nói bằng khẩu âm chuẩn. Đó luôn là năng khiếu của cô, Enna nhớ lại.

Khi Isi lần đầu tiên đến Bayern, cô ấy đã bắt chước giọng Forest để giấu đi nhân dạng của mình, cô có thể phân biệt tiếng hót của những loài chim khác nhau và lặp lại giọng của chúng một cách hoàn hảo, một con quạ đã nghĩ cô cũng là một con quạ - hoặc rõ ràng, một người Tira cũng sẽ nghĩ cô là một người Tira. “Tôi có thể vào đó và nói chuyện với cô ta không?”

“Không, không có cơ hội nào đâu. Đây không phải là một tù nhân thông thường. Đây là thú cưng đặc biệt của đội trưởng chúng ta”.

Enna nhăn mặt trước lời đó, và cô nhìn thấy Isi nhú mày.

“VẬY sao? Đó có phải Đội trưởng Sileph không? Một chỉ huy tài giỏi. Anh ta cũng rất có tài ăn nói, phải không?”

Một vài tên lính cười khúc khích.

“Có lần tôi nghe được một câu chuyện,” Isi nói, “về năng khiếu ngôn ngữ. Các anh có biết điều đó không? Ở nơi rất rất xa, làm thế nào có người có thể nói chuyện với chim chóc, ngựa hoặc cơn mưa, và một số người khi nói chuyện với người khác họ có được sức mạnh trái với tự nhiên để thuyết phục, mỗi lời nói của họ như là một phép thuật? Một lần ở Ingridan tôi nghe thấy Sileph nói và tự hỏi có phải anh ta bước ra từ câu chuyện cổ đó không”.

“Quả thực vậy,” một tên lính canh nói.

Da Enna rộn lên với một cơn ớn lạnh. Isi đang cố gắng để nói với cô điều gì đó - Sileph có năng khiếu trong việc nói chuyện với người khác. Một tài năng nguy hiểm, Isi đã từng nói một lần. Khi ai đó có khả năng nói chuyện, không dễ dàng để kiềm chế sức mạnh thuyết phục của họ. Thật khó để mà không yêu mến họ.

Còn lại một mình trong lều, Enna cau mày. Tên xấu xa có cái lưỡi dẻo quẹo.

“Cô có biết chuyện nào khác không?” Một tên lính lên tiếng. “Tiếp tục đi. Những câu chuyện sẽ rút ngắn đêm dài”.

Có tiếng rì rầm đồng thuận.

“Được rồi, nhưng chỉ một chuyện thôi đấy, tôi phải trở lại Folmacr tối nay”.

“Phải cưỡi ngựa ngày đêm,” một tên lính nói với vẻ đồng cảm.

Isi nhắm mắt như thể đang hình dung câu chuyện. “Ở một vương quốc trên núi, một vụ lở đất đã đánh thức một con rồng bị khuất phục từ rất lâu. Nó đuổi cổ, mài sắc móng, và phá lối ra khỏi động. Trong lúc vội vàng để thoát ra, con rồng đốt cháy những ngôi làng gần đó, nuốt chửng lũ gia súc, và quay trở lại hang động để ngủ trên cái bụng căng phồng của nó”.

“Ồ, tôi muốn thử chiến đấu với một trong những con quái vật đó,” một tên lính trẻ lên tiếng.

“Chúng không có thật, đồ ngốc,” tên lính gác nói.

“Ồ,” anh ta đáp và nắc do rượu.

Isi đằng hắng giọng. “Một hoàng tử đã dùng cảm phóng vào trong hang động trên con ngựa nhanh nhất của anh ta. Anh ta đi vào, nhẹ nhàng bước lên những cái xương động vật đã bị đốt cháy, những mẫu áo giáp cháy thành than, và tiến đến đủ gần để đâm xuyên mũi giáo qua mắt của con rồng. Nhưng đã rất lâu, kể từ khi vương quốc của anh ta phải đối mặt với một kẻ thù như vậy, và anh ta không biết con quái vật già to lớn ngủ với đôi mắt nửa nhắm nửa mở, với lỗ mũi mở rộng. Khi anh ta đến gần, con rồng thức dậy và

quất cái đuôi to lớn của nó lên bức tường hang động. Đá rơi xuống làm hoàng tử trượt chân và mắc kẹt trong đồng đồ nát không thể di chuyển.”

Thỉnh thoảng Isi xua không khí xung quanh mặt cô hoặc ngừng một lúc, chẳng nhìn gì cả, nhưng quan trọng nhất cô dường như điềm tĩnh hơn rất nhiều. Enna nghĩ loại trà Isi dùng đã giúp cô làm dịu đi sự đùng chạm của những cơn gió, và cô đoán Isi đã uống một ít gần đây. Nó có thể giữ cho tâm trí cô tập trung, nhưng Enna cũng biết nó làm giảm đi khả năng của cô với cơn gió và làm cô dễ bị tổn thương hơn. Ý nghĩ đó làm cô tự hào và buồn rầu, giống như quan sát một con chim chiến đấu với một con mèo để cứu lũ chim non của nó.

Isi nhìn xuyên qua khe hở chỗ cửa lều như thể cô có thể nhìn thấy Enna đang quan sát, có thể chạm ánh mắt cô. “Rất nhiều bạn bè của hoàng tử muốn giải cứu cho anh ta, nhưng thật vô ích khi cố gắng vượt qua con rồng đang ngủ. Vì thế họ chờ đợi gần hang động, tìm kiếm cơ hội. Trong một khoảng thời gian, không có ai đến”. Cô nhìn trở lại những tên lính. “Cuối cùng con rồng chợt quậy, nó bay thẳng đến ngôi làng khác. Bạn đồng hành với hoàng tử biết họ chỉ có một cơ hội - giải thoát hoàng tử hoặc bảo vệ vùng đất của mình. Với trái tim nặng trĩu, họ quay ngựa đuổi theo con rồng đang bay và chạy nhanh về phía trận chiến.”

Isi ngừng lại. Không gian im lặng đến nỗi Enna có thể nghe thấy tiếng tanh tách của ngọn lửa liếm lên một cành thông còn tươi.

“Vậy, sau đó chuyện gì đã xảy ra?” một tên lính hỏi.

“Đây là toàn bộ những gì tôi biết về câu chuyện,” Isi nói. “Anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi đoán những người bạn của hoàng tử đã đuổi kịp con rồng và giết nó, và sau đó quay trở lại giải cứu cho vị hoàng tử bị mắc kẹt.”

Isi mỉm cười. “Đó sẽ là một kết thúc rất tốt đẹp.”

“Hoặc,” một người khác lên tiếng, cầu nhàu trước câu chuyện không có kết thúc, “tất cả bọn họ đều bị nướng, không ai biết vị hoàng tử bị mắc kẹt, và

anh ta cũng chết.”

“Đúng vậy,” Isi đáp nhẹ nhàng, “đó cũng có thể là một kết thúc. Hoặc có lẽ trong khi con rờng ra ngoài, vị hoàng tử tìm thấy một cách để giải thoát cho chính bản thân mình, mặc dù đào chính bản thân anh ta ra khỏi một hang động đổ sụp có thể không dễ dàng gì.”

“Hừm,” một trong những tên lính gác nói, giọng hằn ta hơi lúu nhúu. “Nếu cô không phiền trước lời nói của tôi, quý cô, cô đã kể những câu chuyện rất hay nhưng tệ hại khi kết thúc chúng”.

“Nhưng cô mang tới rượu rất ngon.” Một người khác vui vẻ nói.

Isi chúc họ khỏe mạnh và đứng dậy để rời đi, liếc nhìn một lần nữa vào cửa lều, đôi mắt cô buồn bã. Enna nhìn theo và cảm thấy như thể Isi đã cột một sợi dây vào trái tim mình và siết nó khi cô đi. Enna nhớ ra Isi đã có lần than thở cô ấy không có được tài năng nói chuyện với mọi người. Đối với tâm trí của Enna, Isi không cần điều đó.

Isi đã đến đó chỉ để kể cho Enna một câu chuyện rằng họ không thể giải cứu cô. Ý nghĩ đó làm ngực cô bùng lên. Cô nghĩ đến nhận xét của Sileph về Hoàng hậu - một phụ nữ nhút nhát với mái tóc bị che đi và khuôn mặt cúi gằm. Anh ta không bao giờ có thể ngờ được Isi bước vào trại, giả dạng như một phụ nữ Tira, mạo hiểm cuộc sống của cô chỉ để an ủi bạn của mình.

Có hai chi tiết cứ xoáy trong tâm trí Enna và vặn xoắn trái tim cô với một thắc mắc đau đớn. Đầu tiên đó là trong câu chuyện của Isi, Enna là người của hoàng gia và là bạn của Isi. Và điều thứ hai, để nguy trang như một người Tira, chỉ để kể cho cô một câu chuyện, Isi đã cắt ngắn mái tóc dài tới eo của cô ấy.

Enna ngồi bên khe hở trong căn lều, ôm lấy đầu gối và nghĩ về tương lai đang thay đổi nhanh chóng của mình. Một giờ trước đây, cô đã sẵn sàng từ bỏ Bayern và chạy đến đất nước của kẻ thù với một viên đội trưởng dẻo miệng. Enna đã nghĩ tình bạn của mình đã mất, nhưng Isi sẽ không để cô đi. Nhiệt của đồng lửa trại len lỏi qua cửa lều và đập lên da cô, nhưng ngực cô lấp đầy

cảm giác ấm áp kiểu khác. Enna khao khát làm điều gì đó ngay lập tức để chứng tỏ lòng trung thành của mình đối với Isi và Bayern.

Enna nhắm mắt khi cô lật cái váy Bayern và lộ tấm da ra. Tấm da rất mềm do đặt quá gần với nhiệt độ cơ thể cô. Cô đưa một ngón tay lên những chữ viết màu đen, để cho mắt ngẫu nhiên tiếp xúc với các dòng chữ: Nhiệt luôn nhớ rằng nó là một phần của thứ gì đó đang sống, và nó khao khát được sống lại lần nữa. Đó là nơi rất nhỏ, trống rỗng. Những vật cháy tốt nhất là những vật đã từng sống một lần.

Cô có thể phá hủy nó ngay bây giờ. Isi không tin sức mạnh tạo ra ngọn lửa được chứa đựng trong tấm da, cô chỉ biết làm thế nào để tạo ra lửa. Nhưng khả năng của Enna với ngọn lửa sẽ ra sao nếu tấm da không chỉ bị giấu đi mà còn bị đốt thành những mẩu tro tàn? Có vẻ đây là một sự mạo hiểm xứng đáng. Nhưng cô do dự, đọc nó một lần cuối, chà xát tấm da giữa những ngón tay. Cô thở dài đầu hàng, kéo nhiệt tỏa ra từ ngọn lửa, và đốt tấm da. Một góc tấm da cháy bùng lên khi ngọn lửa liếm lên nó. Cô giữ một đầu góc kia cho đến khi lửa lan ra cả tấm da, sau đó ném nó lên mặt đất, dậm chân lên đồng tro tàn trước khi lớp vải trên mặt đất bắt lửa.

Sau đó Enna nhắm mắt lại và chỉ cảm nhận. Không khí lạnh xoay xung quanh cô, sau đó một luồng nhiệt ủa đến từ đồng lửa xuyên qua cửa lều. Bị cuốn theo luồng nhiệt đó là nhiệt lờ mờ tỏa ra từ những tên lính canh và nhiệt hiểm hoai tỏa ra từ những cái cây gần đó. Nơi trống rỗng trong ngực cô đập rộn lên, sẵn sàng để hút nhiệt vào trong. Tấm da đã biến mất, và không có gì thay đổi.

Enna xoa trán và nghĩ về việc nên giận dữ hay thất vọng, hoặc thậm chí là nhẹ nhõm, nhưng cô không thể giả vờ ngạc nhiên. Cô muốn thể hiện rằng cô đã sẵn sàng để từ bỏ nó, cũng như Isi sẵn sàng cắt bỏ mái tóc và mạo hiểm cuộc đời cô ấy. Nhưng Enna cũng thừa nhận mình không sẵn sàng tin vào việc đốt tấm da có thể mang đi kiến thức dường như đã được khắc sâu vào trong tâm trí cô, và trộn lẫn với da cô cho tới lúc cô không thể nhớ cuộc đời mình trước đây ra sao trước khi có ngọn lửa.

Từ những gì Enna có thể nghe thấy qua những bức tường của căn lều, rượu do Isi mang tới vẫn đang được uống, hoặc nó quá mạnh, vì thời điểm này những tên lính dường như đã ngà ngà say. Thậm chí những tên lính gác lều của Enna giờ cũng đang ngồi trên mặt đất, cười và la hét trước một vài trò đùa. Cô nghe thấy ai đó nói “Bayern” và ngả người ra phía trước để nghe rõ hơn.

“Bọn chúng không biết phải chạy trốn... chạy trốn hay làm gì.”

“Quân Bayern không biết đến sự khủng bố cho đến khi bọn chúng gặp Đội trưởng Sileph.”

“Chính Tướng quân Tiedan chỉ huy quân đội tiến đến thủ đô. Đội trưởng Sileph chỉ đi Fedorthal.”

“Tôi biết, tôi biết”. Tên lính bắt đầu cười khúc khích. “Nhưng không phải kế hoạch quá... quá tuyệt sao? Tấn công một nơi xa xôi như Fedorthal và thu hút quân đội của chúng tới đó, trong khi lực lượng đông nhất của chúng ta tiến đến thủ đô của chúng khi không có ai để ý.”

“Ai sẽ nghi ngờ chúng ta hành quân thẳng đến thủ đô của chúng chứ? Tôi ước gì tôi đang đi tới đó.”

“Anh sẽ được đi thôi, anh chặn bò ạ, nếu anh vướng phải nhiệm vụ canh giữ mụ phù lửa hai lần trong khi ông chủ của cô ta sắp sửa bị thiêu cháy đầu đó.”

Enna đứng dậy, đi qua lại lần nữa trong không gian nhỏ. Sileph quấy rối Fedorthal, Bayern đáp trả và để hờ thủ đô, còn Tiedan đang hành quân đến thủ đô. Cô phải hành động. Sileph đã quyến rũ cô với những lời nói dối ngon ngọt của anh ta, nhưng có lẽ Bayern cuối cùng vẫn chưa thua. Bên cạnh đó, tiên đoán đã nói gì? Nó nói rằng Bayern sẽ thắng, nhưng với sự giúp đỡ của Enna. Có một lúc, cô đã quên mất. Đây là cơ hội của Enna để đưa mọi thứ trở về vị trí của nó. Có lẽ cô vẫn có thể bắt kịp Isi, cảnh báo cho cô ấy, và trở lại trước khi chúng nhận thấy rồi làm hại Razo và Finn.

Những tên lính bên ngoài trở nên yên lặng. Cô nhìn ra cửa lều. Tên lính

gác và ba tên lính cô có thể nhìn thấy đã ngủ, những tên khác đã rời đi. Khó tin là mọi việc có thể trở nên dễ dàng như vậy, Enna trườn ra ngoài trời đêm lạnh lẽo.

Khu trại yên tĩnh. Hầu hết các binh lính đồn trú ở đây phải hành quân với Sileph hoặc Tiedan. Nếu chỉ có từng đó người, cô có thể bắt kịp Isi. Có một ít cơ hội tìm thấy Razo và Finn, giải thoát cho họ, và gặp Isi đúng lúc, vì thế cô sẽ phải trở lại lều trước khi bất cứ ai nhận thấy cô đã rời đi. Cố gắng trông như bình thường và không gây ra tiếng động, Enna đi xuyên qua những cơ thể đang ngủ và hướng về phía rìa khu lều trại.

“Dừng ở đó, mụ phù thủy lửa”. Hai tên lính trở lại mang theo một cái nồi hầm. Má của họ đỏ lựng. “Cô định đi đâu vậy?”

“Đi vệ sinh,” cô nói, gần như nhổ ra từng từ.

Nhiệt từ những tên lính và ngọn lửa đang cọ vào da Enna như thể nó cảm thấy sự lo lắng của cô và muốn được trợ giúp cô. Đột nhiên, mọi thứ giống như cỏ khô. Trong một thời gian, Sileph đã lừa phỉnh Enna, làm cô quên rằng Tira mới là kẻ thù của cô. Ngọn lửa cần nhiên liệu, còn cô cần một kẻ thù, và cả hai thứ đó hội tụ một lần nữa. Không có sự giục giã nào mạnh mẽ như vậy kể từ đêm cô đốt những cái giá treo cổ.

“Không được đi đâu mà không có chúng tôi. Chúng tôi sẽ rất vui lòng được giúp cô”.

Một trong hai tên lính túm lấy tay Enna với một nụ cười bệnh hoạn. Cô đẩy hẳn ta ra. Hẳn ta bước lại gần hơn, túm lấy cổ áo và kéo mặt cô đến gần hẳn ta. Hơi thở của hẳn ta dồn dập pha với mùi hăng nồng của rượu trái cây. Tay hẳn ta nóng rực.

“Đừng khiêu khích tôi, quý cô lửa. Tất cả những gì tôi cần là một lý do để giết cô ngay bây giờ và gọi nó là một tai nạn.”

“Bỏ tay khỏi người tôi, đồ con lợn,” cô nói qua kẽ răng.

“Đây là lý do khá tốt.” Hẳn ta đẩy cô trở lại và rút kiếm ra.

Khi hẳn ta giờ kiếm ra cho một cú xoáy vào cổ và tên còn lại rút kiếm ra,

cô kéo nhiệt và phóng nó vào cán kiếm của cả hai tên.

Với một tiếng thở hỗn hển đau đớn bọn chúng thả rơi thanh kiếm. Enna hút nhiệt ra khỏi thanh kiếm để làm mát chúng, phóng nó vào ngọn lửa vẫn đang sáng rực, và nhặt cả hai thanh kiếm lên. Cô giơ một thanh lên cao, lưỡi gươm chĩa vào cổ tên lính canh gần nhất, và nhỏ giọng.

“Cứ la lên hoặc bỏ chạy và tôi sẽ xuyên qua người anh hoặc thiêu cháy anh, bất cứ cách nào dễ dàng hơn.”

Enna không biết cách sử dụng một thanh gươm, cũng không dám tạo ra một đám cháy vì sợ nó lây lan và cảnh báo cho những tên lính canh Razo, Finn, nhưng những tên lính say xin tin lời đe dọa của cô, chúng gật đầu với đôi mắt mở to sợ hãi. Một tên lùi về sau một bước, trượt ra phía sau tên kia, sau đó nhìn Enna như thể cô bảo hăn ta làm vậy. Với một thanh kiếm, Enna cắt một đoạn dài dây thừng ở căn lều gần nhất và bảo tên này trói tên kia lại. Sau đó cô cắt thêm nhiều dây thừng nữa, để cho căn lều đổ sụp xuống và cột tên thứ hai. Cô cắt hai mảnh vải từ căn lều để nhét vào miệng chúng, mỉm cười, quay người để rời khỏi khu trại.

Mùi vải cháy bốc lên. Căn lều đã rơi vào đồng lửa và đang bốc cháy.

Razo và Finn. Những tên lính canh đã được lệnh giết họ khi thấy dấu hiệu đầu tiên của bất cứ một ngọn lửa bất thường nào. Trong đau đớn, cô hút nhiệt ra khỏi căn lều đang cháy, đủ để dập tắt ngọn lửa, nhưng nhiệt sôi sục trong lồng ngực, cô điên cuồng nhìn quanh tìm kiếm một nơi để phóng nó ra. Không có nơi nào cả. Cô phóng nó lên mặt đất trống, và ngọn lửa bùng lên trong một tiếng nổ sáng lòa, ngăn ngui.

“Có chuyện gì vậy?” Những tên lính say rượu nằm xung quanh căn lều của cô náo động trước tiếng nổ đột ngột. Cô giật mạnh cái lều đổ ra khỏi đồng lửa trại, nhưng nó bắt lửa lần nữa. Một trong những tên lính gác đứng dậy và bắt đầu hét lên. “Lửa, lửa.”

“Im đi. Chẳng có gì cả. Mọi việc đều ổn.”

Nhưng hăn ta tiếp tục hét lên. Ngang qua khu trại, Enna nghe thấy tiếng

đáp lại của những tên lính gác khác: “Lửa”

Cô chửi rửa, bỏ mặc căn lều cho ngọn lửa, và chạy về phía trung tâm của khu trại. Hai trong số những tên lính thức dậy, gọi với sau lưng cô: “Đứng lại! Mụ phù thủy lửa đã trốn thoát.” Cô nghe thấy tiếng gươm rút ra khỏi vỏ. Lúc này cô không thể dừng lại để đối phó với chúng. Với một cái liếc mắt ra sau, cô phóng lửa vào những thanh gươm của chúng.

Những tiếng la hét tiếp theo ngăn cản sự lạnh lùng của cô. Cô nhìn ra sau và thấy một tên lính đang đập ngọn lửa đã liếm lên áo chèn của hắn ta.

Cô vội vàng quay trở lại, hút nhiệt khỏi ngọn lửa đó và phóng lên mặt đất trước khi anh ta bốc cháy.

“Tôi không cố ý...”. Dạy dầy cô quặn lên khi thấy mình đã phá vỡ quy tắc đó lần nữa, cô đã đốt tên lính canh, và cô cố làm thế với Isi. Giữ lời hứa đối với cô giống như là thứ duy nhất bảo vệ cô khỏi đánh mất hoàn toàn bản thân mình cho ngọn lửa. Cô nhìn quanh - tiếng la hét của những tên lính vọng từ trại này đến trại khác, một căn lều bị nghiền nát vẫn còn bốc khói đen, căn bên cạnh nó rời ra từng mảnh với ngọn lửa đang bốc lên. Tên lính nằm phía trước cô, áo chèn vẫn còn bốc khói, và hắn ta nhìn cô với đôi mắt giận dữ pha lẫn sợ hãi.

“Tôi xin lỗi,” cô nói với hắn ta. “Nhưng Razo, Finn, và Bayern, họ quan trọng hơn”. Enna vật lộn với cơn buồn nôn trào lên trước cách giải quyết của mình khi cô quay đi và bỏ chạy. Nhưng lúc này, Enna biết để cứu họ và ngăn cuộc chiến tranh, cô sẽ phải phá vỡ tất cả quy tắc của mình, thậm chí cả điều đã giết Leifer. Cuối cùng, cô sẽ phải đầu hàng ngọn lửa. Cô chạy vội vã qua khu lều trại đến thị trấn. Để thêm vào sự lộn xộn, cô đốt các căn lều mà cô đi ngang qua. Bất cứ đâu mà lính gác và những tên lính cố gắng ngăn cản, cô phóng hỏa, hi vọng trúng vào lưỡi gươm và cung tên của họ, nhưng cô không quay nhìn lại.

Tòa nhà đầu tiên cô chạy tới là một nhà kho cũ. Chỉ có một tên lính gác trẻ đứng trước cánh cửa đã được chốt lại, nhìn chằm chằm vào cô với đôi mắt mở to, giơ thanh gươm ra để tự vệ. Cô nung thanh gươm và anh ta thả rơi nó,

vẻ mặt hầu như không thay đổi, như thể đang chờ đợi điều đó. Enna chĩa hai thanh gươm vào cổ họng anh ta, nhưng chúng quá nặng, vì thế cô thả rơi một cái và cầm cái còn lại với cả hai tay.

“Hai chàng trai Bayern bị nhốt ở đâu?”

Tên lính lắc đầu. Thiêu cháy hấn ta, ngọn lửa thúc giục. Cảm giác phấn khích phóng hỏa đang âm ỉ trong cô, thúc giục cô hành động nhiều hơn. Cô cảm thấy mình bất khả chiến bại, nguy hiểm và đang ở bờ vực của sự đầu hàng, đồng nghĩa là phóng hỏa nhiều hơn bất cứ khi nào trước đây. Nhưng cô chống cự lại.

“Tôi nghĩ anh phải bỏ chạy ngay lập tức,” cô nói và anh ta không chút trì hoãn.

Ở bên trong, một số phụ nữ Bayern và vài người đàn ông thành thị đứng ở giữa nhà kho, mặt đầy sợ hãi. Enna nhận ra người phụ nữ có đôi mắt xanh.

“Hai người bạn của tôi ở đâu?”

“Ở căn nhà buôn cũ”. Người phụ nữ nói.

“Hãy chỉ cho tôi”. Enna nắm lấy tay cô và kéo cô ta ra khỏi nhà kho. Sau lưng họ, các tù nhân Bayern chạy trốn, có hai người nhặt những thanh gươm của Enna và tên lính gác thả rơi.

Enna để cho người phụ nữ dẫn cô xuyên qua thị trấn, mắt vẫn nhìn về phía những tên lính. Cô tiếp tục phóng lửa vào những căn lều, những cỗ xe ngựa, bất cứ thứ gì do người Tira làm. Cô không có ý thức phải kéo nhiệt từ bất cứ đâu - nó dường như đi theo cô, lảng vảng quanh cô giống như một bầy ong bắp cày. Người phụ nữ vật lộn để giằng tay ra khỏi tay Enna.

“Cô đang làm gì vậy?” Enna hỏi. “Tôi cần cô giúp”

“Vâng, tôi sẽ giúp, cô gái”. Người phụ nữ nói, chà xát hai tay vào nhau, “nhưng cô quá nóng”.

Enna liếc nhìn xuống mình. Từ quần áo cô, khói bốc lên yếu ớt trong không khí lạnh lẽo. Cô gật đầu. “Dẫn đường”.

Họ chạy đến căn nhà và nhận thấy nó được canh gác bởi bốn tên lính. Một

tên kẻ thanh gươm vào cổ họng của Finn đang bị trói và bịt mắt. Cô không do dự. Trong khi vẫn tiếp tục tiến tới, cô đốt quần áo của ba tên lính. Chúng thét lên và lăn ra đất, cố gắng dập tắt ngọn lửa và di chuyển ra xa. Tên lính đang giữ Finn chộp mắt.

“Cứ giết cậu ta và anh sẽ chết,” Enna nói. “Bỏ thanh gươm xuống và tôi sẽ để anh đi”.

Anh ta chộp mắt lần nữa, thả rơi thanh gươm và chạy biến vào đoạn đường tối tăm.

Enna cởi bịt mắt, cắt dây thừng quanh cổ tay và cổ chân Finn. Chúng hiện ra những vết lằn đỏ, chảy máu. Enna rít lên trước cảnh tượng đó, và nơi trống rỗng trong ngực cô toác ra, nhức nhối vì nhiệt. Cô bắt gặp ánh mắt Finn. Cậu có một cái sẹo kéo dài xuống má do một vết cắt, đôi mắt xanh bị tím bầm, nhưng cậu mỉm cười.

“Chào, Enna”. Cậu nói, giọng vỡ vụn do lâu không được sử dụng.

“Chào, Finn,” cô đáp lại nhẹ nhàng. Nhiệt xung quanh cô tan ra trong một lúc. Cô cảm thấy tim mình đập trong nơi trống rỗng đó, và lần đầu tiên trong nhiều tuần cô cảm thấy điều gì đó giống như hi vọng rõ ràng và tốt đẹp. Những tiếng la hét dưới con phố trở nên rõ hơn.

“Razo đâu?”

“Ở bên trong,” cậu đáp.

“Có nhiều lính canh không?”

Finn lắc đầu. Enna đẩy cả hai vào trong cánh cửa, ra khỏi tầm ngắm của bất cứ cung thủ nào, và đưa cho Finn thanh kiếm của cô để giải thoát Razo, rồi quay sang người phụ nữ với đôi mắt màu xanh.

“Cô có nghe thấy bất cứ điều gì khác không?” Cô hỏi.

“Đội quân của Sileph đã hành quân cách đây ba ngày, đội quân của Tiedan đi ngày hôm qua. Tôi không biết Sileph đi đâu, nhưng tôi nghe nói Tiedan tiến về thủ đô. Họ đang hành quân về phía tây của Ostekin”.

Enna mỉm cười. “Cô đã nghe ngóng được rất nhiều. Cảm ơn. Giờ chúng

tôi có thể lấy những con ngựa ở đâu?”.

Người phụ nữ chỉ về phía gần cuối khu trại.

“Cô phải ra khỏi đây, và thả những người khác ra nếu cô có thể,” Enna nói.

“Được thôi,” người phụ nữ đáp, nhưng cô ta bỗng dừng lại đặt tay lên trán Enna. Cô cau mày. “Cẩn thận,” cô ta nói, và chạy ra khỏi nhà kho.

Enna quay sang nhìn Razo và Finn, cả hai đang cầm kiếm, trông gầy gò, ốm yếu, và lo lắng, nhưng có chút hài lòng.

“Ồ,” cô nói, “chúng đã quá độc ác”.

Razo nhún vai, sau đó nhăn mặt đau đớn. “Chúng tôi đều đã ổn. Cô trông khá tốt, được cho ăn uống tử tế và đối xử tốt. Bộ váy này dễ thương đấy”.

“Đồ mới đó”, cô nói, tự khinh miệt chính mình. “Tôi xin lỗi, Razo, Finn. Tôi rất xin lỗi”.

Razo nhún vai, sau đó nhăn mặt lần nữa. Điều gì đó trong cử chỉ của cậu nhắc cô nhớ tới sự dữ dội của Leifer.

Cô gần như thở dài trong thỏa mãn vì được nói chuyện với Finn và Razo lần nữa. Enna đã nghĩ cô chỉ có một mình, nhưng giờ cô biết mình đã nhầm. Razo, Isi, và Finn giống như gia đình cuối cùng của cô, và là gia đình mà cô quyết tâm giữ lấy.

“Cậu phải ngừng nhún vai đi,” cô nói, gần như bật cười. “Có chuyện gì với cái vai của cậu vậy?”

“Do tên đội trưởng, ừm, Silever hay gì đó. Một ngày, hắn ta đến, điên lên như bị một con ong bắp cày đuổi, và chỉ đánh chúng tôi.”

Enna nhấp nháy mắt chậm chậm. “Sileph đã làm thế à?”

Razo gật đầu. “Ồ, tôi vẫn ổn. Còn sống. Chỉ cần kéo tay tôi khỏi trật khớp hoặc đại loại thế. Hắn ta đánh Finn nhiều hơn, đúng không?”

Finn chỉ cười nửa miệng và nhìn đôi bốt của cậu.

“Ai là anh chàng thứ ba đi cùng các cậu, cái người bị giết ấy?” cô hỏi.

Razo và Finn liếc nhìn nhau.

“Tôi không biết cô ám chỉ gì,” Razo nói. “Hai chúng tôi đến đây một mình. Thậm chí cả Talone cũng không biết”.

“Nhưng không phải là có... Sileph đã nói...,” Enna dừng lại. Đó là một lời nói dối khác, dĩ nhiên, để làm cho cô trở nên hoang mang, để cô tin rằng Razo và Finn là những kẻ ám sát. Enna nheo mắt, nhìn thấy Finn biến thành một đốm màu vàng ố mờ, sau đó nhận ra rằng những cái bóng màu vàng ở khắp mọi nơi. Nhiệt độ nhiên trở nên khủng khiếp, và cô nhận thấy mình rất giận dữ. Cô nói từ từ, buộc mình phải bình tĩnh, gần như lo sợ rằng nếu cô nói với cơn giận dữ thật sự của mình, mỗi từ cô nói ra có thể thiêu cháy họ.

“Chúng ta sẽ lấy ngựa và đi về phía bắc. Tôi phải kết thúc chuyện này.”

Từ bên ngoài, họ có thể nghe thấy tiếng những tên lính đang la hét. Ngọn lửa bùng lên bên trong cô, cô kháng cự lại và ngay lập tức cảm thấy cơ thể mình co rúm, mất thăng bằng. Đầu gối cô khuỵu lại và sụp xuống. Finn đứng bên cạnh vội đỡ cô.

“Bình tĩnh nào, Enna, cậu ổn chứ?”

Cô gạt đầu và căn phòng chao đảo. “Không ổn rồi, Finn. Mình đã ra ngoài đó, đốt cháy mọi người và tất cả mọi vật cản đường. Ngọn lửa muốn tiếp tục, nó muốn tất cả của mình”. Cô nuốt nước bọt và cảm thấy cổ họng khô khốc cọ vào nhau. “Mình phải ngừng lại một lúc, để mình có thể kéo dài tới khi chúng ta tìm thấy quân đội”.

Finn cẩn thận đặt cô dựa vào tường. “Ngồi xuống đã nào. Chúng ta sẽ chăm sóc bọn chúng”.

“Đừng lo, Enna - cô gái,” Razo nói, hăm hở giọng cao thanh gươm của mình, trái ngược với cơ thể mệt mỏi, thâm tím của cậu.

Cánh cửa bị đẩy ra và năm tên lính bước vào. Enna đốt cháy một vài thanh kiếm để nó rơi khỏi tay bọn chúng trước khi cô tập trung phóng nhiệt ra, để thổi vào không khí trong lành. Đằng sau những cuộn lửa xoáy màu vàng và cam, cô nghe thấy Finn và Razo đang chiến đấu. Enna không nghi ngờ gì họ

sẽ chiến thắng. Lúc này họ phải chiến thắng trong khi cô biết mình phải làm gì.

Sau một lúc, giọng Finn vang lên nhẹ nhàng, “Bọn mình sẵn sàng rồi, Enna”.

Cô mở mắt và gật đầu. “Chúng ta đi thôi”.

Nhiều giờ sau đó, họ cưỡi ngựa theo dấu của đội quân. Cỏ và gốc lúa mì đóng băng cũng bị chà đạp lên, các khu vực bị cháy xém với vết đen lan ra từ những hố lửa. Thỉnh thoảng, từ đằng xa, Enna có thể cảm thấy một nguồn nhiệt rất lớn. Không khí lạnh lẽo ban đêm và gió tạt khi cưỡi ngựa quá nhanh đã làm cô nguội lại. Lúc này, những tia nắng đầu tiên chiếu sáng trên chân trời, cuộc chiến báo trước và nhiệt của hàng trăm cơ thể bắt đầu chế nhạo cô. Hố sâu trong ngực cô rợn lên giống như một vết thương.

“Hãy đi vòng quanh chúng nếu chúng ta có thể,” cô nói.

Razo và Finn gật đầu. Họ quyết định lấy một số áo giáp và hai cái khiên ở Eylbold. Cái mũ của Finn làm cho cậu trông già hơn. Mũ của Razo không vừa và có xu hướng trượt lên trán cậu, làm Enna liên tưởng đến một cậu bé đang chơi trò mặc quần áo người lớn. Cô co rúm lại với ý nghĩ cậu sẽ bị giết.

“Sau khi suy nghĩ, mình sẽ đi một mình,” cô nói. “Hai người đi thẳng đến thủ đô hoặc Ostekin - bất cứ nơi nào mà hai người nghĩ là tốt nhất - và cảnh báo họ”.

Finn và Razo liếc nhìn nhau.

“Enna,” Razo khẽ nói, như thể đang nói chuyện với một người ốm hoặc một đứa trẻ. Cô nhận thấy cậu không gọi cô là Enna - cô gái, và sự rút gọn dường như cảnh báo thứ gì đó đang kết thúc. “Mình nghĩ đã quá muộn để cảnh báo rồi. Lính trinh sát giờ chắc nhìn thấy chúng rồi, và quân tiếp viện của đức vua sẽ đến sớm nhất có thể”

“Mặc dù vậy, mình nghĩ, phòng trường hợp...”

“Cậu định ngăn chặn bọn chúng,” Finn nói. “Bọn mình là vệ sĩ của cậu, Enna. Bọn mình sẽ đi cùng với cậu cho đến khi mọi việc kết thúc.”

“Được rồi”. Giọng cô bật ra như thể cô chủ định nói vậy. Một mẻ, lạnh cóng, và khát, Enna không nghĩ mình có khả năng thể hiện nhiều cảm xúc, nhưng những lời của Finn làm cảm xúc bật ra trên mặt cô dễ dàng như một người làm xiếc rút một chiếc khăn từ ống tay áo ông ta vậy. Toàn bộ thế giới dường như lao xuống một sườn dốc đóng băng, nhưng cô cảm thấy quyết tâm. Đó là cái giá của chiến thắng, và cái giá cho tội lỗi của cô. Nhưng phần không bị cháy sém của cô mong muốn kết cục khác cho Razo và Finn.

“Đó không phải là kết thúc, Enna,” Finn nói. Gương mặt cậu biểu lộ sự quan tâm và điều gì đó nữa, có lẽ là lo sợ, mặc dù cô biết cậu không sợ phải chiến đấu.

“Mình không muốn nó kết thúc như vậy,” Enna nói. “Mình ước gì...”

Cô để lại điều ước lơ lửng và thúc ngựa đi về phía trước.

Họ cười ngựa về phía đông nơi mặt đất bị giẫm nát, gần Ostekin đến nỗi họ có thể cười ngựa đến đó trong một giờ, nhưng họ không cần đến đó. Enna có thể cảm thấy áp lực của nhiệt liên tục dồn phía bên trái người cô, nơi đội quân Tira vẫn còn ngoài tầm mắt. Nó làm cho cô đau. Ngực cô co rúm lại và run rẩy, lo lắng vì ngọn lửa. Lúc này, Enna phát hiện cô có thể kiềm chế nó, mặc dù nó làm cho cô đau đớn. Một lần họ vượt qua hai lính trinh sát của Bayern đang hướng về phía đông. Razo đuổi theo phía sau khi họ bắt đầu bỏ chạy, la hét vì cậu mặc quần áo Tira.

“Thật không thể tin được,” một trong hai người lính trinh sát trẻ nói. “Razo, cậu còn sống. Talone nói rằng không đời nào quân Tira có thể giết cậu”.

Razo thở hỗn hển. “Đúng vậy đấy. Chuyện gì đang xảy ra vậy, Temo?”

“Chúng tôi không biết gì nhiều trong những tuần qua. Bọn chúng san bằng rất nhiều mạng lưới do thám của chúng ta”.

Enna nuốt nước bọt, nhớ đến căn nhà và cỗ xe ngựa cô đã thiêu rụi và người lính do thám Bayern với một mũi tên cắm vào ngực.

“Hai ngày trước đây,” Temo tiếp tục, “Đức vua gửi một đội quân đến để

ngăn chặn cuộc xâm lược ở Fedorthal. Sau đó Hoàng hậu trở lại từ đâu đó và nói rằng bà nghe

thấy ngọn gió nói về một đội quân lớn hơn đang hành quân về phía bắc”.

“Về phía thủ đô,” Finn nói.

“Đúng vậy. Đức Vua còn thời gian để kéo đội quân của ngài trở về. Tôi không nghi ngờ gì, họ sẽ đụng nhau trước thành phố vào ngày mai. Bọn tôi rời đi để đưa tin cho đội quân tiếp viện”.

Người lính trinh sát còn lại nhăn mặt. “Cảnh tượng sẽ rất đẫm máu. Quân Tira rất đông.”

Họ chào tạm biệt và túm lấy dây cương trên những con ngựa chưa hề được ngừng nghỉ, vội vã đi về phía đông.

Qua buổi trưa, Enna, Razo và Finn phải dừng lại để cho những con ngựa nghỉ ngơi bên cạnh một dòng sông đóng băng. Cả ba nằm trên bờ sông, đủ gần để sưởi ấm nhau, Enna rúc vào giữa, và ngủ trong một vài giờ. Khi mặt trời gần lặn, họ tiếp tục cưỡi ngựa, xuyên qua đêm tối, dừng lại một lần nữa để cho những con ngựa nghỉ mệt trong một giờ. Finn nằm tựa vào lưng cô, tay cậu quàng lên người cô. Enna cố gắng cảm nhận hi vọng từ sự tiếp xúc của cậu, nhưng thay vì làm ấm cô, nhiệt của cậu nhắc cô rằng vẫn cần phải phóng hỏa.

Họ thức dậy và tiếp tục cưỡi ngựa. Chỉ một vài giờ sau đó, trong ánh sáng âm u của bình minh mùa đông, họ nghe thấy cuộc chiến.

Enna dẫn họ đi xa một chút về phía bắc và đi lên một con dốc thoải. Tiếng ồn bắt đầu trở nên inh tai.

Trong thung lũng chỉ cách một vài giờ cưỡi ngựa từ thủ đô, quân đội hai nước đang đụng độ. Trận chiến này quy mô gấp hai đến ba lần so với trận chiến ở Ostekin nơi Leifer đã chết, và theo cảm nhận của Enna, quân lính Tira trong bộ quần áo màu xanh vượt trội so với quân Bayern ít nhất ba lần. Cô cảm thấy con ngựa đang run rẩy.

“Chúng ta làm gì đây?” Razo hỏi.

Enna cười ngựa ra xa cho đến khi họ chỉ còn cách đội quân trung tâm của Tira một trăm bước chân. Finn rút gươm ra và giơ khiên sẵn sàng. Razo làm theo. Mặt trời chiếu sáng phía sau và chạm vào lưng họ giống sự vỗ về từ một bàn tay ấm ấm áp. Mặc dù nhiệt lơ lửng xung quanh cô như một hơi độc, Enna cảm thấy ẩm ướt và ớn lạnh. Cô biết mình không thể quay lại lúc này, nhưng cô vẫn run lên trước khi bắt đầu.

“Em nhớ anh, Leifer,” cô thì thầm. Không còn do dự nữa, cô nhìn nhóm quân lính Tira gần nhất, kéo nhiệt vào trong và thiêu chúng trong ngọn lửa.

Đầu tiên cô cố để đi từ từ, chờ đợi nhiệt tụ tập lại lần nữa, không từ bỏ quyền kiểm soát quá nhanh, nhưng cô càng tới nhanh bao nhiêu, khát khao mà cô cảm thấy càng bị đẩy ra bấy nhiêu. Ngọn lửa van nài, những hàng lính di chuyển và tỏa sáng, dường như không ngừng nghỉ cho cái chết của họ. Đầu hàng đi. Vì thế trước khi nơi trống rỗng trong ngực cô có thể chuyển sang lạnh cóng và đau đớn, trước khi da cô tê cóng vì nhiệt, cô để lửa phóng ra. Giống như thả dây cương cho một con ngựa hoang dã, giống như sóng xô đi từ bờ biển. Cô đã chuẩn bị sự khủng khiếp, nhưng cô không lường trước được niềm vui.

Con ngựa của cô bắt đầu nhảy dựng lên và rên rỉ. Cô trượt khỏi lưng nó, quỳ trên đầu gối và tiếp tục phóng lửa. Dường như đó là một thành công lớn trước khi quân lính tách ra khỏi hàng ngũ đến sau lưng cô. Có lẽ bộ quần áo Tira mà Enna đang mặc và hai chàng trai mặc áo giáp Tira đã đánh lừa chúng trong một lúc. Enna nhận thức ngày càng gần hơn tiếng gươm chạm vào nhau, nhưng cô không rời mắt khỏi trận chiến. Sau đó, Enna không phóng lửa vào tóc hoặc quần áo của tên lính, những phần đã chết, mà ngay vào bên trong hân ta, tận trong xương. Cô dừng lại lần đầu tiên, trượt chân và dạ dày trống rỗng. Trước đó, cô không nhận ra vật sống cũng có thể là nhiên liệu, và cô cảm thấy bị ngọn lửa phản bội, nó thì thầm biện minh sự tồn tại của nó bởi vì nó chỉ thiêu rụi những vật chết. Nói dối. Nhưng để bỏ cuộc lại sẽ giống như ngừng uống nước sau khi nuốt. Cô quay trở lại với trận chiến.

Cánh đồng đang bốc cháy thật diêm lệ. Nhiệt từ mặt trời, từ những đám

cháy, từ những con ngựa và những người lính đang sống, từ Razo và Finn, tất cả tụ tập trong người cô và trở thành sức mạnh. Sự phá hoại của nó thật kỳ lạ và đẹp đẽ, cuộc sống được gắn kết với nhau trong ngọn lửa, và cô ngạc nhiên rằng mình chưa bao giờ nghĩ về điều đó trước đây. Mắt cô đau nhói, nước mắt chảy ra trước vẻ đẹp của ngọn lửa bị bốc hơi trước khi chúng có thể rơi xuống. Đó có phải là lý do cô khóc? Vì vẻ đẹp của nó? Và thứ gì đó khác. Nỗi đau. Cô nhớ ra rằng con người khóc trước cái đẹp và nỗi đau, và nhìn thấy cả hai cùng lúc gần như không thể chịu đựng nổi. Cô nhận thức mình đang gập người, hai cánh tay run rẩy đang cố chống đỡ người lên, căng mắt nhìn về phía cánh đồng. Cô xé toạc một phần tay áo để cánh tay trần của cô có thể cảm nhận rõ hơn sự đụng chạm của nhiệt.

Gần một phần mười của cánh đồng giờ đây đang bốc cháy, và lớp quân lính Tira trong màu áo xanh dường như đang di chuyển sai hướng, giống như một dòng chảy bị ngăn lại. Bọn chúng túa ra khỏi ngọn lửa. Chúng đang chạy trốn. Thiêu rụi chúng, cô nghĩ, trước khi chúng chạy mất. Hết lần này đến lần khác cô lấp đầy nhiệt vào trong ngực.

Sau đó một tiếng ồn giống như một cành cây gãy dưới chân bật ra. Thứ gì đó bên trong cô nứt ra, và cô cảm thấy nhiệt bòn rút bên trong cô, bên trong ngực cô, xuyên qua mạch máu của cô.

Giờ mọi thứ đã kết thúc, Enna nghĩ, và cô nhìn thấy trong tâm trí cơ thể cứng đờ, cháy đen của Leifer ngã gục trên chiến trường. Cuối cùng, đây là cơn đau thiêu đốt mà không có sự diễm lệ, và chỉ có đau đớn. Thế giới mờ dần, âm thanh của trận chiến bị bóp nghẹt và xa dần. Cô cảm thấy mình ngã về phía trước, nghe thấy từ một khoảng xa tiếng khóc của chính mình. Mọi thứ dường như trượt đi.

Nhưng trước khi cô hoàn toàn lịm đi, một cảm giác mới - gió. Cơn gió mùa đông đến muộn, mát lạnh, mơn man lên da, lên mặt, lên cánh tay, vào trong phổi cô, chạm vào cô giống như một thác nước rửa sạch đi những bụi bẩn. Nó mát lạnh giống như một bóng cây và mang theo cùng với nó mùi của tuyết, những con cáo, cây thông và cỏ khô. Gió nhắc cô nhớ tới Isi, và Enna

tự hỏi cô ấy có ở gần đây. Cô nghĩ cô đã nghe thấy Finn nói, “Chờ đã, Enna.”

Cô hít sâu như thể tới tận cùng con người mình, và khi cô thở ra lần nữa, không còn cơn đau, chỉ tiếp đi.

CHƯƠNG 17

Giấc ngủ bây giờ của Enna khác hẳn với giấc ngủ trong những ngày cô sử dụng nước lười vua. Thuốc đã làm cô tê liệt và bóp nát ý chí của cô. Bây giờ, thậm chí là không nhận thức, Enna nhận thấy mình đang chiến đấu. Đấu tranh với ngọn lửa trở thành một sự vật lộn sống còn. Cô lười biếng nghĩ rằng mình vẫn còn đang nằm trên phần nhô cao của chiến trường bởi vì mặt trời quá nóng, thiêu đốt bên phải cô xuyên qua quần áo. Dường như mặt trời đã lên cao trong buổi quá trưa. Thình thoảng cô nghĩ mình đã tỉnh dậy, mở mắt ra, và nhìn thấy cơ thể là một đồng cháy thành than cứng đờ. Ác mộng. Cô rút trở lại trong giấc ngủ sâu hơn, không có hình ảnh nào nữa.

Sau một thời gian, cuộc đấu tranh bao gồm một cuộc chiến không chỉ để sống sót, mà còn để không thức dậy. Trong nơi xa xôi đó cô có thể suy nghĩ, cô sợ rằng nếu mình tỉnh dậy, mình sẽ chết. Enna không muốn mở mắt ra, nhìn thấy thung lũng và dấu vết còn lại từ những đồng lửa của cô. Nhưng nhận thức trở nên ngày càng gần hơn.

Cô nhận ra có người đang chạm vào cô, nói chuyện xung quanh cô, đặt một cái tách lên môi cô.

Nước lười vua, theo trực giác cô nghĩ và nhổ nước ra. Cô hé hé một mắt và nhìn thấy mình đang nằm trong căn phòng cũ ở cung điện. Một thầy thuốc đứng bên cạnh, nói điều gì đó nhẹ nhàng, và đưa nước lên miệng cô. Cô nuốt nó. Lần đầu tiên, cô chỉ nhận thức trong một chốc lát. Thình thoảng cô mở mắt ra, nhìn thấy rằng căn phòng rất tối và bóng đêm bao trùm lên những cánh cửa sổ, và cô tự nhủ nhiệt độ từ bên trong cô và chẳng có mặt trời nào

cả. Isi thường ở trong phòng, ngủ trên một chiếc sofa hoặc đọc sách từ ánh sáng của những ngọn nến.

Chậm chạp, đau đớn, Enna cuối cùng để cho mình tỉnh giấc hoàn toàn. Căn phòng yên tĩnh. Chỉ có Isi ở đó, ngồi trên ghế cầm một cuốn sách, ngón tay cuộn quanh một lọn tóc ngắn. Enna hít một hơi thật sâu, rùng mình. Isi ngẩng đầu lên. “Mình vẫn còn sống,” Enna nói, giọng cô khô ráp và không có âm điệu.

“Đương nhiên”, Isi đáp. Nụ cười của cô rất nồng nhiệt, nhưng có quầng thâm dưới mắt cô.

Enna nghĩ về những ngày cả hai làm người chăn gia súc ở thành phố, khi Isi lúc nào cũng đội một cái mũ để che giấu mái tóc, và chỉ có mình Enna biết Isi là cô công chúa ngoại quốc. Cô nhớ đến Isi trong ánh sáng ngọn lửa ở Eylbold, tóc cắt ngắn, kể cho những tên lính canh Tira câu chuyện về hoàng tử và con rồng. Cô nhớ đến Isi đang đứng bên ngoài Ostekin, mái tóc dài, thả tung ra, và vẻ mặt kinh hoàng của cô ấy - không phải, chính là vẻ mặt buồn bã - khi Enna phóng ra một dòng thác nhiệt.

Enna hít một hơi khác, muốn nói điều gì đó, muốn giải thích. Hơi thở của cô mắc kẹt trong phổi, nghẹn lại và chuyển thành một cơn sụt sịt. Cô che mặt và để cho những giọt nước rơi xuống, sau đó òa khóc trong đau đớn khi cơn thốn thức đánh thức chỗ bị nứt vỡ bên trong ngực cô. Cô nhớ ra tổn thương đó trên chiến trường, kéo càng thêm nhiều nhiệt, nơi trống rỗng đó càng nóng rực, quá nóng, và bùng nổ. Một dòng nhiệt theo sau và thậm chí đến giờ nó vẫn tiếp tục rò rỉ vào máu của cô. Cô đã bị thay đổi. Ngọn lửa không biến mất - nó sẽ không bao giờ rời khỏi cô. Cả những hình ảnh về trận chiến cuối cùng, dường như thiêu đốt dưới mí mắt cô, luôn luôn ở đó khi cô nhắm mắt lại.

Isi dịch chuyển cái ghế đến gần hơn và lật cái khăn ướt trên trán Enna sang mặt lạnh hơn. Enna nín thở cho đến khi cô có thể kiểm soát được ý muốn òa khóc, sau đó nói với giọng kinh ngạc.

“Mình đã giết người. Hàng trăm người. Mình đã thiêu sống họ.”

“Đó là chiến tranh.” Isi đáp.

“Đó là mình.” Enna cay đắng. “Cậu đã đúng về ngọn lửa, quyền năng của nó quá mạnh đối với một con người. Nhưng cậu phải biết, không có gì ép buộc mình phải làm điều đó. Mình lựa chọn để... để...”. Cô giơ tay lên và nhìn thấy da tay vẫn tự nhiên, mượt mà. “Tại sao mình không bốc cháy?”

“Cậu gần như bốc cháy. Mình nghe thấy tin đồn về cậu trong những cơn gió, và sau đó mình làm dịu cho cậu. Cơn gió phải trông chừng cậu, giống như dập một đồng lửa từ cỏ khô mà vẫn phải giữ cho nó sáng.”

“À,” Enna nói, nhớ lại.

Họ im lặng trong một lúc. Enna chăm chú nhìn những mảnh ánh sáng hắt lên từ phía sau màn cửa vẽ lên tường.

“Chiến tranh đã kết thúc chưa?” Cuối cùng cô hỏi.

“Nó kết thúc rồi,” Isi đáp.

“Và?”

“Chúng ta thắng, không hơn không kém. Đất đai của chúng ta lại là của chúng ta. Vẫn còn một số phải tái thiết.”

Enna gật đầu. “Còn Razo và Finn?”

“Razo còn sống, nhưng cậu ta nhận một nhát kiếm vào bên sườn, lúc ở trên đồi bên cạnh cậu. Cậu ta vẫn nằm trên giường. Còn Finn, mình tin rằng vẫn ổn. Nói thật, mình ở đây với cậu trong nhiều ngày nay và không để bất cứ ai khác vào. Mình có thể đi tìm cậu ta. Cậu ta có lẽ lang thang ở đâu đó gần đây.”

“Không cần đâu,” Enna nói.

“Được thôi.”

Enna nghĩ đến việc Finn lên vào trại của quân Tira, sẵn sàng giết một đội quân để giải thoát cho cô; về việc Finn bị trói, bị bịt miệng, bị một Sileph ghen tuôn tra tấn bởi vì một ánh mắt trao đổi giữa họ; nghĩ đến cảnh Finn nằm bên cạnh cô, cánh tay vòng qua người cô. Cô đã yêu Sileph trong khi

cậu và Razo kiệt quệ dần, cô đã tấn công Bayern, và cô đã giết chết hàng trăm người, và Finn vẫn sẽ tha thứ cho cô. Nhận thức đó giống như một cây kim ép vào tim cô. Cô nhìn bàn tay Isi vuốt phẳng một trang sách bị quăn.

“Giờ mình đã biết tại sao Leifer chết,” Enna nói, “Một phần của hậu quả xảy ra khi cậu sử dụng quá nhiều ngọn lửa đó, nhưng phần khác là lựa chọn. Anh ấy đầu hàng ngọn lửa và phóng hỏa lớn hơn, sau đó anh ấy biết mình không thể sống để nhìn thấy những gì đã đạt được, vì thế anh ấy để cho chính mình bùng cháy lên. Nó rất đau đớn, nhưng không nhiều như nhìn thấy những gì mình đã làm. Mình cũng làm tương tự như Leifer.” Cầm cô run rẩy và mặt cô đan lại để ngăn những giọt nước mắt.

Isi thở dài và cầm lấy tay Enna. “Mình muốn cậu hiểu rõ điều này, Enna, vì thế hãy nghe mình nói này. Cậu có đang nghe không? Đó là những gì mình đang cố để nói với cậu vào đêm đó... trước khi cậu rời khỏi Ostekin lần cuối cùng. Mình đã nói chuyện với Razo về cậu và mình có đọc được một chút thông tin, và mình nghĩ không ai có thể kiểm soát nó tốt như cậu. Giữa những lời nói ngon ngọt của Sileph và ngọn lửa bên trong gây đau đớn bất cứ lúc nào, tìm một lý do để bùng cháy, làm thế nào cậu có thể kiềm chế? Và cậu đã cưỡng lại được rất lâu. Chỉ có cậu, Enna ngoan cường, không chịu khuất phục.

Mình nghĩ cậu là người duy nhất làm những gì cậu nghĩ là tốt nhất.”

Enna gật đầu. Cô sẽ cần một lý do để chối bỏ tội lỗi. Nhưng Enna nhớ đến ngọn lửa còn mới rời khỏi cơ thể cô và bắn vào một người lính, trước khi nó hoàn toàn trở thành ngọn lửa hoàn chỉnh và rời khỏi nhận thức của cô, cô cảm thấy nó luồn vào da thịt anh ta, luồn vào chính giữa trong xương anh ta, theo tốc độ lưu thông của máu, và bùng lên thành ngọn lửa. Cô run rẩy từ tận đáy lòng.

Khi Enna im lặng một lúc lâu, Isi lên tiếng, “Cậu không mong đợi sống được cho đến lúc này, đúng không?”

Enna lắc đầu.

“Cậu vẫn có thể không còn sống,” Isi ngã về phía trước, bắt gặp ánh mắt Enna. “Cậu đã bốc cháy, Enna. Cậu đã ở trong một cơn sốt suốt hơn hai tuần qua. Thầy thuốc không biết phải làm gì. Đó có phải là do cậu muốn... bốc cháy? Cậu có thể quyết định không bốc cháy không?”

Enna hít vào và co rúm lại trước cơn đau xé trong ngực. “Mình không biết, Isi. Mình không biết làm thế nào. Thường là mình phải tìm một chút nhiệt và kéo nó vào trong mình, nhưng gần cuối, nhiệt bắt đầu tìm mình. Giống như nó nhận ra mình, tìm kiếm mình. Nó lấy đi tất cả sự tập trung của mình để giữ nó tránh xa khỏi mình. Nhưng trong trận chiến, thứ gì đó trong mình... vỡ vụn. Mình không thể ngăn nó thêm tí nào nữa. Nó rò rỉ bên trong mình, tất cả ở bên trong người mình.”

“Đúng vậy,” Isi nói với vẻ suy nghĩ.

“Đó có phải là điều xảy ra với cậu? Có phải cơn gió bắt đầu tìm kiếm cậu, chọc vào cậu, và cậu không thể đẩy nó ra?”

Isi nhìn quanh để trả lời, nhưng họ bị cắt ngang bởi một thầy thuốc mang thức ăn và khăn lạnh chườm trán mới cho Enna.

Trong khi ông ta chăm sóc cho Enna, Isi nhìn chăm chăm vào cuốn sách của cô, mặc dù mắt cô không di chuyển ngang giữa các dòng. Enna thiu thiu ngủ và khi cô tỉnh dậy lần nữa, cô thấy một người đàn ông đang đứng phía trước cô. Theo bản năng cô Chuỗi người sâu vào trong những cái gối.

Isi đứng lên. “Enna, đó là Geric.”

Hình ảnh mờ mờ bắt đầu hiện rõ trước mặt cô, và cô nhìn thấy Geric đang đứng bên cạnh giường cô, lông mày nhíu lại.

“Tôi có phải ra ngoài không?” Anh hỏi.

“Không, không,” Enna nói, cố gắng để ngồi dậy. Isi đặt một tay lên vai cô như bảo cô hãy thư giãn. “Anh thì không sao, Geric.”

“Tôi nghĩ cô hẳn đã có một khoảng thời gian khó khăn,” anh nói, nhíu mày.

Cô mỉm cười yếu ớt. “Chắc anh cũng thế, tôi đoán vậy.”

“Geric,” Isi nói. “Em đang định nói cho anh biết. Em nghĩ em biết Enna cần gì để chữa trị. Em sẽ đưa cô ấy trở về nhà ở Forest. Thầy thuốc không thể làm được gì hơn. Em đã yêu cầu chuẩn bị hành lý cùng với thực phẩm, Avlado và con ngựa Merry của Enna đã được thả yên và đang đợi.”

Isi chờ đợi, cười nhẹ như thể sợ phản ứng của anh.

“Anh cũng sẽ đi cùng,” anh đáp.

Isi lắc đầu. “Ở đây có quá nhiều việc anh phải làm ngay lúc này. Đức vua không thể bỏ đi. Em sẽ trở lại sớm nhất khi cô ấy khá hơn”.

Geric mím môi lại. “Em nói đúng, nhưng ít nhất anh sẽ cử một đội hộ tống.”

Isi do dự, sau đó đáp, “Tốt thôi”. Cô hôn lên má, lên môi anh, sau đó họ ôm nhau. Trước tình cảm của họ, Enna cảm thấy tim cô hướng tới thứ gì đó. Sileph, ý nghĩ không mời mà đến.

“Ồ,” Geric nói, ôm Isi chặt hơn. “Anh sẽ nhớ em, quý cô tóc vàng của anh. Đừng đi lâu quá.”

Isi đẩy ra và gật đầu. Mắt cô ươn ướt. Nó làm Enna thắc mắc Isi định đi bao lâu.

“Đừng lo lắng về em”, Isi mỉm cười và hôn anh lần nữa.

Enna nghĩ cô đã khá tốt để cưỡi ngựa, và họ rời khỏi thành phố trong một buổi sáng sớm mùa xuân rực rỡ, khác hẳn với lần cuối cùng cô cưỡi Merry đi trên những cánh đồng đóng băng giữa đêm đông lạnh. Enna hạnh phúc được nhìn thấy con ngựa cái lần nữa và cô nhẹ nhõm vì đã đưa nó về nhà an toàn, nhưng cô không thể thích thú chuyến cưỡi ngựa. Một cảm giác giống như vỏ một quả óc chó bật lên trong ngực cô. Nhiệt cào xé cô giống như những móng tay thô lỗ lên da..

Bước vào Forest lần nữa mang lại cảm giác nhẹ nhõm đến rùng mình. Những chồi non xanh, cành lá kim và tiếng cọt kẹt có mùi thân thuộc như chính chiếc giường ngủ của Enna vậy, nhưng cô cảm thấy mình như một người lạ. Cô vuốt trán. Mọi thứ dường như dễ cháy, thậm chí cả cô.

Một ngày sau, khi họ đến ngôi nhà của Enna, Isi giải phóng cho đội hộ tống khỏi nghĩa vụ của họ. “Chúng tôi an toàn ở đây. Hãy nói với Đức vua chúng tôi sẽ thông báo khi đã sẵn sàng quay trở lại, nhưng đừng bận tâm tìm kiếm ít nhất trong ba tuần. Tôi chắc chắn rằng sẽ kéo dài hơn thế.”

“Ba tuần là quá lâu, thưa hoàng hậu,” chỉ huy đội hộ tống nói.

“Vậy thì hai tuần,” Isi nói. “Đi đi”.

Enna cau mày. Những lính hộ tống có thể không biết gì, nhưng Enna luôn biết khi nào Isi đang nói dối. Dù Isi có ý định gì, nó sẽ mất nhiều thời gian hơn hai tuần. Isi đưa Enna vào giường của cô. Mùi gỗ thông và lông gà quen thuộc làm cô nhớ Leifer da diết, cô ngồi dậy ho khan khi lồng ngực bị thắt chặt lại. Cô thở sâu và xua đi sự lo lắng của Isi. Isi đặt một số gỗ đã chẻ ra vào trong lò sưởi. Khi cô quay đi để tìm đá lửa, Enna đã thổi lửa cho nó cháy lên.

Isi nhìn cô nhúu mày. “Cậu có phải...?”

Enna nhún vai. “Ngay lúc này, nhiệt luôn liên tục bên mình và bên trong mình. Mình không thể tổn thương vì trực xuất đi một ít.”

“Nhưng đừng quá nhiều,” Isi nói.

Enna ngắm ngọn lửa nhỏ buồn tẻ trong lò sưởi, những gợn sóng lăn tăn vui vẻ màu cam và vàng. Âm thanh của gỗ kêu tanh tách rất ấm cúng, giống như tiếng lách cách đàn kim. Cô cảm thấy thích ngọn lửa đó - nó dường như đủ sống động, nhưng cuối cùng ngọn lửa sẽ cháy xuyên qua những khúc gỗ mới đốn và cháy hoàn toàn. Cô đã cảm thấy nó yếu dần thành những mẩu than hồng.

“Mình mang cậu về đây với một ý tưởng,” Isi nói. “Mình đã đọc rất nhiều trong khi cậu ốm. Yasid.”

“Vương quốc ở phía nam?” Enna nói.

Isi gật đầu. “Có hơn một cuốn sách đề cập đến một người mà ở đó họ gọi là tata-rook, người thờ cúng lửa. Một vài người cho rằng tata-rook có một mối quan hệ với lửa. Nếu lửa phổ biến ở Yasid, họ chắc phải có một bí quyết

trong việc sử dụng nó và không để nó tiêu diệt họ.”

Enna ngấm ngọn lửa đột nhiên bốc lên cao hơn, và cô nghĩ đến cách một ngọn lửa bùng lên nóng và sáng hơn như thế nào, nó cháy hết với tốc độ nhanh như thế nào. “Chúng ta sẽ đi đến đó”.

“Đúng vậy”, Isi nói. “Sớm thôi. Ngày mai. Trước khi Geric... trước khi bất cứ ai biết rằng chúng ta đã đi. Chúng ta không thể cưỡi ngựa xuống đó với một đội quân hộ tống năm mươi người. Ở đó vẫn còn những đội quân của Tira đi sục sạo khắp nơi, và với số lượng đông như thế, chúng ta sẽ thu hút sự chú ý của chúng. Nếu muốn tránh sự chú ý và đi kịp thời gian, tốt nhất là chỉ hai chúng ta đi. Và nếu có gặp rắc rối gì, mình tin rằng bọn mình có thể tự giải quyết.”

Enna rời mắt khỏi ngọn lửa. “Chuyến đi có thể mất ba tháng. Hoặc bốn tháng.”

Isi gật đầu. “Hoặc nhiều hơn thế.”

“Vì thế mà cậu sẽ lên đi, bỏ lại Geric, lang thang nhiều tháng, chỉ để có cơ hội rằng người thờ cúng lửa có lẽ có cách hóa giải sao?”

Isi nháy mắt và mỉm cười hiền nhiên. “Đúng vậy.”

“Không”, Enna nói. Cô không tin rằng thoát khỏi ngọn lửa, cơn sốt, khát khao, có thể đơn giản như vậy. Thậm chí ý nghĩ thử làm điều đó đã làm chân cô run rẩy. “Cậu thậm chí không biết nó có tác dụng hay không, mình thì có thể chết trên đường đi, còn cậu sẽ một mình trong nhiều tháng xa nhà và thậm chí cậu có thể bị thương...”

“Nhìn mình này, cô hầu gái của Hoàng hậu,” Isi nói. Enna ngừng lại và nhìn cô. Isi rất kiên quyết, thậm chí có chút giận dữ. “Không có cuộc tranh cãi nào nữa. Cậu nợ mình. Đây là những gì mình muốn - mình muốn cậu sống. Mình ra lệnh cho cậu phải sống. Cậu có hiểu không?”

Enna gật đầu. Isi không bao giờ ra lệnh cho cô bất cứ điều gì. Bản năng của Enna luôn muốn chống lại, nhưng cô phát hiện ra lần này thì không.

Họ xuất phát trong buổi sáng đẫm sương. Isi đã dậy rất sớm để thẳng yên

những con ngựa và chuẩn bị hành lý. Cô quyết định mang theo rất nhiều túi thức ăn từ cung điện và một cái lều nhỏ giống cái Enna đã ở cùng với Razo và Finn. Doda, hàng xóm của Enna đứng ở sân nhìn họ rời đi. Isi đã để lại cho Doda những lời dặn dò biện hộ để trì hoãn những người lính tốt nhất có thể, và khi Đức Vua đến - vì Isi chắc chắn rằng anh sẽ đến - Doda sẽ nói với anh những gì cô đang làm, và họ sẽ trở lại trước mùa thu hoạch.

Những ngày đầu, họ cưỡi ngựa dưới tán rừng Forest. Mùi cây xanh ẩm ướt, những thứ đang lớn lên, tiếng líu lo không ngớt của những con chim, con sóc, tất cả dường như tươi tắn và mới mẻ. Cô đã ở quá lâu trong một cái lều nhỏ suốt mùa đông, và thậm chí lâu hơn để khuất phục khát khao nôn nóng, dữ dội của ngọn lửa. Cô nghĩ nó trái ngược với cuộc sống chậm rãi trong rừng như thế nào, địa y đang phát triển, rêu, nấm, một vật sống không cần lấy đi sự sống của vật khác. Một cái cây không phải chết để trợ giúp cho một cái tổ chim.

Enna đang vật lộn liên tục để kiềm chế nhiệt và làm dịu cơn sốt đang lên, và cô có chút năng lượng để trò chuyện. Cô sớm nhận ra Isi gần như cũng gặp rắc rối như cô. Cô nhìn Isi, tưởng tượng tất cả những gì Isi nghe thấy từ những cơn gió Forest, và tự hỏi tiếng hót của những con chim hoặc tiếng hí ấm áp của những con ngựa làm cho Isi khuây khỏa hay tạo thêm sự bối rối cho cô ấy.

Ban đêm, họ cắm trại tránh xa khỏi những con đường mòn. Isi nghĩ tốt nhất nên tránh con người phòng trường hợp bị nhận ra và tin tức sẽ truyền đến thủ đô trước khi họ đi khỏi Bayern. Gió giúp Isi định hướng những con đường nơi không có ai qua lại, và một khi họ băng qua biên giới phía nam của Bayern, Isi sẽ dùng một tấm bản đồ phác họa từ cuốn sách của các nhà buôn để tìm đường.

Sau một ngày dài cưỡi ngựa trong im lặng, họ dừng chân bên trong một chỗ lổm được tạo thành bởi hai gốc cây linh sam lâu đời. Chỉ mới chớm mùa xuân, và không khí ban đêm làm họ ớn lạnh. Isi đang uống trà có mùi giống như cỏ bị ngâm. Cô đề nghị Enna dùng thử một tách.

“Có lẽ nó có thể giúp kiềm chế ngọn lửa,” Isi nói.

“Không cần,” Enna nói, “Mình đã uống rất nhiều trà và bị tê liệt khả năng kiểm soát”.

Isi gật đầu. “Nó giúp mình - một chút. Mình không dám dùng nó suốt ngày. Mình cần phải nghe cơn gió để tìm đường cho chúng ta. Không quá tệ khi ở đây chỉ có hai chúng ta. Con người phức tạp hơn nhiều so với cây cối và chim chóc. Nhưng với loại trà này, mình dễ ngủ hơn một chút”.

Enna rùng mình, mặc dù ngọn lửa và nhiệt liên tục cọ xát lên da cô. Cô ném những miếng cỏ chết vào ngọn lửa và giận dữ khi chúng không bay thẳng về phía trước.

“Isi, mình không thể giả vờ chúng ta vẫn là bạn bè tốt như thường lệ và tiếp tục như vậy. Mình đã cố đốt cháy cậu, đã phóng hỏa chống lại Bayern, và cậu có quyền ghét mình”.

Isi nhìn ngọn lửa một lúc lâu, và Enna nhận thấy mình đang nín thở. Sau một lúc, Isi ngẩng lên.

“Nó đã làm mình tổn thương”, cô nói.

Enna nhắm mắt chống lại cơn đau.

“Mình không ghét cậu, Enna, nhưng cậu biết đấy, mình đã mất rất lâu để tin tưởng lại con người lần nữa sau khi bị phản bội trước đó. Sau đó mình nhớ ra đó là cậu, người đã mang lại cho mình sự tin tưởng, và đó chính là một lý do. Và mình nhớ ra Leifer cũng đã đốt cậu, và cậu đã tha thứ cho anh ấy”.

“Nhưng tại sao, Isi? Tại sao cậu lại làm cho mình quá nhiều như vậy?”

Isi dường như sững sốt bởi câu hỏi đó. “Cậu là người bạn tốt nhất mà mình đã từng có. Khi mình hoàn toàn cô đơn, cậu đã ở bên cạnh. Mình biết cậu chắc hẳn phải cảm thấy rất cô đơn lúc này, và ý nghĩ đó làm tổn thương mình. Nhưng nhìn chung, mình không quan tâm bởi vì mình rất ích kỉ. Mình không muốn mất cậu”.

“Mình không xứng đáng với cậu”, Enna nói.

“Cậu đã có một thời gian tồi tệ, Enna. Hãy dễ dãi hơn với chính mình.

Mình đã nghĩ về tất cả những gì cậu trải qua... Mình không biết ngọn lửa đang cắn xé cậu như thế nào. Mình biết cậu đã lún sâu với ngọn lửa, nhưng mình không làm gì cho đến khi mình đến Eylbold cái đêm mà cậu cũng bị kìm kẹp bởi một gã đàn ông rất nguy hiểm. Mình có một cảm giác phải rất phi thường mới có thể kiềm chế hẳn ta như cậu đã làm. Sau một tháng phải một mình đối diện với một kẻ như thế, một kẻ có tài ăn nói, mình gần như hình dung bất cứ ai khác cũng sẽ liếm đôi boots của anh ta và nghe theo mệnh lệnh.”

Nhĩ về Sileph vẫn làm Enna cảm thấy kỳ lạ, hai bọn họ ở cùng với nhau là sai lầm, giống như một con búp bê với những đường khâu lỏng lẻo. Cô cử động không thoải mái. “Điều dũng cảm mà cậu đã làm được, đó là đến Eylbold,” Enna nói. “Mình... Những lời nói của cậu làm mình thấy khá hơn.”

“Mình sẽ là một người bạn tồi nếu không thử cố gắng làm điều đó. Như mình đã nhắc, mấy năm trước, cậu đã vượt qua một trận chiến dữ dội chỉ để được ở bên cạnh mình, để mình không cảm thấy cô đơn”.

“Mình có làm vậy sao?” Enna nhướn mày và mỉm cười. “Đúng vậy, đó không phải một nửa tồi tệ đúng không?”

“Không, không phải một nửa. Ngày tiếp theo sau cuộc chiến là ngày tuyệt nhất của đời mình”.

Enn cười khúc khích. “Mình nhớ cậu định đánh mình khi mình đề nghị chúng ta gọi đội quân Forest mới được thành lập là đội quân màu vàng theo mái tóc của cậu.”

Isi tròn mắt. “Ồ, đúng thế,” cô cười khúc khích. “Và cậu có nhớ khi Razo nhận được ngọn lao từ đức vua, tay cậu ta đã run lấy bấy đến nỗi cậu ta khó mà giữ được nó không?”

Enna cũng cười lớn. “Cậu ta bất động; cậu ta không dám chớp mắt vì sợ nó sẽ biến mất.”

Họ cười rất nhiều trước những kỷ niệm vui vẻ, và cảm giác thật tốt khi cười. Bỗng cơn run rẩy làm Enna đau đớn, và cảm thấy sâu bên trong ngực

mình chuyển động khó khăn giống như những mảnh vỡ của cái xương gãy đang cạ vào nhau. Nhưng sau đó, khi mọi thứ tìm thấy vị trí của nó, cơn đau dịu dần, và tiếng cười trở nên tự nhiên hơn.

Đêm đó lần đầu tiên kể từ trận chiến, Enna không còn lo lắng mình sẽ không tỉnh dậy nữa. Ngày tiếp theo chuyển đi có chút dễ chịu hơn. Vào những buổi tối trời mưa, họ dựng lều sớm và nằm cuộn tròn cùng nhau dưới cái chăn mỏng. Rồi Enna kể những câu chuyện mình không thể kể trước đó. Cái chết của Leifer như thế nào, cách cô cảm thấy như thể ai đang túm lấy bên trong cô và xé toạc cô giống như tờ giấy ra sao. Và tại sao cô đã đọc tấm da dê đó, cảm giác kiến thức trong đó quan trọng và đẹp đẽ hơn bất cứ thứ gì trong thế giới đang có xung đột.

Enna kể cho Isi về Finn và lời thì thầm thú nhận của cậu ấy trong căn lều đêm đó. Và cuối cùng cô thì thầm tên của Sileph, mặc dù nó làm tổn thương cô khi phải thừa nhận rằng cô đã gục ngã trước những lời tán tỉnh, những lời nói dối và vẻ ngoài của hắn ta. Cô có thể công khai thừa nhận trái tim cô vẫn cảm thấy bóp nghẹt lại và đau đớn ngay cả khi chỉ nghĩ về hắn ta.

Và Isi luôn luôn lắng nghe, không bao giờ bảo Enna rằng cô đã hành động xuẩn ngốc, cũng không bao giờ nói những lời trống rỗng như “Cậu sẽ ổn thôi”. Enna biết rằng Isi đã nhìn thấy chính cha mình bị giết, đã mất gia đình, quê hương, con ngựa Falada yêu quý và còn nữa, ngay cả hạnh phúc được kề cận với Geric cũng không được trọn vẹn. Chính vì vậy, Isi nhìn thấy sự đấu tranh của Enna và hiểu được nỗi buồn của bạn.

Sau một buổi tối, mặc dù vẫn đang nói chuyện với tâm trạng hơi uể oải, họ nhận ra chính mình đang chơi đùa với gió và lửa.

Enna phóng lửa cho một đồng gỗ thông khô kêu tanh tách, và Isi ném cơn gió ngọt ngào để ngăn ngọn lửa. Enna đẩy thêm nhiệt ra và dự đoán cơn gió càng mạnh hơn của Isi đã thổi bùng ngọn lửa to hơn. Enna thêm nhiệt, Isi thêm gió, và ngọn lửa bùng lên. Mỗi người dường như cảm nhận những gì người kia sẽ làm, và họ phối hợp cùng với nhau giống một một cặp đôi già sống với nhau rất lâu đã quen với việc chia sẻ công việc nhà. Sau đó, khi Isi

kéo vào một ngọn gió mạnh hơn, hành động đó sẽ lấy đi không khí khỏi ngọn lửa và dập tắt nó, Enna dừng lại đột ngột. Cô phóng một dòng nhiệt cướp đi không khí, và nhiệt đã thay đổi không khí, tách cơn gió thành từng luồng gió nóng thất thường đến nỗi ngọn gió tự biến mất.

“Một mảnh khoe gọn gàng,” Isi nói.

Enna mỉm cười. “Nó làm mình thắc mắc chúng ta có thể làm gì khác nữa”.

Ngày tiếp theo họ băng qua biên giới Bayern. Ở Bayern, họ thường đi qua những vùng không có bóng dáng của những nông trại và đến gần đội quân trăm người của Bayern tuần tra biên giới, với khoảng cách đủ để Isi có thể cảm nhận họ qua ngọn gió. Nhưng giờ họ đã băng qua vùng đất không bị kiểm soát. Cỏ xơ xác hơn, mặt đất cứng như đá, và có một vài thị trấn. Thậm chí là như vậy, nguy cơ đi vào vùng tuần tra của những đội quân kẻ thù bị đánh bại gần đây là rất cao. Bất cứ khi nào Enna nhận thấy chính mình muốn biết về tin tức về Sileph, cô nhanh chóng xua giọng nói và gương mặt của hẳn ta ra khỏi tâm trí. Isi ngoái nhìn lại hết lần này đến lần khác. Ít nhất hai lần Isi nói cô nghĩ có một người đàn ông cưỡi ngựa đi theo sau họ, ai đó rất quen thuộc mà cô không thể đoán ra.

Một ngày sau khi vượt qua biên giới, Enna và Isi đổ đầy nước vào chai khi ở bên suối. Isi đứng lên đột ngột và quay ra, giống như một con chim gõ kiến đang lắng nghe một cái thân cây.

“Chuyện gì vậy?” Enna hỏi.

“Đàn ông,” Isi dang tay ra, lắng nghe gió luồn qua những ngón tay cô. “Không phải một người cưỡi ngựa - mà hai người. Họ ở gần đây. Cơn gió đang đi về phía bắc, vì thế mình không nhận thấy cho đến tận bây giờ”.

Enna nhìn thấy hai người đàn ông cưỡi ngựa vượt lên, cả hai ít nhất một tháng không cạo râu và mặc bộ quân phục Tira rách rưới. Một người dường như quen thuộc, có lẽ là một tên lính gác mà cô đã nhìn thấy ở một trong những cuộc đột kích bất ngờ của cô hoặc thậm chí là ở trại Eylbold.

“Chà, họ không phải là những con thỏ, nhưng cũng được thôi. Hai con

ngựa, ít đồ dự trữ, và hai cô gái nhỏ để thêm vào kho báu”. Hắn ta mỉm cười với Enna và nháy mắt. “Chào, các cô gái xinh đẹp”.

“Biến đi,” Enna nói như ra lệnh, nhưng khi phát ra âm thanh có chút ảo não. Tên đàn ông cao lớn cười lớn. Isi túm lấy Merry, hành lý và móc dây cương của chúng vào cành chắc của một bụi cây. Ngay lập tức, Enna nhận ra rằng họ sẽ không thể thoát khỏi bọn chúng mà không có một trận chiến.

“Chà, chà, Pilad, có vẻ chúng ta sẽ tìm thấy cho mình mỗi người một cô gái Bayern. Dù sao một trong số họ cũng được,” tên lính cao, nhanh miệng hơn nói.

Người được gọi là Pilad dường như không có khả năng cười. Hắn ta liếc mắt nhìn về phía Enna, bàn tay lo lắng dò dẫm vào cán kiếm.

“Đúng vậy, tốt thôi. Các cô gái, hãy đi cùng chúng tôi, ngay lập tức. Tùy thuộc vào các cô, chúng tôi sẽ bắt các cô dễ dàng hay khó khăn”.

Isi bước lên đứng cạnh Enna. Họ nhìn nhau và hơi mỉm cười.

“Chúng tao sẽ không bỏ chạy, đồ con lợn, như chúng mày có thể nhìn thấy,” Enna nói, sự mệt mỏi trong giọng cô gần giống với tiếng cười, “nhưng tao nghĩ tốt hơn hết là chúng mày tự chạy đi nếu chúng mày muốn tiếp tục giữ được cái đầu để đặt mái tóc lên”.

Tên cao kêu nhìn cô, sửng sốt, sau đó quay sang bạn đồng hành của mình và cười ha hả. Tên kia cũng phá lên cười. Enna và Isi trao đổi ánh mắt lần nữa. Isi cười mỉm.

“Tao không hiểu,” Pilad nói. “Tại sao chúng trông như đang cười khúc khích? Có phải có binh lính nấp đâu đó trong bụi rậm không?”

Tên kia rút gươm ra. “Chúng ta hãy túm lấy chúng trước khi đồng bọn của chúng quay trở lại.”

Hắn ta bắt đầu cười ngựa về phía trước. Isi nắm lấy tay Enna, và Enna biết chính xác phải làm gì. Cô phóng một tia lửa vào mặt đất đầy cây bụi phía trước tên kị sĩ đang tiến tới. Con ngựa của hắn lồng lên, hí vang trong sợ hãi. Được thúc giục bởi gió, ngọn lửa cháy mạnh và kêu tanh tách cho đến khi nó

hoàn toàn bao quanh cả hai tên. Enna phủ thêm lửa vào vòng tròn nơi cô cảm thấy gió để lại những kẻ hở. Cô không lo lắng về con ngựa Merry của mình. Enna biết chắc chắn Isi sẽ có cách truyền đạt với Avlado, để trấn an Merry.

Vòng tròn lửa bám vào không khí lên càng lúc càng cao. Hai tên lính thả rơi những thanh gươm và cố gắng đỡ dành những con ngựa. Enna mỉm cười với chúng. Ngọn lửa muốn quần áo, tóc, xương và máu của chúng. Nó muốn đẩy ngọn gió đang duy trì nó giống như một bầy cừu. Enna dễ dàng duy trì sự kiểm soát khi có Isi bên cạnh và giao tiếp trong im lặng. Sự thấu hiểu chảy qua giữa họ thuần khiết hơn bất cứ điều gì cô đã biết. Enna cảm thấy mình bên cạnh Isi; ngọn lửa cảm thấy nó đồng hành với ngọn gió.

Cùng lúc, cả hai biết những tên kị sĩ đã nhận đủ. Enna hút nhiệt khỏi ngọn lửa, và gió của Isi thổi nó lên bầu trời lạnh lẽo. Những tên lính thở hỗn hển, một tên dường như gần bật khóc. Những con ngựa của chúng giậm chân khó chịu.

Enna liếc nhìn chúng. “Tôi nói, hãy chạy đi.”

Không do dự, bọn chúng quay ngựa và phi nước đại về phía bắc.

Isi phá ra cười. “Chà, mình biết mình không thể, nhưng mình thích điều đó. Cậu thật đáng ngạc nhiên.”

“Không, chính cậu mới tuyệt vời,” Enna ôm bụng cười ngặt nghèo và cảm thấy giống như hò reo ăn mừng. Cảm giác ấm áp từ ngọn lửa, từ chiến thắng, nhiệt xung quanh cô đã sẵn sàng cho một ngọn lửa mới. Trận cười gây xáo động trong ngực cô. Cô ho khan và cúi gập người, nôn ra bữa sáng của mình, một lần nữa Enna như nhìn thấy chiến trường và những tên lính chìm trong ngọn lửa. Kí ức quá thật - những ngọn lửa sống động, xoắn lại, mùi của khói và tóc cháy, cơn buồn nôn trào lên khi cô cảm thấy như chính mình đang tạo ra ngọn lửa bên trong một người đàn ông. Chậm chạp, cô nhận thấy Isi đang đứng bên cạnh, xoa lưng cô.

“Mình xin lỗi,” Enna lau miệng và đứng thẳng người. Cô nhìn vào mắt Isi. “Mình quá lo sợ, Isi, về những gì chúng ta sẽ tìm thấy ở Yasid, về việc mất

mát ngọn lửa. Nhưng mình không muốn bị giết lần nữa”.

Isi gật đầu. Họ lên ngựa và đi về phía nam.

Hơn hai tuần lang thang và cơn sốt của Enna có phần thuyên giảm. Cô và Isi nhận thấy chính mình không thể nào nói chuyện suốt cả ngày, cả hai tập trung ngồi thẳng người và cố gắng ngăn nhiệt hoặc giọng nói của gió tránh xa khỏi họ.

Tình trạng của Isi tệ hơn khi bắt đầu ngày mới, và trà có tác dụng giảm nhẹ rất tốt. Thêm nữa ngoài sự ồm yếu do gió, Enna bắt đầu cảm nhận điều gì đó khác không ổn ở Isi. Nhiệt ở người cô tăng lên. Như thể có một ngọn lửa đang cháy ở thắt lưng Isi. Khi Enna hỏi cô, Isi chỉ mỉm cười và nói. “Mình nghĩ là mình ổn”.

Một đêm, giống như nhiều đêm khác, Enna thức dậy khi cơn sốt trên trán thiêu đốt những đầu ngón tay cô. Khi cơn sốt dữ dội như thế này, Enna cần Isi gửi một cơn gió để làm dịu giúp cô, phá vỡ từng phần nhiệt đang bám trên da cô, và hít thở được không khí trong lành.

“Isi,” Enna thì thầm.

Có một lớp màu cam phủ lên bóng đêm. Khi Enna nhắm mắt lại, màu cam lay động và xoay tròn. Cơn sốt làm lu mờ đi những giác quan khác của cô cho đến khi có một sự tiếp xúc rất thật - gần như quá thật, nhạy và đau đớn. Quần áo và cái chăn cô đang dùng giống như hòn đá thô mài lên da. Cô nghĩ mình nghe thấy những tiếng ồn bên ngoài, mặc dù nó âm vang như thể đầu cô đang ở dưới nước.

Thỉnh thoảng trong đêm, Enna phát hiện Isi cuộn tròn trên mặt đất bên cạnh Avlado hoặc đi loanh quanh lều trại, xoa dưới mắt nơi có những quầng thâm đen không bao giờ biến mất.

Enna đi ra khỏi lều và gọi tên Isi lần nữa. Chỉ ngay sau đó Enna hiểu ra không phải tất cả nhiệt mà cô cảm thấy đều đến từ bên trong cô. Nhiều không khí được sử dụng trong khu trại của họ hơn là những con ngựa và ngọn lửa trại có thể sử dụng đến.

Enna không thể nhìn rõ vì màn sương màu cam và ánh trăng mờ mờ, nhưng cô nhận thấy những cái bóng tụ tập quanh địa điểm cắm trại của họ. Trên mặt đất có vài dấu chân cách xa từ chỗ cô, Enna nghĩ cô đã nhìn thấy màu sáng hơn, có thể là tóc của Isi. Từ hướng đó, một cơn gió thổi đến, quét đi nhiệt thấm qua người cô, làm rõ tầm nhìn và những gì cô đã nghe thấy. Cô há hốc miệng ngạc nhiên và nuốt phải ngọn gió.

Isi đang quỳ trên mặt đất. Đằng sau Isi, một người đàn ông trong bộ quần áo màu xanh của quân Tira giữ lấy vai và kề một con dao lên cổ họng cô ấy. Quanh địa điểm cắm trại còn rất nhiều người đàn ông đang đứng, có lẽ là hai mươi, một số đang cưỡi ngựa, một số ở dưới đất. Khoảng bảy tên đang giương cung, chĩa mũi tên về phía Enna. Trong đám lính trên mặt đất, Enna nhận ra hai tên cô đã mắng nhiếc và bảo chúng chạy đi. Chúng trông lo lắng. Không ai khác lo lắng.

Những tên ngốc, cô nghĩ. Tại sao lại mạo hiểm cuộc sống của mình vì hai con ngựa và đồng đồ dự trữ nghèo nàn?

Trong một lúc Enna nhìn thấy mình có thể đốt cháy toàn bộ cung tên một lúc, nhưng không phải không có rủi ro, những mũi tên sẽ bốc cháy và vẫn có thể tìm thấy da thịt cô. Cô không thể đốt người đàn ông ở đằng sau Isi mà không làm tổn thương Isi, nhưng ít nhất cô có thể đốt con dao từ tay hắn ta. Và còn cơn gió nữa, Enna nhớ lại, hi vọng nó có thể chăm sóc tất cả những mũi tên bay ra. Cô phải thận trọng để tránh thiêu cháy thêm bất cứ người nào nữa. Hình ảnh một chiến trường đầy khói sà xuống phía trước mặt Enna và làm cô run rẩy như thể tro nóng trút như mưa lên da mình. Vẫn tiếp tục tính toán và tìm kiếm mắt Isi để có một manh mối, cô nói với giọng kiên nhẫn, “Nào, các anh muốn gì?”

“Chỉ cần cô, Enna.”

Sileph bước ra từ hàng ngựa phía sau và bước vào ánh sáng lửa, đứng đủ gần Enna để có thể với tới cô trong hai bước dài.

“Anh trở lại là vì em,” hắn ta nói.

CHƯƠNG 18

Sileph mặc bộ quân phục đã bị mài nhẵn ở tay áo, và đôi bốt phủ một lớp bùn khô, nhưng tóc hăn ta sạch và chải tươm tất, mặt hăn nhụi, như thể hăn ta đã chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ của họ. Đứng trước mặt Sileph, cô bị gục ngã lần nữa bởi vẻ đẹp trai và sức mạnh rõ ràng từ sự hiện diện của hăn ta, không giống như với bất cứ ai mà cô đã từng biết.

Và người đàn ông không thể tin được này đã tìm kiếm cô, mà không muốn ai khác. Ánh mắt của hăn ta nói rằng hăn ta vẫn còn cần cô, rằng hăn ta sẽ tha thứ cho cô, rằng nhà hăn ta sẽ là nhà của cô. Da cô đau nhức. Cổ cô vẫn còn nhớ sự đụng chạm của hăn ta.

“Enna, Enna”. Một tiếng thở dài bật ra, đầy đủ cả sự buồn bã, đấu tranh và nhẹ nhõm. “Enna, cuối cùng anh cũng tìm thấy em.”

“Anh đang tìm kiếm tôi?” Giọng cô rít lên có chút cao hơn bình thường.

“Đúng vậy,” hăn ta nói. “Anh đã chạy, gần như thế và hi vọng. Anh đã nói anh sẽ trở lại vì em.”

“Enna,” Isi nói, giọng đầy cảnh cáo.

Enna ngay sau đó nhớ ra Isi đang bị một con dao kề ngay cổ và bảy mũi tên đang nhắm vào chính trái tim, nhưng cô nhìn trả lại Sileph, không sẵn sàng để hăn ta đi.

“Anh, anh còn sống.” Cô nói ngập ngừng. “Tôi đã thắc mắc.”

“Có sao?” Anh ta nhướn mày. “Nghĩ đến anh, có không? Chà, nhiều người trong chúng ta đã không hiểu được điều này. Anh không đổ lỗi cho em, Enna, thật đấy. Chiến tranh rất tàn bạo. Anh chỉ cảm thấy được an ủi là nó đã kết thúc. Cho dù bên nào thắng đi nữa. Nhưng những gì làm phiền anh trong

những tuần qua em có thể không biết, cho dù kết quả ra sao, anh vẫn muốn em.”

Sileph bước về phía trước, và Enna căng thẳng khi hắn đặt tay quanh vai cô và kéo cô lại. Mùi của hắn nhận chìm cô và cô cảm thấy đầu gối mình run lên, nhưng Enna đặt hai tay lên ngực Sileph và đẩy hắn ta lùi lại. Hắn bước lùi, nhưng mắt trông có vẻ buồn rầu.

“Sileph,” cô nói, cố gắng lấy lại sự sắc sảo trong giọng nói của mình. “Tôi là người Bayern, và bất cứ điều gì anh đặt trong tâm trí về tương lai chúng ta lúc này, cũng không có thể thay đổi được gì. Tôi đã thiêu cháy quân đội của anh.”

“À, sự khôn ngoan cho thấy rằng trong tình yêu có sự công bằng thì trong chiến tranh cũng có sự công bằng. Chúng ta có thể ngang bằng nhau lúc này.” Hắn ta mỉm cười với cô. “Em không còn có vẻ vừa trải qua chiến tranh. Trông em rất tuyệt vời.”

Enna đỏ mặt và nhận ra mình đang xấu hổ bởi vì quần áo đang mặc rất bẩn thỉu và tóc cô chắc chắn rất bù xù. Lo lắng ngớ ngẩn đó mắc kẹt trong tâm trí cô, và khi hắn ta tiếp tục nói, tăng bốc vẻ ngoài, sự dũng cảm, sức mạnh của cô, cô thấy mình không thể bắt kịp lần nữa âm thanh trong giọng nói và vẻ khát khao trong ánh mắt hắn ta. Trong một lúc cô thầm tiếc cho hắn mất đi vẻ mê hoặc của mình, sau đó cô nghĩ tới sự tiếc nuối của chính mình với điều đó, và nó xảy ra với cô, tất cả mọi thứ khá là buồn cười. Vì thế cô phá ra cười. Sileph ngừng lại giữa chừng và nhúm mày.

“Điều này thật lố bịch”. Cô liếc nhìn quanh một lần nữa, cố gắng đặt mình trong thực tế đầy nguy hiểm và không đánh mất chính mình cho Sileph. Đằng kia là Isi. Với cảm giác đau nhói trên da, cô nhận ra Isi không chỉ là Isi - còn là Hoàng hậu. Chúng không biết chúng có Hoàng hậu của Bayern dưới chân mình. Nhưng nếu chúng phát hiện ra thì sao? Cô sẽ phải kết thúc chuyện này ngay bây giờ.

“Thật ngớ ngẩn. Hãy xem tất cả người ngu ngốc ra sao. Anh, và những người kia,” cô nói, chỉ vào một trong những cung thủ, “anh cũng là một kẻ

ngốc. Đặt cung tên xuống, các chàng trai. Enna - cô gái không muốn phải thiêu cháy các cậu đâu.” Cô nói một cách thư thái, nhưng hơi thở dồn dập trong cổ họng.

Làm ơn, làm ơn đi mà, cô nghĩ, làm ơn đặt chúng xuống. Họ không cử động.

“Enna”. Ánh mắt Sileph khóa chặt ánh mắt cô. Cánh tay hắn ta vươn ra về phía cô nhưng thả rơi ngay khi cô phá lên cười lần nữa.

“Anh là một quả mận bọc đường, đúng không, Đội trưởng? Tôi cá là cô bảo mẫu của anh phải lòng anh ngay khi anh có thể mở miệng. Tôi cá cha anh đá anh ra vì ghen tuông với mẹ anh. Tôi cá tài năng thuyết phục nhỏ này của anh không phải lúc nào cũng có tác dụng, đúng không? Nhưng tôi sẽ thừa nhận, nó có tác động lên tôi. Tôi đã từng muốn theo anh đến Ingridan, sinh cho anh những đứa con và để trái tim tôi đập cùng nhịp với trái tim anh. Nhưng giờ tôi chỉ cảm thấy tiếc cho anh, Sileph, và tôi không muốn đốt cháy anh, vậy nên làm ơn đi đi. Ngay lập tức.”

Sileph nở nụ cười quyến rũ của mình. “Anh càng yêu em hơn khi em chống cự lại.”

“Đừng,” Enna nói, giọng cô pha lẫn giận dữ. “Đừng cố gắng quyến rũ tôi với những lời nói kiểu như “em rất mạnh mẽ và anh rất vô lý. Tôi đã nghe đủ rồi, Sileph. Hãy đi đi.”

Sileph nhìn cô, vẻ mặt hắn ta chuyển từ yêu thương sang bối rối, rồi nổi giận. Hắn ta hét lên và đi lại vòng quanh như thể đang tìm thứ gì đó để đánh. Sau đó hắn ta đột ngột quay trở lại chỗ cô và cay độc, cánh tay mở ra. “Đừng nghĩ em có thể quăng anh sang một bên, Enna. Anh đã làm việc cật lực chỉ để thả em ra. Em sẽ là câu trả lời của anh và thay vào đó, anh mất mọi thứ.” Hắn ta thả rơi cánh tay và trong một lúc trông rất bi thảm. “Tiedan đã đổ lỗi cho anh vì thua cuộc, nói rằng em chỉ quen đốt cháy một hoặc hai căn lều, và em sẽ không bao giờ dùng ngọn lửa phá vỡ quân đội của bọn anh nếu anh không giam giữ em quá lâu như vậy.”

“Chà, theo những gì anh biết, ít nhất Tiedan và tôi tìm ra một điểm chung - đó là chúng tôi đều đổ lỗi cho anh.”

Sileph đưa tay lên vuốt tóc và đánh một ánh mắt lo lắng tới những người đàn ông đứng sau lưng. Rồi hắn ta mỉm cười và cười lớn một chút. “VẬY, anh không cần phải giải thích nữa. Anh muốn em đi cùng với anh. Anh hứa em sẽ có một ngôi nhà bằng đá trắng, ba cửa sổ nhìn ra một dòng sông. Đó là tương lai của anh và em, Enna. Nếu không phải như thế, anh chỉ không biết ai trong chúng ta sẽ sống qua được chuyện này”.

Enna cảm thấy nhiệt chuyển động. Ai đó đang di chuyển. Ở vòng ngoài, cô thấy Avlado, con ngựa không bao giờ bị cột lại trong đêm, đang đứng gần Isi hơn trước đó. Isi nhắm mắt như thể chìm trong suy nghĩ.

“Hừm, chúng ta sẽ xem, ai sẽ sống sót?” Enna nói lớn và bước một bước nhỏ, hi vọng tiếp tục thu hút được sự chú ý. “Các lựa chọn của anh tối nay có vẻ không được tốt, Đội trưởng. Đây có thể là một canh bạc mà anh đã được định sẵn thua.”

Trong khoảnh khắc đó, Avlado chồm lên vai của tên lính đang giữ Isi và cắn hàm răng to lớn, vàng khè của nó vào bàn tay của hắn ta. Tên lính hét lên và đánh rơi con dao. Isi ngã xuống đất và lăn khỏi tầm với của hắn ta trong khi Avlado quay lại và đá móng chân sau lên lưng tên lính. Sau đó cơn gió tiếp tục. Enna không cảm thấy có cảm giác kết nối mạnh mẽ với Isi như khi cô nắm lấy tay Isi, nhưng dù sao cô cũng có thể đoán Isi sẽ làm gì tiếp theo, cơn gió và ngọn lửa từ họ phối hợp cùng với nhau. Enna nhắm vào những cây cung và mũi tên bằng gỗ trước, và những mũi tên gãy bay dữ dội trong gió. Một mũi tên gãy cắm vào đùi của một tên lính. Với ánh chớp nhá lên của ngọn lửa, những con ngựa chồm lên và hí vang. Những tên lính thả rơi cung tên bị cháy xém và cố gắng xoa dịu con ngựa của chúng. Những tên khác tuốt kiếm ra, nhưng chúng nhanh chóng đánh rơi với những tiếng hét đau đớn. Điều làm Enna nhẹ nhõm là cô nhìn thấy Isi đã cười lên Avlado. Nếu Enna không thể xử lý những tên lính này, nếu cô không thể trốn thoát mà không thiêu cháy chúng, cô hi vọng Isi sẽ cười ngựa đi thẳng và trở về an

toàn bên Geric. Một vài tên lính bắt đầu tiến về phía cô, có người mang kiếm, có người không, khi Sileph giơ tay lên. Họ dừng lại.

“Các người không được làm hại cô ấy,” hắn ta hét lên. “Cô ấy là của tôi.” Mắt hắn bắt gặp ánh mắt Enna. Hắn trông xúc động, mắt ươn ướt, mặt đỏ lên. Hắn ta đang đổ mồ hôi, các cơ căng và phồng lên. “Đừng bắt anh làm việc này,” hắn ta từ tốn nói. “Đừng làm anh phải giết em. Em biết chúng ta là dành cho nhau. Anh tạo nên con người em. Đó là những lời nói dối cần thiết. Đừng để những chuyện vặt vãnh như vậy làm em không tin rằng anh yêu em, Enna.”

Trước những lời nói này, Enna cảm thấy tim mình xé toạc ra và máu như sôi lên. Sileph đứng trước mặt như hắn ta đã từng, nhưng những gì cô nhìn thấy khi cô yêu hắn ta mờ dần, và thay vào đó cô nhìn thấy một người đàn ông tuyệt vọng, kiêu căng, tàn nhẫn. Nơi nứt ra trong ngực Enna ép chặt lại và đập rộn lên, và cô cảm thấy nhiệt độ mạnh xuyên qua toàn bộ cơ thể cô. Cô buộc giọng mình thoát ra khỏi cổ họng.

“Có phải anh yêu tôi nhất khi tôi bị đánh thuốc và vô vọng, đúng không Sileph? Có phải anh đã yêu tôi khi tôi bị lú lẫn bởi nước lười vua đến nỗi tôi thực sự nghĩ anh là một người đàn ông? Vậy đó, anh đã yêu một cái vỏ.” Nhiệt thẩm ra bên ngoài, và Enna để nó phóng ra thành ngọn lửa ngay bên cạnh và đằng sau lưng, giật mạnh những bụi cỏ xung quanh cô, ngọn lửa vồ lấy không khí. “Đây là con người tôi, Sileph. Đây là những gì tạo ra con người tôi! Tốt nhất anh nên chạy đi hoặc tôi sẽ nấu chín anh. Tôi sẽ làm thế đấy. Chạy đi.”

“Em muốn anh bốc cháy? Vậy chúng ta hãy làm điều đó cùng nhau.”

Sileph nhảy về phía trước và đẩy Enna xuống mặt đất. Trước khi cô đập vào ngọn lửa đằng sau lưng cô, một cơn gió nhanh, mạnh thổi xuyên qua chúng, hút không khí đi và giải tán ngọn lửa chỉ còn tro tàn. Sileph ngã lên người Enna, tay hắn ta giật lấy cổ cô. Đốt hắn ta, một ý nghĩ vụt qua, nhưng hắn ta quá gần, và cô không thể chịu nổi để làm điều đó. Gió vạt lộn đầu hắn ta và ném cát bụi vào trong mắt hắn. Hắn ta quỳ gối lên, dụi mắt. Những cái

móng của Avlado đá vào ngực Sileph. Khi hắn ta ngã xuống, Enna rút được chân mình và trượt ra sau.

Thiêu cháy hắn ngay lập tức, ý nghĩ lại đến. Cô do dự. Hắn ta đứng dậy và tận dụng cơ hội một lần nữa.

Từ đằng sau Enna, từ những cánh đồng tối tăm ở phía bắc, một tiếng gọi vọng tới. Sileph dao động, và Enna quay lại. Finn nhào vào trại, nhắm thẳng vào Sileph, và húc hắn ta ngã xuống đất. Cậu ngồi lên ngực hắn ta và thụi vào đầu hắn ta hai lần trước khi Sileph lấy lại hơi thở và đá Finn ra, đẩy cậu nằm dài trên mặt đất. Khi cả hai người đàn ông đều đã lấy lại thăng bằng, họ rút kiếm ra.

Nhưng trước khi Finn hoặc Sileph có thể đánh bại nhau, trước khi nhiệt nung thanh kiếm trong tay Sileph hoặc đốt cháy quần áo hắn ta, trước khi gió hất ngã hắn ta, điều mà Enna ít trông đợi nhất đã xảy ra.

Một con dao găm đâm vào lưng Sileph. Hắn ngẩng lên, miệng mở ra nhưng không thốt lên lời nào. Thêm hai con dao nữa xuyên qua đồng phục và hắn co giật, sau đó ngã xuống, gần như tắt thở.

Tất cả mọi người đứng bất động trong một lúc, nhìn cái xác. Enna nhìn chăm chăm vào sau ót anh ta, ngừng thở, cảm thấy choáng váng, khiếp sợ và nhẹ nhõm cùng một lúc. Một tên lính xuống ngựa và bước vài bước về phía cái xác, tay giơ lên không khí để cho thấy anh ta không có vũ khí. Enna nhận ra Pol, người tạm thay Sileph.

“VẬY ĐÓ,” Pol nói. Sau đó, chỉ về cái xác và nhìn Enna, anh ta nói, “Tôi có thể?”

Cô gật đầu. Anh ta rút con dao đầu tiên từ lưng Sileph, chùi lưỡi dao lên bộ đồ của người đàn ông đã chết, và cắt nó trở lại vào thắt lưng của mình. Anh ta tiếp tục rút hai con dao còn lại ra.

“Từ hai con dao găm này cho thấy không chỉ có mình tôi muốn hắn ta biến mất, đúng không?”, anh ta nói.

Một vài tên lính cười ngượng ngịu. Tất cả liếc nhìn xung quanh như thể

đang cố gắng tìm ra ai có thể trung thành với Sileph, và liệu là họ có bắt đầu một cuộc chiến để tự vệ ngay lúc này không. Không có ai cả. Nhiều tên lính đặt những thanh kiếm lạnh lẽo của mình xuống và lo lắng nhìn Enna. Pol lau sạch những con dao còn lại như thể không nhận thức được sự căng thẳng.

“Chúng tôi phải làm điều này nhiều tuần trước,” một tên lính nói lí nhí, nhận lại con dao từ Pol.

“Có lẽ họ sẽ để chúng ta trở lại Ingridan với viên đội trưởng đã chết,” một người khác nói.

“Để xem nào,” Pol nói.

Họ quàng cơ thể của Sileph lên lưng con ngựa của anh ta và lên ngựa. Pol cúi đầu một cách cứng nhắc trước Enna và nói, “Tôi hi vọng chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa.” Họ cưỡi ngựa đi về phía đông bắc.

Finn không di chuyển. Cậu đứng thở nặng nhọc, trông xơ xác và mệt mỏi, nhưng cậu vẫn đứng hiên ngang và dường như sẵn sàng để chiến đấu lần nữa nếu cần.

“Chào,” Finn nói. Cậu lau trán bằng ống tay áo. Mắt cậu không rời khỏi Enna. Cậu không cố gắng để tán tỉnh cô, để phô trương sự vĩ đại của mình, trái ngược hoàn toàn với tất cả những gì Sileph đã làm. Cậu chỉ là Finn, rất hạnh phúc khi lại được ở bên cô. Đối với Enna, đó là một cảm giác nhẹ nhõm đáng kinh ngạc.

“Chào, Finn,” cô mỉm cười rồi cười to hơn bởi vì cô cảm thấy mình bắt đầu khóc.

Cậu đi lại phía cô, và khá bất ngờ, Enna cảm thấy ngược. Đây là Finn, cô nghĩ. Nếu khoảnh khắc này xảy ra, chúng ta không bao giờ có thể xóa nó đi. Rồi cô nhận ra, sau tất cả những chuyện đã trải qua, khoảnh khắc đó đã xảy ra, và cô quá ngu ngốc để có thể nhìn thấy. Cậu đến chỗ cô và vòng tay quanh người cô, vùi mặt vào cổ cô. Cô nép mặt lên vai cậu và để cho mình òa khóc.

“Enna,” cậu nói, ôm cô chặt hơn. Trong vòng tay Finn, Enna không cảm

thấy mình giống như một cô gái vô vọng bị nhốt trong một căn lều của kẻ thù, hoặc cô gái giận dữ, nóng nảy đã đối mặt với Sileph. Giờ cô cảm thấy cô lại được là chính mình, chỉ là Enna, chỉ là người cô muốn trở thành. Cái ôm của cậu cũng bảo với cô như vậy.

Cậu hôn lên má và tóc cô, mắt cậu sáng lên như thể cậu không thể tin được.

Cô áp hai tay lên má cậu để nhìn thấy khuôn mặt cậu, ngón tay cái cô phủ lên vết sẹo mà cậu nhận được từ bàn tay Sileph.

“Cậu quá tuyệt, Finn ạ. Quá tuyệt.”

“Mình có thể tuyệt hơn,” cậu nói, “Cậu sẽ thấy, Enna.”

Sau một vài phút Isi đã quay trở lại, mặc dù Enna không nhận thấy cô đã rời đi, mang con ngựa của Finn ra phía sau. Cô liếc nhìn xuống đất cho đến khi Enna nói, “Ồ, không sao đâu, Isi.”

Isi ngược lên và mỉm cười. “Chào buổi tối, Finn. Mẹ cậu thế nào rồi?”

CHƯƠNG 19

Chuyến đi chậm chạp và đau đớn. Enna chưa bao giờ cảm thấy hoàn toàn hồi phục sau cuộc chiến với Sileph, và cơn sốt dữ dội bên trong cô. Thỉnh thoảng nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy giọng nói tuyệt vọng của Finn - “Isi, làm ơn đi, cô ấy quá nóng, cô phải dậy ngay” - sau đó Enna cảm thấy một cơn gió giúp cô đẩy lùi làn sương mù màu cam.

Có đêm cô mơ về Sileph, và lần nữa nhìn thấy cảnh ngọn lửa nổi giận xung quanh cô và cô hét lên rằng anh ta đã yêu một cái vỏ. Cô tỉnh dậy, ngừng thở, lo sợ rằng mình đã chết. Thậm chí trong giấc ngủ, Enna cũng nhận thức được cơn sốt đang kéo sự sống khỏi mình, nhưng khi tỉnh dậy, cô nhận thức được Yasid lơ mờ ở chân trời giống như một đám mây bão nguy hiểm. Cơn sốt, và cái chết hiển hiện trong hơi thở ướt át, làm cô sợ hãi cũng nhiều như ý nghĩ cô sẽ sống để tới được Yasid và được chữa khỏi. Với ngọn lửa bốc cháy xung quanh cô, cô đã nói với Sileph. “Đây là con người tôi”. Không có lửa, cô sẽ là ai?

Nhưng cảm giác nhẹ nhõm trở nên rõ ràng khi Finn ở gần. Lúc Enna chìm trong cơn sốt và Isi bị dày vò bởi cơn gió, Finn trở thành người chăm sóc họ. Cậu nấu ăn cho họ và dò tìm đường đi qua những đầm lầy, những đồi núi đá, đi theo chỉ dẫn tốt nhất mà cậu có thể nhìn thấy trên tấm bản đồ cũ của Isi. Khi Enna đặc biệt ốm yếu, cậu cố gắng khơi gợi cho cô nói chuyện để xao nhãng tâm trí cô, hay yêu cầu Isi kể chuyện. Hoặc, vào lúc tệ nhất, cậu ôm cô trong lòng và hát bằng giọng trầm, khô khan những bài hát ngớ ngẩn về những con thỏ đang bơi và những con sóc không có đuôi.

Hành trình của họ bị chậm lại bởi dòng sông Suneast rõ ràng đã phình to hơn kể từ khi bản đồ được vẽ ra, và họ mất ba ngày để tìm lối băng qua sông. Sau Suneast, cả ba đi theo con đường bên cạnh một dòng suối, thỉnh thoảng họ gặp những khách bộ hành với mái tóc đen gần như người Bayern và có làn da như gỗ anh đào được đánh bóng. Finn bắt cá, thỏ rừng và đổi lấy bánh mì đen. Những người khách bộ hành không nói thứ ngôn ngữ phía bắc của họ. Enna cũng không ngạc nhiên, khi Isi đủ giỏi để thực hành ngôn ngữ của những người miền Nam ở Yasid được nêu trong cuốn sách của cô.

“Mất công lắng nghe để hình dung ra họ nói như thế nào và có được ngữ âm của họ, nhưng mình nghĩ mình đã nắm được.”

“Cậu sẽ làm được thôi,” Enna nói. “Cậu thật tuyệt vời. Đây là mức độ ngôn ngữ mà mình có thể nói được: Đăng kia.”

“Đăng kia,” Finn la lên mà không ngẩng đầu lên khi cậu đang rửa nôi.

Cả hai cười phá lên, sau đó phải giải thích câu chuyện cho Isi, và Enna nhanh chóng nhận ra trong lúc câu chuyện đang được kể, nó không còn quá hài hước đối với cô nữa. Cô ngừng nói và quay đi, lảng tránh những hình ảnh đám cháy tràn ngập trong tâm trí. Cô cảm nhận cảm giác ám ảnh đó lần nữa như thể chỉ cần nhìn qua vai, cô sẽ thấy tàn tích của những việc mình gây ra - những cái áo chèn bốc khói, những khuôn mặt phồng rộp, những cái miệng kêu thét lên.

“Enna,” Finn gọi.

Cô biết rằng những kí ức kinh hoàng không thể ám ảnh cô quá mãnh liệt nếu cô không tiếp tục chứa chấp khao khát muốn phóng hỏa.

Ý nghĩ mất đi sự thân mật với ngọn lửa cũng tổn thương nhiều như cách nó đốt cháy máu và da cô lúc này.

Cuối cùng, hơn hai tháng kể từ khi rời khỏi cung điện, họ băng qua biên giới của Yasid và đi vào Quapah, thị trấn đầu tiên. Vật mà cả ba thấy đầu tiên là một bức tường thành bằng đá có vẻ được xây dựng từ những viên gạch có màu của cát. Những căn nhà và tòa nhà có cấu trúc bằng phẳng với những

cửa sổ cao, nhỏ. Mọi thứ sáng và rực rỡ, phản chiếu trở lại ánh mặt trời và thiêu đốt mắt nhìn. Isi hỏi một người phụ nữ nơi nào để tìm được tata- rook, người thờ cúng lửa. Cô ta nhăn mũi như thể cô ta nghĩ thấy thứ gì đó thối rữa và chỉ ra phía bên ngoài bức tường, nơi chặn thả những đàn dê.

Họ dẫn con ngựa băng qua những bãi cỏ cằn cỗi của cánh đồng thả dê, lên trên một mỏm đá, và bước vào lớp cát mịn, nhỏ lần nữa. Ngay khi nhìn thấy một tòa nhà đơn lẻ, Enna cảm thấy dạ dày mình thắt chặt lại trong sợ hãi. Đó là một nơi sạch sẽ và đẹp. Một bức tường đá cao bao quanh những cánh đồng cây xanh, những chiếc lá kim đâm xuyên qua mặt đất xám xịt, và những hàng ngô, cây bông và cây ăn quả với những chiếc lá xanh bóng láng. Vùng đất này quá ẩm áp, khô ráo, và nhiều ánh sáng mặt trời hơn bất cứ vùng đất nào cô biết, Enna ngạc nhiên rằng mọi thứ ở đây đều sinh trưởng tốt.

Trên nền đất giữa cánh đồng, một người đàn ông trẻ ngồi bắt chéo chân, tay để trên đùi, mắt nhắm lại. Một tấm vải kéo dài qua đầu anh ta, che đi ánh mặt trời. Enna nheo mắt nhìn về khoảng không và nghĩ rằng cô nhìn thấy những nền đất tương tự ở những cánh đồng ở phía xa của ngôi nhà. Enna chào người đàn ông, và Isi hỏi anh ta bằng giọng miền nam, nhưng anh ta không nhìn về phía họ.

Cả ba đi dọc theo bức tường đá, tìm một lối vào để những con ngựa của họ băng qua. Từ đằng sau họ nghe thấy những giọng nói. Isi dừng lại để lắng nghe. Bốn cậu bé đến từ hướng thị trấn. Chúng trèo lên bờ tường cách họ khoảng ba mươi bước chân. Tay cầm dây đá, chúng la hét về phía người đàn ông đang ngồi trên nền đất. Đối với Enna, đó là những lời lẽ thật khó nghe và khó chịu. “Chúng đang nói gì đó mà mình không hiểu,” Isi nói, “nhưng có vẻ như đó là những lời lăng mạ. Chúng gọi người đàn ông là “kẻ không đáng tin”, và hỏi người đàn ông tại sao anh ta quá ích kỉ với cơn mưa, chỉ làm nó rơi trên những cánh đồng của họ”.

Họ nghe thấy một tiếng động lớn. Một trong những cậu bé ném một hòn đá về phía mỏm đất. Nó đập vào một cái cột.

“Tại sao chúng lại làm thế?” Enna hỏi. “Và tại sao anh ta để cho chúng

làm thế?”

Isi hét lên gì đó với chúng, nhưng đám con trai không thèm để ý đến cô.

Một cú ném khác.

“Lạy Chúa,” Enna nói.

Tay Finn chạm thanh kiếm ở hông. Enna nghĩ, Không khó đối với cậu. Nhưng Isi đặt một tay lên vai Finn. “Mình không nghĩ dùng tới kiếm là khôn ngoan ở một nơi mà chúng ta là những người ngoài cuộc”.

Một viên đá khác. Viên này đập vào một bên cánh tay người đàn ông. Anh ta lưỡng lự nhưng không mở mắt ra. Những cậu bé cười phá lên và nhặt thêm nhiều đá.

“Đến đây nào,” Enna nói, nắm lấy tay Isi, mặc dù cô chắc chắn là không thể đưa ra hành động tiếp theo. “Nếu không có ai ngăn những cậu bé tấn công một người đàn ông không có khả năng tự vệ, chúng ta phải làm”. Finn bước đến bên cạnh Enna, mặt cậu nghiêm lại giống chiến binh.

Cô đối diện với những cậu bé và cất giọng. “Này đảng ấy.”

Những cậu bé quay về phía họ với những nụ cười thích thú. Hai viên đá phóng về hướng của họ. Finn và Enna vẫn tiếp tục đứng yên, biết rằng Isi sẽ giải quyết nó, và quả thực, một cơn gió đột ngột dễ dàng cuốn chúng đi. Một trong những cậu bé lúng búng gì đó với Enna và ném viên đá khác, viên này cũng biến mất.

“Chỉ đe dọa thôi,” Isi nói.

“Bảo với chúng rằng tata-rook không muốn làm tổn thương chúng, nhưng mặt trời là cha của chúng và ông ta sẽ bảo vệ chúng,” Enna nói.

Isi dịch lại, chỉ lên mặt trời, và những cậu bé cười phá lên. Enna cầm lấy tay Isi và cảm thấy mình có nhiều sức mạnh hơn. Cô có thể cảm thấy nhiệt tuôn ra từ cơ thể chúng và bắt đầu kéo mạnh, giống như cuốn sợi dây lỏng lẻo thành một quả bóng. Hành động này thoải mái giống như nhổ một cái gai từ lòng bàn chân cô vậy.

“Bảo với chúng rằng mặt trời yêu quý tata-rook, và họ phải được quý

trọng, vì khi những cậu bé đe dọa họ, mặt trời sẽ mang nhiệt của nó đi”.

Isi dịch lại. Enna tiếp tục kéo. Nhiệt lỏng lẻo được tóm lại, và cô kéo mạnh hơn, kéo nhiệt đang sống từ cơ thể chúng. Nó rút vào cô, vào bên trong cô. Không cần Enna yêu cầu, Isi tự biết gửi một cơn gió lên da cô, vào miệng cô.

Những cậu bé không còn cười nữa. Vẻ bối rối trên mặt chúng đã chuyển qua sợ hãi, và cô nhìn thấy màu nhợt nhạt từ má của chúng. Một trong số bọn chúng giơ tay về phía mặt trời và hét lên với một giọng run rẩy.

“Cậu ta đang cầu xin mặt trời tha thứ và để cho chúng được sống.”

Vẫn có nhiều nhiệt ở đó, Enna nghĩ. Nếu mình tiếp tục, mình có thể kéo ra thêm một chút nữa.

Finn chạm vào vai cô. “Có lẽ thế là đủ rồi. Chỉ thế thôi.”

Gió thổi mạnh hơn. Enna thả dòng nhiệt của chúng ra và khụy xuống. Finn đỡ lấy cô trong tay và giữ cô đứng thẳng. Những cậu bé nhẹ nhõm, vòng tay quanh người và rùng mình. Sau một lúc tất cả đều giơ cử chỉ cảm tạ mặt trời, nhảy ra khỏi bức tường và chạy ngược trở về làng.

Cả ba quay lại hướng về ngôi nhà và ngay sau đó nhận thấy một người đàn ông đang đứng cách họ khoảng hai bước chân. Ông ta có làn da đen nhẻm dưới ánh nắng mặt trời và một bộ râu xám quanh miệng. Trong một lúc, nụ cười dường như co lại trên môi ông ta, nhưng ông ta vẫn giữ nguyên nó và chỉ đứng đó nhìn họ. Khi Enna đứng trên lối vào, có cảm giác mặt đất nóng hơn đối với Enna, hơn chính làn da của cô. Cô vẫn có thể cảm thấy cảm giác kéo nhiệt trên người của những đứa trẻ. Thu thập nhiệt, để chúng thấm vào và thổi chúng đi mà không có lửa phát ra làm tay cô co quắp lại như thể cho một nhiệm vụ phải hoàn thành. Cô cắn môi và nhìn Finn để lấy lại sự thoải mái, nhưng mặt cậu thoát ẩn thắt hiện trước tầm mắt của cô. Cuối cùng người đàn ông nói một từ. Isi đáp lại bằng giọng miền nam và sau đó dịch lại câu trả lời của ông ta.

“Ông ta nói rằng chúng ta có thể đã cứu được mạng sống người đàn ông

đó, nhưng quá nguy hiểm để đùa giỡn với một sức mạnh như vậy.”

Isi và người đàn ông tiếp tục trò chuyện khi ông ta dẫn họ đến gần căn nhà. Một phụ nữ xuất hiện và im lặng dẫn những con ngựa của họ đi. Người đàn ông ra hiệu cho họ ngồi trên những viên gạch mát lạnh trên hiên nhà. Khi Enna đi vào bóng râm, cô dường như vẫn cảm thấy mặt trời vẫn rọi liên tục không ngừng nghỉ, cô biết mình đang trong tình trạng rất xấu.

“Enna,” Isi gọi.

Enna chậm chạp nhìn cô và muện màng nhận ra Isi đã gọi tên cô vài lần trước khi cô đáp lại.

“Enna, người đàn ông này là Fahil. Ông ta là người trông nom roga tata-rook này, cộng đồng những người thờ phụng lửa.”

“Fahil,” Enna nói.

Fahil đặt tay lên trán cô và nhanh chóng rút tay ra, sau đó gật đầu và nói gì đó với Isi.

“Mình học hỏi được rất nhiều, Enna,” giọng Isi đầy phấn khích, cô nói ngôn ngữ miền bắc với Finn và Enna, thỉnh thoảng dịch lại những lời Fahil.

“Ông ta nói rằng, không có gì là xấu khi trở thành một người thờ phụng lửa. Mặt trời là biểu hiện của Đấng Tạo hóa, và lửa là biểu hiện của mặt trời. Nhưng nó không phải là một phúc lành dễ dàng. Đó là lý do tại sao tất cả bọn họ lại ở đây.”

“Ở đây ư, roga tata-rook? Tất cả họ đều giống mình sao?” Enna hỏi.

Isi gật đầu, nhìn Fahil và gắng sức để hiểu được. “Ông ta nói rằng, một vài người ở những vùng đất sa mạc sinh ra là đã có sự thân mật với ngọn lửa, khi lần đầu tiên họ thể hiện những dấu hiệu của nó, họ đến đây, hoặc đến với những roga tata - rook khác.” Cô nói với người đàn ông và nhận câu trả lời từ ông ta.

“Đúng vậy, ông ta nói rằng ông ta cũng có thể kéo lửa từ không khí, nhưng ông ta không làm thế, ừm, thường xuyên. Nó không phải dành cho con người chơi đùa như Đấng Sáng tạo. Những người trong thị trấn, họ không

hiếu, hoặc sợ bọn họ. Những cậu bé mà chúng ta ngăn lại đến từ Quapah. Fahil nói rằng họ thỉnh thoảng làm phiền tata-rook, và có lần người trong thị trấn đã giết một phụ nữ khi cô ấy ngồi trên cánh đồng.”

Isi nói một lúc, sau đó dịch lại câu trả lời của Fahil. “Ông ta ngạc nhiên rằng cả cậu và anh trai được dạy kỹ năng này. Ông chưa bao giờ biết là nó được dạy, chỉ xuất hiện ở một người sau một độ tuổi nhất định, và ông ta chưa bao giờ nghe về một người ở phương bắc có ngọn lửa như vậy.”

“Vậy tại sao lại là mình?” Enna hỏi.

Isi nhún vai. “Ông ta không biết. Có lẽ cậu và Leifer có họ hàng với người miền nam từ đời trước, hoặc có lẽ nó có thể dạy được và chưa có ai từng thử.”

“Nhưng Isi,” Enna nói, “Fahil và những người khác mà chúng ta đã nhìn thấy, họ đều ổn. Nhưng có điều gì đó không đúng với mình.”

Isi lặp lại lời của Enna, và Fahil nhìn lên bầu trời, hai mắt nhắm lại. Sau đó ông nói nhẹ nhàng.

Isi do dự. “Ông ta thừa nhận rằng cậu đang chết dần.”

Finn tạo ra một tiếng ồn nhỏ. Enna chà xát cơn ớn lạnh trên tay cô. Cô đã từng mắc trong nhiều tuần có phải cảm giác chết dần giống như thế này, cơn sốt bùng lên liên tục trong vô vọng. Cô đã nghĩ đó chỉ là nỗi sợ hãi đánh mất ngọn lửa và sống trong một thế giới không có nhiệt, nhưng đó không chỉ là ngọn lửa cô có thể đánh mất.

Enna cảm thấy Fahil đang nhìn cô. Isi ngập ngừng nói lại lần nữa, và Fahil dường như không sẵn lòng để trả lời. Sau một thời gian ông ta chỉ về phía người đàn ông trên cái bục gần nhất.

“Mình van nài ông ta nói cho mình biết làm thế nào tất cả tata-rook tránh được bị thiêu đốt bên trong như nó xảy ra với cậu khi nhận thức về ngọn lửa,” Isi nói.

“Ông ta hỏi mình, mình có biết tại sao người đàn ông đó lại ngồi lên đó không? Anh ta đang trò chuyện với, ừm, nước, hoặc cơn mưa và sương. Họ

có câu nói với ý nghĩa là bất cứ giọt nước nào cũng không thể đi ra khỏi một cái giếng. Anh ta không thể gọi nước từ những đám mây, nhưng bất cứ giọt nước nào ở trong không khí, anh ta có thể yêu cầu nó đến những cánh đồng thay vì lãng phí trên những bãi cát sa mạc. Ở đây họ trồng đủ thức ăn cho mọi người ở roga tata-rook và nhiều hơn nữa ở Quapah. Đó là cách họ có thể sản xuất được rất nhiều thực phẩm ở một sa mạc”. Isi quay sang Enna, mắt cô đầy sự phấn khích. “Họ có khả năng trò chuyện với nước. Điều đó không tuyệt vời sao? Mình đã luôn thắc mắc”.

Isi nói lần nữa và lắng nghe câu trả lời của Fahil. “Ông ấy nói rằng, những người trở thành một roga với nhận thức về ngọn lửa được tham gia để xem họ còn có nhận thức về nước không. Mất khoảng nhiều năm để phát triển kỹ năng này. Và đối với một số người nó không bao giờ thực hiện được... Ông ta không nói thẳng, nhưng mình nghĩ những người không bao giờ hiểu được ngôn ngữ của nước, họ sẽ bỏ đi hoặc sẽ chết. Nhưng khi một người biết cả ngôn ngữ của lửa và nước, họ tạo ra một sự cân bằng. Ngôn ngữ của ngọn lửa không áp đảo họ, nó bị kiềm chế bởi sự hiện diện của nước, và nước không thể tàn phá người đó bởi vì sự đe dọa của lửa luôn cận kề. Điều đó cũng có nhiều ý nghĩa lắm, Enna. Mình thường nghĩ rằng cơn gió đang áp đảo mình vì mình không thể nói tất cả ngôn ngữ, như câu chuyện mà chúng ta đã từng kể. Nhưng mình chưa bao giờ nghĩ rằng có thể tạo ra cân bằng chỉ bằng việc biết hai yếu tố hoạt động chống lại lẫn nhau. Mình định hỏi liệu ông ta có dạy cậu về mưa.” Cô cười và lắc đầu gồi Enna.

Enna muốn trả lời, nhưng nói ra mất quá nhiều năng lượng. Mọi thứ đang chậm lại. Fahil nói, môi ông rõ ràng đang cử động. Nhưng lời ông ta nói nghe có vẻ quá đỗi lạ lùng đối với cô, không hề giống giọng của một con người, hơi giống tiếng cọt kẹt và rền rĩ của những cây cổ thụ, và cô tự hỏi mình có đang nghe chính xác không. Ông ta ngừng lại và nhìn lên. Enna hướng theo ánh mắt của ông ta lên bầu trời sáng chói và cảm thấy như thể cô đang rơi vào màu xanh thiêu đốt. Cô cố gắng túm lấy Finn và cố gắng bám lấy mặt đất, nhưng màu xanh đã chuyển thành màu đen.

CHƯƠNG 20

Enna thức dậy và thấy mình đang nằm trên một cái giường thấp. Như thường lệ, Isi đang ngủ trên một giường nhỏ khác, cửa sổ cao và nhỏ nên cô không thể biết được đang là ngày hay đêm. Finn ngồi trên sàn bên cạnh cô, bất cứ khi nào cô mở mắt, cậu sẽ mang tới bánh ngô và nước ngọt. Khi cô đủ tỉnh táo để lắng nghe, cậu giải thích cô bị ngất xỉu như thế nào và Isi đã đi ngủ ngay sau đó. Cả hai đã nghỉ ngơi trong hai ngày. Enna, giọng khàn khàn, nói, “Tất cả đều ổn và tốt, nhưng cho dù có nghỉ ngơi, mình cũng không nghĩ là mình khá hơn.”

Đêm, rồi ngày khác trôi qua, và cuối cùng, cả Enna và Isi phát hiện cả hai thức dậy cùng một lúc.

“Ngủ ngon chứ?” Enna hỏi.

Isi phá ra cười.

Suốt cả ngày hôm đó Enna ở trên giường, lắng nghe cuộc trò chuyện không thể hiểu được giữa Isi và Fahil vọng vào từ mái hiên. Finn ở bên cạnh cô, nhưng cô còn quá ít năng lượng để trò chuyện. Fahil đến để xem cô, đo

hiệt độ trên mặt cô, sau đó rời đi, nhú mày. Đêm càng đến gần, nỗi sợ hãi càng tím lấy cô. Từ những âm thanh của cuộc trò chuyện, điều gì đó đã được quyết định.

Khi đêm đã xuống, Isi trở lại. Một lúc lâu, cô không nói gì.

“Việc học cách trò chuyện với cơn mưa, sự cân bằng và mọi thứ sao rồi?” Enna hỏi.

“Fahil nói rằng trò chuyện với cơn mưa chưa bao giờ được dạy cả,” Isi

nói. “Và mất nhiều năm để tata-rook phát triển nó một cách tự nhiên.”

“Ồ,” Enna đáp. Cô không hình dung được mình sẽ sống ở roga trong vài năm. “Cậu có muốn mình ở lại đây không, Isi? Finn có thể trở về Bayern cùng với cậu, và mình có thể ở lại, và thử...”

Isi thở ra nhẹ nhàng. “Fahil không nghĩ cậu có thời gian để thử... và mình nghĩ ông ấy nói đúng.”

“Ồ, vậy sao”, Enna nói, “dù sao điều đó cũng có rất nhiều hi vọng, đúng không?”. Cô cố gắng mỉm cười, nhưng nó tắc nghẹn ở ngực và gây ra một cơn đau ở cột sống. Cơn ớn lạnh do sốt làm cô run rẩy rõ ràng. Finn choàng tay quanh người cô.

“Cậu có thể đi được không?” Isi hỏi. “Fahil nói rằng... ông ta nói cậu đang trượt đi. Ông ta nói nếu cậu ngủ lại lần nữa, cậu có thể không tỉnh dậy được. Có rất nhiều câu chuyện được truyền giữa những người của ông ta rằng nhận thức về ngọn lửa có thể được xóa đi khỏi người bị hao mòn mà không cần học về cơn mưa - nó rất... khó khăn. Theo mình thu thập được, điều đó chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời của ông ta, nhưng mình nghĩ bọn mình phải làm bất cứ điều gì có thể ngay lúc này, tối nay. Họ có một nơi linh thiêng trên đỉnh đồi, và ông ta nghĩ nó sẽ là một nơi tuyệt vời để thử.”

Finn đặt tay Enna vòng quanh cổ cậu rồi giúp cô đi ra khỏi tòa nhà, bước lên ngọn đồi. Enna cảm thấy mệt mỏi ở khắp người. Cô mệt mỏi với cảm giác sống dở chết dở mọi lúc, mệt mỏi do sự ốm yếu làm cô trở nên bất lực. Nhưng để đánh mất ngọn lửa... Nếu cô sống sót, cô lo sợ rằng phần đời còn lại của mình sẽ cảm thấy giống như những tuần ở Eylbold, khi cô bị cầm tù trong căn lều, và nước lười vua giết chết mọi giác quan.

Ở đỉnh của con dốc, Fahil đã đứng đó chờ đợi. Ông ta hỏi Isi một câu và cô lắc đầu.

“Ông ta đã nói gì vậy?” Enna hỏi.

“Ông ta muốn biết liệu là mình có cần một con lửa để leo lên đồi hay không, và mình nói rằng mình ổn thôi nếu mình có thể vịn vào tay ông ta.”

Enna nhú mào. “Tại sao ông ta lại lo lắng như vậy, Isi? Cậu bệnh nặng hơn là cậu đã kể với mình sao?”

Isi mỉm cười, cắn môi, và nhìn xuống. “Ông ta nghĩ rằng, ừm, ông ta nói rằng, có lẽ leo núi trên lưng một con lừa sẽ dễ dàng hơn cho một người chuẩn bị làm mẹ.”

Enna nhìn Isi không chớp mắt, sau đó hiểu ra. “Ồ, Isi. Xin lỗi, Isi, mình là một đứa ngốc. Đó chính là lý do mình cảm thấy có nhiệt thêm vào”. Cô liếc nhìn chỗ phồng ra ở bụng Isi. Mặc dù áo dài trùm xuống của cô đã giấu nó rất tốt, Enna tự nhủ làm thế nào cô đã bỏ lỡ điều đó trong suốt những tuần qua.

“Cậu có biết điều đó không, Finn?”

Finn nhún vai. “Chà, mình có hơi đoán ra.”

“Vậy ra, chỉ có mình là bị che mắt.” Cô nắm lấy tay Isi và hôn nó. “Thật tuyệt vời. Mình quá vui mừng cho cậu. Cậu có cảm thấy khỏe không?”

Isi gật đầu. Nụ cười làm má cô nhô cao. “Ồ, mình cảm thấy tốt hơn bao giờ hết, và mình chắc chắn hạnh phúc về điều đó. Geric và mình đã luôn mong ước đứa con này.”

“Geric sẽ sống sót như mình vì cậu cách xa khỏi anh ấy suốt thời gian này, đặc biệt là - Lạy Chúa, Isi, cậu có biết mình đang mang bầu khi rời khỏi Bayern không?”

Isi lắc đầu. “Mình không chắc cho đến khi chúng ta đã yên ổn trên đường. Mình đoán mình có lẽ phải biết cách đây ba tháng khi chúng ta rời đi, nhưng tâm trí mình quá chăm chú vào những việc khác.”

“Vậy, cho đến nay, cái thai được bao nhiêu tháng rồi?”

“Khoảng ba tháng, mình nghĩ thế,” Isi nói.

Ba tháng. Cô xem xét lại, mất hơn hai tháng để đến được Yasid từ thủ đô Bayern. Và Isi đang mang thai người thừa kế tương lai của Bayern. Geric có thể phát rồ ở nhà với sự vắng mặt của vợ và không biết cô ấy đang mang thai. Nhiệm vụ không còn chỉ tập trung vào mình Enna. Đột nhiên có quá nhiều mạo hiểm. Cô cảm thấy một gánh nặng mới đè lên mình để kết thúc chuyện

này, và thêm một nỗi sợ hãi mới rằng cô sẽ thất bại. Cô không thể làm Isi thất vọng lần nữa.

Thật khó khăn để leo núi trong trời tối, và Enna xoa tay vào nhau một vài lần sau khi vấp ngã trên đá lởm chởm.

“Để mình công cậu,” Finn nói.

“Không cần.” Cô vượt qua cảm giác mình là một gánh nặng. Bên cạnh đó, cơn đau nhẹ từ các vết trầy xước đã thu hút sự chú ý của cô khỏi nỗi khiếp sợ lạnh lẽo.

Đỉnh đồi phẳng và được lát bằng những viên đá trơn nhẵn. Bầu trời như sáng lên và cô cảm thấy như thể mình đang rơi vào màu xanh thiêu đốt. Cô cố gắng tóm lấy Finn và đứng vững trên mặt đất, nhưng màu xanh đã chuyển thành màu đen. Những cái ghế dài bao quanh một trụ đá có chiều cao của một người phụ nữ. Ở phía trên, một lò than cháy đỏ rực.

“Đó là ngọn lửa vĩnh cửu của họ,” Isi nói. Cô nói với Fahil để xác nhận. “Ngọn lửa này đã cháy hơn sáu trăm năm.”

Một người đàn ông khác đang đứng bên cạnh bệ thờ. Ông ta bước lùi khi Fahil tiến về phía trước. Fahil nói, nhìn thẳng vào Enna. Những lời nói gay gắt của ông ta dường như đốt cháy cô thậm chí trước khi cô hiểu được ông ta nói gì. Isi từ từ dịch lại. Enna run rẩy, chờ đợi cơn đau.

“Ông ta nói rằng ông ta đã nói chuyện với những người khác, và họ đồng ý với lựa chọn tốt nhất là thử đốt ngọn lửa ra khỏi người cậu, nhanh nhất có thể.”

Enna nhìn Fahil. Mặt ông tối, sau lưng ông ta là ngọn lửa. Cái bóng của ông ta ánh lên trong ánh sáng.

“Đốt nó ra.” Enna nói. “Ông ta sẽ làm thế bằng cách nào?”

Fahil có một cặp kẹp bằng kim loại. Ông ta nhúng chúng trong ngọn lửa và lấy ra một viên than đang cháy. Ngọn lửa cuộn vào bên trong, nhấp nháy giống như một trái tim đỏ trong bóng tối.

“Ông ta sẽ đặt viên than lên đầu lưỡi cậu và sau đó cậu phải siết chặt nó

trong tay cậu. Ông ta sẽ đốt từ đầu tiên của ngọn lửa khỏi lưỡi của cậu và đốt đi những hành động của ngọn lửa mà cậu đã thực hiện. Ông ta tin rằng sau đó ngọn lửa sẽ không còn nhớ cậu nữa.”

Enna nhăn mặt. “Nhưng ngọn lửa ở bên trong mình...”

“Fahil tin rằng biểu tượng của buổi lễ này sẽ chữa cho cậu,” Isi nói. Thậm chí trong bóng tối, Enna có thể nhìn thấy mặt cô đang tái nhợt. “Enna, mình không nghĩ cậu phải làm thế. Chúng ta thậm chí không biết liệu là nó có tác dụng không.”

“Mình sẽ làm việc đó,” Enna nói. “Chúng ta phải đưa cậu về nhà. Cậu đang mang người thừa kế của Bayern.”

Isi bước một bước về phía cô. “Nhưng nếu điều đó không có tác dụng gì ngoài việc đốt cháy lưỡi và tay của cậu...”

“Mình muốn làm việc này, Isi,” Enna nói. “Mình đã sẵn sàng.”

Cô không biết mình có nên tin vào buổi lễ này hay không, và ý nghĩ về cơn đau làm cô buồn nôn, nhưng Enna muốn chứng tỏ cho Isi thấy rằng cô đang sẵn sàng, rằng cô sẽ chuộc lỗi cho những gì đã làm. Cô là nguyên nhân của quá nhiều nỗi đau, và chỉ có thể cảm thấy thanh thản bằng việc phải hy sinh để đổi lại.

“Chờ đã, Enna, đừng...”, Finn nắm lấy vai cô, và Enna cố gắng tránh ánh mắt cậu, lo sợ phải nói về quyết định của mình. “Chúng ta có thể dành thời gian, nhìn xem cậu có thể tự chữa lành cho mình được không đã. Chúng ta có thể mà.”

Enna cảm thấy mắt cô đau nhói và nóng rực. Finn đã đánh thức một vài nỗi buồn trong lòng cô, và nó chèn vào nơi kinh khủng ở ngực cô. “Chúng ta phải đưa Isi trở về trước khi đứa bé ra đời. Và mình không có thời gian, Finn. Mình cảm thấy điều đó ngay lúc này”.

“Ngọn lửa đó, có vẻ như nó làm cho cậu tuyệt vọng, Enna, nhưng cậu không thể tin vào nó. Cậu sẽ không chết đâu.”

Enna mở miệng để phản đối, sau đó ho để chống lại nhiệt đang dâng lên

bên trong cô. Sự thất vọng làm suy yếu khả năng kiểm soát của cô, và nó ào qua nơi nứt vỡ trong ngực cô. Cô lau trán và bước không vững.

“Isi,” cô nói.

Một cơn gió trả lời, đẩy đi nhiệt đang thiêu đốt. Khi cô nhìn thấy rõ ràng lần nữa, Fahil đang tròn mắt và nói lúng búng với Isi.

“Có chuyện gì thế?” Enna hỏi.

Isi lắng nghe, gật đầu, lông mày nhướng lên và vẻ mặt đầy hi vọng. “Cho đến tận bây giờ ông ta không biết mình có khả năng trò chuyện với gió. Và ông ta nói, gió xóa đi mọi thứ, giống như những bước chân trên cát. Ông ta nói, ngay cả một ngọn lửa to lớn cũng có thể giống như một ngọn nến trong tâm của một cơn gió to.

“Cậu muốn thử thổi bay ngọn lửa ở trong người mình?” Enn hỏi.

Isi gật đầu. “Fahil nói ông ta đã từng nghĩ về điều đó, tự hỏi bằng cách nào đó ông ta có thể sử dụng khả năng trò chuyện với mưa để chống lại ngọn lửa của cậu, nhưng nó quá vội vàng, và ông ta cũng không hiểu rõ cậu. Để thử một việc như vậy lên một người, ông ta nói, đòi hỏi sự hiểu biết và quen thân. Enna, mình biết cậu. Mình có thể thử với ngọn gió.”

“Nó sẽ giống như khi cậu gửi những cơn gió đến làm dịu đi cơn sốt của mình, nhưng...”

“Đúng vậy, nhưng sẽ khó khăn hơn,” Isi nói, cướp lời Enna. “Khó khăn hơn nhiều. Và khác biệt nữa. Ông ta nói, ông ta đang chỉ cho mình cách mình có thể làm việc đó. Mình phải - đầu hàng theo một cách nào đó trước cơn gió. Mình nghĩ mình có thể, Enna. Mình đã cảm thấy bị cám dỗ trước đó nhưng không biết điều đó sẽ xảy ra như thế nào.”

“Isi, làm ơn thử đi,” Finn nói.

Enna gật đầu. Hi vọng làm cô run rẩy.

Finn thả tay khỏi người cô và đứng lui lại. Enna và Isi đứng đối diện nhau ngay giữa trung tâm được lát đá của đỉnh đồi. Cơn gió bắt đầu. Trước tiên nó giống như bất cứ cơn gió nào mà Isi thường sử dụng để làm mát cơn sốt,

nhưng nó dần mạnh lên đến nỗi giật đi nhiệt quanh người Enna, kéo nhiệt lỏng ra và giải phóng nhiệt vào trong không khí. Sau đó gió trở nên mạnh hơn. Khăn trùm đầu của Enna rơi lỏng ra và tóc quất xung quanh mặt cô. Cô bắt đầu cảm thấy nước mắt trào ra vì đau. Enna mở miệng để hét lên nhưng cô không thể thở, gió ào qua cổ họng và đổ vào bên trong, len vào kẽ nứt, tràn qua cơ thể cô. Nó đang lấy thứ gì đó đi. Cô cảm thấy sợ hãi với cơn đau, sợ rằng đang đánh mất tất cả con người mình. Enna không thể mở mắt, cô đưa tay và chân trượt về phía trước, tay cô tìm kiếm tay của Isi. Cô nắm chặt tay bạn, cố gắng níu kéo một phần của chính cô trước khi gió lấy đi tất cả.

Đầu hàng đi. Cô cố gắng. Nhưng mỗi lần cô bắt đầu giải phóng sự kiểm soát chặt chẽ của cô với ngọn lửa, cơn đau bật ra từ ngực cô.

Nếu nó rời khỏi mình, mình sẽ chết, cô nghĩ và giữ nó chặt hơn. Những bó cơ của cô đau và run rẩy, ngực cô tràn lên với nhiệt. Cô đấu tranh và vật lộn, sợ đánh mất tất cả mọi thứ.

Enna nhận thấy tay Isi đang run rẩy trong tay cô. Cô thả tay Isi ra và trượt chân, gió dừng lại giống như nín thở. Enna thở hỗn hển để lấp đầy phổi và ngồi xuống mặt đất. Isi ngồi bên cạnh cô.

“Mình xin lỗi, Isi,” cô nói. “Mình không thể để nó đi. Mình đã cố gắng. Nhưng nó rất đau, và dường như là rất sai lầm, mình lo sợ rằng sẽ không có bất cứ thứ gì rời đi cả.”

Isi hít một hơi thật sâu, sau đó nói nhẹ nhàng. “Bọn mình có thể làm gì đây?”

Enna lắc đầu. Cô chỉ biết rằng cô không muốn đầu hàng, giống như cô đã đầu hàng Sileph và trên chiến trường. Enna liếc nhìn Finn, ánh mắt cậu gây ấn tượng quá lớn đối với cô, cô cảm thấy cơ thể mình loạng choạng. Finn đã tin tưởng cô. Cậu hoàn toàn tin tưởng rằng nếu cô đã nghĩ cơn gió không có tác dụng, thì nó có nghĩa là vậy, và cô sẽ tìm được cách khác.

“Mình không xứng đáng với cậu,” cô nói với Finn.

Bất ngờ, Finn phá ra cười như thể cô đã nói một câu nói đùa rất hay.

Fahil cúi xuống bên cạnh Isi và họ nói chuyện bằng ngôn ngữ miền Nam. Nó giống như một cuộc trò chuyện tuyệt vọng truyền đạt chút ít hi vọng.

“Mình xin lỗi, Finn”, Enna nói. “Có lẽ nó đã có tác dụng, nhưng là đối với mình. Đầu hàng. Đó là những gì mình phải làm.” Dạ dày cô thắt lại trước suy nghĩ đó, và cô lắc lư. “Mình không thể đầu hàng thêm nữa. Mình quá sợ hãi.”

“Cậu sợ hãi điều gì cơ chứ?”, Finn hỏi.

“Chết dần ư?”. Cô lắc đầu. “Không, mình đoán không phải là điều đó. Mình sợ trở thành người làm cho bạn bè mình thất vọng, lo sợ đầu hàng đến nỗi ngọn lửa chiếm lĩnh sự kiểm soát, ngọn lửa đó đã mang lại sự giết chóc, hoặc lo sợ đầu hàng để sống sót giống như mình đã làm ở Eylbold khi mình ở trong vòng kiểm soát của Sileph. Mình lo sợ đánh mất chính mình một lần nữa.”

Finn nắm lấy tay Enna và tư lự nhìn vào lòng bàn tay cô. “Mình đã đầu hàng ở Eylbold. Chúng đã tóm được Razo. Chúng nói rằng chúng sẽ cắt cổ họng của cậu ta nếu mình không ném thanh kiếm của mình xuống. Và mình đã làm thế. Mình cảm thấy đúng khi mình làm thế.” Cậu nhìn vào mắt cô. “Có lẽ có nhiều hơn một kiểu đầu hàng như cậu nói.”

Kiểu khác. Finn không đánh mất mình ở Eylbold. Cậu đã đưa ra lựa chọn để cứu Razo. Giọng Fahil to hơn trong lo lắng, và Enna nhìn về phía họ. Isi đang chớp mắt rất nhiều, và mặc dù cô giữ người đứng thẳng, Enna có thể nói bạn cô đang chịu đựng giọng nói nặng nề của cơn gió.

“Finn,” Enna nói khẽ. “Tình trạng của Isi luôn tồi tệ trong suốt chuyến đi, đúng không?”

Finn gật đầu.

“Cũng tệ như mình sao?”

“Chà,” Finn nói, nhìn Isi, “Cô ấy không bị sốt. Cậu biết đó, mình không lo lắng lắm. Nhưng cô ấy không giống như thường ngày. Cô ấy mệt mỏi và buồn rầu.”

Enna cảm thấy hai má nóng bừng trong sự xấu hổ. Trong những tháng qua

Enna đã không nghĩ tới Isi. Sự chú ý của Enna không chỉ tập trung vào bản thân cô, vào nhiệm vụ chấm dứt chiến tranh vĩ đại của cô, mà còn ở món quà của cô, ở ý tưởng nó có thể làm cô đặc biệt như cô đã hi vọng được như thế. Và sau đó, cô bị cuốn đi trong cơn sốt và trong nỗi sợ hãi đánh mất những gì đã tạo dấu ấn như là một sự phi thường cho cô.

Suốt thời gian đó, tại sao cô không lo lắng chút gì cho Isi tội nghiệp, đang bị ám ảnh cơ chứ?

Khi cảm xúc dâng lên, sự kiểm soát của cô bị suy yếu và nhiệt đẩy vào, những bàn tay nóng bỏng ấn vào cô từ tất cả mọi phía. Cô không thể kêu gọi nhiệt, không thể tụ tập nó lại, hiện giờ nhiệt chỉ tìm thấy cô. Enna hình dung nhiệt diễn tả ngôn ngữ của chính nó lên làn da cô, theo cách của một con chó bị mù biết được người chủ của nó. Việc tụ tập nhiệt không mong muốn là không thể chịu đựng được, cũng giống như sự đụng chạm thường xuyên và lời lẽ của cơn gió đã dày vò Isi. Cô nhìn chăm chăm vào Isi khi những ý nghĩ ráp lại với nhau, và cô có thể cảm thấy trái tim mình đập nặng nề hơn.

“Cậu đã học được ngôn ngữ của gió trong một khoảnh khắc, Isi”, Enna nói. “Chỉ cần biết một từ. Cậu biết rất nhiều ngôn ngữ. Cậu có thể học ngôn ngữ khác.”

Isi ngẩng lên và dường như bị ngạc nhiên bởi năng lượng trong giọng nói của Enna.

“Cậu đang nghĩ gì vậy, Enna?” Finn hỏi.

Enna mỉm cười mặc cho cơn đau. “Mình có thể dạy cho cậu về ngọn lửa. Mình đã nghĩ tới điều đó trong nhiều tuần với Sileph. Mình nghĩ anh ta có thể học được và mình biết Isi có thể. Chúng ta không cần tấm da dê, mình nhớ mọi thứ nó viết. Và ngọn lửa là một ngôn ngữ học được rất nhanh, Isi. Nó tóm được cậu và bắt đầu đốt lên.

“Nhưng, Enna...,” Isi nói.

“Nó có ý nghĩa đấy. Cơn gió diễn tả ngôn ngữ của nó lên cậu. Đó là lý do nó kéo đến cậu ngay cả khi cậu không gọi nó, đúng không? Những gì cậu cần

là thứ gì đó sẽ giữ cho giọng nói của cơn gió tránh xa. Và, tại sao những tata-rook lại không bị áp đảo giống chúng ta? Mưa không hoàn toàn đẩy nhận thức về ngọn lửa của họ ra. Nếu nó có, lúc nào họ cũng sẽ bị làm phiền bởi giọng nói của nước. Không, cả nước và lửa đều ở gần họ cùng một lúc, kiềm chế lẫn nhau. Mưa làm nguội nhiệt, lửa làm nước bốc hơi, giữ cho cả hai giọng nói tránh xa cho đến khi họ gọi cái này hoặc cái kia đến. Hỏi Fahil đi.”

Isi nói với người đàn ông lớn tuổi. “Ông ta đồng ý rằng điều đó là có thể.”

“Vậy”, Enna nói với một nụ cười. “Đó là lửa và nước. Bây giờ chúng ta hãy nghĩ cách để làm cho lửa và gió đồng hành với nhau, Isi. Nghĩ về cái đêm bên ngoài Ostekin khi... khi mình phóng nhiệt vào cậu, và cậu dùng cơn gió đẩy nó đi trước khi nó biến thành ngọn lửa. Và cái đêm chúng ta cắm trại, mình đã phóng nhiệt để giải tán cơn gió của cậu và làm tan nó. Chúng có thể làm cho nhau lớn hơn hoặc làm cho nhau chết ngạt. Nó không phải chính xác như cách lửa và nước hoạt động, nhưng mình nghĩ gió và nhiệt luôn tác động lẫn nhau theo cách tương tự. Nếu cậu thêm lửa của mình vào trong gió của cậu, mình nghĩ cả hai thứ sẽ giữ gió tránh xa cậu. Gió sẽ quét đi nhiệt, nhiệt thay đổi và làm tan gió, và giọng nói sẽ không thể nào đến gần cậu trừ khi cậu gọi ra. Cũng giống như với tata-rook.”

“Có thể,” Isi nói. “Nhưng còn cậu thì sao?”

Enna vẫy tay xua đi nghi vấn và nghiêng người gần hơn. Sự hào hứng làm cô quên mất cơn sốt. “Mặc kệ mình. Mình thực sự tin rằng nó sẽ có tác dụng đối với cậu, Isi. Thêm nhận thức về lửa và gió, cậu sẽ không bị đánh gục.”

Fahil thắc mắc những gì xuất hiện trong tâm trí Enna, và khi Isi nói lại, ông im lặng một lúc, một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên môi ông. Enna khẽ kéo áo choàng của Finn.

“Nó sẽ có tác dụng, Finn. Mình biết. Isi sẽ trở nên khá hơn.”

“Enna,” Isi nói, quay qua từ phía Fahil, “Ông ta nói đó là một kế hoạch hay. Và ông ta nói nó có thể có tác dụng theo cả hai chiều.”

Enna chớp mắt. “Bằng cách nào.”

“Mình đã miêu tả cho ông ta cách chúng ta làm cho lửa và gió phối hợp cùng nhau để xua đuổi hai tên lính, và ông ta nghĩ tình bạn, sự thân thiết của chúng mình sẽ trở thành cầu nối, và chúng ta có thể chia sẻ những yếu tố đó với nhau. Trước đây mình đã cố gắng rất lâu để dạy cho Geric về cơn gió nhưng không được. Nhưng cậu đã biết một ngôn ngữ - có lẽ cậu có thể học.”

Finn thở dài nhẹ nhõm. “Tốt. Cậu phải làm điều này, Enna, và không ai phải liếm than”.

Enna không biết gì về ngôn ngữ của gió. Nó dường như quá bí ẩn đối với cô và thứ đó hoàn toàn thuộc về Isi. Nhưng cô đồng ý, xác định ít nhất Isi sẽ có lợi. Rồi cả hai ngồi xuống, đầu gối chạm vào nhau. Fahil đứng phía trước lò than, và Finn ngồi lên một hòn đá quan sát các cô gái, tay cậu đặt ở đốc kiếm, sẵn sàng trong trường hợp có chuyện gì đó phải chiến đấu.

Họ bắt đầu bằng việc nói khe khẽ. Enna muốn Isi biết những gì cô đã học được từ tấm da dê. Cô giải thích làm thế nào có nhiệt ở trong không khí, nó đến từ đâu, cách cô cảm thấy nó, giật lấy nó, kéo nó vào bên trong, và phác họa trong tiềm thức việc chuyển nhiệt thành lửa bên trong ngực cô. Rồi Isi cố gắng giải thích cảm giác về ngọn gió như thế nào khi nó chạm vào cô, cảm giác nó bên trong cô như thế nào khi cô hiểu được ngôn ngữ tinh tế của nó, cách cô nhìn thấy, nghe thấy và cảm thấy những hình ảnh nó mang tới nhưng không phải bằng mắt, bằng tai hoặc làn da cô. Rất khó để giải thích, và sau một lúc Enna nhận ra cả hai đã ngừng nói. Họ nắm tay nhau, như họ đã từng làm khi đối mặt với những tên lính, và Enna nhận thức rõ hơn về Isi.

Hãy lắng nghe, Enna thúc giục trong im lặng. Cảm nhận nhiệt. Lắng nghe nó.

Cô tập trung vào nơi trong ngực đang rò rỉ nhiệt, tập trung lên những dải nhiệt rải rác xung quanh mặt, và cô cố gắng để bắt buộc nó rời khỏi cô, để làm cho nhiệt nhận thức Isi. Những dải nhiệt giãn ra giữa Enna và bạn cô. Đó là một cảm giác kỳ lạ, gần như Enna chạm vào Isi nhưng không phải bằng những ngón tay của cô. Sau đó cô cảm thấy một cơn gió.

Nó cuộn ra khỏi Isi, vòng quanh đôi tay đan vào nhau của họ, lên cổ tay của Enna. Cơn gió mang lại cảm giác thân thuộc như sự đụng chạm từ một người bạn. Nó mang theo cảm giác của Isi về nó. Cô dường như biết hướng gió sẽ thổi trước khi nó di chuyển, như cô thường biết những gì Isi sẽ nói trước khi bạn cô kết thúc lời nói. Enna cố gắng để thử kéo cơn gió vào bên trong cô, như cô đã làm với ngọn lửa, nhưng cô đoán nó sẽ không hoạt động theo cách đó. Cảm thấy nó có thể đang nói, cô cố gắng lắng nghe, vận dụng tất cả giác quan, với đôi tai, tâm trí, làn da của cô, và giống các phần cô có thể cảm thấy nhiệt.

Gió trở nên mạnh hơn, như thể nó cảm nhận được sự tuyệt vọng của Enna. Nó đập lên tóc và má cô. Nó bắt đầu lôi kéo cô, và bên trong tiếng rít xuyên qua tai cô là một kiểu im lặng. Cô đưa tay ra, hướng về phía cơn gió lần nữa và nhận ra ngay từ lúc bắt đầu những gì cô hi vọng được chạm vào là Leifer. Enna có thể nhìn thấy mặt anh trai rõ ràng trong kí ức như thể anh đứng trước mặt cô, và trái tim cô nhức nhối vì anh. Enna kinh ngạc vì ở thời điểm như thế này suy nghĩ của cô lại hướng về anh, và với một cơn đau vặn xoắn trong tim, cô đột nhiên nhận ra mình chưa bao giờ khóc cho cái chết của anh trai. Gió lạnh tràn qua làm cô nhận ra mình đang khóc, và ngực cô đập mạnh với một cơn thốn thức.

Suốt thời gian này, cô nghĩ, mình đang bám lấy Leifer. Ngọn lửa giống như liên kết cuối cùng ràng buộc họ với nhau, vượt qua sự sống và cái chết.

Mình có thể từ bỏ nó, mình có thể. Bên trong cô, lửa phòng thủ dữ dội. Nhiệt châm vào da cô, rò rỉ từ ngực cô, dường như đủ để lấp đầy thế giới. Cô cảm thấy chính mình bị trượt đi lần nữa và nhớ những gì Fahil đã nói: Nếu cô ngủ lần nữa, có lẽ cô sẽ không tỉnh dậy. Enna cố gắng không ngất đi, tập trung lên Isi, và tập trung toàn bộ suy nghĩ hướng về chữa lành cho Isi. Tay cô tìm thấy cổ và cổ tay của Isi, hi vọng chỉ bằng cách chạm vào, cô có thể lan tỏa nhiệt. Cô cảm thấy một vài tiếng thở dài của ngọn lửa từ ngực mình. Nhiệt giảm đi nhưng trượt lên tất cả mọi thứ, vì thế cô không thể nói được phần nào nó tiếp xúc, là tay cô hay làn da của Isi.

Cơn gió không ngừng lại, và Enna biết Isi đang gửi nó về phía cô, nài nỉ. Tận sâu bên trong, Enna không chỉ giữ những kí ức của anh trai mình, mà còn có cả cảm giác về anh, cô cố gắng để lắng nghe. Cơn gió đập lên da Enna, và cô tập trung toàn bộ cảm giác hướng về phía nó, cảm nhận nó, lắng nghe từ bên trong.

Nhiệt chảy qua giữa họ. Gió đập liên hồi, đẩy họ đến gần nhau hơn. Một giọng nói cô không biết lên tiếng, Enna. Cô thở hỗn hển. Cô muốn hét lên đáp lại, Tôi ở đây! Tôi là Enna, nhưng cô không biết làm cách nào. Enna, cô nghe thấy lần nữa. Từ ngữ dường như vào sâu bên trong nơi cô cảm thấy ngọn lửa, sau đó ngược lên cổ họng cho đến lúc nó tìm thấy một nơi trong tâm trí cô hiểu được, nơi mà cô vẫn dành cho Leifer. Đó là giọng nói của cơn gió đang gọi tên cô, mát mẻ như một dòng suối, nhẹ nhàng, giản dị và dễ hiểu.

Tiếng hú ngừng lại, và cơn gió trượt thành làn gió nhẹ thổi những sợi tóc chòng ghẹo lên da cô. Enna chậm chạp mở mắt. Có điều gì đó khác biệt. Cô tin họ đã ngồi ở đó mấy phút, hoặc có lẽ thậm chí là nhiều giờ, nhưng chắc chắn không đủ lâu để cho các mùa thay đổi. Tuy nhiên, đêm dường như mát mẻ hơn, giống như đêm mùa hè ở Bayern, dỗi dào, thơm ngát và được chào đón sau một ngày nóng nực.

Fahil đang giữ Finn đằng sau để ngăn cậu khỏi tiến tới chỗ Enna, nhưng khi ông nhìn thấy cô ngẩng lên, ông thả Finn ra. Finn nhào tới bên cô. Cậu vén những sợi tóc ra khỏi mặt cô. Giọng cậu căng trong nỗi sợ hãi.

“Enna, cậu ổn chứ? Cậu đã thành công đúng không?”

“Mình nghĩ thế,” chóng mặt, cô dựa vào ngực Finn và nắm lấy áo choàng của cậu. Isi đang nhìn lên bầu trời đầy những vì sao. “Cậu thế nào, Isi? Nó có tác dụng không?”

“Mình không biết,” Isi nói. “Mọi thứ dường như quá yên tĩnh. Có phải mình đã đánh mất cơn gió hoàn toàn?”

Enna nhắm mắt lại và cảm nhận xung quanh cô. Không khí xuất hiện

trong trạng thái chuyển động, nhiệt và gió di chuyển vòng quanh, xoắn vào, rồi lại đẩy nhau ra, và cảm giác của cô với chúng đang mờ dần.

“Hãy thử xem cơn gió có còn hiệu cậu không?” Enna nói.

Một cơn gió thổi băng qua mặt đất, cuốn theo bụi, quẩn lên chân của Enna, lên cổ tay cô, sau đó chạm vào má cô.

“Vẫn còn ở đó, nhưng không quá gần,” Isi nói. “Một làn gió đến khi mình vẫy tay ra hiệu, nhưng nó không hề có trước đó. Thật kì diệu.”

“Vậy là nó có tác dụng, đúng không? Đó có phải do ngọn lửa?”

Isi nhắm mắt, một nếp nhăn của sự tập trung hiện lên giữa trán cô. Enna cảm thấy giống như đang nín thở. Sau một lúc, một bụi cỏ chết trên mặt đất giữa họ lóe lên một ngọn lửa nhỏ. Isi mở mắt và cười lớn.

“Còn cậu, Enna? Cậu ổn chứ?”

Gió thổi xuyên qua tóc Enna, và cô nghĩ mình có thể nghe thấy một lời thì thầm - không, không phải nghe thấy, mà là cảm thấy. Cô cảm thấy nó chạm vào cô, nhìn thấy một hình ảnh và hiểu được nó như là một lời nói. Cô không thể nói với nó, không thể yêu cầu nó thổi hướng này hoặc hướng khác. Cô nhớ ra rằng Isi phải mất rất nhiều thời gian mới học được sự kiểm soát như vậy. Nhưng nếu cô tập trung, cô có thể nghe thấy lời nói mang theo hình ảnh chạm lên da cô, cách nó mang theo hình ảnh về những gì nó đã chạm vào trước khi có tiếp xúc mới. Một ngón tay mát lạnh của không khí chạm vào má cô và một ý nghĩ bùng lên trong tâm trí cô. Enna. Nó gọi tên cô. Enna, Finn, quý bà của chúng tôi, người đàn ông của lửa và nước, không khí đầy bụi.

“Mình nghe thấy nó”, Enna căng thẳng nói, không dám cử động, như thể cơn gió có thể bị khiếp đảm mà bay đi mất giống như một đàn gà lôi.

Có phải ngọn lửa đã biến mất? Không, cô vẫn có thể phát hiện nhiệt xoáy ra từ Finn, vẩn xoắn xuyên qua những ngón tay và tóc cô, sau đó vượt qua. Nó không chọc vào cô, không bám lấy da cô.

Fahil rời khỏi cuộc trò chuyện vui vẻ với những tata- rook khác để đến

chỗ Isi. Ông quỳ xuống bên cạnh cô, hỏi rất nhiều, và Isi trả lời bằng giọng phấn khởi.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Finn hỏi.

Enna suy nghĩ. Cô vẫn có thể kéo nhiệt về phía mình, nhưng nó không đến khi không được phép, và lần đầu tiên trong nhiều tuần liền, cô hít thở thoải mái không khí của nhiệt. Cô không cảm thấy nhiệt quấy rầy và giày vò cô, chỉ cảm nhận đó là nó, nhưng có thể tàng lờ nó. Cô cảm nhận nơi nứt vỡ bên trong cô chưa được chữa lành, nhưng nó không còn rò rỉ dòng nhiệt nóng bỏng vào cơ thể cô. Enna cảm thấy mình không còn giống con chim ưng bị buộc lại, phải giãy mạnh ra để trốn thoát mà giờ chỉ là một con chim đang ngái ngủ, mệt mỏi và ấm áp.

“Tốt. Tốt đến không ngờ. Đúng không, Isi?”

Isi đang tựa lên Fahil. “Mình ổn cả”. Cô ngừng lại, sau đó cười rạng rỡ. “Đúng vậy, mình biết là mình ổn. Mọi thứ quá yên tĩnh”

Cô thở dài. “Mình đã quên mất cảm giác được trở lại bình thường rồi. Cơn gió vẫn còn ở đó, nếu mình tìm kiếm chúng, nhưng giờ chúng im lặng và giữ bí mật cho riêng mình.”

“Cậu có...,” Enna nói.

“Cân bằng,” Isi nói. “Nhiệt đã thay đổi và đẩy gió.”

“Và gió lấy đi không khí từ ngọn lửa.”

Isi cười, hạnh phúc như một đứa trẻ. “Mình hoàn toàn có thể tin chúng ta đã làm được, Isi. Cả hai chúng ta. Geric sẽ rất nhẹ nhõm khi nhìn thấy mình khỏe hơn, thậm chí anh ấy có thể nghĩ sự vắng mặt này cũng đáng giá.”

Finn thở phào. “Vậy là cũng không quá tệ. Vậy mà mình đã từng nghĩ ai đó sẽ phải chết trước khi nó chấm dứt.”

“Và mình cá là cậu đang hi vọng người đó là cậu,” Enna nói.

Finn trông rất nghiêm trọng. “Ôi chao, mình không muốn chết, nhưng nếu phải là một trong ba người chúng ta, mình hi vọng mình có thể nhảy vào ngọn lửa đầu tiên hoặc điều gì đó tương tự thế.”

Enna nâng khuôn mặt Finn và lắc cậu. “Mình đang đùa thôi! Ôi, Finn, cậu quá tử tế.” Và cô trao cho cậu một nụ hôn nồng nàn, một nụ hôn đúng nghĩa của nó, sau tất cả, thế giới sẽ không còn bốc cháy và mọi việc sẽ được ổn thỏa.

Enna cười, cảm thấy như thể thứ gì đó đã ngồi lên vai cô trong nhiều tháng và giờ chúng đã được nhắc ra. Cô nắm lấy tay Finn với ý tưởng ngây cuồng là cô có thể trôi đi.

Isi cũng phá ra cười, và Enna nhận thấy bụng của Isi rung rinh khi cười, điều đó làm cô cười dữ dội hơn. Và dĩ nhiên Finn chưa bao giờ có thể kiềm chế bất cứ khi nào cậu nghe thấy tiếng Enna cười. Finn nhìn chăm chăm vào họ như thể họ bị điên, điều mà, tất nhiên, lại còn buồn cười hơn.

CHƯƠNG 21

Sáng hôm sau Fahil cho rằng họ sẽ phải nghỉ ngơi thêm một vài ngày sau thử thách trên đỉnh đồi, nhưng Enna khẳng định bọn họ sẽ rời đi vào buổi

“Nếu tôi không đưa người bạn thân nhất của mình về nhà sớm, cô ấy sẽ...” Enna nói, “Dịch lại điều đó đi, Isi.”

Isi có một ít đồng vàng trong túi trên yên ngựa để họ có thể trao đổi với Fahil lấy một ít thực phẩm. Sau khi Isi nói với Fahil về khả năng trao đổi thương mại giữa hai vùng đất và cảm ơn nhiều bằng cả hai ngôn ngữ, đoàn người Bayern lên đường về nhà.

Sự thay đổi trong hai cô gái diễn ra ngay lập tức, và dường như được cải thiện qua từng ngày. Enna cảm thấy được giải thoát khỏi nhà tù nhiệt được xây dựng xung quanh mình kể từ khi cô hiểu được từ đầu tiên của ngọn lửa, và giọng nói của gió cũng không tác động đến cô quá mạnh. Cả hai ở đó, nhưng kiềm chế lẫn nhau ở đằng sau, chỉ vừa tầm. Cảm giác nhẹ nhõm thoát khỏi cơn sốt cũng tuyệt vời không thể chịu nổi, nhưng điều tốt hơn cả là thấy Isi nhìn thế giới xung quanh với một nụ cười nhẹ nhõm trên môi, mặt cô bình yên, cuối cùng phần tốt đẹp còn lại đến từ giọng nói của cơn gió.

Mặc dù chuyện đó luôn ở trong tâm trí Enna, nhưng họ không nói to ra về những gì đã xảy ra trên đỉnh đồi, vì điều đó có thể ảnh hưởng tới em bé.

Enna thấy nhẹ nhõm khi phát hiện ra một nguồn nhiệt khỏe mạnh từ bụng của Isi, và Isi nói thai nhi vẫn cử động nhiều hơn bao giờ hết, vì thế họ tiếp tục hi vọng.

Mất quá nhiều thời gian cho những suy nghĩ như vậy, vì thế con đường trở

về nhà rất chậm. Vì Isi, họ không bao giờ dám thúc những con ngựa đi nhanh quá một cuộc đi bộ. Alvado rất giỏi trong việc đi nước kiệu đều đặn và chậm chậm để giữ gìn cho kị sĩ đang mang trong mình một hài nhi bé nhỏ.

Họ đi theo cùng một con đường trở về nhà, dọc theo dòng sông mà Isi gọi là Mặt trời phía đông nhỏ, Enna xem thường mùi vị của nước và đặt tên nó là nước bọt của ngựa. Còn Finn luôn gọi nó là dòng sông của Enna. Cậu có xu hướng đề cập tới hầu hết mọi thứ như là thuộc về cô - Đồng cỏ của Enna, Ngọn núi của Enna. Khi cậu đề cập đến Yasid như là Vương quốc của Enna, cô nói, “Đó không phải là trái tim của cậu sao?”

Finn mỉm cười và hôn tay cô. Isi tròn mắt.

“Ồ, hai người quả thật là không thể chịu được.”

Enna phá ra cười. “Điều này đến từ cô gái gọi chồng mình là cậu thỏ nhỏ đáng yêu sao?”

Isi đỏ mặt. “Mới chỉ có một lần.”

Isi không thể giấu được khát khao được gặp Geric. Cô quan sát tình cảm của Finn đối với Enna, và dường như nó làm cho cô cả vui lẫn buồn. Một lần Enna quay trở lại sau khi tắm rửa ở dòng sông thì thấy Isi đang ôm bụng, cười và khóc cùng lúc, và Enna không chắc tại sao cô ấy lại như vậy.

Bụng Isi to lên nhiều trước khi họ vượt qua biên giới của Bayern, và dường như điều đó làm cô đau đớn và than phiền nhiều hơn. Gần về đến nhà, họ cưỡi ngựa nửa ngày, sau đó để cho Isi nghỉ ngơi và ăn uống. Cô luôn luôn phiền giũa buồn nôn và đói cồn cào.

“Lưng của cậu thế nào rồi? Bụng của cậu thế nào rồi? Cậu có ổn không?” Enna liên tục hỏi.

“Cậu im lặng trong năm phút, được không?” Isi trở nên gắt gỏng liên tục và khẳng khẳng đòi nhiều hơn lượt chia sẻ công bằng để nhóm lên ngọn lửa nấu ăn, khi khả năng của cô với ngọn lửa được cải thiện. Finn dường như phát hiện sự quan tâm quá mức của Enna và sự thay đổi tâm trạng của Isi hoàn toàn thú vị.

Enna lo lắng để đưa Isi về cho Geric và nhìn thấy đứa bé được sinh ra khỏe mạnh, nhưng bên cạnh đó, cô do dự quay trở lại vương quốc và đối diện với hậu quả của những vụ cháy do cô gây ra. Có lẽ, cô nghĩ, Finn và mình có thể nhìn thấy Isi an toàn trở về nhà rồi sẽ lần về Forest. Ý nghĩ đó thật đáng thất vọng, bởi vì bây giờ, với ngôn ngữ của gió và lửa cư ngụ bên trong cô, Enna chắc chắn mình có thể phục vụ Bayern tốt hơn. Hi vọng của cô về việc trở nên có ích hơn bị dập tắt bởi gánh nặng cô có thể không được tha thứ.

Khi vào Bayern, cả ba đi theo những con đường dẫn họ đến những quán trọ. Mỗi khi có thể, Enna gửi những thông tin đến cho Geric: “Mười bốn ngày về phía nam, Quán trọ Oily Parchment, vợ anh đang mong đợi”; “Tám ngày về phía nam, quán trọ Cái mũi nhỏ, Isi rất to”; “Năm ngày về phía nam, quán trọ Silver Hart, tôi hi vọng ít nhất anh nhận được một trong những tin nhắn, bởi vì sớm thôi anh sẽ trở thành một ông bố cho dù anh có ở đây hoặc không.”

Enna đề nghị họ ở luôn trong một nhà trọ cho đến khi đứa bé ra đời, nhưng Isi khẳng khái cưỡi ngựa vào mỗi buổi sáng, quyết tâm về tới cung điện và Geric trước khi lâm bồn. Sau đó, khi vượt qua một ngôi làng ngay bên ngoài Forest và cách hai ngày cưỡi ngựa từ thủ đô, Isi thay đổi ý định.

“Aaaaa, aaaa, aaaa”. Isi xuống ngựa, túm lấy tay Enna và những móng tay siết chặt đến nỗi làm tay Enna rớm máu, rồi đi bộ thẳng vào ngôi nhà gần nhất, ngồi phịch xuống một cái giường. Enna gật đầu với người ở trong nhà bị giật mình.

“Đó là Hoàng hậu, các bạn thấy đó,” Enna nói. “Cô ấy sẽ sinh em bé trong nhà các bạn. Các bạn không phiền chứ?”

Khi cơn đau thực sự bắt đầu, Isi nói điên cuồng bằng ngôn ngữ miền nam, giọng của loài chim, và một vài lời chửi rủa làm chủ ngôi nhà đỏ mặt và vợ anh ta cười phá lên. Cơn đau đến và đi trong nhiều giờ, mặt Isi đỏ phừng, mướt mồ hôi và mệt mỏi, và thỉnh thoảng cô khóc chút ít. Trước khi mặt trời lặn, một tiếng ồn làm cô ngừng la hét giữa chừng. Từ bên ngoài vọng đến tiếng ầm ầm của bước chân ngựa, sau đó tiếng hí vang của một con ngựa

dừng đột ngột. Cánh cửa bị đá mở ra. Đó là Geric.

“Isi, anh ở đây, anh ở đây.”

Và kèm theo đó là một nửa quần thần.

Geric vội vã đến bên cạnh Isi, thầy thuốc của cung điện tụ tập xung quanh giường, một bà đỡ đẩy tất cả bọn họ ra ngoài lần nữa, viên quản gia nắm quyền chỉ huy nhà bếp và ngọn lửa, đội quân trăm người được nghe lệnh giữ vị trí trong tư thế phòng thủ quanh ngôi nhà, và giọng nói từ bên ngoài bảo cho họ biết có rất nhiều người đã tụ tập lại. Enna thở dài, nhẹ nhõm rằng ít nhất một trong những tin nhắn của cô đã tới thủ đô trước họ.

Khi bà đỡ đã sẵn sàng, tất cả ngoại trừ Geric và một phụ tá giỏi, đều bị đuổi khỏi giường của Isi và ra ngoài. Finn nắm lấy tay Enna, họ bước vào ánh sáng xiên của một buổi chiều mùa hè rực rỡ và đi vào giữa một đám đông nhỏ. Enna nheo mắt nhìn về phía mặt trời đang chiếu sáng để xem chuyện gì đang xảy ra. Tất cả đều đang nhìn cô. Một vài người, một trong số họ là người ở Forest mà cô đã biết từ lâu, đẩy vài khúc gỗ trên lên cánh cửa và ấn cô bước lên trên. Cô ngẩng lên, lo sợ phải nhìn thấy một cái thông lọng đang chờ đợi cô. Talone xuất hiện. Đám đông thì thầm rồi im bặt.

“Talone, tôi xin lỗi,” cô nói.

Ông gật đầu. “Có lẽ đây không phải là nơi thích hợp cho chuyện như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy cô sau một khoảng thời gian, và ai biết được cô sẽ lần đi đâu sau chuyện này, tôi có rất ít sự lựa chọn”. Ông cao giọng với đám đông. “Enna của Forest, không tuân lệnh của chỉ huy đội quân và có những hành động nguy hiểm, cô bị tước chức vụ người hầu của Hoàng hậu.”

Đám đông rầm rì, và ai đó hét lên giận dữ. Enna không chắc liệu nó có nhắm vào cô. Talone đang hắng giọng.

“Tôi chắc đây không phải là mong muốn của Hoàng hậu, nhưng những hành vi này phải bị truy cứu. Tuy nhiên, chúng ta sẽ không dừng ở đó. Vì lòng dũng cảm bướng bỉnh và sự khéo léo trong việc bảo vệ vương quốc,

Hoàng gia yêu cầu tôi đưa cô thành một thành viên trong đội quân riêng của Bayern, một thành viên của đội quân trăm người riêng của đức vua.”

“Chờ đã, Talone,” cô nói. “Tôi không xứng đáng.”

“Làm ơn, đừng cắt ngang.” Ông quay lại đám đông. “Cô ấy đã chiến đấu trong bí mật, cô ấy đã bị bắt và cầm tù, nhưng cô ấy đã trốn thoát đúng lúc để ngăn chặn đội quân xâm lược Tira trước khi chúng thể có áp đảo quân đội chúng ta và xâm nhập vào thủ đô.” Ông nắm lấy tay cô và giữ nó trên cao. “Bayern chưa bao giờ có một chiến binh như vậy.”

Đám đông không do dự khi bùng lên thành những tiếng xin lỗi và chúc mừng. Nhiều bàn tay đẩy Finn lên bên cạnh cô, và cô nhìn thấy một người khác bước lên. Giờ mắt của Enna đang nhòe đi, và cô phải chớp mắt vài lần trước khi cô có thể nhìn rõ khuôn mặt cậu ta.

“Razo.”

“Cô đã có thể chờ đợi cho tôi lành vết thương, trước khi cô lại đi mất lần nữa.” Cậu ta nói. “Mặc dù tôi thấy Finn đã tìm thấy cô vẫn ổn. Chào mừng đấy, Finn. Làm tốt lắm.”

“Chào, Razo. Enna yêu tôi đấy, cậu đã nghe thấy chưa?”

Razo phá ra cười. “Dĩ nhiên rồi. Thấy không, Enna, tôi đã bảo cô ngày nào đó mọi người sẽ ca tụng tên của chúng ta.”

Enna lắng nghe những tiếng gọi và không phát hiện ra bất cứ lời ca tụng nào, vì thế cô bắt đầu nói khẽ, “Razo, Razo”. Cậu ta đắm vai cô.

Cô cảm thấy thật kỳ lạ khi đứng trên đỉnh đồng cũi đó, tiếng reo hò của mọi người chạm vào cô giống như những cái vỗ nhẹ, một sự kết hợp của gây hấn và yêu thương. Ngôi làng cách không xa cánh đồng, nơi cô đã thiêu cháy một phần mười quân đội Tira. Trước đó, ở nơi ấy, cô đã kéo cái xác của Leifer đến giàn thiêu. Nhiệt từ đám đông tỏa ra xung quanh cô, làn gió chạm vào da cô bảo với cô về những bàn tay đang vỗ. Quá nhiều thứ đã thay đổi trong một năm, cô thấy mình dần ra và xoắn lại giống như quần áo được sử dụng lại của người nghèo. Sau tất cả chuyện này, cô sẽ là ai? Finn siết chặt

tay Enna.

“Tiếp tục đi, Enna - cô gái,” Razo nói. “Tại sao cô không mỉm cười? Tôi đã nghĩ đây sẽ là sân khấu của cô.”

Enna nhún vai. “Có lẽ tôi đã thay đổi.”

Razo tròn mắt. “Cô có nhiều suy nghĩ vớ vẩn thật đấy.” Cậu nắm lấy tay cô và giơ nó lên. “Vì Bayern...”

Và đám đông reo hò.

Khi mặt trời lặn, dân làng tổ chức ăn mừng, đốt lửa và hâm nóng rượu táo. Cuối cùng họ đã nghe thấy tiếng khóc đầu tiên của em bé. Finn và Enna nhìn nhau nhẹ nhõm. Đó là một tiếng khóc ồn ào, khỏe mạnh. Bà đỡ xuất hiện và ra hiệu cho Enna có thể vào, cùng với Razo, Talone và Finn theo sau.

Mặt Isi mướt mồ hôi, nhưng mắt cô lấp lánh. Mắt Geric ươn ướt và má anh nhô lên với một nụ cười không biến đổi, khi anh đỡ đứa bé, anh dường như hoàn toàn không biết đến sự có mặt của ai khác. Cuối cùng Geric đặt đứa trẻ mới sinh cẩn thận vào cánh tay háo hức của Enna.

“Một cậu con trai.” Geric nói. “Chúng tôi đặt theo tên cha của Isi - Tusken”

“Nếu là một bé gái,” Isi nói, “Chúng tôi sẽ gọi em bé là Enna-Isilee”

“Ồ, cái tên đó sẽ dành cho đứa khác.” Enna nói.

Mắt Geric mở to và anh mỉm cười trước ý tưởng đó.

“Đối với cậu, em bé trông thế nào?” Isi hỏi.

Enna chạm vào làn da mềm mại của em bé. “Hoàn hảo. Hoàn toàn hoàn hảo.”

Cô thủ thỉ với Tusken, và thằng bé ngược nhìn cô, gần như là nó nhìn cô với đôi mắt to, nhật. Tim cô đau nhói khi nhìn thấy vẻ đẹp như vậy. Cô chạm vào những nếp nhăn khỏe mạnh quanh cổ, cổ tay, và đùi em bé, những nếp nhăn hằn lên do tiếng khóc chào đời in trên trán, và cô nghĩ về cách con người bắt đầu cuộc đời với những nếp nhăn và kết thúc cũng với những nếp nhăn, làn da căng ra và sau đó nhăn lại lần nữa.

Chỉ ngay sau đó, Enna cảm thấy cảm giác thân thuộc ngay chính trên da cô, không bị kéo ra, trũng xuống hay cháy xém. Mọi thứ cảm giác rất ổn. Bên ngoài, vang vọng tiếng cười đùa. Bên trong, một ngọn lửa kêu tách tách trong lò sưởi, Geric quỳ gối bên cạnh giường của Isi hôn tay cô, và một em bé khỏe mạnh đang nhìn chăm chăm vào thế giới mới của nó.

Enna vui mừng vì có bàn tay Finn trong tay cô, và làn da cậu gần gũi bên cạnh cô. Cô có thể cảm thấy nhiệt yên tĩnh, tươi sáng trong sự đụng chạm của cậu và nghĩ đó là tất cả những gì cô cần cảm thấy. Từ Forest, xuyên qua cánh cửa sổ, một cơn gió xoăn lại xuyên qua mái tóc cô. Cô lắng nghe những nơi nó đã lướt qua khi nó chạm vào cổ cô - một con suối, những bãi bùn, những con ong bắp cày đang vo ve, nắm nhú lên bên một gốc cây thông, một cái lá thông rơi xuống.

Cô đã ở nhà.

HẾT